

Cổ Trang Ma Cà Rồng

Contents

Cổ Trang Ma Cà Rồng	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	15
4. Chương 4	20
5. Chương 5	24
6. Chương 6	29
7. Chương 7	35
8. Chương 8	42
9. Chương 9	50
10. Chương 10	56
11. Chương 11	62
12. Chương 12	71
13. Chương 13	76
14. Chương 14	83
15. Chương 15	92
16. Chương 16	98
17. Chương 17	109
18. Chương 18	116
19. Chương 19	122
20. Chương 20	127
21. Chương 21	133
22. Chương 22	139

Cổ Trang Ma Cà Rồng

Giới thiệu

Thể loại: Cổ trang, siêu nhân, xuyên không, HEDù có chuyện gì hay trở thành thứ gì đi chăng nữa thì

1. Chương 1

Quác!!! Quác!!!

– Biến đi!

Trên cành cây bạch đàn cao lớn, có một người đang nằm vắt vẻo. Cậu ta khó chịu cầm một hòn đá lên và ném vào mấy con quạ đi ăn đêm, những tiếng kêu ồn ào của chúng đã khiến cậu tỉnh giấc, khó khăn lắm mới chớp mắt được, vậy mà...

-Trăng lên rồi cơ đây!

Ngước mắt nhìn lên bầu trời cao rộng bên trên đầu, cậu ta khẽ nhếch miệng cười. Ở trên núi cao quả nhiên nhìn mặt trăng to như cái mâm vậy, lại còn sáng trắng nữa chứ.

“Chặc!! Chặc!!

Bây giờ thì ngủ làm sao được nữa!”

Cậu ta mệt mỏi xoa xoa hai bên thái dương, dường như có chút mệt mỏi. Trong màn đêm tĩnh lặng, chỉ có những tiếng rì rào khe khẽ của hàng cây rậm rạp, hoàn toàn không hề có một tiếng động nào khác. Chợt, bất thình lình, đôi mắt đang nhắm của cậu ta mạnh mẽ mở lên một cách bất ngờ...

CRẮC!!!

Nhanh hơn một cái chớp mắt, dường như chỉ là một cơn gió thổi qua. Vị trí trên cành cây đã hoàn toàn trống rỗng thay vào đó là ở cái cây lớn đối diện...

– Đừng rình mò một ma cà rồng thuần huyết! Cậu sẽ được chết một cách nhanh nhất đấy!

Khẽ nhíu mày nhìn người đang bị mình kiềm giữ dính chặt ở thân cây, cậu ta từ từ siết chặt bàn tay của mình, có một chút hài lòng khi nhìn thấy vẻ mặt chật vật của người kia. Tên ngốc này cần có một chút trừng phạt cho chừa cái tội chuyên đi rình trộm người khác mới được.

– Được rồi! Tại Trung! Anh không phải muốn bóp chết tôi thật chứ?

Andrei khó khăn hít thở, có một cành cây đâm vào cánh tay của anh ta và điều đó làm cho anh cảm thấy cực kì đau đớn. Có vẻ như lần tới anh sẽ phải tìm cách gỡ gỡ nhẹ nhàng hơn mới được.

– Ngốc nghếch! __ Tại Trung bĩu môi và thả lỏng bàn tay của mình. Cậu nhàm chán buông Andrei xuống, lơ đãng xoay người lại đằng sau, ý định muốn trở lại cành cây thân yêu của mình.

– Tại Trung! Cậu chạy tới tận vách đá cao như vậy làm cái gì? Cậu sợ hấn ta như vậy sao?

Andrei vừa được giải thoát liền nhanh chóng rút cành cây đáng ghét kia ra khỏi cánh tay, máu đã nhuộm đỏ chiếc áo sơ mi của anh ta. Nhưng điều đó dường như cũng chẳng có gì đáng bận tâm lắm.

– Andrei! Tôi nhắc lại một lần nữa, tôi không sợ hấn, thứ tôi sợ là món đồ đang nằm trong tay hấn!

Tại Trung khẽ nhíu mày quay lại, cậu vắt vẻo chạy trốn suốt 500 năm qua là vì cái gì chứ? Không phải vì hấn mà là vì món đồ chết tiệt của lũ phù thủy kia, hấn có nó và hấn sẽ dễ dàng tóm được cậu. Cuộc chiến này rõ ràng là không công bằng và cậu đâu có ngu mà tham gia.

– Nhưng...

PHẬP!!!

Nhanh như chớp, Tại Trung xoay người ôm lấy Andrei nhưng đã quá muộn. Nhìn cành cây nhọn hoắt đâm xuyên qua ***g ngực của anh ta, Tại Trung không nén nổi một tia đau xót...

– Tại... _ Andrei run run nhìn Tại Trung lần cuối cùng rồi anh ta như một cái cây đã mất đi sức sống, dần dần héo rũ và chết đi. Làn da trắng nhợt ban đầu của Andrei dần trở nên tái xanh cùng những đường gân nổi lên trên khắp gương mặt, thân thể anh trở nên mềm nhũn và hoàn toàn bất động trong vòng tay của Tại Trung.

– Lũ phù thủy! _ Tức giận nghiêng chặt răng, cậu từ từ ngược nhìn bóng đêm đặc quánh trước mặt.

– Tại Trung! Em làm tôi tìm kiếm thật vất vả!

Từ trong màn đêm âm u, một giọng nói lạnh lẽo phát ra. Tại Trung sau khi đặt Andrei xuống mới chậm rãi đối mặt với những vị khách không mời kia. Khốn nạn thật, cuối cùng cũng bị lộ, nếu như không có lũ phù thủy chết tiệt kia.

– Mẫn! Tôi không hoan nghênh cậu tới đây! _ Nhẹ nhàng mỉm cười, cậu ngược nhìn kẻ trước mặt. Thẩm Xương Mẫn, cái tên này đúng là một sự nguyên rủa tột tệ nhất giáng lên cuộc đời của Tại Trung.

– Tại Trung! Trở về với tôi! _ Thẩm Xương Mẫn mỉm cười, ánh mắt dịu dàng nhu hòa nhìn Tại Trung. Nếu như là người bình thường, chắc chắn sẽ bị vẻ ngoài tuấn tú, đẹp đẽ của hắn ta làm choáng váng nhưng... Tại Trung thì không phải người bình thường.

Cậu chán ghét mà hừ lạnh một tiếng, kín đáo bước lùi lại, cố gắng rút ngắn khoảng cách của mình với miệng vực.

– Tên điên khùng nhà cậu, tôi đã nói không là không! Đừng kì kèo nữa! _ Cậu trừng mắt nhìn Xương Mẫn. Cố gắng làm mất sự tập trung của hắn.

– Tôi không kì kèo! Đây không phải là một cuộc thương lượng, em bắt buộc phải nghe theo tôi!

Vẻ nhu hòa trên gương mặt nhanh chóng biến mất, thay vào đó là sự đanh sắc cùng giảo hoạt. Thẩm Xương Mẫn liếc mắt ra hiệu cho tên phù thủy đứng bên cạnh mình, kẻ đó lập tức đưa cho hắn một cái hộp nhỏ.

Tại Trung mặt liền biến sắc khi nhìn thấy thứ đó, bước chân của cậu chợt trở nên run rẩy nhưng vẫn không dừng lại.

– Tại Trung! Tôi không muốn em phải chịu đau đớn! Ngoan ngoãn lại đây! _ Hắn dường như đã dùng hết sự kiên nhẫn của mình, vươn cánh tay ra trước mặt Tại Trung, giọng nói thì nhẹ nhàng nhưng ánh mắt của hắn thì lại không như vậy, đôi mắt đỏ lạnh lùng nhìn cậu, như thể muốn cảnh báo nếu dám chạy trốn một lần nữa thì hắn sẽ không tha thứ.

– Thẩm Xương Mẫn! Nghe cho rõ nhé, cậu không bao giờ có thể uy hiếp tôi. Và tôi cũng chẳng có hứng thú với một kẻ điên khùng như cậu.

Vẻ mặt của Thẩm Xương Mẫn lập tức trở nên cứng ngắc, âm thầm nghiêng chặt răng, hắn nhếch miệng cười, được rồi, đó là tính cách của Tại Trung, một con mèo cứng đầu và ranh ma. Trên thế gian này, ngoài hắn cũng chẳng còn ai có khả năng thuần hóa Tại Trung.

– Vậy thì...em phải chịu khổ rồi! _ Hắn bật mở chiếc hộp trong tay.

– Vậy ư? Không đâu! _ Tại Trung nhếch miệng một cách mỉa mai. Cậu vui vẻ làm động tác chào tạm biệt và trước sự ngỡ ngàng cùng bất ngờ của hắn...cậu ngã xuống vực thẳm sâu hun hút ở đằng sau mình.

– KHÔNG!!! TẠI TRUNG!!!

Sương mù cùng bóng tối nuốt chửng lấy thân thể và ánh mắt của Tại Trung. Đột nhiên, cậu thấy cơ thể mình thật lạnh giá, mọi mạch máu như thể muốn đông cứng lại, tâm trí cùng dần dần trở nên mơ hồ và trống rỗng. Bên tai là những tiếng ù ù của gió, cậu mở mắt lần cuối cùng, khóe môi nhẹ mỉm cười, chết đi cũng được, hoặc là tới một nơi nào đó, chỉ cần thoát khỏi Thẩm Xương Mẫn, cậu hoàn toàn nguyện ý. Áp lực không khí đè nặng lên cơ thể, Tại Trung không chịu nổi nữa mà thả rơi tâm trí. Hoàn toàn chìm vào cơn mê.

Thẩm Xương Mẫn!

Hãy buông tha ta đi!

...

– Dực! Đi chậm một chút, người đang hưng phấn chuyện gì thế?

Thanh niên một thân áo lục nhạt vừa chậm rãi dắt ngựa vừa vui vẻ nhìn con khỉ bằng nhặng phía trước. Thật không hiểu nổi dòng sông kia có gì lại khiến cho nó hưng phấn như vậy.

“Chi...chi!”

Con khỉ lông vàng bé loắt choắt vội vã chạy tới chỗ thanh niên áo lục nhạt, gấp gáp kêu lên, ánh mắt hướng tới con sông trước mặt.

–Mày sao vậy? _ Thanh niên áo lục nhạt khó hiểu nhìn con khỉ nhỏ của mình rồi cũng nhanh chóng chạy tới mép sông.

“Chi...chi!”

Dực gấp gáp kêu lên và chỉ chỉ trước mặt. Thanh niên theo hướng chỉ tay của nó mà nhìn, rồi ngay lập tức trợn mắt nhìn vật thể đang lập lờ trôi giữa sông.

–Người ư?

Ngay lập tức sau khi đã nhận diện rõ vật thể kia, thanh niên áo lục nhạt ngay lập tức thi triển kinh công lao tới kéo lấy thân thể ướt sũng, mềm nhũn kia lên bờ.

...

Ba ngày sau:

– Đây...là nơi quái quỷ gì thế này?

Lần thứ 130, Tại Trung ôm đầu kêu lên. Cho dù có bị đâm cọc gỗ xuyên qua trái tim cậu cũng không thể nào tin tưởng được mình đã xuyên không. Con mẹ nó bị điên sao? Chuyện hoang đường như vậy bảo lão tử tin làm sao được?

– Tiểu huynh đệ! Cậu không phải bị sốt chứ?

– Câm miệng! Vứt cái huynh đệ quái quỷ của người đi! _Tức giận quay lại trừng người kia, Tại Trung khó chịu ngồi khoanh chân xếp bằng trên giường, vẫn bận rộn suy nghĩ tình huống hiện tại của bản thân.

Thanh niên áo lục nhạt có chút bất ngờ những cũng chỉ đơn giản mỉm cười, an ổn ngồi trên ghế nhìn cậu đang tự dằn vò bản thân.

“Chi...chi!”

Dực ngồi trong lòng thanh niên, lo lắng ngược đôi mắt to tròn nhìn Tại Trung.

– Đừng lo! Cậu ấy không sao đâu, có lẽ lúc bị rơi xuống nước, đầu bị đập vào đá nên giờ mới như vậy.

Thanh niên nhẹ nhàng an ủi Dực.

– Lúc đó mình rơi xuống vực...sau rồi... _Tại Trung vẫn đang vò đầu suy nghĩ, chuyện xuyên không cậu chỉ thấy trên phim ảnh chứ chưa bao giờ nghĩ là có thật. Vậy mà lúc này nó lại vận ngay trên người cậu, điều này...không, không...điều này sao có thể.

– Nhưng nếu chính xác thì ma cà rồng không phải cũng là chuyện hoang đường chỉ có trên phim ảnh hay sách báo thôi ư? Nhưng sự thật thì mình là ma cà rồng, chuyện hoang đường nào cũng có thể xảy ra. Vậy có lẽ xuyên không cũng không ngoại lệ. _ Cố gắng tìm lối thoát cho suy nghĩ của mình, cậu có vẻ rất hài lòng với sự định nghĩa trên của bản thân.

– Được rồi! Xuyên không thì xuyên không, chỉ có điều sao không xuyên tới năm 40 hay 50. Vì sao lại là cái nơi kì quái sắc mùi hoang sơ thế này? _ Ngán ngẩm nhìn những hoa văn họa tiết trang trí trong phòng, rồi lại nhìn ra bên ngoài cửa sổ, nếu không nhầm thì đây là thời kỳ cổ đại trước công nguyên. Đúng là số đen!

– Huynh đệ! Cậu có đói không, tôi đi lấy cháo cho cậu!

Thanh niên áo lục dợm bước đứng dậy, muốn bước ra ngoài.

– Khoan đã! Tên kia, người lại đây! _ Tại Trung bá đạo làm ra vẻ vẫy tay gọi thanh niên áo lục quay lại.

– Lần thứ 5, ta nhắc lại, tên của ta là Trịnh Duẫn Hạo, không phải tên kia! _ Trịnh Duẫn Hạo nhẹ thở dài, người này cũng thật kì quái, ngày y mang cậu ta về, y đã cảm thấy con người này rất kì lạ, bộ quần áo trên người cậu ta không hiểu là thuộc vùng nào, y dựa vào vốn hiểu biết của mình không hề biết là có nơi nào thịnh hành trang phục đó. Giờ thì ngay cả cách ăn nói cũng rất là bất bình thường.

– Được, anh Duẫn Hạo! Cảm phiền anh lại gần đây một chút! _ Bày ra vẻ mặt trào phúng cậu chán ghét mà làm trò biến giọng của mình một cách hài hước.

– Anh? Không, là Trịnh Duẫn Hạo, không phải “Anh Duẫn Hạo”! _ Duẫn Hạo có vẻ rất chiếu cố Tại Trung, y tiến tới bên cạnh cậu và ngồi xuống, nhẹ nhàng sờ lên trán, kiểm tra liệu có phải cậu đang sốt mà trở nên loạn ngôn hay không.

“Khốn kiếp! Con mẹ nó, dám bắt bẻ mình!

Ngôn ngữ cổ đại thật phiền phức!”

Tại Trung cực kì nín nhịn, bình tĩnh vuốt ngực, chậm rãi nói.

– Duẫn Hạo! Tôi...à không, ta hỏi người, đây là nơi nào? Đất nước này tên gì, còn nữa, người là ai?

Duẫn Hạo có chút giật mình, y và Tại Trung dù sao cũng là mới gặp mặt, xung hô thân thiết như vậy có chút...Nhưng cũng không sao, bốn biển là nhà, tứ hải giai huynh đệ, y cũng không câu nệ tiểu tiết.

– Người có lẽ bị mất trí rồi, vậy được, ta nói lại cho người nghe. Đây là triều đại Minh Kỳ thứ 60, chúng ta là người của đất nước Thiên Lạc, còn ta là Trịnh Duẫn Hạo, một kẻ bình thường trong giang hồ mà thôi. _ Duẫn Hạo chậm rãi giải thích từng điều mà Tại Trung hỏi.

– Chẳng hiểu gì hết, Minh với chả Lạc, ta vốn rất dốt lịch sử. _ Cậu bĩu môi nằm xuống giường, đúng là cổ đại, thật phiền toái.

– Vậy giờ người có thể nói cho ta biết về người không? _ Duẫn Hạo dường như rất thích tiểu tử này, y cũng không hiểu tại sao nữa. Cậu ta có một gương mặt vô cùng thanh tú, nước da rất trắng, có lẽ là người phương Bắc, mái tóc cũng là một màu đen thuần sắc. Không hiểu được cảm tình này xuất phát từ đâu nhưng y cảm thấy tiểu tử mềm mại yếu đuối này thực cuốn hút.

– Ta ư? Ta tên Kim Tại Trung! Là một cô nhi, không cha không mẹ không cả anh em luôn. Tóm lại, ta chỉ có một mình trên thế gian này, hiểu chưa? I;m lonely!

Nháy mắt một cách tính nghịch khi nhìn thấy vẻ khó hiểu của y, cậu thích thú xoay người lăn lộn trên giường, mềm mại thật thích.

– Vậy...người có muốn đi cùng ta không?

Bắt chợt mở miệng, y nhẹ mỉm cười, thật kì lạ, y cảm thấy thương tiếc và muốn bảo hộ tiểu tử này, cậu ta thực thuần khiết và đáng yêu. Một nam hài như vậy nếu chỉ có một mình trong thế gian đầy rẫy những hiểm nguy này thì sẽ dễ dàng bị khi dễ và tổn hại. Người là do y cứu, y nghĩ mình nên có trách nhiệm một chút.

Tại Trung trợn mắt nhìn Duẫn Hạo. Đi cùng? Đi cùng y có cái gì vui? Nhưng nghĩ lại cũng không phải không được, cậu mới chân ướt chân ráo tới đây, trên người hoàn toàn chẳng có thứ gì, chẳng lẽ cứ lang thang khắp nơi mà kiếm thức ăn? Không ổn, nên có một lá chắn tốt một chút, che dấu con người thật của mình.

– Người...không biết rõ thân phận của ta mà vẫn đề nghị ta đi cùng sao? Không sợ ta ư? Nói cho rõ ràng, ta không phải người tốt đâu, nếu có ngày người hiểu rõ về ta sợ rằng sẽ vì quá hãi hùng mà ngắt xỉu đó. _ Được rồi, Tại Trung thừa nhận mình không có tài ăn nói nhưng cậu chỉ muốn làm cho nó sinh động và chân thực hơn một chút mà thôi. Y có cần phải mặc cười như vậy không nhỉ?

– Ta hiểu rồi! Người không tốt ta sẽ giúp người trở thành tốt, theo ta, ta sẽ bảo hộ người. Nếu khi nào muốn rời đi, cứ tùy tiện! Nhưng nhớ, phải báo trước cho ta một tiếng!

Duẩn Hạo mỉm cười sủng nịnh nhìn Tại Trung, tiểu tử này ngay cả cách nói chuyện cũng kì quái tới đáng yêu.

– Người...là tên gì? _ Cậu biết lời nói của mình bị xem nhẹ, giận dữ kéo chân trùm kín người. Quả nhiên, không phải lãnh thổ của mình liền bị hạ thấp, hùm xám cũng thành mèo bệnh. Khốn kiếp!

Và thế là một cuộc sống mới đã bắt đầu!

Sợi dây duyên mệnh giữa hai người họ cũng đã bắt đầu căng lên!

Sự sắp xếp này của số phận...là đúng hay sai?

...

Hai tuần sau:

– Tré! Người mau lại đây!

Con khỉ nhỏ lông vàng mặc một cái áo màu đỏ của trẻ con mếu máo chạy lại bên cạnh người vừa gọi nó. Trong lòng vô cùng tiếc nuối cái tên cũ của mình.

– Tại Trung! Người thích cái tên đó sao? _ Duẩn Hạo nhin cười nhìn người ngồi cùng ngựa với mình. Tiểu tử này đáng người cũng thật nhỏ.

– Ủ! Như vậy sẽ hay hơn! _ Tại Trung nhếch miệng nói, chốc chốc lại khẽ nhăn mặt. Thời này đúng là quá hoang sơ, cậu đã không cười ngựa cả nửa thiên niên kỷ rồi, đau hông quá.

– Hiểu rồi! _ Duẩn Hạo lại mỉm cười, đưa mắt nhìn Dực, mà không từ giờ là Tré. Ai bảo nó quá thích tiểu tử kia, y cũng vô pháp giải quyết chuyện này.

Tré thương tâm ngược mắt nhìn trời, lại nghĩ, vì sao nó thực thích con người kia như vậy.

/- Con khỉ xấu xí, mày tên gì hả? _ Tại Trung nghịch ngợm nhéo nhéo hai má của Dực, con khỉ nhỏ vì đau mà rưng rưng nhìn Duẩn Hạo.

– Nó tên Dực! Là bạn đồng hành của ta!

– Dực? Tên nhà quê quá, từ giờ người sẽ tên là Tré, cứ như vậy đi! _ Tại Trung hồn nhiên đổi tên cho Dực mà không cần biết ai là chủ nhân của nó.

“Chi...chi”

Dực không thích cái tên kì quặc đó, nó lắc đầu mãnh liệt.

– Cái tên đó...có chút kì quặc! _ Y cũng cảm thấy cái tên đó không thích hợp lắm.

– Hai kẻ cổ đại các người thì biết cái gì, cái tên đó rất hay mà! Người thích nó có đúng không?

Cậu ôm lấy cái đầu nhỏ của Dực mà giờ đã thành Tré, mỉm cười rạng rỡ. Con khỉ nhỏ như ngây đi vì nụ cười xinh đẹp choáng ngợp của ai kia, nó vô thức gật đầu.

– Tốt! Người từ giờ là Tré! _ Cậu đưa ánh mắt chiến thắng nhìn y. Duẩn Hạo chỉ nhẹ gật đầu./

– Gì thế? Mày cho tao hả? _ Sau một quãng đường dài đi ngựa, Tại Trung đòi dừng lại nghỉ ngơi. Duẩn Hạo cũng không có ý kiến vì thế bọn họ liền dừng ngựa, nghỉ lại một đêm trong rừng.

– Đó là hoa Hồng anh! _ Y vừa nướng gà vừa mỉm cười nhìn Tại Trung an nhàn ngồi một chỗ.

– Cho ta làm cái gì? _ Cậu bắt mắt nhìn Tré, nó ngược đôi mắt to tròn vô cùng thành khẩn dâng nhúm hoa nhỏ lên cho cậu.

– Có một nguyên tắc trong họ Kim mao hầu, khi con đực muốn kết đôi với con cái, sẽ mang hoa Hồng anh tặng cho con cái thể hiện thành ý của mình.

– Cái gì? Ý người là nó... _ Tại Trung cảm giác như từng mạch máu dưới lớp da mỏng của mình đang run lên.

– Tré có vẻ rất thích người, muốn người làm lão bà của nó chẳng? _ Y không nhin nổi mà phì cười.

– WHAT THE f*ck? CON KHỈ NGU NGỐC!! NGƯỜI CHÁN SỐNG RỒI ĐÚNG KHÔNG???

Tại Trung tức giận cầm nhúm hoa nhỏ đuổi đánh con khỉ tội nghiệp. Tré vừa ôm đầu vừa kêu oai oái, hai kẻ, một người một khỉ đuổi nhau vòng vòng thực vui vẻ và náo nhiệt.

Duẩn Hạo buồn cười nhẹ lắc đầu, cuộc sống của y có vẻ như đã trở nên thú vị hơn rồi. Y biết con đường đi tìm lại Hỏa Kỳ Lân chi huyết là vô cùng nguy hiểm nhưng y chắc chắn sẽ dùng hết sức để bảo vệ tiểu tử kia. Y thích tiểu tử kì quái đó!

– Con khỉ chết tiệt! Người còn chưa có tiến hóa hết đâu, dám tư tưởng tới lão tử sao, cẩn thận ta đem người làm thịt!

Dậm chân nhìn lên cành cây cao mà chửi mắng, cậu thầm rửa con khỉ ngu ngốc đó. Nếu không phải che giấu thân phận thì cậu chắc chắn sẽ bắt lấy nó mà treo ngược lên, quay trên lửa như quay một con trư.

– Tại Trung! Thức ăn...CẨN THẬN!!!

VÚT!!!

Phi thân tới ôm lấy tiểu tử kia vào trong vòng tay của mình. Duẩn Hạo lo sợ nhìn mũi tên găm trên thân cây ngay bên cạnh. Quả nhiên, nguy hiểm tới rồi!

– Chuyện gì vậy? _ Tại Trung ngờ ngác nhìn xung quanh, chợt thấy có 5 thân ảnh mặc phục trang một màu hắc sắc lao tới. Đúng là cổ đại, toàn chơi khinh công rồi mấy môn võ mà chẳng thể nào nhớ tên. Giống phim kiếm hiệp thật.

– Tại Trung! Người ở sau ta, ngoan ngoan ở im đây!

Âm thầm liếc mắt nhìn Tré, y đã giao cho nó nhiệm vụ bảo hộ Tại Trung. Tiểu tử này một chút nội lực hay võ công cũng không có, con người thực yếu đuối, nếu không bảo hộ kĩ càng thì sẽ cực kì nguy hiểm.

Dứt lời, y nhanh chóng rút kiếm lao vào năm thân ảnh nhuộm đầy sát khí kia.

KENG!!!

....

Tại Trung an ổn ngồi một chỗ, có vẻ cực kì thích thú, một màn hành động hoành tráng hơn cả phim 3D. Mấy ai có cơ hội chứng kiến một màn lông hổ tranh tài như này chứ, đúng là còn thích hơn xem phim.

– Hạo!! Cố lên!!_Cậu còn rất biết điều mà võ tay cổ vũ y.

Duẩn Hạo thầm cười khổ, tiểu tử kia thật là vô cùng kì quái, y đang vì bảo vệ cậu ta mà chặt vật đánh lui đám sát thủ này. Vậy mà cậu ta còn có thể vui vẻ ngồi xem kịch hay như vậy, đây gọi là thuần khiết hay ngu ngốc đây?

Năm tên sát thủ đã chỉ còn lại ba, chúng tìm được điểm yếu của Duẩn Hạo chính là tên nhóc ồn ào đằng trước, vì vậy mọi cố gắng tấn công đều nhằm vào kẻ đó.

XOET!!!

– HẠO!!! _ Nhìn thấy bả vai kẻ kia dần dần nhuộm đỏ, cậu giờ mới nhận thức được, đây không phải trò đùa nữa rồi. Y vì đỡ cho cậu một kiếm mà bị thương, đám người kia còn lại hai tên nhưng có vẻ rất khó đối phó vì chúng cứ liên tục nhắm vào cậu, làm xao nhãng lực chú ý của Duẩn Hạo.

– Lên ngựa, đi trước đi! _ Nếu Tại Trung tiếp tục ở lại, y rất khó có thể vừa đánh lại lũ sát thủ vừa bảo vệ cậu.

Tại Trung được Duẩn Hạo bảo hộ sau lưng, y hoàn toàn không nhìn thấy con người phía sau mình đã trở thành cái gì. Tại Trung bị máu người kích thích, bản năng ngay lập tức trở dậy, gương mặt của cậu dần biến đổi, hai hốc mắt trũng sâu, đôi con ngươi cũng nhuộm đỏ như hai viên hồng ngọc, những gân máu như thể những vết nứt rạn xuất hiện xung quanh gò má. Nhưng đáng sợ hơn hết là hai chiếc răng nanh đã nhú ra khỏi miệng.

– Mau đi! _ Y đẩy cậu lùi lại tiếp tục lao tới tên áo đen phía trước.

Hai tên sát thủ dồn lực tấn công, Duẫn Hạo vì bảo vệ Tại Trung mà có chút sơ sẩy, vô tình đưa lưng về phía đối thủ, ngay lập tức tên sát thủ giơ cao kiếm, chuẩn bị chém tới...

PHẬP!!!

– Ừ...ư ư

Cả hai người, Duẫn Hạo cùng tên sát thủ còn lại chợt sững sờ tại chỗ, kinh hoàng nhìn phía trước mặt. Tên sát thủ kia vì đau đớn mà kêu lên, giãy giụa muốn thoát khỏi con quái vật trên người mình nhưng tốc độ giết người của kẻ đó quá nhanh, máu ngay lập tức trút hết khỏi cơ thể, tên sát thủ ngay tức khắc trở thành một cái xác khô.

– Ha!

Tại Trung buông cái xác trong tay, chậm rãi ngược nhìn hai người kia. Máu tươi nhuộm đầy khoe miệng, đôi con ngươi màu đỏ lập lòe ánh lửa càng trở nên vô cùng quỷ dị yêu ma. Hình dáng của cậu hiện tại thực sự giống với một con quỷ ghê rợn.

– Quái...quái vật! _ Tên sát thủ còn lại sợ hãi bỏ chạy, không dám quay đầu nhìn lại.

– Ta đã nói, ta không phải người tốt rồi mà! _ Mím cười nhạt nhìn Duẫn Hạo như thể chết lặng. Tại Trung ngay lập tức lao đi như một cơn gió tóm lấy tên sát thủ còn lại và cắn chết hắn. Chuyện này không nên để quá nhiều người biết.

– Tại Trung! Khoan đã...! _ Duẫn Hạo sức tỉnh khỏi cơn hoảng hốt, lập tức muốn đuổi theo Tại Trung. Nhưng cậu lại như một con gió lao tới tùm lầy y.

– Nhìn rõ chưa? Ta là một con quái vật, người không sợ hãi sao? Dừng lại đi, Hạo! Chuyến hành trình này của chúng ta kết thúc rồi!

Tại Trung siết lấy cổ Duẫn Hạo, nghiến chặt răng nói từng chữ. Vì sao cảm giác khi để y biết sự thật lại khiến cậu khó chịu như vậy? Lòng ngực cảm giác như có một hòn đá đè nặng vô cùng nhức nhối. Y sẽ phải sợ hãi cậu, đúng rồi, sẽ phải tránh xa cậu như một con quái vật. Cuộc vui nào mà sẽ chẳng có lúc tàn, nên dừng lại thôi. Cậu không muốn y sẽ bị tổn thương!

– Ta...TẠI TRUNG!!!

Nhìn theo bóng người kia mất hút như một cơn gió, Duẫn Hạo sững sờ nhìn vết máu trên gương mặt mình. Chuyện này rút cục là sao? Tiểu tử kia, cậu ấy là loại người gì vậy?

End đoạn 1

2. Chương 2

Rào!!!Rào!!!

Trong khu rừng lớn, mưa tuôn như trút nước. Trên bầu trời u ám, từng vết chớp nhá liên hồi, chốc chốc lại có một vài tiếng sấm rền kinh tâm động phách. Y lau đi từng vệt nước trên mặt mình, dù trời đã hửng sáng nhưng ở trong rừng, ánh sáng bị hạn chế, y cũng không thể nào di chuyển nhanh hơn. Đi phía trước, Tré cũng đã ướt tới thấm hại, nó lụp xụp đội cái lá khoai che trên đầu, bộ quần áo trẻ con cũng bám dính lấy bộ lông vàng mềm mại của nó. Hai kẻ, một người một thú cứ nói tiếp nhau mà bước đi, lần mò trong rừng, ánh mắt không ngừng đảo quanh tìm kiếm.

– Tré! Người có chắc là ở phía trước không? Có khi nào Tại Trung đã ra khỏi rừng không?

Duẫn Hạo thét gọi qua màn mưa, y đã tìm suốt ba canh giờ nhưng vẫn chưa tìm thấy hình bóng kẻ kia. Có lẽ nào người kia đã bỏ đi thật rồi?

“Chi...chi”

Tré ôm lấy cái lá khoai chụp kín cái đầu của mình, há miệng kêu vài tiếng rồi nhảy nhẩy vài cái, ý nói muốn Duẩn Hạo mau đi theo nó.

Y nhìn biểu hiện của Tré, gương mặt lập tức rạng rỡ, vội vã dùng khinh công chạy tới phía trước. Xuyên qua những hàng bạch đàn cổ thụ rậm rạp, nơi bãi đất trống phủ đầy lá khô giờ đây đã ướt sũng vì mưa, y nở một nụ cười nhẹ nhõm khi nhìn thấy trên tảng đá giữa bãi đất, người kia đang lặng lẽ ngồi đó.

“Chi...chi”

Tré sung sướng nhảy lên, nó vút luôn cái lá khoai trên đầu, lao ngay tới chỗ một thân bạch y ướt đẫm kia.

Tại Trung vẫn im lặng ngồi bó gối một chỗ, cố ý không để ý tới hai kẻ kia. Bên cạnh cậu Tré đang khe khẽ kêu vài tiếng, nó dùng chi trước của mình nắm lấy góc áo của cậu, nhẹ giật giật.

– Tại Trung! Mưa như vậy...sao người lại ngồi đó? _ Duẩn Hạo chậm rãi tới bên cạnh Tại Trung, nhẹ giọng hỏi han. Dù thực sự trong lòng y vô cùng bối rối và khó xử nhưng vẫn cố làm ra vẻ bình thản, y sợ, nếu như có một tia e ngại thì người kia có lẽ nào lại bỏ chạy nữa chẳng?

– Ta không phải đã nói rồi sao? Người cũng đã nhìn thấy rồi, còn tìm ta làm cái gì?

Tại Trung ngồi thu lu một góc, không ngước nhìn mà chỉ khẽ đáp lại.

– Người có thể giải thích mọi chuyện một cách rõ ràng không? Mọi chuyện chưa rõ ràng sao có thể vội kết luận chứ? _ Y nhìn người kia một thân bạch y ướt đẫm, mà Tại Trung lại không có nội lực bảo hộ, rất dễ dàng bị cảm lạnh. Không nhịn nổi, y ngồi xuống ôm lấy tấm thân gầy yếu kia vào lòng, âm thầm truyền nội lực của mình sang thân thể lạnh như đá đó.

– Ta...là quái vật! Có hiểu không? Ta uống máu người, ta phải uống máu người mới có thể sinh tồn. Ta...sẽ có thể làm tổn thương người!

Tại Trung lặng lẽ đáp lại, trong lòng thầm nhủ kẻ kia thật ngu ngốc. Truyền nội lực sang để làm cái gì, thân thể của cậu, nó vốn dĩ chẳng thể nào ấm lên được nữa.

Y trầm lặng ôm Tại Trung, nghe những lời nói của cậu, y nghĩ có lẽ Tại Trung đang mắc phải một loại quái bệnh. Một loại quái bệnh kì lạ, phải dùng máu người để duy trì mạng sống, nhưng suốt hai tuần qua, ở bên cạnh Tại Trung, y biết, Tại Trung không phải là một kẻ xấu. Và thực lòng, y không muốn rời xa cậu, y luyến tiếc...

– Đừng lo, Tại Trung! Ta sẽ đi cầu thần y cứu người, không cần lo lắng! _ Duẩn Hạo kéo Tại Trung lại đối diện với mình, nhẹ nhàng ngắm nhìn gương mặt nhợt nhạt của cậu. Có lẽ đã lạnh lắm rồi, nhưng vì sao nội lực của y lại không thể làm cho thân thể Tại Trung ấm lên?

– Người không sợ ta sao? Ta có thể giết người nếu như ta đối bụng, cả cái con khỉ ngu ngốc kia nữa. Nó còn chẳng đủ một miếng! _ Tại Trung khẽ nhú mày, cái tên ngốc này bị sao vậy? Đã nói tới vậy mà còn không hiểu, thật là không khác con khỉ kia là mấy.

– Vậy ta sẽ giúp người kiểm chế, lúc người đói, ta sẽ cho người một ít máu của ta. Chỉ cần không giết người vô tội là được rồi. Còn nữa, ta sẽ đi tìm Vô Cực thần y. Ông ta là thần y, chắc chắn sẽ cứu được người. _ Y mỉm cười đáp, nhìn thái độ người kia có vẻ đã nguôi ngoai phần nào, Duẩn Hạo cẩn thận cúi người bế lấy Tại Trung trên tay, thân thể đã cứng ngắc lạnh lẽo từ lúc nào mất rồi, tiểu tử này thật khiến người ta xót xa.

“Chi...chi”

Tré ở bên cạnh cũng nhe răng cười, bám lấy góc áo Tại Trung mà gật đầu lia lịa.

Tại Trung mặc kệ Duẩn Hạo ôm mình, vẫn trầm mặc suy nghĩ. Rõ ràng cậu đã có thể ra khỏi khu rừng này từ lâu nhưng vì sao lại cứ ở lại chỗ này ngồi như một kẻ dờ hơi để làm gì chứ? Không thể nào vì cậu biết y đang tìm mình, không thể nào vì đợi y đến mà ngồi ở đây...Không thể nào vì luyến tiếc rời xa y!

– Người sẽ hối hận! __ Tại Trung phụng phịu chu cái miệng nhỏ ra. Nhất định không phải do cậu luyện tiếu y, chỉ là cậu thấy phong cảnh ở nơi này rất đẹp nên muốn ở lại ngắm mà thôi, không có liên quan đến y.

– Hảo! Ta sẽ không hối hận! __ Y mỉm cười, thi triển khinh công ôm người đi. Trước tiên cần hong khô kễ kia trước đã. Rồi sẽ từ từ làm rõ ràng mọi chuyện.

– Ngu ngốc! __ Cậu hừ lạnh một tiếng rồi ôm lấy cổ y. Ở cái thời đại này, chỉ có mỗi cái trò bay vù vù này là hay.

...

– Giờ người có thể nói rõ ràng cho ta nghe được không? Người là bị bệnh gì? __ Duẫn Hạo đưa cho Tại Trung một chén trà gừng, rồi cũng ngồi xuống bên giường. Y cho tới giờ vẫn không quên được, lúc Tại Trung giết chết hai kẻ kia, thực sự rất kinh khủng. Căn bệnh kì lạ đó chẳng lẽ có thể làm biến đổi con người ư?

– Ta biết, có nói người cũng sẽ không tin đâu. Nhưng...ta không phải người, ta là...là Ma cà rồng! __ Tại Trung cuốn chăn ngồi trên giường, liếc mắt nhìn người kia. Cậu biết, có nói y cũng sẽ chẳng hiểu được nhưng cũng không thể không nói những thứ cần thiết. Muốn đồng hành với y, cần cẩn trọng một số điểm.

– Ma...ma cà rồng? Đó là gì? __ Y khó hiểu nhìn cậu. Cái kia, y chưa từng nghe qua.

– Ta là ma cà rồng! Ta sống bằng máu, đặc biệt là máu người. Ta có thể giết người nhanh tới mức người chưa kịp chớp mắt đấy. __ Tại Trung kéo kéo tấm chăn, nhếch miệng nói. Nhìn coi, biết ngay là không hiểu mà.

– Nhưng...người có thể ở cùng ta suốt hai tuần mà không uống máu. Vậy không nhất thiết lúc nào cũng cần máu người đúng không? __ Y thực sự vẫn chưa hiểu hết những gì Tại Trung nói, ma cà rồng là cái gì? Là một loại bệnh ư? Hay là một loại sinh vật? Nhưng có vẻ như dù có là gì thì nó cũng rất nguy hiểm.

– Ta...có thể kiếm chế! Nhưng vẫn cần được uống máu!

– Vậy như thế này, giờ người đi cùng ta. Ta sẽ vừa thực hiện mục đích của mình vừa giúp người. Trên đường đi, người có thể hút máu ta nhưng không làm ta chết, vậy có được không?

Duẫn Hạo mỉm cười nhìn Tại Trung, y nghĩ có lẽ đây là cách hoàn hảo nhất. Trên đường đi tìm đệ đệ, y sẽ đi tìm Vô Cực thân y giúp Tại Trung luôn.

– Mục đích của người là gì? __ Tại Trung khẽ nhíu mày, kẻ này dường như vẫn chưa nhận thức được sự việc thì phải?

– Ta muốn đi cứu đệ đệ! Nhưng trước hết phải tìm được Hỏa Kỳ Lân chi huyết đã. __ Y nhẹ giọng đáp, gương mặt phẳng phất nét u buồn.

Tại Trung ngược nhìn y, thật không ngờ, y bình thường nhìn rất bình thản hòa nhã, luôn luôn nở nụ cười vô cùng ấm áp ôn nhu, vậy mà cũng có lúc trầm mặc thương tâm như vậy.

– Được rồi! Ta giúp người đi tìm đệ đệ và cái chi huyết gì gì đó. Người cho ta máu của người. Vậy là song phẳng nhé? __ Cậu nhích gần lại y, tinh quái nháy mắt. Thực ra cũng chỉ là chớp mắt...

– Được rồi! Nhưng...cái nhẫn này của người nhìn lạ quá. Có ý nghĩa gì không? __ Duẫn Hạo cầm bàn tay của Tại Trung lên, ngắm nghía chiếc nhẫn trên tay cậu.

– Cái này...người phải giữ bí mật đó! __ Cậu làm vẻ bí hiểm, ghé sát vào gương mặt của y.

– Chuyện gì?

– Ta...phải đeo nó mới có thể ra ngoài vào ban ngày. Nếu không có nó, ánh mắt trời sẽ thiêu cháy ta. __ Cậu nhỏ giọng, thì thầm vào tai hấn. Vì sau này hai người họ sẽ ở chung nên cũng không nhất thiết phải giữ bí mật những chuyện này.

– Thật sự? __ Y có phần không tin nhìn cậu.

– Không tin? Nhìn nhé! __ Tại Trung hừ nhẹ một tiếng, rồi tháo chiếc nhẫn trên tay mình xuống. Cẩn thận bước tới phía cửa sổ đóng rèm kín. Cậu mở hé tấm rèm, một vài tia nắng lọt vào qua khe cửa. Tại Trung run run giơ bàn tay mình ra...

Xèo!!!Xèo!!!

– Cẩn thận! __ Nhìn thấy làn da bạch ngọc phồng rộp và có dấu hiệu như bị bỏng khi lộ ra ngoài ánh nắng mặt trời, y vội va lao tới ôm lấy Tại Trung vào lòng. Lo lắng cầm lấy bàn tay của cậu, một mảng da đã bị bỏng cháy xém.

– Người tin chưa? __ Tại Trung khẽ nhăn mặt vì đau, nhưng vẫn cố vênh mặt ngược nhìn y. Dám không tin cậu ư? Ngốc nghếch!

– Ta tin! Ta tin người! Lần sau không cần phải tự tổn thương bản thân như vậy có được không? __ Y xót xa nhìn bàn tay của cậu. Thật là...

– Biết vậy là tốt! Đừng lo, khả năng hồi phục của ma cà rồng rất cao. Sẽ khỏi nhanh thôi! __ Tại Trung nhìn gương mặt lo lắng của Duẫn Hạo có điểm nhọn nhọn, không nhìn được mà trấn an y.

– Thật sao?

– Nhìn đi! __ Cậu giơ bàn tay của mình ra, vết phỏng ban nãy đã tự động liền da và lành lặn như ban đầu.

– Thần kì như vậy sao? __ Y có chút kinh ngạc nhìn vết thương của Tại Trung. Không hiểu bị cái bệnh “ma cà rồng” đó là tốt hay xấu nữa đây.

– Nhưng cũng thật là điên tiết, ta là thuần huyết, vốn dĩ ánh mắt trời không thể thiêu cháy ta như lũ ma cà rồng bình thường. Nhưng chỉ vì...chỉ vì tên khốn kiếp đó, hần dám trù ếm ta. Làm ta phải phụ thuộc vào cái nhẫn này, hận chết đi được!!

Tại Trung nghiêng răng nghiêng lợi mắng chửi. Cứ nhớ lại là lại thấy nổi điên. Sai lầm lớn nhất chính là cậu đây đưa với lũ pháp sư, phù thủy đó.

Duẫn Hạo có phần không hiểu, những từ ngữ Tại Trung nói không thuộc ngôn ngữ ở nơi này nên y cũng chỉ có thể hiểu được phần nào. Nhưng qua biểu hiện của cậu, y nghĩ có lẽ đó là người mà Tại Trung rất chán ghét chẳng?

– Người rất ghét hần sao? Đó là ai?

– Kẻ đó... __ Tại Trung không nhìn được mà dậm chân huỳnh huých. Ta dẫm, dẫm a dẫm.

– Đó là kẻ vong ơn bội nghĩa, ta cứu mạng hần mà hần dám trù ếm ta. Aiiii!!! Điều ngu ngốc nhất chính là cứu mạng một pháp sư. __ Cậu động đầu mình vô cái chần mềm mại, lặn qua lặn lại rất kì quặc.

Y không nhìn được mà bật cười, cách thể hiện cảm xúc khi nói chuyện của Tại Trung cũng thật đặc biệt. Rất đáng yêu!

– Nhưng cũng không sao, giờ hần không thể bám ta nữa rồi! Rơi tới nơi này mà còn gặp hần chắc ta tự nguyện nhai Ma tiền thảo quá. __ Giấy giữa một hồi có lẽ đã mệt, Tại Trung liền sung sướng ngồi dậy, vẻ mặt cực kì thỏa mãn mà mỉm cười.

– Người thật...kì lạ! __ Duẫn Hạo mỉm cười, vươn tay xoa nhẹ lên mái tóc dài đen mượt của Tại Trung. Càng ngày y càng phát hiện, mình đã lưu luyến tiểu tử này rất nhiều, đã không còn muốn rời xa cậu nữa rồi.

– Được rồi, ta đi ngủ! Từ mai chúng ta lại tiếp tục đi tìm đệ đệ người. __ Cảm giác có chút ngại ngùng, Tại Trung vội vã cởi giày chui vào ổ chăn. Sao mỗi lần kẻ kia mỉm cười ôn nhu là cậu lại cảm thấy có chút khác lạ, không được, không được phát sinh chuyện ngoài ý muốn. Cậu là ma cà rồng, đã tắt đi mọi nguồn cảm xúc của con người từ rất lâu rồi, không thể nào lại có thể...

– Vậy người nghĩ đi! Ta ở phòng bên cạnh! __ Duẫn Hạo kéo lại chăn cho Tại Trung rồi ôm lấy Tré đã ngủ khì từ lúc nào ra ngoài.

Ma cà rồng luôn sinh hoạt vào ban đêm, Tại Trung đương nhiên đã có thói quen ngủ vào ban ngày. Cố gắng loại bỏ những ý nghĩ kì quái ra khỏi đầu, cậu vui mặt vào gối, chầm chầm rơi vào giấc ngủ.

...

– Bây giờ chúng ta đi đâu? _ Sau một ngày một đêm nghỉ ngơi ở quán trọ, Tại Trung cuối cùng cũng hoàn toàn tỉnh táo mà tiếp tục cuộc hành trình. Cậu vốn dĩ rất ghét ra ngoài vào ban ngày nhưng y là con người, không thể học theo cách sinh hoạt của ma cà rồng. Vậy nên cậu đành hi sinh a.

– Tới Quan gia tràng! Ta cần manh mối của Hỏa Kỳ Lân chi huyết!

Duẩn Hạo vừa điều khiển ngựa vừa cúi nhìn cái đầu nhỏ trong lòng, khoe miệng không nhịn được lại khe nhếch lên.

– Được!

Hai người ngồi cùng một ngựa, hành trình bị kéo chậm lại nhưng y cũng không có phàn nàn gì. Tại Trung không thích cưỡi ngựa một mình mà tuần mã của y cũng rất cường tráng, không lo sẽ trễ nải hành trình quá đáng. Nhưng lý do chính thì y cảm thấy, ôm tiểu tử này cũng rất thoải mái.

...

Quan gia tràng

Sau gần một ngày cưỡi ngựa, hai người cuối cùng cũng đã tới Quan gia tràng. Tại Trung ngược nhìn ngôi nhà đẹp đẽ tráng lệ trước mặt, thật không ngờ, những ngôi nhà phú hộ giàu có như thế này còn đẹp hơn trên phim.

Người hầu của Quan gia tràng chạy ra dắt ngựa và đón hai người vào. Duẩn Hạo bước phía trước, cùng Tré đi qua cửa nhà họ Quan, nhưng cảm giác phía sau trống rỗng, y liền quay đầu lại, thấy Tại Trung vẫn đang chần chừ đứng ở ngoài ngưỡng cửa.

– Tại Trung! Mau vào đây! _ Y quay lại, định nắm tay Tại Trung kéo đi nhưng cậu lại vẫn như cũ không di chuyển.

– Ta không vào được! _ Tại Trung khe nhứ mày, ngược nhìn khoảng không vô hình đang chắn trước mặt mình.

– Tại sao? Có chuyện gì ư? _ Y khó hiểu hỏi lại và cũng bước ra ngoài cùng cậu.

– Ma cà rồng phải được chủ nhà mời mới có thể vào nhà. _ Cậu trầm giọng nói nhỏ vào tai y. Thật không thể tin được, thời này không có sổ đỏ mà cũng lằng nhằng như vậy.

– Chủ nhà? Nghĩa là phải có Quan lão gia người mời mới có thể vào? _ Y cũng nhỏ giọng hỏi lại.

– Đúng vậy! _ Tại Trung bắt lực gật đầu.

– Được! Cái này có thể lo liệu!

Y mỉm cười và bước nhanh vào Quan gia tràng. Tại Trung khe thở dài, ngược nhìn tấm chắn vô hình trước mặt mình. Dù là ở thời đại nào thì ma cà rồng cũng không được chào đón.

...

– Quan lão gia! Ngài có thể giúp tại hạ tìm Hỏa Kỳ Lân chi huyết không?

Tại Trung lặng lẽ ngồi trên ghế, vừa nhắm nháp bánh đậu xanh vừa thưởng trà. Cậu đảo mắt nhìn hai bên, Duẩn Hạo đang rất cầu khẩn mà nói chuyện vớilaão nhân gia tóc hoa râm nhìn có vẻ rất đạo mạo kia, ông ta cứ chốc chốc lại nhứ mày rồi lại khe thở dài. Rút cục là có muốn giúp người ta hay không?

– Hạo! Ta không phải không muốn giúp người nhưng nếu để kẻ kia biết, ta sợ... _ Lão nhân họ Quan lại thở dài lần thứ n.

– Cầu ngài! Đệ đệ đã mất tích gần ba tháng rồi, ngài chỉ cần cho ta một chút thông tin, nếu không hiện tại ta cũng không biết đi đâu tìm nữa. _ Y khổ sở hướng lão nhân họ Quan khẩn thiết cầu xin.

Quan gia tràng là nơi đứng đầu giang hồ về chuyện thu thập tin tức, muốn biết điều gì chỉ cần tới Quan gia, trả một cái giá xứng đáng là sẽ có được thông tin người muốn. Nhưng có vẻ như lần này...y đã gặp khó khăn mất rồi.

Tại Trung ngồi một chỗ vừa dứt bánh cho Tré ăn vừa bất mãn nhìn lão nhân gia tóc hoa râm kia. Có cần phiền phức như vậy không, chỉ là chút thông tin, bày đặt làm khó người ta.

– E hèm! Hạo, người muốn hỏi cái gì? _ Cậu háng giọng, quay lại nhìn y.

– Ta muốn hỏi Quan lão gia thông tin về Hỏa Kỳ Lân chi huyết! Suốt ba tháng qua, ta rông rã đi tìm mà không hề có chút manh mối, đường cùng mới phải cầu cạnh Quan gia tràng.

Y chân thật mà đáp lại.

– Được, hiểu rồi! _ Tại Trung rất tự nhiên mà kéo cái ghế của mình sát với bàn, cậu ngồi đối diện với Quan lão gia, hoàn cảnh vô cùng thuận lợi để thực hiện chuyện “hỏi thăm” này.

– Quan lão gia! Ta hỏi người chuyện này, người nhất định phải nói thật cho ta biết.

Cậu mở to đôi mắt của mình, nhìn chăm chăm vào đôi mắt của lão nhân họ Quan. Ông ta dường như bị đôi mắt của Tại Trung mê hoặc, cũng mấp máy miệng trả lời.

– Ta nhất định sẽ nói sự thật!

Duẩn Hạo khó hiểu nhìn hai người. Tại Trung đang làm cái gì?

– Hỏa Kỳ Lân chi huyết hiện tại đang ở đâu? _ Hai tròng mắt của Tại Trung bất động, dường như ánh mắt đang xoáy nhìn vào sáu thảm linh hồn của lão nhân họ Quan.

– Hỏa Kỳ Lân chi huyết đang ở U linh giáo, trong tay giáo chủ Hoắc Vân Thiên! _ Quan lão gia trả lời như một con rối, đôi đồng tử cũng bất động y hệt đôi mắt của Tại Trung.

– Xong chưa? _ Cậu nhếch miệng nhìn y. Biết vậy làm như này ngay từ đầu có phải tốt hơn không.

– Người làm gì Quan lão gia vậy? _ Duẩn Hạo kỳ quái nhìn Tại Trung.

– Nếu không còn gì thì đi thôi! Người không phải muốn tìm cái chi huyết kia sao?

Tại Trung dắt Tré đứng dậy, vui vẻ ôm đĩa bánh đậu xanh mà bỏ đi. Y thấy vậy cũng chỉ có thể hướng Quan lão gia cúi đầu rồi cũng mau chóng chạy theo kẻ kia.

Quan lão gia sau một lúc mới sực tỉnh, ánh mắt đờ đẫn lúc trước đã trở lại bình thường. Ông ngậy ngốc nhìn xung quanh mình, trong đầu một mảnh trống rỗng.

– Chuyện gì vừa xảy ra?

...

– Người đã làm gì Quan lão gia?

Hai người Duẩn Hạo, Tại Trung vừa thong thả cưỡi ngựa vừa nói chuyện phiếm. Giờ đã biết Hỏa Kỳ Lân chi huyết ở đâu, họ đã có mục đích để tìm kiếm, mọi chuyện sẽ trở nên đơn giản hơn rất nhiều.

– Ta thôi miên lão ta! _ Tại Trung an nhàn ngồi dựa vào ngực Duẩn Hạo, vui vẻ ăn bánh đậu xanh vừa lấy được ở Quan gia tràng vừa ngắm cảnh đẹp hai bên đường.

– Đó cũng là một khả năng khi trở thành ma cà rồng? _ Sau khi ở cùng tiểu tử kì quái này một khoảng thời gian, y cũng đã ngộ ra khá nhiều thứ.

– Đúng vậy! Ma cà rồng có thể thôi miên! _ Cậu gật đầu thừa nhận.

– Vậy thì không hiểu, trở thành ma cà rồng...là tốt hay xấu đây?

Tại Trung ngược nhìn Duẩn Hạo, khóe môi nhẹ nhếch lên.

– Khi người sống đủ lâu...người sẽ hiểu!

Y cúi nhìn người trong lòng, gương mặt xinh đẹp kia dường như thoáng qua một nét u buồn. Ánh mắt nâu trong suốt như thể hiện một nỗi cô độc và sự mệt mỏi tới thương tâm, bất giác siết chặt hơn vòng eo của người kia thêm một chút, y không muốn nhìn thấy vẻ mặt này của tiểu tử kì quái.

– U linh giáo ở đâu? Người tìm chi huyết kì lân làm gì? _ Cảm nhận được sự trấn an từ y, Tại Trung lại đeo lên mình gương mặt hồn nhiên phơn phớt ngày thường. Đây mới chính là con người thật của cậu.

– Kẻ bắt đệ đệ của ta muốn trao đổi, hẳn muốn có Hỏa Kỳ Lân chi huyết thì mới giao trả đệ đệ.

– Người có thể dẫn ta tới thẳng chỗ tên đó, ta bẻ cổ hắn và người cứu đệ đệ, như vậy có đơn giản hơn không? _ Cậu chu miệng nói, việc gì mà phải mất công đi tìm thứ chi huyết kia làm gì.

– Hắn...rất tàn độc! Là đệ nhất cao thủ dùng âm độc, ta không thể mạo hiểm như vậy. _ Y không hiểu rõ ma cà rồng có những đặc tính gì nên dĩ nhiên không thể đồng ý.

– Phiền phức! _ Cậu cũng không thêm giả thích thêm, chỉ đơn giản nhún vai bỏ qua.

...

– Ba tháng rồi...người vẫn như vậy ư? _ Một thân hắc y đứng tựa ở cửa, ảm đạm mở miệng. Ánh mắt phẳng lặng của hắn hướng nhìn con người bất động đang ngồi trên giường, một mặt cười nhạt chợt thoáng qua.

– Vậy người muốn ta phải làm sao?

Người ngồi trên giường bất động không hề quay lại, chỉ đơn giản mở miệng đáp lại.

– Tú nhi! Ta làm vậy cũng là bất đắc dĩ! _ Hắc y thở dài, chậm rãi tiến tới phía sau người kia.

– Luyện ma công cũng là do người tự luyện, tẩu hỏa nhập ma cũng là do người tự gây ra. Vì sao lại bắt Hạo ca phải đi tìm Hỏa Kỳ Lân chi huyết? Vì sao...lại làm như thế với ta? _ Thân thể nhẹ nhàng run lên, chất giọng thanh khiết dường như nghẹn lại. Tuấn Tú mệt mỏi cúi đầu xuống.

– Ta...là bất đắc dĩ! _ Hắc y trầm mặc, lặng lẽ đáp lại.

– Phác Hữu Thiên! Buông tha ta đi! _ Tuấn Tú chậm rãi quay lại, ánh mắt tràn ngập mệt mỏi và bi thương nhìn Hữu Thiên. Cuộc sống này cậu vốn không mong muốn, vì sao lại cứ bắt cậu phải chịu dày vò như vậy?

– Ta không thể!

Phác Hữu Thiên lạnh lùng đáp lại và dậm bước bỏ đi. Hắc tức giận đóng lại cánh cửa gỗ sau lưng, ánh mắt đỏ ngầu tràn ngập cuồng nộ. Một cơn đau đớn chợt xộc lên, hắn khổ sở ôm lấy ngực mình, chậm rãi bước đi.

Tại sao người lại không chịu hiểu?

Ta đối với người là gì ư?

Tú nhi! Ta cả đời này...sẽ không buông tha người!

...

– Người đi một mình? Vậy có được không? _ Tại Trung ngồi trước hiên nhà, hai tay chống má, chớp mắt nhìn Duẫn Hạo chuẩn bị rời đi.

– Ta tới đó tìm chi huyết, người cùng Tré cứ ở lại căn nhà gỗ này chờ ta. Sẽ không lâu đâu.

Y chuẩn bị lên ngựa nhưng nhìn người kia đang ngồi ở hiên nhà, lưu luyến bước lại gần, nhẹ nhàng xoa đầu cậu.

– Sẽ không có chuyện gì chứ? _ Cậu ngược nhìn hắn, nhẹ giọng hỏi lại.

– Không có việc gì! Ta để lại lương khô cùng ngân lượng, đói bụng có thể xuống trấn mua đồ ăn, có biết chưa?

– Hiểu rồi!

Tại Trung gật gật cái đầu nhỏ. Duẩn Hạo liếc mắt nhìn Tré ngằm giao cho nó nhiệm vụ trông coi Tại Trung. Y biết nếu có chuyện xảy ra, Tré nhất định sẽ biết tìm y ở nơi nào.

“Chi...chi”

Tré hiểu ý chủ, vội vàng gật đầu.

– Ta đi đây! _ Lưu luyến mà lên ngựa, y chợt bất giác phát hiện, dường như mình đã quen với sự có mặt của tiểu tử kia ở bên cạnh từ lúc nào rồi. Rồi xa tiểu tử kia, y liền cảm thấy lo lắng cùng bất an. Dù biết rằng tiểu tử kia có thể tự bảo vệ mình nhưng không nhìn thấy cậu, y liền thấy sợ hãi...

“Ta phải mau chóng trở về!”

Nhìn y phóng ngựa rời đi, Tại Trung nhàm chán duỗi dài hai chân, đầu dựa vào cột nhà. Kẻ kia liệu có an toàn mà trở về không? Và vì sao mình lại phải lo lắng cho y cơ chứ?

– Ba ngày! Ta cũng chỉ nhịn ăn được ba ngày!

Liếc mắt nhìn Tré, cậu hậm hực bỏ vào trong nhà. Tré đáng thương ngược đôi mắt tròn nhìn Tại Trung, khe khẽ kêu “chi...chi” hai tiếng rồi cũng chạy theo cậu vào nhà.

3. Chương 3

-Hai ngày rồi! Ta đoán đến 90% là hẳn thất bại trong việc đàm phán với cái tên giáo chủ gì gì đó trong việc lấy cái chi huyết kia.

Tại Trung nằm trên giường, chán nản vừa lột vỏ hạt dẻ ném Tré vừa nhăn mày nhìn trần nhà.

“Chi...chi”

Tré khổ sở ôm cái đầu nhỏ của mình chạy vòng quanh nhà. Nó thậm ao ước chủ nhân mau mau trở về sớm hơn một chút. Nếu không chắc chắn nó sẽ bị ném thùng đầu mất.

-Tên ngốc đó!_Không còn đủ kiên nhẫn, Tại Trung từ trên giường đứng dậy, sửa sang lại y phục có phần hơi lộn xộn của mình. Cậu nghĩ nên đẩy nhanh quá trình hơn một chút, không phải là vì Trịnh Duẩn Hạo mà là vì cậu đang đói mà thôi.

“Chi...chi”

Tré nhìn Tại Trung bước ra ngoài, vội vàng chạy đuổi theo. Nó bám lấy vạt áo của cậu mà kéo. Chủ nhân đã nói phải bảo vệ Tại Trung, nó không thể để cậu đi lung tung được.

-Chúng ta đi giúp tên chủ nhân ngu ngốc của người. Sau đó trở về, đi mua bánh đậu xanh!

“Chi...chi”

Tré vẫn sống chết lôi kéo vạt áo của Tại Trung không buông. Cậu bắt mẫn, xách cổ Tré lên, để nó đối diện với mình.

-Một, mi đi cùng ta, dẫn đường tới cái giáo phái kia. Hai, ta sẽ trói ngược mi lên trần nhà và để cho lũ chuột bị như cái bắp ngô kia “thịt” mi. Chọn đi!

Tré chớp chớp đôi mắt tròn, nó rụt rè nhìn nhìn Tại Trung, ngẫm nghĩ một lúc, không còn cách nào khác, nó đành lồm lũi bước ra ngoài cửa. Tại Trung thỏa mãn mỉm cười, muốn ngăn cản cậu ư? Còn chưa có đủ tuổi đâu!

Vậy là Tré dẫn đường cho Tại Trung tới U Linh giáo. Với tốc độ của một ma cà rồng, chỉ bằng thời gian nửa nén hương, Tại Trung đã lên được đỉnh núi, nơi có tổng bộ của U Linh giáo.

-Phong cách rừng rậm à? Tại sao cái thời này người ta có thể có nhiều ý tưởng để xây nhà ở như vậy nhỉ?

Tại Trung đứng trước cửa vào của U Linh giáo, chầm chậm bước qua bước lại, cẩn thận xem xét lối kiến trúc kì quái của nó.

-Người là ai? Tôi có việc gì?

Đang miên man suy nghĩ, cậu liền nghe thấy có tiếng quát lớn phía sau. Bình thần quay lại, khoe miệng cậu nhẹ nhếch lên, có người dẫn đường rồi.

-Xin chào! Ta tới gặp giáo chủ của các người, làm phiền chỉ đường giúp._Tại Trung dỪng thái độ nhã nhặn nhất để nói chuyện.

Hai tên môn đệ của U Linh giáo liếc nhìn nhau, thầm đánh giá tiểu tử mặt trắng trước mặt. Chỉ là một tiểu thư sinh văn nhược mà dám đòi gặp giáo chủ, không phải đọc nhiều kinh thư quá mà hồng đầu rồi chứ?

-Người có tư cách gì mà dám đòi gặp giáo chủ. Mau cút đi cho ta!_Một tên hùng hổ trợn mắt quát lớn.

Tại Trung khẽ nhíu mày, Tré ở bên cạnh chỉ chớp chớp mắt nhìn cậu.

-Nói vậy là từ chối đúng không? Ta đã rất lịch sự mà các người có vẻ như không biết điều lắm nhỉ?

Hai tên môn đệ nhìn nhau, không hiểu thư sinh mặt trắng này nói linh tinh cái gì.

BỐP!! CRẮC!!!

Chỉ trong một cái chớp mắt, hai tên môn đệ bàng hoàng không kịp thốt lên lời, chúng chỉ kịp cảm nhận có một cơn gió lướt qua và rồi...khi định thần lại chúng chỉ cảm thấy thân thể mình đang lơ lửng, trên cổ là gọng kìm cứng rắn còn trước mặt chính là khuôn mặt của thư sinh văn nhược khi này.

-Người...người..._Chúng sợ hãi lấp bắp, rõ ràng tên thư sinh này không có nội lực, vì sao sức khỏe lại mạnh mẽ như vậy?

-Nào, giờ ta nhắc lại một lần nữa!_Tại Trung mỉm cười, ánh mắt dán tới hai đôi mắt của hai tên môn đệ.

-Ta là khách quý của giáo chủ các người. Và bây giờ nhiệm vụ của các người là đưa ta tới gặp giáo chủ. Rõ chưa?

Đôi mắt nâu của cậu bất động, nhìn thẳng vào hai đôi đồng tử đờ đẫn của hai tên môn đệ. Trò này luôn là trò cậu khoái nhất.

-Đã rõ!

Hai tên môn đệ như một con rối lập tức gật đầu. Tại Trung hài lòng buông lỏng bàn tay của mình, ném chúng xuống đất. Cũng may nơi này là một chỗ ở tạm nham, cậu không cần mời cũng có thể thoải mái bước vào.

...

-Đây là nơi ở của giáo chủ!_Hai tên môn đệ hướng Tại Trung cúi đầu. Cậu ngược nhìn một dãy nhà rộng lớn trước mặt. Thầm nghĩ, thời này đúng là đất đai thừa thãi, một người mà sống trong căn nhà to hàng trăm mét vuông, thật quá lãng phí.

-Đi đi! Và hãy quên sự gặp mặt của chúng ta đi._Một lần nữa nhìn vào mắt hai tên môn đệ, Tại Trung khẽ mỉm cười bước đi, bên cạnh cậu Tré cũng lặng lẽ chạy theo.

Sau khi hai tên môn đệ rời đi, Tại Trung rất điềm nhiên đi tham quan dinh thự của giáo chủ U Linh giáo. Cậu có một cái tật xấu nho nhỏ đó là rất hay quên vấn đề chính bởi tiểu tiết phụ, như lúc này, mãi mê ngắm nhìn khung cảnh đẹp đẽ mỹ lệ của tòa dinh thự mà cậu đã quên mất mục đích chính tới đây là để làm cái gì.

-Chà, cảm giác như ta đang được đóng phim cổ trang vậy, hay thật đấy!

Tại Trung chỗ này sờ một cái, chỗ kia đá một cái, tâm tình cực kì hưng phấn mà vui chơi.

“Chi...chi”

Tại Trung mãi mê ngắm nhìn đàn cá vàng đang lúc nhúc dưới hồ, cậu cực kì khoái trò lừa phỉnh mấy con cá ham ăn này. Đằng sau cậu, Tré đang hớn hờ chạy tới, trên tay nó là một bó hoa dại nhỏ, Tré kéo kéo tay áo Tại Trung để thu hút sự chú ý, chi trước nhỏ bé cứ vươn ra để đưa cho cậu bó hoa dại mà nó vừa hái được.

-Cái gì...A!!!

Xèo!! Xèo!!!

-Mày làm cái gì vậy??_Tại Trung đau đớn ôm lấy bàn tay của mình, tức giận quay lại trừng mắt nhìn Tré. Nhìn bàn tay bị phồng rộp như bị bỏng của mình, cậu nhìn tới đám hoa dại trong tay Tré, những cành hoa màu tím nhạt nhỏ li ti kia...chẳng phải là...

“Chi...chi”

Tré ngược đôi mắt vô tội nhìn Tại Trung, nó hồi lỗi thả những cành hoa trên tay xuống đất, đứng thu lại một chỗ, nó cũng biết những bông hoa này đã làm Tại Trung bị thương, lẽ ra không nên chạm tới thứ thực vật kì quái đó.

-Ma tiền thảo...không thể nào! Mày lấy thứ này ở đâu?_Tại Trung nhíu mày, túm Tré lên để tra hỏi. Cậu không thể tin được, đã rơi tới nơi này mà vẫn có thể chạm mặt Ma tiền thảo, loài thực vật khắc tinh của ma cà rồng.

“Chi...chi”

Tré héch mắt nhìn lại phía sau, Tại Trung lôi Tré cùng đi tới nơi nó đã hái những đám hoa kia. Đi hết cái hồ cá, vòng tới một hoa viên có điểm khá tĩnh lặng. Đôi mắt cậu mở to kinh ngạc khi trong vườn thực vật của hoa viên, hơn một nửa là Ma tiền thảo.

=Cái quái gì thế này?_Cẩn trọng bước lùi lại, nhìn một vườn Ma tiền thảo đang khẽ đung đưa theo gió, gương mặt cậu chợt đanh lại, ánh mắt lạnh tới cực điểm.

-Ma tiền thảo là hoa dại, vì sao lại trồng thứ này trong hoa viên?_Cậu nghi hoặc nhìn tới căn hàng hoa lệ nhất dinh thự đang hiển hiện trước mắt. Nơi này dường như nằm ở một vị trí khá kín đáo, ngoài ra cũng không hề thấy bóng một hạ nhân nào lai vãng qua. Liệu cậu có thể nghĩ, chủ nhân của căn phòng kia có sở thích đặc biệt với loại cây dại này là ngẫu nhiên không?

Nhờ thính giác nhạy bén của mình, cậu có thể nghe thấy những gì đang diễn ra trong căn phòng kia, Tại Trung nhắc Tré giữ trật tự, còn cậu thì nhẹ nhàng bước tới gần cửa sổ. Bí mật nhìn trộm.

-Ừ...a...dừng!!

Trên giường lớn, giáo chủ U Linh giáo Hoắc Vân Thiên đang chạt vật nằm trên những lớp nệm mềm mại, nhỏ giọng cầu xin kẻ đang áp chế bên trên mình. Phía trên. một thân ảnh vận hôi y đang chế trụ hai vai của giáo chủ U Linh giáo, đầu của kẻ đó vùi sâu trong cổ của Hoắc Vân Thiên, chốc chốc lại phát ra những tiếng “sụt, sụt” thật kì quái.

-Mẫn! Dừng lại...cầu người!

Hoắc Vân Thiên vô lực nằm trên giường, y có thể cảm thấy máu trong cơ thể mình đang dần bị rút cạn, nếu cứ tiếp tục y chắc chắn sẽ chết.

-Ha...!_Hôi y nhân dường như cũng đã thỏa mãn, chậm rãi từ từ ngẩng mặt lên, bàn tay nắm giữ Hoắc Vân Thiên cũng dần buông lỏng.

-Không...không thể!

Tại Trung trợn trừng đôi mắt, không thể tin nổi những gì cậu đang tận mắt chứng kiến. Khi hôi y nhân đó rời khỏi cái cổ mịn màng của Hoắc Vân Thiên, gương mặt của kẻ đó, cái miệng với hai chiếc răng nanh sắc nhọn vẫn nhuốm đầy máu...cậu dường như đã chết lặng tại chỗ.

-Thẩm Xương Mẫn!

RẦM!!!

Cánh cửa sổ dưới sức ép mãnh liệt chỉ chớp mắt đã nát vụn. Hoắc Vân Thiên còn đang choáng váng nằm trên giường, cố gắng mở mắt nhìn kẻ kia.

-Người sao vậy? Có chuyện gì?_ Nhìn khoảng không trước mắt, Hoắc Vân Thiên khó hiểu nhìn kẻ kia. Đột nhiên lại phá hỏng cửa sổ, hành động thật kì quái.

Thẩm Xương Mẫn chậm chậm từ trên giường đứng dậy, ánh mắt nghi hoặc nhìn cánh cửa sổ đã bị mình đánh hỏng. Hắn ban này...rõ ràng có nghe thấy...

-Chẳng lẽ...là do ta cả nghĩ ư?

Ngước nhìn hoa viên trống vắng, hoàn toàn không thể hiện là đã từng có kẻ nào xuất hiện. Hắn lại khẽ thở dài, xoay bước trở lại. Có lẽ hắn đã quá nhớ tới người kia nên sinh ra ảo tưởng mất rồi.

Tại Trung run run ôm lấy cây cổ thụ trước mắt, gương mặt tràn ngập kinh hoàng cùng lo lắng. Cũng may, cậu là ma cà rồng thuần huyết, tốc độ chạy trốn nhanh hơn kẻ kia, nếu không...

-Điên rồi, chuyện này sao có thể chứ?_Tại Trung tới giờ vẫn không muốn tin rằng đó là Thẩm Xương Mẫn, không phải cậu đã xuyên tới một thời đại khác ư? Vì sao vẫn còn có Ma Tiền thảo? Vì sao vẫn không thể vào nhà nếu không được mời? Và...vì sao lại vẫn có hắn?

-Hắn vì sao không buông tha ta đi chứ?_ Cậu chán nản gục xuống, Tré bám trên lưng cũng lo lắng kêu lên hai tiếng.

Tại Trung tâm tình bất ổn dựa lưng vào gốc cây, phía sau cậu, một cánh tay vươn tới...

Bộp!!!

CRẮC!!!

-Tại Trung?

-Hạo?

Tại Trung giật mình định thần, nhìn người đang bị mình siết trong tay. Là Trịnh Duẫn Hạo.

-Người...là người ư?_ Cậu lúng túng buông bàn tay chế trụ trên cổ y ra, vô thức lùi lại vài bước.

-Người sao lại tới đây? Có chuyện gì vậy?_Y không màng tới cái cổ suyết chút nữa đã bị bẻ gãy của mình, vội vàng kéo lấy người kia mà hỏi han. Nhìn gương mặt nhợt nhạt phảng phất sự kinh hãi cùng bàng hoàng của Tại Trung, y đoán chắc chắn có chuyện không hay đã xảy ra.

-Ta...ta..._Ngước mắt nhìn Duẫn Hạo, Tại Trung mở miệng định nói nhưng thính giác nhạy bén của cậu chợt nghe thấy những thanh âm ở phía xa kia...

=Ôm ta đi!_Vội vã ôm chầm lấy Duẫn Hạo, Tại Trung vùi mặt trong ngực y, không muốn quay lại.

-Người có chuyện gì vậy?_Duẫn Hạo khó hiểu nhìn Tại Trung, thái độ của tiểu tử này thật kì quái.

-Duẫn Hạo huynh đệ!

Y ngước mắt nhìn phía trước, nơi phát ra tiếng gọi. Một thân hôi y nhân, Thẩm Xương Mẫn đã tới từ lúc nào. Nhìn lại người đang ôm cứng lấy mình, cảm thấy Tại Trung dường như đang sợ hãi, hay là do y tưởng tượng, tiểu tử này đang run có phải không?

-Thẩm phó giáo chủ! Thất lễ rồi!_Y mỉm cười hướng Thẩm Xương Mẫn cúi đầu, rất tự nhiên cúi người bế Tại Trung lên tay. Từ đầu tới giờ, tiểu tử này vẫn vùi mặt trong ngực y không hề lộ ra.

-Người định đi ư? Còn có...ai kia?_Thẩm Xương Mẫn mỉm cười hòa nhã bước tới, ánh mắt hướng tới thiếu niên một thân bạch y đang nằm trong tay Trịnh Duẫn Hạo, dáng người này...làm hắn nhớ tới...

-Ta vốn định lưu lại nhưng Tại nhi lại không chịu, y đã lén vào đây lôi ta về, thật thất lễ!_Duẫn Hạo khẽ cười, vẻ mặt vô cùng bất đắc dĩ nhìn bảo bối nhỏ trong tay. Y có thể cảm thấy, Thẩm Xương Mẫn càng tới gần, thân thể tiểu tử này càng lạnh hơn.

-Tại nhi? Chẳng lẽ là...người cũng thích nam nhân ư?_Thẩm Xương Mẫn cũng bình thản mỉm cười, néo mắt nhìn y.

-Thật hổ thẹn!_Y hơi cúi đầu ra vẻ vô cùng ngại ngùng.

-Không sao! Ta có thể hiểu! Hahahaha!_Hắn thích thú cười lớn, dường như sự chú ý đã dời đi.

-Vậy Thẩm phó giáo chủ! Ta có thể xin phép trở về trước không?_Y cần nhanh chóng rời khỏi nơi này, cần phải tìm hiểu tiểu tử kia rút cục bị làm sao, y rất lo lắng.

-Dĩ nhiên rồi! Hẹn lần khác tái ngộ! Chuyện chi huyết, ta sẽ thương lượng giúp người với giáo chủ!

Thẩm Xương Mẫn ra vẻ có thể hiểu được, nghiêng người né sang một bên, nhường bước.

Y làm bộ xấu hổ cúi đầu, nhanh chóng thi triển khinh công rời khỏi dinh thự của U Linh giáo. Thẩm Xương Mẫn nhìn bóng dáng Trịnh Duãn Hạo biến mất khỏi tầm mắt, nụ cười trên môi cũng tắt, ánh mắt hắn nheo lại, thiếu niên bạch y kia...có gì đó rất kì lạ.

-Tại nhi ư?

Một mình đứng ở lại hoa viên rộng lớn, hắn chậm chậm rút từ trong ngực áo ra một chiếc hộp gỗ. Ánh mắt hắn lên sự nham hiểm cùng tàn nhẫn, liệu có thể nào...

Tại Trung! Ta và em...

Liệu có thể nào gặp lại?

...

-Tại Trung! Đã xảy ra chuyện gì? Người không sao chứ?

Trở về căn nhà gỗ dưới chân núi, Duãn Hạo nhanh chóng đặt Tại Trung xuống, lo lắng gặng hỏi.

Tại Trung thất thần đứng lặng một chỗ, ánh mắt tràn ngập kinh hoàng và lo lắng. Cậu không thể nào tin, đã tới tận nơi này mà cũng không thể chạy thoát Thẩm Xương Mẫn. Hắn vì sao lại không chịu buông tha cho cậu chứ? Vì sao...cậu không thể nào thoát khỏi hắn?

-Tại Trung! Nói ta nghe, đã xảy ra chuyện gì?_Duãn Hạo sốt ruột nắm lấy hai vai Tại Trung, cố gắng trấn an. Lần đầu tiên y thấy vẻ mặt này của Tại Trung, là lo lắng ư? Hay là sợ hãi?

-Hắn...chính là hắn!

Cậu mấp máy môi, khó khăn thả ra từng chữ.

-Ai?

-Kẻ đã truy đuổi ta suốt 500 năm, bắt ta cùng đứng trong bóng tối với hắn. Thẩm Xương Mẫn!

Tại Trung ngược mắt nhìn Duãn Hạo, vẻ mặt cậu cực kì tệ. Những lời này chính bản thân cậu cũng không muốn tin là sự thật.

-Hắn...liệu có phải...?_Duãn Hạo cũng như lặng người đi. Thì ra đây chính là lý do Tại Trung sợ hãi như vậy ư?

-Đúng! Hắn...cũng là ma cà rồng!

Ngỡ tưởng rằng mọi liên kết cùng Thẩm Xương Mẫn đã kết thúc ở thế giới kia, nhưng thật không thể ngờ, hắn và cậu lại một lần nữa đối mặt. Nếu như để hắn biết cậu cùng có mặt trong thế giới này, chắc chắn hắn sẽ không từ mọi thủ đoạn bắt cậu trở lại. Không được, chuyện đó tuyệt đối không thể xảy ra.

-Hạo! Chúng ta đi cứu đệ đệ người, không cần chi huyết ta cũng sẽ cứu được đệ đệ người. Đừng quay lại U Linh giáo nữa!

Tại Trung gấp gấp nắm lấy cánh tay của Trịnh Duãn Hạo, cậu muốn rời khỏi nơi này càng sớm càng tốt, Thẩm Xương Mẫn là một kẻ cực kì đa nghi và nham hiểm, lúc này hắn đã thấy hình dáng của cậu, lỡ như hắn nghi ngờ...rất có thể sẽ cho người đi tìm. Tới lúc đó sẽ cực kì phiền phức.

-Được! Tại Trung, người bình tĩnh! Ta sẽ bảo vệ người, đừng sợ hãi!

Duẩn Hạo dù không hiểu vì sao Tại Trung lại chán ghét phó giáo chủ của U Linh giáo kia như vậy nhưng y không muốn nhìn tiểu tử này tiếp tục sợ hãi nữa. Không có chi huyết cũng được, y sẽ đưa tiểu tử này đi, tìm cách khác để cứu lấy Tuấn Tú. Chỉ cần nơi mà Tại Trung có thể yên tâm, y sẽ đưa cậu đi.

4. Chương 4

Sụt!Sụt!

Y khẽ nhíu mày, mùi máu tanh nồng khiến y khó chịu, Duẩn Hạo dựa lưng vào vách tường, đầu nghiêng sang một bên, lặng lẽ đưa mắt nhìn những bông hoa hải đường đang khẽ đung đưa, chốc chốc, y lại vươn tay ôm lấy kẻ kia, sợ hãi vì quá say mê mà té ngã.

-Ha!_Tại Trung thỏa mãn từ từ ngẩng đầu dậy, máu tươi còn vương trên khóe miệng, quả nhiên máu người vẫn là tốt nhất.

-Có đủ chưa?_Y cầm lấy một chiếc khăn để che đi miệng vết thương, gương mặt có phần xanh xao, cũng may Tại Trung không thường xuyên cần phải uống máu. Nếu không chắc có mười người như y cũng chẳng thể đủ nuôi cậu tới một tuần.

-Đủ rồi! Người không sao chứ?_Tại Trung cúi người xem xét Duẩn Hạo, lần hút máu này cậu có đôi chút mất kiểm soát, có uống hơi nhiều, hi vọng y sẽ không việc gì.

-Không sao, ta ổn!_Y nhẹ mỉm cười dù kì thực có chút khó coi.

-Nghỉ ngơi đi! Ngày mai là tới Thiên Sơn rồi!_Tại Trung đỡ Duẩn Hạo nằm lên giường, vui vẻ cùng y nằm một chỗ. Cậu vốn dĩ là người hiện đại dĩ nhiên không coi trọng tiểu tiết, mà hai tên con trai có gì mà phải e ngại.

-Tại Trung! Trước khi đi cứu đệ đệ, ta sẽ đưa người tới gặp Vô Cực thần y, nhờ hắn chữa bệnh cho người._Duẩn Hạo mệt mỏi chớp mắt, ngày mai phải uống thứ gì bổ huyết mới được.

-Được rồi! Ngày mai đi gặp! Ngủ nào, ngủ nào!

Sau hơn một tháng cùng nhau chu du khắp mọi nơi, Tại Trung dường như đã quen với sự tiếp xúc gần gũi cùng Duẩn Hạo, hai người họ ở cùng một chỗ vô cùng thoải mái tự nhiên, cảm giác thân thiết gắn bó không thể diễn tả. Tại Trung cũng dần dần quên đi Thảm Xương Mẫn, một lần nữa vùi hẳn vào trong lãng quên. Cậu chỉ muốn sống một cuộc sống bình thường vui vẻ, ở cùng với Duẩn Hạo cậu thấy thật thích.

Nhưng, có người lại không dễ dàng buông tay như thế.

U Linh giáo.

-Người nói đây là gương mặt của thiếu niên đi cùng Trịnh Duẩn Hạo?_Trên ghế lớn, Thảm Xương Mẫn một tay cầm bức họa một tay bưng trà lên miệng, động tác vô cùng ưu nhã thanh tao.

-Phải! Gián điệp nói rằng đó là một mỹ thiếu niên, tuổi tầm 17, 18. Tình tính hoạt bát vui vẻ, rất nghịch ngợm. Trịnh Duẩn Hạo cũng thật sự coi hắn như súng vật, chăm sóc bảo hộ hắn vô cùng cẩn thận._Hoắc Vân Thiên ở một bên tóm tắt lại thông tin, ánh mắt nhu hòa càng làm cho gương mặt thanh tú của hắn trở nên mê hoặc.

-Vậy ư? Gián điệp có nói thiếu niên đó có điểm gì đáng chú ý không? Ví dụ có hay không ở bàn tay đeo một chiếc nhẫn?_Thảm Xương Mẫn nhếch miệng cười, cẩn thận gấp lại bức họa.

-Có! Thiếu niên đó đeo một chiếc nhẫn, nhưng có gì kì lạ ư?_Hoắc Vân Thiên khẽ nhíu mày, hỏi lại.

-Không có, Thiên, ta cần người giúp một chuyện. _Thảm Xương Mẫn mỉm cười thật vui vẻ.

Hoắc Vân Thiên nhìn nam tử ngạo suất trước mặt trái tim không nhịn được lại trật mắt một nhịp.

-Chuyện gì?_Khẽ cúi đầu giấu đi ánh mắt tràn ngập ngưỡng mộ cùng khao khát của mình, Hoắc Vân Thiên nhỏ giọng hỏi lại.

-Điều tra cho ta, nơi tiếp theo hai người đó sẽ tới là chỗ nào? Mục đích của họ, ta cần làm một số việc rất quan trọng! Ngoài ra, gọi cho ta ba tên gián điệp có khả năng tới đây, mang theo cả Ma tiền thảo nữa._Thẩm Xương Mẫn an nhàn bắt chéo chân, ánh mắt thâm sâu ngược nhìn những tia nắng cuối cùng đang dần tắt hẳn. Cuối cùng thì chuyến xuyên không này của hắn cũng không vô nghĩa.

Hắn và Tại Trung đã định sẵn là không thể tách rời. Có chạy tới đâu cũng vậy thôi.

-Tại nhi ư? Gọi hay lắm! Hahahaha!!!!

Xoảng!

-Tại Trung! Sao vậy?_Duẩn Hạo giật mình khi nghe thấy tiếng đổ vỡ phía sau. Y lập tức quay lại, tới bên cạnh kẻ kia.

-Không...không có gì!_Nhìn chiếc bình gốm mà mình đã làm vỡ giờ tanh bành thành một đồng. Tại Trung vô thức quay đầu lại phía sau, vì sao cảm giác lo lắng đó lại một lần nữa trở dậy?

-Tới nơi rồi, vào thôi!_Y nhìn vẻ mặt kì lạ của cậu cũng thể hiểu được đại khái vấn đề, chỉ lặng lẽ nắm lấy bàn tay nhỏ bé luôn lạnh lẽo của Tại Trung mà kéo đi.

Tại Trung nhẹ thở dài một tiếng, ánh mắt ngược nhìn một mảnh rừng xanh mướt trước mặt, có lẽ cậu nên gạt bỏ sự lo lắng đi, điều cậu muốn là có thể sống một cuộc sống bình thường mà không phải chạy trốn nữa. Nhưng vì sao lại khó khăn tới vậy?

-Ai sống ở đây?_Nhìn phía trước mặt, một rừng cây bạt ngàn thảo dược bao quanh một căn nhà gỗ, Tại Trung nhíu mày suy nghĩ thời này người ta thích cuộc sống ẩn dật thanh đạm tới vậy sao?

-Vô Cực Thần y!_Y mỉm cười, nhanh nhẹn kéo Tại Trung tiến vào căn nhà gỗ.

Két!! Két!!

Duẩn Hạo đẩy cửa bước vào, Tại Trung đứng ở ngưỡng cửa nhìn vào trong căn nhà khá rộng rãi và sạch sẽ, mọi đồ đạc được bày trí đơn giản nhưng rất thanh tao không phiếm chút âm đạm lạnh lẽo. Tại Trung đưa mắt nhìn, có vẻ như không có ai nhưng...

VÚT!!!

Bộp!!!

-Tại Trung!_Y kinh hãi kêu lên khi nhìn mũi tên gỗ lao thẳng tới phía của cậu nhưng hoàn hảo...Tại Trung đã bắt được.

-Phản xạ của ngươi thật khác thường!

Một giọng nói trầm nhẹ vang lên từ phía nhà sau, Tại Trung nhìn mũi tên đang nắm trong tay rồi lại liếc mắt nhìn kẻ vừa bắn nó. Muốn làm cái gì đây?

-Ngươi làm vậy là có ý gì?_Cậu vốn dĩ không phải người nóng tính nhưng đây là “gỗ” và dù muốn hay không cũng đã chọc nhầm chỗ rồi.

-Chỉ muốn thử một chút nhưng...khả năng phản xạ của ngươi thật không bình thường._Hải Lam hoàn toàn lộ diện, mang một thân bộ y đơn giản, Hải Lam nhíu mày bước tới gần Tại Trung.

Tại Trung im lặng không nói gì, liếc mắt ra hiệu cho Duẩn Hạo, ý muốn y bảo tên thần y biến thái kia hãy mời mình vào nhà.

-Lam! Có thể để Tại Trung vào nhà không?_Duẩn Hạo có tỏ ra khá là bình thường khi yêu cầu Hải Lam.

Hải Lam ngược mắt nhìn y rồi lại nhìn Tại Trung vẫn đang đứng ở ngưỡng cửa, có gì đó khá kì lạ. Vì sao cậu ta không cùng vào nhà luôn, chẳng lẽ mỹ thiếu niên này là người giữ lễ nghĩa như vậy ư? Không vào nhà nếu không được gia chủ cho phép? Nhìn gương mặt thì cũng không giống người xấu, mà còn là bằng hữu của Duẩn Hạo, ân, có thể được.

-Vào nhà đi!

Được mời, Tại Trung nhấc chân bước vào nhà. Thật sự đúng là rất phiền phức, mỗi lần đều phải cần được mời mới có thể vào, đúng là làm ma cà rồng chẳng phải chuyện gì tốt đẹp.

-Lam! Người đùa như vậy thật là...lỡ Tại Trung không bắt kịp thì sao??_Tại Trung đã vào được nhà, lúc này Duẩn Hạo cũng nhịn không được mà trách Hải Lam, thật sự là quá nguy hiểm, ngay cả y cũng chưa chắc có thể bắt được mũi tên đó.

-Không đâu! Hẳn nhất định là bắt được mũi tên đó, còn là rất dễ dàng mà bắt được là đằng khác!

Hải Lam là một thần y nhưng cũng nổi tiếng là một kẻ kì quái, hẳn thích tìm hiểu những thứ kì dị hay hiếm lạ trên nhân gian, thú vui đó cũng mang tới rất nhiều phiền phức.

-Lần sau hãy dùng thứ khác đi, đừng dùng gỗ._Cậu không thêm để ý mà thản nhiên ngồi xuống ghế. Kẻ quái dị này thật phiền quá!

-Lam! Ta tới nhờ người xem bệnh!_Duẩn Hạo cũng vội vã đề cập tới vấn đề chính mà y tới đây.

-Bệnh? Người bị bệnh ư?_Hải Lam ngược nhìn y, ánh mắt lướt từ trên xuống dưới, nhắm tìm ra điểm khác thường.

-Không phải ta, là hẳn!

Nhìn theo ánh mắt của Duẩn Hạo, Hải Lam âm thầm đánh giá mỹ thiếu niên trước mặt. Cậu ta nhìn có vẻ rất khỏe mạnh chỉ có điều hơi kì lạ, làn da trắng có vẻ nhợt nhạt như của người bệnh nhưng ánh mắt và khí sắc lại rất vượng, ở cậu ta hoàn toàn không toát ra sinh khí, cảm giác...như đang đối diện với một cái xác vậy.

-Nhìn cái gì? Người ta sắp thủng rồi!

Tại Trung liếc mắt nhìn Hải Lam, hẳn cùng Duẩn Hạo cũng đã ngồi xuống, ánh mắt cũng chưa dời đi.

-Ta có thể bắt mạch không?_Hải Lam vươn tay ra, nghiêng đầu nhìn cậu.

Tại Trung liếc mắt nhìn Hải Lam rồi lại nhìn Duẩn Hạo, chần chờ một lúc cậu rút cục cũng kéo tay áo của mình lên, đặt tay trước mặt Hải Lam. Hai kẻ này có lẽ cũng nên được mở rộng tầm mắt một chút nhỉ?

Hải Lam nắm lấy cổ tay nhỏ của Tại Trung, khi vừa chạm vào hẳn lập tức khẽ nhíu mày, thật lạnh, cảm giác như chạm vào một xác chết vậy. Nhưng điều làm hẳn kinh ngạc đó là khi bắt mạch cho Tại Trung.

-Người...sao có thể?_Hải Lam gương mặt biến sắc, hẳn làm nghề y suốt mười bảy năm nhưng chưa bao giờ trải qua chuyện này. Không chấp nhận cảm giác mà những đầu ngón tay truyền tới, hẳn nắm cổ tay Tại Trung bắt mạch lại lần nữa.

-Lam! Có chuyện gì?_Y vì thái độ của Hải Lam mà sốt ruột. Hẳn được mệnh danh là thần y, chưa có loại bệnh nào khiến hẳn phải nhăn mày, vậy mà lần này...chẳng lẽ bệnh của Tại Trung là nan y ư?

-Người...mạch không đập! Người là người hay..._Hải Lam bỏ cổ tay Tại Trung xuống, cẩn trọng rút tay về.

-Người nói gì?_Duẩn Hạo không hiểu, liền vội vã hỏi lại. Tại Trung chỉ đơn giản ngồi ăn bánh đậu xanh mà Tré đưa cho.

-Không tìm thấy mạch, ở hẳn ta hoàn toàn không cảm nhận được sinh khí của một người sống, cơ thể hẳn cũng không có nội lực, nhưng lại ngập tràn một cỗ âm khí cực kì mãnh liệt. Thứ đó vốn dĩ không thể có ở nam nhân, là nơi cực thịnh dương khí.

Hải Lam cũng không thể tin được những điều mình đang nói, đây là sự thật ư? Nếu chuyện này là thực sự vậy sẽ là điều kì quái nhất thế gian mà hẳn phát hiện ra rồi.

-Sao người không nói luôn là ta giống một cái xác sống đi?_Tại Trung nhếch miệng cười, liếc mắt nhìn Hải Lam.

-Người là ai? Không, chính xác thì người là thứ gì vậy?_Hải Lam nhìn chằm chằm Tại Trung. Rõ ràng cũng là một cơ thể người sống nhưng vì sao...

-Ta có thể tin hẳn không?_Tại Trung liếc mắt nhìn Duẩn Hạo, chờ đợi câu trả lời.

-Ân!_Y khê gặt đầu.

-Ta là mà cà rồng! Người nói đúng, ta đã chết rồi!_Cậu mỉm cười, một nụ cười thật tinh quái.

-Cái gì?_Hải Lam tròn trĩnh mắt khi nghe những điều mà Tại Trung nói. Sao có thể?

...

-Khụ!!! Khụ!!!

Phác Hữu Thiên đau đớn gục trên giường, cơn đau thắt ngực khiến hắn vô cùng thống khổ, từng mạch máu trong cơ thể như căng ra, nội lực trong cơ thể cứ liên tục đảo nghịch luân chuyển một cách không theo quy luật.

-Khó chịu lắm ư?

Giật mình quay người lại, Phác Hữu Thiên nhìn một thân hồng y vừa bước vào, neho mắt nhìn rõ nhân dạng trước mặt, hắn kinh ngạc mà mở miệng:

-Hoắc Vân Thiên! Là người ư?

-Không chào đón ta ư? Nhưng lần này tới đây, ta có thứ này cho người._Hồng y nam nhân mỉm cười quỷ mị, từ từ tiến tới bên cạnh Phác Hữu Thiên.

-Người muốn gì?_Hữu Thiên chống tay ngồi dậy, lạnh lùng hướng U Linh giáo chủ mà đáp.

-Người đang cần thứ này có phải không?_Hoắc Vân Thiên rút từ trong người ra một chiếc hộp nhỏ, cẩn trọng mở nắp. Bên trong chiếc hộp giấu là một viên đá lấp lánh ánh đỏ rất xinh đẹp, đây chẳng phải chính là Hỏa kỳ lân chi huyết trong truyền thuyết đó sao?

-Yêu cầu là gì?_Hữu Thiên nhìn chiếc hộp rồi lại đưa mắt nhìn Hoắc Vân Thiên, hắn vì luyện ma công mà bị tẩu hỏa, hiện tại hắn đang chịu sự dày vò của nội lực lớn mạnh mà ma công sản sinh ra. Để có thể chấn áp được ma công, hắn cần Hỏa kỳ lân chi huyết, vật chứa dương khí cực thịnh ngoài ra còn cần ...một thứ chứa âm khí mãnh liệt, như vậy mới có thể trung hòa dòng lưu chuyển nội lực trong cơ thể, có như vậy ma công mới có thể tiếp tục luyện.

-Ta rất thích hợp tác với những kẻ như người! _Hoắc Vân Thiên mỉm cười gian xảo, ánh mắt ngập tràn sự nguy hiểm.

...

-Người có thể làm được không?_Tại Trung ngồi trên ghế vừa thưởng trà vừa ăn bánh, rất nhàn nhã nhấc mắt nhìn Hải Lam. Ai da, hắn dường như còn chưa có thoát khỏi tình trạng xuất thần kia.

-Nhất định phải có máu người ư?_Sau một lúc hoàn hồn, Hải Lam một lần nữa nhấc lại câu hỏi.

-Ừ! Một viên thuốc hay cái gì đó đại loại như vậy, giúp ta kiềm chế sự khát máu.

Tại Trung nhún vai, coi đó là chuyện rất bình thường.

-Vì sao nhất định phải là máu?_Hải Lam biết trên thế gian này không thiếu gì thiên trân dị quái nhưng trường hợp này hắn là lần đầu thấy được.

-Máu...chính là thứ duy trì sự bất tử!_Cậu nhếch miệng cười khi nhìn hai kẻ ngồi trước mặt lại biểu hiện vẻ mặt kinh ngạc kia.

-Bất tử? Người...bất tử?

-Nếu không có tác nhân bên ngoài ảnh hưởng thì chính xác là vậy, ta không già đi cũng không chết!

Cậu liếc mắt nhìn Duãn Hạo, đột nhiên trong lòng có chút nhộn nhạo khó chịu.

-Lam! Người có thể không?_Trầm lặng một hồi, cuối cùng y cũng đã lên tiếng.

-Ta không thể nói trước nhưng sẽ cố hết sức!_Hải Lam vẫn còn đương thất thần nhưng tiếp xúc với Tại Trung, hắn biết người này không phải kẻ xấu và cậu ta dường như cũng chẳng vui vẻ gì với sự quái lạ của

bản thân. Hơn nữa, Hải Lam cũng nhận ra tình cảm của Duẩn Hạo dành cho Tại Trung, đó không phải là sự quan tâm bình thường của hảo bằng hữu. Nó giống như...

-Tạm thời cứ ở lại đây! Ta sẽ chế được nhanh nhất có thể!_Hải Lam đẩy ghế đứng dậy, nhẹ nhàng bước ra sau nhà.

Tại Trung cũng chán ngồi một chỗ, theo Tré chạy ra sân chơi. Duẩn Hạo cũng tiếp bước đi theo.

-Tại Trung! Người...những gì người nói là thật ư?_Y bước tới phía sau Tại Trung, lặng lẽ hỏi.

-Đưa tay đây!_Tại Trung vươn tay ra trước mặt Duẩn Hạo, khẽ mỉm cười.

Y nhìn bàn tay trước mặt, rồi cũng vươn bàn tay của mình ra. Tại Trung cầm bàn tay Duẩn Hạo đặt lên **g ngực mình, nơi chính xác là vị trí của trái tim.

-Thế nào?_Tại Trung mỉm cười, hướng ánh mắt trong suốt nhìn y.

Duẩn Hạo kinh ngạc nhìn Tại Trung, y hoàn toàn không hề cảm nhận được nhịp đập của trái tim, chuyện này...chẳng lẽ Tại Trung thật sự đã chết ư?

-Trở thành ma cà rồng thì người phải kết thúc cuộc sống của con người. Chết và hồi sinh! Về cơ bản ta không khác người bình thường là mấy, vẫn ăn ngủ và làm mọi việc bình thường, chỉ có điều ta nhanh hơn và ta khỏe hơn, à cũng không có bị bệnh nữa._Tại Trung nhún vai, sống từng ấy năm cũng đã quen rồi.

-Người cứ sống như vậy, bắt tử nhưng chỉ có một mình người ư?_Y trầm mặc nhìn Tại Trung đang vui vẻ đùa nghịch cùng Tré, bất giác cảm thấy thật xót xa. Nếu như bắt tử vậy có phải Tại Trung sẽ chỉ có một mình không? Vì chỉ có cậu là ma cà rồng, cuộc sống như vậy chẳng phải sẽ rất cô độc ư?

Tại Trung đang giả bộ thất cổ Tré treo lên cây, nghe câu hỏi của Duẩn Hạo mọi hành động đều đình chỉ. Phải rồi, bắt tử trong khi thời gian vẫn cứ trôi mà đứng nhìn những con người xung quanh mình chết đi.

-Ta đã từng nghĩ...mình sẽ không còn cô độc nữa. Nhưng cuối cùng vẫn phải thất vọng!_Cậu quay lại nhìn y, nụ cười cùng ánh mắt tràn ngập thê lương. Cô độc, đó chính xác là những gì mà cậu phải chịu đựng, một cuộc sống luôn gắn liền cùng bóng tối và sự tiếc nuối.

Lặng lẽ đứng nhìn những chiếc lá khô bay vờn xung quanh, nụ cười trên môi cậu cũng dần lụi tàn. Cậu vốn dĩ đã tin vào lời hứa của hắn, lời hứa mãi mãi bên nhau, nhưng rút cục những gì cậu nhận được chỉ là sự thất vọng và chán ghét. Và rồi, cậu chạy trốn hắn, và cuối cùng cậu lại chỉ còn có một mình.

-A!_Giật mình khi có một vòng tay ôm lấy mình, Tại Trung kinh ngạc nhìn lại phía sau.

-Đừng như vậy! Từ giờ có ta rồi, người sẽ không còn cô độc nữa, Tại nhi!

Giữa rừng cây xanh mướt, những cành hoa nhỏ phất phơ uốn lượn trong không trung, từng ánh nắng vàng như những dải lụa ánh kim uyển chuyển thả xuống vườn hoa tràn ngập sắc màu xinh đẹp. Ở chính giữa nơi ấy, có hai kẻ lặng lẽ đứng bên nhau, cùng nhau gắn kết sợi dây số phận. Có yêu thương, có lưu luyến, nụ cười xinh đẹp nở trên môi mỹ thiếu niên rạng rỡ tới mức làm cho ánh mắt của nam tử kiệt suất phía sau càng thêm nhu hòa cùng ấp áp.

Ta gắn kết cùng người!

Hai chúng ta...

Như vậy sẽ không còn cô độc nữa!

5. Chương 5

-Nó đây ư?_Tại Trung nhìn viên được hoàn màu đỏ trong tay Hải Lam, ánh mắt tràn ngập nghi hoặc. Hắn là thần y thật sự?

-Ta đã sử dụng các loại thực vật có tính chất như máu người nhưng cũng không thể giống được. Vì thế ta vẫn cần có máu để cho vào được. Ăn nó, sẽ giúp người kiềm chế được.

Hải Lam bỏ lại viên thuốc vào trong chiếc lọ nhỏ, đẩy nó về phía Tại Trung.

-Máu người? Người...lấy máu mình ư?_Cậu nhìn mày nhìn lọ thuốc.

-Không, ta yếu lắm! Hồi kẻ bên cạnh người ấy!_Hải Lam xua tay, gương mặt tràn ngập vẻ mỉa mai mà quay đi.

-Hạo! Người cho máu ư?_Tại Trung quay lại nhìn người bên cạnh mình. Hắn lần trước đã mất không ít máu, giờ còn dùng máu chế được, muốn chết ư?

-Không sao! Không nhiều lắm!_Y nhẹ mỉm cười, mất nhiều máu khiến cơ thể y thật sự có chút không khỏe nhưng là những chuyện liên quan đến Tại Trung thì Duẩn Hạo lại không thể không quan.

-Ngốc nghếch!_Nhìn ánh mắt ám áp của Duẩn Hạo Tại Trung ngại ngùng quay mặt đi mà mắng. Cậu là ma cà rồng nhưng cũng không có nghĩa cậu không có cảm xúc, dù sao cậu cũng đã từng là con người.

-Được rồi! Được rồi! Thôi cái trò đó đi, giờ thực hiện lời hứa đi, Tại Trung, cho ta xem nhân dạng của người khi biến thành ma...ma cà rồng!

Hải Lam háo hức kéo sát ghế lại, chờ mong nhìn Tại Trung, hắn là muốn nhìn thấy cái gì là ma cà rồng nha, còn có xem nó kì dị như thế nào nữa.

-Đừng có mà ngất xỉu đấy!_Tại Trung bĩu môi, ánh mắt khinh thường nhìn Hải Lam, lòng thầm nghĩ hắn nhất định sẽ bị dọa cho sợ mà coi.

-Tuyệt đối không!_Hải Lam gật đầu chắc nịch, tâm trạng vô cùng háo hức chờ mong.

Tại Trung nhẹ thở ra, khép lại cả đôi mắt của mình, thật chậm rãi, những đường gân xanh bắt đầu từ bên dưới hai con mắt từ từ nổi lên và lan ra giống như những vết nứt cho tới khi dừng lại ở hai bên gò má, đôi mắt của cậu đột ngột mở lớn, Hải Lam bụm miệng, suýt chút nữa là đã hét lên. Đôi mắt của cậu nhiễm một màu huyết sắc thật rực rỡ, nổi bật một cách rõ ràng trên làn da trắng như tuyết. Cậu nhìn Hải Lam, từ từ mở miệng, hắn càng kinh ngạc hơn khi nhìn thấy hai chiếc răng nanh sắc nhọn đã nhú ra, đây...thật sự là...

-Sợ chưa?_Nhìn vẻ mặt của Hải Lam, Tại Trung vô cùng đắc ý, chắc là bị dọa cho mất hồn rồi.

-Thật...không thể tin nổi! Quá đẹp!

-Hả?_Cả Tại Trung cùng Duẩn Hạo đều kinh ngạc khi nghe điều mà Hải Lam thốt lên. Đùa ư?

-Sinh vật kì diệu nhất ta từng nhìn thấy, người đẹp quá!!!_Hải Lam dường như đã kích động thái quá, hắn bất ngờ lao tới ôm chầm lấy Tại Trung mà cọ tới cọ lui, miệng thì không ngừng lải nhải.

Tại Trung đơ mắt, còn chưa kịp tiếp thu thực tế, mặc kệ để cho Hải Lam ăn đậu hũ mình. Đây là lần đầu tiên cậu biết tới có người khen ma cà rồng là đẹp nha, tên này đúng là siêu cấp biến thái.

-Được rồi, Lam! Mau bỏ Tại Trung ra, người kích động cái gì?_Duẩn Hạo nhịn không được mà kéo Tại Trung từ tay Hải Lam ra, ánh mắt không hề hài lòng một chút nào.

-Ta chỉ là....

VÚT!!!

PHẬP!!!

Cả ba người kinh ngạc nhìn mũi tên cắm phập trước mặt, nơi này ngoài bọn họ thì không còn có ai khác, chẳng lẽ lại là đám thích khách muốn truy tìm Hỏa kỳ lân chi huyết, nhưng chúng làm sao có thể tiến vào nơi này được chứ? Hải Lam đã trồng một loại cây xung quanh ngọn núi để phòng những kẻ quấy nhiễu sự thanh tịnh của hắn, chỉ có những người bằng hữu như Duẩn Hạo mới biết thông đạo dẫn tới nơi này, vậy là những tên này chắc chắn không phải là cao thủ tâm thường.

VÚT!!! VÚT!!!

-CẢN THẬN!!!_Tại Trung phản xạ ngay lập tức lao tới túm lấy hai ngọn lao bằng gỗ đang phóng tới. Nhưng khi bàn tay cậu vừa chạm tới chúng thì...

Xèo!! Xèo!!!

-A! Không!_Tại Trung vì đau đớn mà thả rơi hai ngọn lao, Duẫn Hạo cùng Hải Lam kinh hoàng khi nhìn thấy bàn tay của Tại Trung đột nhiên như bị bỏng mà phồng rộp lên. Có tẩm thuốc độc ư?

-Tại Trung! Người cẩn thận!_Duẫn Hạo rút kiếm lao tới trước, bảo hộ Tại Trung phía sau mình, ánh mắt y đảo quanh tìm hung thủ.

-Ma tiền thảo! Chết tiệt!_Tại Trung tức giận mà biến lại thành nhân dạng của ma cà rồng. Dựa vào thính giác đặc biệt, cậu nhanh chóng có thể biết được hung thủ đang trốn ở nơi nào.

-Tại...

Trước ánh mắt bàng hoàng của hai người Duẫn Hạo và Hải Lam, Tại Trung như một cơn gió lao đi, xông tới thẳng rừng cây rậm rạp phía trước, sau một khắc xuất thần, Duẫn Hạo liền vội vã dùng khinh công đuổi theo.

RẦM!!

-Hự!

Tên thích khách áo đen có thể cảm thấy từng khớp xương trong cơ thể mình đã hoàn toàn dập nát, hấn đau đớn ngược nhìn kẻ trước mặt, ánh mắt đờ đẫn hết một con rối, dù còn thần trí nhưng chỉ là một mảnh hoang mang cùng kì quái.

-Nói! Kẻ nào sai người tới đây?_Tại Trung nhìn tên sát thủ, ở hấn dường như có điều gì không ổn.

Duẫn Hạo cũng vừa kịp lúc đuổi tới, vội vã tiến lại phía Tại Trung.

-Khục!

-Người...!_Tại Trung kinh ngạc buông tay khi tên sát thủ đột nhiên cắn lưỡi tự sát. Mọi sự chú ý của hai người đều đặt ở hấn, vô tình không phát hiện ra phía trên ngọn cây, đã xuất hiện hai bóng áo đen khác.

VÚT!!

-Cẩn thận!_Y bất ngờ hét lớn, Tại Trung theo phản xạ ngược nhìn lên cao.

XÈO!!!XÈOOOỒ!!!!

-Aaaaaaaa!!! Chết tiệt!!!

Một quả bóng nước chứa đầy ma tiền thảo rơi trúng người Tại Trung, cảm giác bỏng rát như bị acid đốt cháy khiến cậu không nhìn được mà hét lên, từng mảng da bị lộ da dần dần trở nên đỏ tấy và phồng rộp. Duẫn Hạo rút kiếm lao tới tên áo đen đã lộ diện kia, cùng hấn giao chiến, trong lúc đó, một tên khác từ trên cây lao xuống.

PHẬP!!!

-TẠI TRUNG!!!

Y hét lên khi nhìn thấy cậu bị tên thích khách còn lại dùng một ngọn giáo bằng gỗ đâm thẳng vào ngực. Vội vã lao tới chỗ Tại Trung, y hoàn toàn quên mất tên thích khách mà mình đang giao chiến, hấn lạng lẽ đứng tại chỗ, từ trong ngực rút ra một phong bì thư màu đỏ sẫm.

-Trật rồi!_Tại Trung sau một khắc bất ngờ cũng rất nhanh chóng lấy lại tinh thần, cậu bị tên thích khách đẩy vào một gốc cây, hấn dùng hết sức đâm xuyên ngọn lao qua ngực cậu, cảm giác rất tệ đấy.

CRẮC!!!

-Tại Trung!_Y dừng bước, nhìn Tại Trung chỉ bằng một tay mà bẻ gãy cổ tên thích khách, Đây là khả năng của ma cà rồng ư?

-Khốn kiếp!_Ma tiền thảo vẫn còn trên người, những vết thương vẫn chưa thể phục hồi lại còn thêm cái cọc gỗ ở trước ngực, cậu cực kì không kiềm nén được bản thân mình, chỉ bằng một cái vịn tay đã kết liễu tên sát thủ.

-Tại Trung! Đừng cử động!_Y lao tới đỡ Tại Trung, ôm thân thể đầy máu của cậu vào người, trong lòng dâng lên một cổ đau xót không thể diễn tả nổi.

-Rút nó ra!_Tại Trung khó khăn nói, cậu cần phải cởi bỏ bộ quần áo này ra ngay, phải thoát khỏi chỗ Ma tiền thảo chết tiệt này mới được nhưng trước đó phải là cái lao bằng gỗ này đã.

-Được!_Y cầm lấy ngọn lao, có chút chần chừ nhưng nhìn vẻ mặt khổ sở của cậu, y không kìm được mà rút ra một cách nhanh nhất có thể.

-AHH!!! KHỐN KIẾP!!!

Ma cà rồng kị nhất là gỗ, cảm giác đau đớn không thể nào diễn tả nổi, Tại Trung nằm xụi lơ trong lòng Duẫn Hạo, cố gắng hít thở thật đều.

-Ta đưa ngươi trở về!_Duẫn Hạo đau lòng bế Tại Trung trên tay, cố gắng bước đi thật nhanh và nhẹ nhàng, tránh làm cho Tại Trung thêm đau đớn.

-Khoan! Ngươi nhìn kia!_Tại Trung nheo mắt nhìn phong thư màu đỏ sậm trên thân cây, có vẻ như là do tên sát thủ kia để lại.

Hai người nhìn nhau, cuối cùng Duẫn Hạo cũng ẵm Tại Trung tới đó, cậu giật lá thư xuống, trong lòng chợt nổi lên một trận lo lắng cùng cảnh giác.

Có lẽ nào...

...

-Vết thương lành hết rồi!_Hải Lam kinh ngạc nhìn Tại Trung, lúc trở về rõ ràng là một thân đầm máu giờ thì đã chẳng còn chỗ nứt nào nữa. Quả nhiên là kì diệu!

-Ma cà rồng là loài có khả năng hồi phục vết thương nhanh nhất đấy!_Tại Trung chán nản kéo lại y phục, đã nói không sao nữa rồi mà còn.

-Tại Trung! Những kẻ đó...ngươi nói bọn chúng biết ngươi là ma cà rồng?_Duẫn Hạo tạm thời yên tâm ngồi xuống bên cạnh cậu.

-Ma tiền thảo, lao gỗ! Ta đoán tới 8 phần là chúng biết là là cái gì._Cậu mở lọ Huyết hoàn mà Hải Lam cho ra và uống một viên. Mùi vị cũng không tệ.

-Có thể nào là trùng hợp không?_Hải Lam cũng ngồi xuống ghế.

-Ta chi hi vọng là trùng hợp! Nếu không...thì chắc chắn là phiến phúc lớn đấy!_Tại Trung trầm mặc ngồi trên giường, ánh mắt xa xăm hướng nhìn bầu trời âm u bên ngoài. Chỉ cầu mong sẽ không phải là điều cậu lo lắng nhất.

-Phải rồi! Hai người đã đọc thứ này chưa?_Hải Lam cầm phong thư trên bàn đưa ra.

-Đúng rồi, mau đọc đi!

Hải Lam bóc mở phong thư, ánh mắt hần lập tức trở nên bối rối khi lướt qua từng hàng chữ.

-Lam! Nó viết gì?_Duẫn Hạo cảm giác có điều gì đó không ổn, liền đứng dậy bước về phía Hải Lam.

-Hạo! Là Tuấn Tú! Phác Hữu Thiên muốn ngươi ngay lập tức tới Huyền Băng Sơn!

Tại Trung ngược nhìn Duẫn Hạo, gương mặt y trong thoáng chốc đã biến sắc, người tên Tuấn Tú kia phải chăng là đệ đệ của y còn Phác Hữu Thiên là ai? Đại ma đầu bắt cóc con tin ư? Nhưng dù có là gì thì mọi chuyện có vẻ như đã trở nên rắc rối hơn rồi.

...

-Kim Tuấn Tú! Tên của đệ đệ ngươi đó ư?_Tại Trung an nhàn ngồi trên ngựa, ánh mắt to tròn liên tục đảo xung quanh.

-Ngươi dường như không hề ngạc nhiên khi ta và đệ đệ không cùng một họ?_Y cúi nhìn tiểu tử trong lòng, có điểm thắc mắc.

-Không cùng họ đâu có nghĩa là không thể làm huynh đệ! Chỉ cần cùng chung một dòng máu thì sẽ là gia đình!_ Ánh mắt của Tại Trung chợt hạ xuống dường như là đang hồi tưởng lại điều gì đó.

-Người nói đúng! Tại nhi, vậy người có huynh đệ không?_Hai người bọn họ đã quy ước khi riêng tư y có thể gọi cậu là Tại nhi. Dù xấu hổ nhưng cậu cũng không có ý kiến.

-Ta...cũng đã có một gia đình, phụ mẫu, các anh trai à quên các đại ca. Nhưng giờ thì mất rồi, ngay cả người đại ca ta tin tưởng nhất, hắn cũng khiến ta thất vọng và chán ghét. Ta và hắn vốn dĩ luôn ở bên nhau, cùng bảo vệ nhau, ta những tưởng rằng giữa chúng ta sẽ không có điều gì có thể phá vỡ, nhưng hắn...hắn đã thay đổi. Ta không biết vì sao hắn lại như vậy, điều gì đã làm hắn thay đổi?

-Được rồi! Đừng buồn, từ giờ có ta ở bên cạnh người, như vậy người sẽ không còn cô đơn nữa._Y vòng tay ôm lấy thân thể mềm mại của Tại Trung, ánh mắt nhu hòa dịu dàng nhìn cậu.

Tại Trung ngược nhìn y, ánh mắt ảm đạm chất chứa thâm lương cùng đau đớn. Ngày đó, hắn cũng đã nói như vậy, chỉ cần có hắn ở bên, cậu sẽ không còn cô đơn nữa, nhưng cuối cùng thì sao? Cậu liệu có thể tin y không?

Đường tới Huyền Băng Sơn núi chồng núi rất khó đi, hai người vất vả lắm mới có thể sau một tuần mà tới được chân núi. Nơi này nằm ở Cực Bắc, quanh năm phủ dày một màu trắng xóa của tuyết, gió thét vùn vù, môi trường vô cùng khắc nghiệt. Tại Trung được Duãn Hạo ủ trong một cái áo lông cừu vô cùng ấm áp dù rằng cậu đã nói là không sao nhưng y lại nhất quyết muốn cậu phải mặc, có lẽ trong một không gian trắng xóa bởi tuyết này thì nhìn làn da của cậu cũng nhợt nhạt hơn, Tại Trung nhìn kĩ thực giống một tiểu thư sinh yếu nhược hơn là một ma cà rồng thuần huyết vô cùng đáng sợ.

-Tuyết rơi rồi!_Cậu đón lấy những bông hoa tuyết bông xóp đang lặng lẽ tuôn rơi. Một trời tràn ngập tuyết trắng, Tại Trung còn nhớ, đã rất lâu rồi mình chưa chơi ném cầu tuyết, trò này cực kì vui nha. Khi đó, cậu cũng như bây giờ, vui vẻ cười nói thực hạnh phúc. Nhưng chẳng có điều gì là có thể tồn tại mãi mãi cả.

Bốp!

“Chi...chi”

Tré kêu lên khi lăn quay ra nền tuyết ẩm ướt, lông tơ trên người nó ướt nhem, chiếc áo lông của trẻ con mà Tại Trung ép nó mặc cũng đã trở nên xộc xệch, con tiểu hầu chật vật phủi đi những đám tuyết trên mặt, ánh mắt ủ ê vô cùng buồn cười.

-Tại nhi! Đừng nháo!_Duãn Hạo mỉm cười, ánh mắt nhu hòa nhìn mỹ thiếu niên đang vui vẻ chạy nhảy trước mặt. Y chưa bao giờ nhìn thấy nụ cười rạng rỡ này của Tại Trung, giữa một vùng mênh mông tuyết trắng, một thân bạch y của cậu như thể muốn cùng hoa tuyết hòa làm một, tiếng cười thanh khiết vọng khắp một vùng núi. Y nhìn tiểu tử kia đến ngây ngốc, hắn quả nhiên vô cùng xinh đẹp và thuần khiết.

Hahahaha!!!

-Mẫn! Khoác thêm áo vào đi, tuyết rơi rồi!

Hoắc Vân Thiên khoác lên thân nam tử trước mặt một chiếc áo lông làm bằng da của tuyết hồ. Nhưng hắn dường như không để tâm tới, chỉ lặng lẽ đứng thất thần ở nơi đỉnh núi rét buốt này.

-Tại Trung! Là tiếng của Tại Trung!

Hoắc Vân Thiên kinh ngạc nhìn gương mặt của Thâm Xương Mẫn, vẻ mặt dịu dàng cùng ôn hòa, đôi mắt sắc lạnh cũng dần trở nên trầm ổn an tĩnh, nhưng đặc biệt là nụ cười trên môi hắn...Trần ngập sự triu mến và ấm áp, không giống như mọi khi luôn ẩn chứa một tia nguy hiểm cùng lạnh lẽo.

“Tiểu tử kia...là gì của người?”

Mẫn!”

Hoắc Vân Thiên âm trầm ngắm nhìn gương mặt ảm đạm của Thâm Xương Mẫn, trong lòng đột nhiên xuất hiện cảm giác căm ghét cùng khó chịu. Hắn chưa bao giờ đối y có vẻ mặt như vậy, vì sao lại là tiểu tử kia? Hai người còn chưa từng gặp nhau, vì sao lại đối với tiểu tử kia có một cảm tình sâu sắc như vậy.

Hắn một thân lam bào đứng trên đỉnh núi, ánh mắt đen lạnh lẽo hướng nhìn một vùng tuyết phủ trắng xóa, tuyết rơi thật nhiều, trái tim của hắn cũng thật lạnh. Lúc nào cũng vậy, trong mọi khung cảnh, hắn luôn chỉ có một mình, một mình hạnh phúc, một mình vui vẻ, một mình gặm nhấm sự đau đớn. Hắn vốn dĩ không biết rằng mình đã sai ở chỗ nào, vì sao Tại Trung lại chạy trốn hắn? Không phải cậu đã thề rằng sẽ luôn luôn và mãi mãi ở cùng hắn sao?

Thẩm Xương Mẫn hắn vốn dĩ là kẻ cô độc và không ai mong muốn, trái tim và tâm hồn của hắn đã chịu những tổn thương thật sâu sắc nhưng hắn cũng chẳng hề bận tâm. Hắn không cần ai phải thương hại mình, hắn chỉ cần có một gia đình, một người luôn ở bên và trung thành với hắn. Mọi người đã biến mất cả rồi, giờ đây chỉ còn Tại Trung, chỉ còn Tại Trung là gia đình của hắn. Hắn tuyệt đối sẽ không buông tha cho cậu, sẽ đưa cậu trở lại bên cạnh mình.

Thế giới này, sẽ chỉ cần sự tồn tại của hai người bọn họ là đủ rồi!

6. Chương 6

-Đệ đệ người bị giam giữ ở đây sao?_Tại Trung ngược mắt nhìn tòa biệt lâu trước mặt. Quả là che giấu kỹ càng, xây dựng biệt viện rộng lớn như vậy ở sau vách núi tuyết, nơi này giống với một thành trì thu nhỏ hơn là nhà dành cho người ở. Không những thế tòa biệt viện này còn tràn ngập khí tức u ám cùng âm đạm, có cảm giác rất giống mấy tòa nhà cổ trong phim kinh dị, Tại Trung khẽ rung mình. Hảo đáng sợ!

-Phác Hữu Thiên đưa Tuấn Tú đi khỏi Hiên Viên tràng từ hơn một tháng trước, hắn muốn ta tìm Hỏa kỳ lân chi huyết thì mới thả người. Nhưng không hiểu tại sao bây giờ lại vội vã gọi ta tới, không lẽ Tuấn Tú đã xảy ra chuyện gì?

Duẩn Hạo vẻ mặt ngập tràn lo lắng ngược nhìn tòa biệt lâu vẫn đóng im ỉm trước mặt, nội tâm không ngừng nổi sóng.

-Đừng lo! Nếu hắn muốn có chi huyết thì sẽ phải giữ đúng giao ước. Chúng ta vào thôi!

Tại Trung mỉm cười trấn an Duẩn Hạo rồi cùng y tiến tới cổng của Huyền Trọng lâu.

-Cửa không mở? Là ý gì?_Y nhíu mày nhìn cánh cổng lớn đóng im ỉm trước mặt.

-Vậy nghĩa là chúng ta có thể tự nhiên mà vào!

RẦM!!!

Duẩn Hạo cùng Tré một người một thú trợn mắt nhìn Tại Trung, chỉ với một cái đẩy tay, cậu đã đẩy tung hai cánh cổng nặng tới nghìn cân, không chỉ vậy còn làm bung cả chiếc khóa sắt ở đằng sau. Người này...quả là...

-Người vào được không?_Duẩn Hạo lo lắng nhìn Tại Trung, y sợ rằng cậu không thể vào vì nơi này là của Phác Hữu Thiên, hắn hình như cũng có nói là chỉ cần một mình y chứ không nói có thể có người đi cùng.

-Để xem nào!_Tại Trung nhướn mi, đưa một bàn chân ra, hươ hươ ở ranh giới bên ngoài và bên trong biệt lâu. Ồ, không cảm thấy gì hết, có thể vào được.

-Ta vào được!_Cậu vui vẻ bước qua cánh cổng, hưng phấn nghiêng ngó xung quanh. Như vậy có nghĩa là...

-Nơi này chủ nhân của nó chẳng lẽ đã chết ư?_Y nghe Tại Trung nói rằng nếu muốn vào nhà của một ai đó mà không cần mời thì trừ phi người đó đã chết. Cậu có thể bước vào đây vậy nơi này vốn dĩ không thuộc về Phác Hữu Thiên mà thuộc về một người khác và người này có lẽ đã chết rồi.

-Hoặc có thể đã bị giết!_Cậu tinh nghịch nháy mắt với y, sau đó cùng Tré tung tăng chạy vào biệt lâu âm u cùng tịch mịch.

...

-Người làm như vậy là có ý gì, Mẫn?_Hoắc Vân Thiên cẩn thận ấn từng ngón tay mềm mại lên bả vai rắn chắc của Thẩm Xương Mẫn, cố gắng dùng động tác tuyệt hảo nhất để làm hắn hài lòng.

-Ta muốn kiểm tra một chút!_Thẩm Xương Mẫn thư thái nằm sấp trên giường, hài lòng với từng động tác xoa bóp của Hoắc Vân Thiên.

-Kiểm tra cái gì?_Giáo chủ U Linh giáo khẽ nhứ mày, ánh mắt mờ mịt hướng nhìn nam nhân đang cực kì an nhàn kia.

-Ta muốn kiểm tra..._Trong chớp mắt, Thẩm Xương Mẫn đã lao tới trước mặt Hoắc Vân Thiên, đè y nằm trên sàng đan êm ái, khoe miệng giảo hoạt khẽ nhếch lên. Hắn chậm rãi liếm lên cần cổ trắng ngần của Hoắc Vân Thiên, khẽ khàng thả rơi từng chữ. -Tên Trịnh Duẫn Hạo kia đối với Tại Trung là cái gì?

PHẬP!!

Nhưng chiếc răng nanh sắc nhọn mạnh mẽ cắm phập vào từng mạch máu, từng dòng máu nóng hồi thơm ngọt tuôn trào vào cổ họng. Hoắc Vân Thiên chỉ có thể buông lỏng cơ thể, miễn im để cho ác quỷ kia hút đi sự sống của mình, trong lòng y chợt tự vấn. Y đối với hắn cũng là cái gì?

...

-Sự thật thì thứ này không ngon bằng máu tươi!Ta có thể cố nghĩ rằng mình đang thực hiện chế độ ăn kiêng.

Tại Trung bỏ một viên Huyết hoàn vào miệng, vẻ mặt cực kì chịu đựng nhìn Duẫn Hạo.

Y khẽ mỉm cười, tiểu tử này lúc nào cũng có thể vui vẻ mà bày trò như vậy. Ở bên Tại Trung y thực thấy vui vẻ cùng thoải mái, nụ cười dường như luôn nở trên môi.

-Đừng nháo! Đợi một chút!_Y nắm lấy cổ tay Tại Trung kéo lại, ánh mắt sắc bén lướt nhìn khoảnh đất trống xung quanh mình.

Nơi này là hoa viên cũng là sân luyện võ, một khoảnh đất bằng phẳng và rộng rãi, xung quanh là những bụi hoa và rất nhiều những cây cỏ thụ vươn mình sinh trưởng rất tươi tốt. Có điều, y cảm thấy...

-Trịnh Duẫn Hạo!

Một tiếng gọi trầm đục vang lên, ẩn trong những hang cây rậm rạp, rất nhiều nhân dạng dần dần xuất hiện. Tại Trung cùng Duẫn Hạo cảnh giác quay người lại, Phác Hữu Thiên một thân hắc y đang nhếch miệng cười, có thể coi như là chào đón họ không nhỉ? Tại Trung đã tự hỏi như vậy.

-Đó là tên đã bắt cóc dân nam nhà lành đó hả?_Cậu rất tự nhiên mà nói thâm vào tai Duẫn Hạo.

-Đúng vậy!_Y cố nhin cười, trong hoàn cảnh căng thẳng như vậy mà Tại Trung vẫn có tâm trạng đùa cợt, con người này đúng thật là tiêu sái quá mức bình thường.

-Ồ! Coi cái mặt cũng không đến nỗi sao lại làm ra cái trò đê tiện vậy nhỉ? Đúng là nhìn người không thể chỉ nhìn cái mặt,_Tại Trung chặc chặc hai tiếng, rồi bất mãn lắc đầu, ai ai đứng là tên ma đầu kia cũng rất suât khí nha.

-Phác Hữu Thiên! Thả Tuần Tú ra, chi huyết ta sẽ tìm cho ngươi, đừng tổn hại nó!_Duẫn Hạo trầm giọng, ánh mắt lạnh lẽo hướng nhìn Phác Hữu Thiên.

-Hiện tại không cần nữa, ta có thể tự mình lấy được Hỏa Kỳ Lân chi huyết. Điều kiện để đổi lấy nó chính là lấy cái mạng của ngươi, Trịnh Duẫn Hạo.

Phác Hữu Thiên nhếch miệng cười, đằng sau lưng hắn dần xuất hiện thêm hai nhân dạng nữa. Một người dường như là đang bị khống chế.

-Tuần Tú!_Y hoảng hốt kêu lên khi nhìn thấy đệ đệ ruột thịt của mình. Tuần Tú có phần nhợt nhạt và ốm yếu, tiểu tử này xưa nay vẫn mang một thân yếu nhược như vậy, nơi này khí hậu khắc nghiệt chứ không ẩm áp như miền Nam, có lẽ đã làm cho Tuần Tú sinh bệnh, y thực cảm thấy xót xa.

-Thả đệ đệ ta ra, Phác Hữu Thiên!_Duẫn Hạo không kìm được mà quát lớn, Tại Trung lặng lẽ đứng bên cạnh, ánh mắt hướng nhìn tiểu tử kia, xung quanh hai người có khoảng 5 tên thủ hạ của Phác Hữu Thiên, có vẻ như kẻ kia muốn dồn bọn họ vào thế hạ phong rồi.

-Bình tĩnh, Duẫn Hạo! Giao mạng người ra rồi ta sẽ cho Tuấn Tú tự do._Phác Hữu Thiên nhếch miệng cười, đôi mắt sắc lạnh hướng nhìn Trịnh Duẫn Hạo.

Tại Trung trầm mặc hồi lâu cuối cùng cũng chịu hết nổi, cuộc vui này không thể thiếu phần cậu nha.

-Chen ngang một chút, có vẻ như ta sắp được chiêm ngưỡng một trận long hổ tranh đấu vô cùng gay cấn. Nhưng thiết nghĩ hai người các người nên có một cuộc đấu công bằng một chút, người..._Cậu giơ một ngón tay chỉ Phác Hữu Thiên. –Nên bỏ bớt vài vị khan giả thừa thãi này đi, còn nữa, đệ đệ của Hạo nên để ta trông giùm cho ha.

Cậu vui vẻ chớp mắt nhìn Phác Hữu Thiên, đôi mắt to tròn trong vắt vô cùng đáng yêu ai biết đâu rằng đằng sau vẻ mặt này là một đại hồ ly nghìn năm tuổi nha.

-Tiểu tử, nơi này không có chỗ của người, Duẫn Hạo! Nam nhân của người đây ư? Không tòi, miệng lưỡi rất linh hoạt dung mạo cũng thật phi phàm!

Phác Hữu Thiên nhắc mắt nhìn Tại Trung, âm thầm đánh giá.

-Tại nhi! Đừng nháo! Đây có thể là một cái bẫy, người không phải nói có thể bọn chúng muốn nhắm vào người ư?

Duẫn Hạo đẩy Tại Trung ra phía sau mình, nhỏ giọng nhắc nhở.

-Không sao! Ta đã nói rồi, ta không sợ bất kì kẻ nào hết, ngay cả tên đại biến thái kia. Chỉ có điều ta không muốn đối đầu với một kẻ xảo quyệt cấp cao như vậy, quân tử không chấp tiểu nhân, rất hại thận à không hại thân nha!

Cậu mỉm cười, vẻ mặt cực kì tinh quái. Đã nói rồi, chuyện này cậu lo được.

-Ê, đại ma đầu bắt cóc dân nam. Ta cho người cơ hội đuổi đám ruồi nhặng này đi, nếu không chính ta sẽ dẹp chúng đi đấy!_Tại Trung vênh mặt hướng Phác Hữu Thiên ra oai, Duẫn Hạo ở bên cạnh bất đắc dĩ chỉ lắc đầu.

-Hỗn xược! Người đâu, bắt tiểu tử kia ngậm miệng lại cho ta!_Phác Hữu Thiên luôn là một kẻ thiếu kiên nhẫn, hấn tức giận quát lớn, những tên thủ hạ liền lập tức xuất chiêu.

-Ngu ngốc!

VÚT!!

BỐP!!!KENGGG!!!

Khi mà tất cả còn chưa kịp định thần xác định chuyện gì đã xảy ra thì năm tên thủ hạ của Phác Hữu Thiên đã lần lượt ngã xuống. Phác Hữu Thiên kinh ngạc nhìn đám người của mình, chúng đều là những cao thủ bậc nhất vì sao chỉ trong một chiêu mà đã bất động nằm một chỗ như vậy? Còn nữa kia là gì? Tiểu tử kia đã sử dụng loại võ công kì lạ gì? Cậu ta di chuyển nhanh tới mức chính bản thân hấn còn chưa kịp cảm nhận thấy thì tất cả đã kết thúc? Tốc độ quả thực rất phi thường, tiểu tử này lẽ nào cũng là một đại cao thủ?

-Yên tâm! Ta không giết chúng, chỉ ngủ một giấc thôi! Đảm bảo sẽ không ai làm phiền hai người._Tại Trung đã trở về vị trí cũ của mình, ánh mắt vô tội ngược nhìn Duẫn Hạo.

-À, đúng rồi! Còn một việc nữa.

Nhớ ra mình đã bỏ sót một chuyện, Tại Trung liền chớp mắt lao đi. Duẫn Hạo ngây ngốc đứng nhìn, tiểu tử này quả thực...không biết nên nói gì nữa đây.

VÚT!!!

-Người..._Phác Hữu Thiên giật mình bước lùi lại, hấn thực sự không nhìn thấy tiểu tử này đã di chuyển như thế nào, khí tức của nội lực cũng không cảm thấy vậy mà cậu ta đã xuất hiện trước mặt hấn, có lẽ nào nếu bị tiểu tử này ra tay hạ sát hấn cũng không thể tránh được?

-Ta tự nguyện làm bảo mẫu!_Tại Trung nhún vai, rất bình thản mà phóng tới phía sau Phác Hữu Thiên.

BỐP!!

-Hoàn hảo!

Tại Trung hạ nốt tên thủ hạ đang khống chế Tuấn Tú, sau đó kéo cậu ta sang một bên, cùng Tré ngồi một chỗ xem phim hành động kiếm hiệp 3D. Nếu có bóng ngô thì sẽ cực kì hoàn hảo.

-Chết tiệt! _Nhìn tất cả thủ hạ của mình đều đã bị hạ ngay cả Tuấn Tú cũng bị cướp đi, hấn chịu không nổi mà giơ tay, phóng chưởng tới chỗ Tại Trung. Nhưng không đạt được ý nguyện, một nguồn nội lực lớn mạnh đã đẩy hấn bật trở lại.

-Trịnh Duẫn Hạo! _Phác Hữu Thiên tức giận rít lên.

-Đối thủ của ngươi là ta, ngươi không phải muốn lấy mạng ta ư? _Lặng lẽ hồi lâu cuối cùng y cũng đã chứng tỏ được công dụng của mình. Muốn chạm tới Tại nhi ư, đừng có mơ.

-Hảo! Xuất chiêu đi!

-Ready! GO!!!

Tại Trung cười tít mắt, vui vẻ đứng một bên nhìn hai đại cao thủ võ lâm lao vào nhau. Xuyên không tới đây cũng không tệ được xem phim hành động kiếm hiệp chân thực như vậy cũng không phải ai cũng có điểm phúc đấy nha. Phải trân trọng mới được.

Mãi mê hướng sự chú ý tới Duẫn Hạo, Tại Trung dường như đã quên mất Tuấn Tú ở bên cạnh mình. Kim Tuấn Tú từ đầu tới cuối đều giữ im lặng, ánh mắt âm đạm tràn ngập một mảnh trống rỗng và chờ đợi.

...

Ba ngày trước:

-Thả Tú nhi ra! Ta không cho phép các ngươi động vào Tú nhi!

Phác Hữu Thiên ánh mắt tràn ngập tức giận, diên cuồng lao người về phía trước, hấn dường như muốn bóp vụn những song sắt đang chắn trước mặt. Tú nhi của hấn, hấn tuyệt không thể để bất kì kẻ nào tổn thương.

-Bình tĩnh nào Huyền Dạ Minh đại ma đầu, ta nghĩ mình đã không phát âm sai từ nào nhỉ? Không ai làm hại tiểu tử thuần khiết này đâu.

Trước mặt Phác Hữu Thiên, một thân trường bao đậm lam, dáng hình thanh cao tuấn tú, ngọc thụ lâm phong. Gương mặt trầm ổn cùng nụ cười bình thần luôn hé mở, nếu như là người không biết có thể nghĩ rằng kẻ này chỉ đơn giản là một thư sinh văn nhã hiền lành. Nhưng đằng sau vẻ tươi cười ôn hòa đó lại là một bụng những toan tính cùng mưu hiểm thâm độc.

-Ngươi là kẻ nào? Hoắc Vân Thiên, ngươi dám lừa ta? _ Phác Hữu Thiên bị giam cầm bởi những xích sắt nặng nề, không ngừng vận khí, muốn phá vỡ rào cản trước mặt để lao tới những kẻ kia.

Hoắc Vân Thiên chỉ im lặng, ánh mắt hướng tới kẻ kia. Thẩm Xương Mẫn nhếch miệng cười, ánh mắt chuyền dời tới tiểu tử đang ngồi bên cạnh mình, có vẻ như có chuyện vui để làm rồi.

-Phác Hữu Thiên!! Chúng ta trao đổi, ngươi làm cho ta một việc, ta sẽ trả tiểu tử này lại cho ngươi. _ Thẩm Xương Mẫn từng bước tới trước mặt Phác Hữu Thiên, bình thần đưa ra yêu cầu.

-Ta vì sao lại phải nghe lời ngươi? _ Phác Hữu Thiên trừng mắt nhìn Thẩm Xương Mẫn, một đại ma đầu tàn độc như hấn mà phải chịu khuất nhục một tên thư sinh không chút võ công này ư?

-Ta biết, ngươi sẽ không ngoan ngoãn đồng ý như vậy, nên đã chuẩn bị thứ này. _ Thẩm Xương Mẫn vui vẻ cười, chậm rãi quay lại nhìn Kim Tuấn Tú đang bất động ngồi trên ghế.

Phác Hữu Thiên chợt cảm thấy một cơn ớn lạnh, nụ cười của kẻ kia rất tự nhiên và ôn hòa không hề mang theo một chút hàn khí lạnh lẽo nhưng vì sao hấn lại cảm thấy kẻ kia thực đáng sợ, nụ cười của hấn giống như thể một điềm báo, một dấu hiệu của tai ương và chết chóc. Không mang hàn khí nhưng lại tràn ngập tử khí âm u.

-Tú nhi! Nhìn thấy con dao trước mặt chứ? Giờ ta muốn người cầm nó lên._ Thảm Xương Mẫn hướng mắt nhìn Kim Tuấn Tú, hai tròng mắt cũng trở nên bất định kì lạ.

Phác Hữu Thiên liền lập tức khấn trương, nhìn Kim Tuấn Tú đang ngoan ngoãn thực hiện lời nói của Thảm Xương Mẫn.

-Giờ thì...ta muốn người moi tim mình ra!

Không chỉ Phác Hữu Thiên mà ngay cả Hoắc Vân Thiên cũng phải trợn mắt sợ hãi, cả hai hướng nhìn Thảm Xương Mẫn...điều hần vừa nói là sự thật ư?

Kim Tuấn Tú sững người trong giây lát, ánh mắt trong suốt hướng nhìn Phác Hữu Thiên, sau đó cũng từ từ giờ cao con dao lên trước mặt. Mạnh mẽ đâm xuống.

PHẬP!!!

-Không!!! Dừng lại, mau dừng lại!!_ Phác Hữu Thiên sợ hãi mà thét lớn, nhìn tấm áo lụa màu vàng nhạt của Tú nhi đang dần nhiễm huyết sắc hần gần như muốn điên lên. Khốn kiếp! Kẻ kia rút cục muốn làm cái gì?

-Được rồi, Tú nhi, dừng lại! _ Thảm Xương Mẫn mỉm cười hài lòng, chậm rãi ra lệnh.

-Trị thương cho hần, ta cầu người, gọi đại phu tới, mau lên!_ Phác Hữu Thiên sợ hãi nhìn vết thương trên ngực Kim Tuấn Tú mà trong lòng khôngkhỏi hoảng sợ. Vết thương đó ở ngay trên trái tim, nếu không cầm máu ngay, thì thân thể yếu nhược kia có thể nào cầm cự nổi.

-Đồng ý với ta, ta sẽ cứu hần! _ Thảm Xương Mẫn nhếch miệng cười, nghiêng đầu nhìn Phác Hữu Thiên.

-Được! Ta đồng ý với người, bất kể đó là việc gì, cứu hần, mau cứu hần đi! _ Phác Hữu Thiên không còn thiết bất kì thứ gì nữa, hần gấp gáp cầu xin Thảm Xương Mẫn, nhìn một thân nhiễm đầy huyết sắc kia...trái tim hần dường như cũng đang bị bóp chặt.

-Người hợp tác ngay từ đầu có phải tốt hơn không? _ Thảm Xương Mẫn mỉm cười, tiến tới bên cạnh Kim Tuấn Tú đỡ lấy thân thể mềm nhũn của cậu. Hần giờ cao cổ tay của mình, hai chiếc răng nanh sắc nhọn lộ ra, cắm phập vào mạch máu, máu bắt đầu tuôn chảy, Thảm Xương Mẫn lập tức ép Kim Tuấn Tú mở miệng, dán chặt cổ tay mình vào miệng cậu, buộc cậu phải uống máu của mình.

-Người... _ Phác Hữu Thiên bàng hoàng nhìn Thảm Xương Mẫn rồi lại dờn ánh mắt tới Kim Tuấn Tú, vết thương trên ngực cậu đang bắt đầu liền lại. Đây là...là chuyện gì?

-Giờ đến người thực hiện giao ước!_Rút cổ tay ra khỏi miệng Kim Tuấn Tú, Thảm Xương Mẫn rất thản nhiên mỉm cười nhìn Phác Hữu Thiên đang tràn ngập kinh hãi.

-Người...là thứ gì?

Phác Hữu Thiên không thể tin được chuyện trước mắt, hần trợn tròng mắt nhìn Thảm Xương Mẫn. Kẻ này rút cục là ai hay chính xác thì là thứ gì?

...

-Có gì đó không ổn nha! _ Tại Trung hai tay bắt chéo sau lưng, ánh mắt không rời khỏi hai bóng người đang linh hoạt di chuyển kia, một trận long hổ tranh hùng, sau hơn 300 chiêu thì vẫn chưa phân được thắng bại. Nhưng cậu cảm thấy Duẫn Hạo vốn dĩ không có sát ý, y luôn tránh tấn công vào những chỗ hiểm của Phác Hữu Thiên, dồn lực vào những nơi khiến hần giảm đi sức mạnh hơn. Nhưng Phác Hữu Thiên thì không như vậy, sát ý ngập tràn và dường như...còn có sự nóng vội.

Trịnh Duẫn Hạo cùng Phác Hữu Thiên giao đấu, một trời ngập tràn bạch ảnh (ảnh = hoa anh đào), kiếm khí kịch liệt giao triển, khí tức nội lực không ngừng phá hủy khắp nơi. Duẫn Hạo cầm kiếm gạt đi những chưởng lực của Phác Hữu Thiên, y khẽ nhíu mày, cảm giác được chân khí của Phác Hữu Thiên dường như đang hỗn loạn bất ổn.

-Hữu Thiên! Người vẫn luyện Vận Cổ Thực Thiên sao?_Thét gọi kẻ kia qua những tiếng âm âm rung động đất trời, y từ thế công đã bắt đầu chuyển sang thế thủ.

-Không liên quan tới người! __ Phác Hữu Thiên tiếp tục đáp trả, hấn dồn nội lực vào bàn tay, một cuộn khói đen xuất hiện mang theo tràn ngập tử khí cùng âm độc.

Duẩn Hạo khẽ nhíu mày, vận hết toàn bộ nội lực chuẩn bị đỡ lấy độc chiêu Vạn cổ minh của Phác Hữu Thiên. Nhưng...

PHẬP!!!

-TẠI NHI!!!!

BỐP!!!!

-KHÔNGGGG!!!

Tại Trung hét lớn gần như không thể tin nổi chuyện gì đã xảy ra, nhìn cọc gỗ đâm xuyên qua bụng mình, cậu từ từ quay lại, nhân dạng ma cà rồng cũng bắt đầu xuất hiện.

-Người...__ Tại Trung đẩy mạnh Kim Tuấn Tú ra khỏi người mình, dường như cơn cuồng nộ đã bắt đầu mất đi sự kiểm soát. Cậu nắm lấy cây cọc, mạnh mẽ rút ra.

Duẩn Hạo lặng lẽ nằm bất động, ánh mắt tràn ngập một mảnh huyết sắc, hơi thở cũng dần trở nên khó khăn, y cố gắng mở mắt, kiểm tìm một hình bóng quen thuộc của ai kia. Tiểu tử kia có xảy ra chuyện gì?

Phác Hữu Thiên cũng sờ muốn lao tới đỡ lấy Kim Tuấn Tú khi cậu ta bị Tại Trung đẩy ngã, nhưng hấn còn chưa kịp di chuyển thì một kinh lực mạnh mẽ đã áp tới.

RẦM!!!!

-Người...TA PHẢI GIẾT NGƯỜI!!!

Phác Hữu Thiên bàng hoàng nhìn Kim Tại Trung, chỉ trong một khắc trước, hấn còn thấy một yếu nhược nam tử xinh đẹp kinh tâm động phách, vậy mà lúc này...thứ gì đang ở trước mặt hấn thế này? Gương mặt trắng nhợt với những vết nứt quỷ dị tràn quanh gò má cùng khoeo mắt, hai chiếc răng nanh sắc nhọn đầy ghê rợn và cuối cùng là đôi huyết nhãn đang ngập tràn phẫn nộ kia...

-Khục!! __ Phác Hữu Thiên không kịp được mà nôn ra một ngụm máu, lúc này hấn mới định thần lại, hiện tại hấn đang bị găm trên một thân cây, chân không chạm đất, còn kẻ ban đầu là một tiểu tử yếu mềm thì lại đang dùng một bàn tay mà nhắc hấn lơ lửng trên không trung. Chuyện này...rút cục là sao?

-Ư...ư!!!

Tại Trung không kiểm soát được cơn giận dữ, cậu siết chặt bàn tay của mình, ánh mắt như lửa đỏ muốn thiêu đốt sinh mệnh trước mặt.

-Ta.phải.giết.người!

Phác Hữu Thiên gương mặt tái xanh, ánh mắt cũng dần trở nên mơ hồ, trước kẻ này hấn hoàn toàn không còn chút sức lực nào, rõ ràng tiểu tử này không hề có một chút nội lực nhưng vì sao hấn không thể phản kháng?

-Tại nhi...dừng!

Trong một khắc, khi Tại Trung gần như muốn bóp nát cần cổ của Phác Hữu Thiên thì có một thứ đã kéo lý trí của cậu lại. Ánh mắt cuồng nộ của cậu chợt dịu lại...phải rồi, Hạo!

BỐP!!

-Hạo! Người sao rồi? __ Ném Phác Hữu Thiên sang một bên, Tại Trung lao nhanh tới bên cạnh Trịnh Duẩn Hạo, lo lắng đỡ y dựa vào người mình.

-Dừng...dừng giết hấn! __ Y khó khăn nói từng chữ, ***g ngực đau buốt như đang tra tấn y, ép y chịu đựng sự thống khổ lớn nhất. Chỉ trong một khắc lơ là, chỉ trong một khắc nhìn thấy tiểu tử kia gặp nguy hiểm, y đã lãnh trọn Vạn Cổ Minh. Chưa một khắc nào ánh mắt y có thể rời khỏi Tại nhi! Chưa bao giờ!

-Đừng nói nữa! Người bị thương rồi! __ Tại Trung giơ cao bàn tay, dùng răng nanh cắn ngập vào giữa rồi đưa lên miệng Duẩn Hạo.

-Uống đi! Nó sẽ giúp người hồi phục! __ Ấn bàn tay của mình vào miệng Duẩn Hạo, Tại Trung không hiểu vì sao mình lại khẩn trương như vậy. Cậu không muốn nam tử này chết, không muốn y rời bỏ cậu, không muốn bất kỳ ai tổn hại y. Không muốn để y rời xa mình!

Duẩn Hạo mơ hồ uống máu Tại Trung, thần trí của y đã dần trở nên mơ hồ, độc tính của Vạn cỏ mình đã lan tràn khắp gân mạch.

-Sẽ không sao đâu! Ta sẽ không để người có chuyện gì! Cho Duẩn Hạo uống đủ máu, Tại Trung lo lắng ôm lấy thân thể của y. Lạnh quá, thân thể Duẩn Hạo lạnh quá! Có phải khi con người cận kề cái chết thì sẽ lạnh như thế này không? Đã bao lâu rồi cậu mới chân thực mà cảm nhận được điều này? Cảm giác sợ hãi cùng nỗi đau đớn tột cùng khi sự sống dần tuột khỏi tay...

-Mẫn! Người đã kiểm tra được chưa? __ Hoắc Vân Thiên lẳng lẳng mở miệng, lúc này y đã biết tiểu tử có gương mặt tuyệt mỹ kia cũng giống Mẫn, cũng là một ma cà rồng.

-Kiểm tra được rồi! Kết quả...có vẻ không tốt lắm!

Thẩm Xương Mẫn ánh mắt dường như lạnh tới âm độ, vẻ ôn hòa thản nhiên cũng hoàn toàn biến mất. Những vết nứt dần xuất hiện trên gò má cùng khóe mắt hằn, đôi hồng mâu sắc lạnh tràn ngập sự u ám cùng âm hiểm.

-Em thật không ngoan, Tại Trung!

7. Chương 7

-Kì quái, vì sao Hạo vẫn chưa tỉnh? Không phải vết thương đã chữa lành rồi ư?

Tại Trung khó hiểu sờ nắn thân thể bất động trước mặt mình, ánh mắt tràn ngập lo lắng cùng bối rối. Cậu rõ ràng đã dùng máu của mình để chữa lành cho y nhưng vì sao cho tới bây giờ lại chưa có tỉnh lại?

-Cái đó...có thể là do...nội lực!

Ánh mắt Tại Trung chợt biến đổi khi nghe thấy giọng nói thanh thuần vang lên sau lưng.

BA!

-Khụ!

Tuấn Tú không nhận được mà ho khan vài tiếng, cơn đau thấu trời khiến cậu khẽ nhăn mày, quả thực người này rất đáng sợ. Rõ ràng còn chưa kịp nhìn thấy thứ gì chỉ cảm thấy có một luồng phong mạnh mẽ áp tới thì cậu đã thấy mình bị ghim chặt trên một thân cây, phía sau lưng là một mảng ê ẩm đau đớn.

-Phải rồi! Ta quên mất người. __ Tại Trung nhẹ siết lại từng ngón tay, hồng mâu lạnh lẽo sắc lạnh xoáy nhìn thiếu niên yếu đuối trước mặt.

-Có biết ta ghét nhất những kẻ đâm lén không? Nếu như người và hắc không phải cùng chung một dòng máu, có tin chỉ trong thời gian một cái nháy mắt ta sẽ bẻ gãy cái cổ xinh đẹp này không?

-Ta...thực xin lỗi! Ta thực sự không biết tại sao lại làm như vậy! __ Tuấn Tú khó khăn mở miệng, ánh mắt đã ngập tràn một mặt nước lấp lánh. Cậu vốn dĩ là một người nhút nhát yếu đuối, chưa từng ra tay hạ sát bất kỳ một sinh linh sống nào vậy mà lại cầm cọc gỗ đâm người, chuyện này thực sự là không thể hiểu nổi.

-Là nam tử đừng có dễ dàng rơi nước mắt như vậy! __ Tại Trung nhìn thấy gương mặt trắng nộn của Tuấn Tú đã ửng đỏ một phần, cảm thấy có chút quá đáng liền buông lỏng cổ tay, thả cậu ta ra.

-Đúng là đen đủi! __ Trở lại ngôi bên đống lửa nhỏ mà mình mới đốt, Tại Trung khó chịu mà chọc đống tro tàn rực đỏ. Sau khi cho Duẩn Hạo uống máu của mình, Tại Trung cũng tự biết không thể ở lại Huyền Băng Sơn được nữa liền lập tức đưa Duẩn Hạo mau chóng rời khỏi đó, dĩ nhiên cậu không có quên mang theo thứ

phụ kiện chết tiệt kia, hai người họ lặn lội tới cái vùng tuyết trắng xóa đó cũng chỉ vì muốn lôi Kim Tuấn Tú trở về nên dù có tức giận tới mấy Tại Trung cũng phải lôi Kim Tuấn Tú đi cùng.

Suốt quãng đường, Tại Trung để cho Duẩn Hạo cùng Tuấn Tú ngồi trong xe ngựa, còn cậu và Tré thì ở bên ngoài làm đánh xe, thực ra chỉ có Tré là người chú tâm vào việc điều khiển cái xe ngựa kì quái này, còn Tại Trung chỉ ngồi một bên, chốc chốc lại rơi vào trầm tư. Cậu không hiểu vì sao Duẩn Hạo còn chưa tỉnh, vết thương của y đã lành vậy sao lại không chịu tỉnh? Hiện tại phải làm gì mới hảo?

-Người nói đi, toàn bộ mọi chuyện là gì? _ Coi như đã bỏ qua, Tại Trung liếc mắt nhìn Tuấn Tú đang chật vật ngồi dậy, tên nhóc đó cũng quá yếu đuối đi.

-Ta không nhớ rõ, chỉ biết rằng ta được lệnh dùng cọc gỗ đâm vào lưng người đứng lúc Phác Hữu Thiên xuất ra Vạn cổ minh. _ Tuấn Tú nhỏ giọng đáp lại. Trong lòng ngập tràn dằn vặt cùng đau khổ, tất cả đều là do cậu, ca ca hiện tại bị trọng thương cũng là một tay cậu hại. Thiên a, cậu quả thực là nghiệt chủng không nên được sinh ra.

-Kẻ nào ra lệnh cho người? _ Tại Trung giờ đã biết Tuấn Tú bị thôi miên, cậu cũng đã hiểu đến 8,9 phần kế hoạch này nhưng vẫn muốn xác nhận rõ lại một điều...

-Ta nghe U linh giáo chủ gọi hần là Mẫn!

Bưng!

Tại Trung chán nản quay đi, cảm tưởng các dây thần kinh như thể hiệu ứng domino muốn đứt đoạn toàn bộ. Khốn kiếp thật, hần đúng là đại biến thái, đại hỗn đản, sao cứ mãi bám theo cậu không dứt được vậy.

-Hần là ai? Vì sao mỗi lời hần nói ta đều không thể cưỡng lại? _ Tuấn Tú nhìn Tại Trung, lo lắng mở miệng hỏi.

-Chuyện dài lắm, ta sẽ kể cho người trên đường, còn giờ thu dọn đi, chúng ta tới chỗ thần y biến thái.

Ném lại cành gỗ trên tay xuống, Tại Trung lạnh lùng bước qua Tuấn Tú, cậu nghĩ có lẽ tên thần y kia sẽ có cách cứu tỉnh Duẩn Hạo, vì thế chuyện cần làm bây giờ là bằng tốc độ nhanh nhất đến được đó.

...

-Mẫn! Người... _ Hoắc Vân Thiên kinh hoàng nhìn cảnh tượng trước mắt, cả một căn phòng rộng lớn tràn ngập mùi máu tanh, xác người nằm vương vãi khắp nơi...chẳng lẽ hần đã giết toàn bộ những người này?

-Thiên! Tới đúng lúc lắm, mau lại đây! _ Thảm Xương Mẫn biếng nhác nằm trên cấm tháp, vươn cánh tay thon dài vẫy gọi Hoắc Vân Thiên.

-Người giết tất cả bọn họ ư? _ Bước qua những cái xác bất động dưới chân, Hoắc Vân Thiên tới bên cạnh Thảm Xương Mẫn, không tin nổi mà nhìn hần.

-Không hần vậy! Ta chỉ...cho chúng một khởi đầu mới mà thôi. _ Thảm Xương Mẫn nhếch miệng cười, những ngón tay thon dài khẽ nâng lên chén rượu ngọc, nhìn lướt qua cũng có thể biết thứ dung dịch đỏ sậm trong chén là gì. Hoắc Vân Thiên khẽ nhíu mày, nhìn lướt qua những cái xác dưới chân.

-Người chuyển hóa chúng? để làm gì?

-Ta cần phải tìm được Tại Trung, khả năng của người thường sẽ không hiệu quả bằng của ma cà rồng.

-Nhưng người không phải cũng rất mạnh ư? _ Hoắc Vân Thiên không hiểu, Thảm Xương Mẫn là một ma cà rồng, hần không chỉ có sức mạnh và sự bất tử mà còn có cả một tâm địa âm ngoan hiểm độc, chẳng có thứ gì hần muốn mà không đạt được cả, vì sao hần lại có vẻ rất khó đối phó với tiểu tử kia?

-Ta mạnh nhưng không bằng Tại Trung, Tại Trung là một ma cà rồng thuần huyết, là kẻ mạnh nhất. Để có thể bắt được Tại Trung không phải chuyện đơn giản, ta đã phải truy tìm suốt 500 năm mới có thể gặp được em ấy. Với cả Tại Trung không đơn thuần như vẻ bề ngoài đâu, tiểu tử đó là một đại hồ ly nghìn tuổi đấy.

Thảm Xương Mẫn khẽ cười tiếng cười thanh thủy vang lên, ánh mắt trở nên nhu hòa ấm áp, mỗi khi nhớ tới Tại Trung là hần nhìn không được mà lại bật cười.

Mọi biểu cảm của Thẩm Xương Mẫn đều được Hoắc Vân Thiên toàn bộ thu vào trong ánh mắt, y lặng lẽ cúi đầu, bàn tay vô thức siết chặt lại.

-Ta cần có những kẻ hữu dụng vì thể ta chuyển hóa bọn chúng, người hãy đi xem Phác Hữu Thiên kia còn sống hay không, ta còn cần hắn cho chuyện của mình. __ Thẩm Xương Mẫn biếng nhác trở mình, hắn cũng đã mệt rồi.

Hoắc Vân Thiên khẽ gật đầu rồi chậm rãi quay đi, trong lòng ẩn chứa một nỗi tức giận mơ hồ.

...

- Từ giờ sẽ phiền lắm đấy, Thẩm Xương Mẫn đã biết ta ở đây, hắn chắc chắn sẽ không từ thủ đoạn mà ép ta quay về. Aiii!! Thật điên đầu!

Kim Tại Trung vừa than vãn vừa vò đầu bứt tai, gương mặt xinh đẹp cũng vì vậy mà trở nên có chút buồn cười. Cậu ngán ngẩm gặm bánh mìn thái nhét nhéo, ma cà rồng vốn đã chẳng còn biết cái gì là ngon lành ngoài máu tươi, ăn uống cũng chỉ gọi là tạm thời thay đổi khẩu vị, lúc này tâm trạng không tốt, khẩu vị cũng trở nên thảm hại hơn bao giờ hết.

-Hắn là vì người ư? Hai người các người là quan hệ gì? __ Tuấn Tú ngồi bên cạnh, ánh mắt trong suốt ngược nhìn Tại Trung. Xe ngựa đã đi được ba ngày ba đêm, chẳng mấy sẽ tới được chỗ Vô cực thần y, nhưng có vẻ như tâm tình của Kim Tại Trung lại càng tệ hơn.

-Trẻ con đừng hỏi nhiều, chuyện không liên quan tới người! __ Tại Trung dựa lưng vào thành xe, không thèm để ý tới Tuấn Tú. Nháo cái gì mà nháo, cậu đang phiền muốn chết đấy.

Kim Tuấn Tú bất mãn nhíu mày, trẻ con? Kim Tại Trung nhìn qua cũng chỉ so với cậu lớn hơn một chút, vì sao lại nói cậu giống như tiểu hài tử không hiểu chuyện? Tuấn Tú thật khổ não mà ngồi một góc, nội tâm dần vật không hiểu kẻ kia có phải vẫn để bụng chuyện mình đâm hắn hay không?

Trịnh Duẫn Hạo vẫn như cũ hôn mê không tỉnh, gương mặt y nhợt nhạt, thần sắc có vẻ khá âm đạm, Tại Trung lại khẽ thở dài, ánh mắt hướng nhìn bầu trời xanh ngắt phía trên đầu, từng ánh nắng vàng rực rỡ nhẹ nhàng buông xuống, gió mát khẽ thổi qua, cậu trầm tư suy nghĩ. Y đối với mình là cái gì? Ma cà rồng vốn dĩ có xúc cảm mãnh liệt hơn người bình thường, mọi suy nghĩ cùng cảm xúc đều bị đẩy tăng cao hơn một bậc, có phải vì như vậy mà cậu mới phản ứng thái quá khi y bị tổn thương hay không? Đột nhiên trong đầu lại hiện lên gương mặt tuấn mỹ ôn hòa của Thẩm Xương Mẫn, cậu nhớ...hắn đã từng nói...

-Tại Trung! Chúng ta là ma cà rồng, là những sinh vật siêu nhiên mạnh mẽ, chúng ta bắt buộc kẻ khác phải phục tùng mình, con người chẳng qua chỉ là một sinh vật yếu đuối. Họ yếu đuối không chỉ vì họ không mạnh bằng chúng ta mà còn là vì họ có tình yêu.

-Tình yêu?

-Phải! Tình yêu sẽ hủy hoại chúng ta, nó sẽ làm cho chúng ta trở nên mềm yếu và mù quáng. Là ma cà rồng, chúng ta không cần nó. Hãy nhớ rõ điều đó, Tại Trung!

-Ai mà thèm nghe lời người nữa chứ! __ Tại Trung nhấc tay vung roi đánh vào mông ngựa, cố gắng giải thoát cho nỗi trầm tư của mình.

Đường tới địa đạo dẫn lên núi của Hải Lam đã hiện ra trước mặt.

...

-Người đang làm gì vậy? Hắn bao giờ sẽ tỉnh? __ Tại Trung nhíu mày nhìn Hải Lam đang chồm lên người Duẫn Hạo mấy chục cây ngón chồm, coi ghê quá đi.

-Đừng lo, sẽ tỉnh ngay thôi! __ Hải Lam điềm tĩnh trả lời, cẩn thận gỡ bỏ những cây ngón chồm của mình xuống.

Tại Trung đứng ngồi không yên mà chạy quanh giường, đôi mắt xinh đẹp cứ đảo liên hồi.

Mí mắt Trịnh Duẫn Hạo khẽ cử động, những ngón tay cũng bắt đầu động. Tại Trung vội vàng tới bên cạnh y, lo lắng chờ đợi. Duẫn Hạo mệt mỏi mở mắt, một mảnh mờ ảo hiện ra, chớp nhẹ vài cái, những hình ảnh

mơ hồ dần trở nên rõ ràng chân thực hơn, chiếm trọn toàn bộ tầm mắt y là gương mặt mỹ mạo xinh đẹp, suối tóc dài đen láy buông thả như tơ, người kia một thân bạch y như có như không, Duẩn Hạo khẽ mấp máy miệng, thốt ra bốn chữ:

-Tiên nữ...hạ phạm!

A!

Cả ba người đều sững sờ, ánh mắt trọn trừng khi nghe những gì y thốt ra. Hải Lam cẩn trọng bước lùi ra cửa, đề phòng có ai đó phát hỏa rồi trút bừa nha.

...

-Ta...chỉ là nhất thời lỡ miệng! __ Trịnh Duẩn Hạo cố gắng nở một nụ cười ôn hòa nhất hướng kẻ kia hối lỗi. Y cũng không ngờ được mình lại nói những chữ ấy, chỉ là do lúc đó còn chưa tỉnh táo nên...

-Không sao! Ta có thể hiểu được! __ Tại Trung không vui mà mỉm cười, đây cũng không phải lần đầu tiên cậu bị nhìn nhầm thành nữ nhân. Đó cũng chính là lý do từ nhỏ cậu nuôi tóc mái dài như vậy, mục đích là để che bớt gương mặt xinh đẹp có phần hơi quá đà của mình đi nhưng cũng không nghĩ tới tương lai lớn lên sẽ trở thành ma cà rồng, đến tóc cũng không thể cắt, giờ thì chữa lợn lành thành lợn què, đã có một gương mặt thanh tú ngọc diện yêu diễm lại còn thêm trường phát hắc sắc buông thả sau lưng, càng nghĩ càng thấy buồn.

-E hèm! Chúng ta hiện tại có thể nói chính sự chưa? __ Hải Lam cố nhin cười, húng háng nhắc nhở.

-Phải rồi! Người mau nói đi, hấn là bị cái gì? __ Tại Trung nhanh chóng bỏ qua nỗi buồn thế kỷ của mình mà đi tới vấn đề quan trọng hơn.

-Hạo! Người hiện tại cũng biết mình là làm sao có đúng không? __ Hải Lam nghiêng mặt, ánh mắt thâm trầm hướng nhìn Trịnh Duẩn Hạo.

-Phải! __ Duẩn Hạo hạ ánh mắt, nhẹ giọng đáp lại.

-Là làm sao? __ Tại Trung dường như là người duy nhất không hiểu chuyện vì ngay cả Tuấn Tú cùng Tré cùng rũ mặt xuống, bọn họ cũng đã hiểu ra vấn đề nhưng cậu còn chưa có nghe ai nói cái gì mà.

-Hấn bị trúng Vạn cổ minh, nội thương đã được người chữa lành nhưng có một thứ không thể chữa được. Vạn cổ minh không chỉ độc mà cường lực còn cực kì mãnh liệt, hấn vì có chân nguyên lớn nên còn chưa vong mạng ngay lập tức, rồi lại may mắn được người...

-Dừng! __ Tại Trung nhíu mày, vẻ mặt đã thể hiện rõ sự mất kiên nhẫn. -Người có thể nào nói vấn đề lại không? Ta không có hiểu mấy cái chương pháp gì gì đó cả nên hãy tóm tắt trong hai ý chính là hấn bị làm sao và chữa như thế nào?

Hải Lam mở lớn mắt nhìn Tại Trung, đây cũng không phải lần đầu bị Tại Trung làm tụt mạch cảm xúc nhưng nói chuyện với ma cà rồng chẳng lẽ đều là như thế này?

-Hấn đã bị đánh hỏng nội lực, cội nguồn chân nguyên bị phân tán, kinh mạch không thông, hiện tại có thể nói rằng không có khả năng sử dụng lại võ công. __ Hải Lam trầm giọng nói, ánh mắt thoáng hiện vẻ e ngại cùng xót xa.

Tất cả mọi người đều trầm mặc, lặng lẽ ngồi an tĩnh, chỉ có một người là vẫn không hiểu chuyện có cái gì nghiêm trọng. Tại Trung nhíu mày tự hỏi, nội lực là cái gì? Chân nguyên là cái gì? Mất rồi thì luyện lại không phải được sao? Vì có gì bọn họ ai nấy gương mặt đều như đưa đám hết vậy?

-Có nghiêm trọng không? __ Cậu đảo mắt nhìn mọi người, cẩn thận hỏi lại.

-Cái đó...

-Không đâu!

Hải Lam vừa định mở miệng liền bị Duẩn Hạo chặn lại, y mỉm cười nhìn Tại Trung, vẻ mặt điềm nhiên bình thản. Hải Lam biết ý ngậm miệng lại, chuyển mắt tới hướng khác.

-Không có gì nghiêm trọng, người không cần lo lắng!

Tại Trung nhìn nụ cười của Duẩn Hạo, trong lòng vẫn cảm thấy có gì đó không ổn, nụ cười kia dường như đã mất đi sự vui vẻ cùng ấm áp ngày thường, y hẳn là có chuyện gì đi?

Ta ra ngoài đi dạo một chút, Tuấn Tú, đệ ra đây! __ Duẩn Hạo đẩy ghế đứng dậy, nhẹ giọng gọi Tuấn Tú đang ngồi bên cạnh. Hai người bước ra ngoài cửa, Tại Trung lặng lẽ nhìn theo thân ảnh rần rỏi đã nhuốm màu tĩnh mịch của Duẩn Hạo dần khuất xa.

Có vẻ như có chuyện nghiêm trọng thật rồi.

...

-Cái gì đây? __ Hoắc Vân Thiên nhìn ống tiêm tinh xảo kì quái trong lòng bàn tay, tự hỏi đây là vật dụng gì mà nhìn kì cục như vậy.

-Đó là kim tiêm, cẩn thận chỉ có một cái duy nhất thôi, đừng làm hỏng. __ Thẩm Xương Mẫn hai tay đeo bao bố, cẩn thận cầm lên những cành Ma tiền thảo tươi tốt.

-Để làm gì? __ Hồng y nam nhân bước tới gần, phương mâu lướt nhìn những hành động của kẻ kia. Hắn đang làm cái gì đây?

-Các người không thể dùng mấy cái võ công chưởng pháp gì đó để bắt một ma cà rồng được, đặc biệt là với một ma cà rồng thuần chủng như Tại Trung. Vì thế cần làm cho hắn yếu đi, mới có thể dễ dàng chế ngự. __ Thẩm Xương Mẫn vẫn không ngơi tay, bận rộn giã nhỏ Ma tiền thảo.

-Thuốc mê ư? __ Hoắc Vân Thiên tò mò hỏi lại.

-Đại khái cũng chính là như vậy, có điều người phải dùng ống tiêm đó để đưa thuốc vào người Tại Trung. Đó là cách duy nhất có thể để có thể tạm thời chế ngự một ma cà rồng.

Hoắc Vân Thiên lặng lẽ nhìn thứ nước mang màu lục nhạt ở trong bình, lại nhìn tới Thẩm Xương Mẫn. Hắn dường như là toàn tâm toàn ý muốn bắt được Kim Tại Trung rồi.

...

-Nói đi!

-Chuyện gì? __ Hải Lam thờ thần chăm sóc vườn dược thảo của mình, cố gắng lảng tránh chủ đề câu chuyện mà Tại Trung đang muốn gợi mở.

-Hắn bị sao vậy? Nội lực đó quan trọng như vậy sao? __ Tại Trung bước theo Hải Lam, hai chân mày xinh đẹp không ngừng chau lại.

-A, cũng không quan trọng lắm! __ Hải Lam trả lời một cách không chú tâm, hắn còn bận với mấy cây dược thảo yêu quý của mình nha.

-Người... __ Biết là tên thần y biến thái này đang che giấu chuyện gì đó, Tại Trung nheo mắt nhìn hắn, để xem ta hảo hay người hảo.

-A a, người muốn làm cái gì? __ Giật mình khi bị người xách ngược lên, Hải Lam không nhịn được mà giãy giụa.

-Cho người lựa chọn, một trả lời vấn đề của ta một cách nghiêm túc, hai ta sẽ chỉ trong một khắc mà cày nát cái vườn này ra, đảm bảo ta nói được là làm được!

Cậu rất ôn hòa nhã nhặn mà mỉm cười đề nghị.

-Người... __ Hải Lam biết đã gặp cao thủ liền bất đắc dĩ mà chịu thua.

-Mất nội lực thì không phải có thể luyện lại sao? __ Tại Trung khó hiểu nhìn Hải Lam, vì sao người cổ đại lại quan tâm tới mấy cái bí kíp võ công với nội lực chân nguyên nhiều như vậy a.

-Tại Trung, Duẩn Hạo hẳn luyện võ từ năm lên 3 tuổi, là một thiên tài võ học, sau hai mươi năm, nội lực của hắn thuộc vào hàng đệ nhất đệ nhị thiên hạ, hẳn cũng mất những hai mươi năm khổ công tu luyện để

có được một thân công phu đó. Người nghĩ thử xem, người trong giang hồ, không lấy công phu để làm chỗ dựa còn lấy cái gì để so? Hãn hiện tại không khác một phế nhân, người bảo hãn có thể không ảo não được sao?

Hải Lam trầm giọng giải thích, tiểu tử này cũng thật ngốc nghếch.

-Vậy không thể luyện lại ư?

-Nội lực không phải bị mất hoàn toàn mà là bị phong bế, Vạn cổ minh hủy đi các đường thông của nội lực, kinh mạch bị chặn lại, hiện tại hãn không thể vận khí, nếu vận khí chắc chắn sẽ bức kinh mạch căng ra dẫn tới đứt đoạn mà vong mạng. Nhưng không phải không có cách chữa. __ Hải Lam bí hiểm nheo mắt nhìn Tại Trung.

-Ý người là gì? Nếu có cách vì sao không mau làm đi! __ Tại Trung không hiểu mà hỏi dồn.

-Tại Trung, người có biết, có một thứ gọi là song tu không? __ Hải Lam thâm ý nở một nụ cười.

-Song tu? __ Tại Trung mở to mắt nhìn biến thái thân y, cái này hình như có nghe qua ở đâu đó a.

-Phải, chính là song tu! __ Hải Lam đắc ý nở nụ cười, ánh mắt lấp lánh lưu quang trong suốt, dường như hãn có vẻ cực kì thích thú với ý kiến này. Tại Trung nhũ mày, cảm giác có gì đó không ổn.

...

Gió mùa thu hiu hiu thổi, mặt hồ nước phẳng lặng liền gợn lên vài tia sóng nhỏ, những tia nắng nhỏ lẻ lướt buông xuống lưu quang tụ lại thành từng dải nước lấp lánh chói mắt, Duẫn Hạo lặng lẽ ngồi trong bát giác lương đình, âm đạm ngắm nhìn từng chiếc lá khô dập dềnh trôi trên hồ. Chốc chốc y lại buông hạ tầm mắt, nhìn tới hai bàn tay của mình, không tìm được mà nhẹ thở dài.

Ở trên cầu, Tại Trung thu hồi toàn bộ biểu cảm của Duẫn Hạo vào trong tầm mắt, trong lòng tự vấn, chuyện có thể lấy lại võ công quả thực quan trọng tới vậy sao?

/-Tại Trung, người phải hiểu một điều Duẫn Hạo vốn dĩ là một cao thủ đệ nhất võ lâm, hãn là niềm kỳ vọng của Hiên Viên sơn tràng, kẻ có khả năng ngồi vào vị trí minh chủ võ lâm. Nội lực và chân nguyên hãn khổ công luyện tập suốt hai mươi năm nếu tính ra thì một người bình thường phải luyện trong 50 năm may mắn mới có thể đạt được. Hiện tại, hãn bị phong bế nội lực, không thể vận khí, đồng nghĩa với việc không thể sử dụng võ công. Nếu như không kịp thời giải khai những huyết đạo đó, ta nghĩ hãn về sau có lẽ không bao giờ bao giờ có thể luyện lại võ công được nữa.

-Không có võ công thì sao? Ta cũng đâu có võ công? __ Tại Trung bĩ môi, khoanh tay trước ngực nhìn qua hướng khác.

-Vậy người có thể biến hãn thành ma cà rồng! __ Hải Lam không vừa mà đáp trả.

-Cái đó...ta... __ Tại Trung cứng miệng, lặng lẽ hạ mắt.

-Ta nghĩ người cũng tự biết trở thành một ma cà rồng không có gì tốt đẹp nên mới không biến Duẫn Hạo trở thành giống mình. Nếu như không thể biến hãn thành một kẻ như mình, người hãy cứ tưởng tượng, mất đi võ công Duẫn Hạo giống như một phế nhân bị chặt đứt tay chân, hãn đau không chỉ là thân thể mà còn đau trong cả chính tâm can. Cuộc sống sau này nhất định sẽ vô cùng tệ hại.

-Nhưng...ta đi đâu tìm nữ nhân cho hãn cùng song tu chứ? __ Tại Trung khó chịu gắt lên. Được rồi, cậu thừa nhận mình ghét cái chuyện song tu kì quái kia nhưng nếu là chuyện bất đắc dĩ thì không thể không làm.

-Người cũng nói, cần có một nữ nhân có nguồn nội khí thuần âm mãnh liệt, mà những kẻ đó đâu phải cứ vơ bừa một người là được.

-Ai nói chỉ có nữ nhân mới có nội khí thuần âm? __ Hải Lam thâm ý mỉm cười.

-Ý người là gì?

-Ta chỉ nói, song tu thường thường là một nam một nữ vì theo như ngũ khí âm dương, nam nhân đại diện cho dương khí, nữ nhân đại diện cho âm khí. Nhưng cũng có ngoại lệ, song tu không bắt buộc là nữ nhân cùng nam nhân, chỉ cần hai người, một người có dương khí, một người có âm khí là được.

-Người nói rõ ra xem, ta bị người làm loạn hết cả rồi. – Tại Trung vò đầu bứt tai, nghe không hiểu gì hết a.

-Song tu, có thể là nam nhân cùng nam nhân, chỉ cần...nam nhân kia có nội khí thuần âm là được.

Hải Lam mỉm cười, ánh mắt lờ lờ lên lên một mặt lưu quang tinh quái.

-Nhưng...nam nhân có nội khí thuần âm ta kiếm ở đâu bây giờ? Không phải như vậy càng hiếm hơn sao?

— Tại Trung khó hiểu nhìn Hải Lam, hấn rút cục muốn nói cái gì a?

-Không cần tìm, ở đây có một người rồi! — Hải Lam thong thả ngồi bắt chéo chân, bàn tay cầm chiết phiến ưu nhã đung đưa.

-Ai?

-Ta lúc mới gặp, không phải đã nói, cơ thể người ẩn chứa một nguồn nội khí thuần âm cực kì mãnh liệt sao?

— Hải Lam không nhận được mà phải nói thẳng ra vấn đề, kể kia thực gốc nha.

Tại Trung tròn mắt nhìn Hải Lam, đúng rồi nha, cậu vốn dĩ là ma cà rồng, bản chất là một cái xác chết sống lại, mà người đã chết tất nhiên sẽ có âm khí cực thịnh. Như vậy chính xác thì...người cần cùng Trịnh Duãn Hạo song tu...là cậu ư?

-Nội khí thuần âm của người cực kì mãnh liệt, bất kì một nữ nhân nào dù có dùng cả cuộc đời tu luyện cũng không thể đạt được 2/3 khí tức của người. Một cỗ nội khí thuần âm cực kì thanh khiết và dồi dào.

-Nhưng song tu...không phải sẽ là làm chuyện...đó đó sao? — Tại Trung nuốt nước bọt, cảm giác có chút nghèn nghẹn.

-Ồ, chính xác thì người phải chịu nằm dưới! — Biến thái thần y vui vẻ hòa nhã trả lời.

Tại Trung chết lặng tại chỗ, chuyện này không phải quá thiệt thòi cho cậu hay sao?/

-Tại nhi! Người tới lúc nào? — Nhìn thấy hình bóng của Tại Trung phản chiếu trên mặt nước, Duãn Hạo vui mừng quay lại. Y đã nhanh chóng che giấu đi sự u uất cùng khổ sở trong ánh mắt của mình.

-Hạo! Người nếu mất đi võ công thì sao? — Tại Trung lặng lẽ mở miệng, mái tóc dài theo gió mà buông thả sau lưng, từng lọn tóc mái dài vờn qua gương mặt càng làm tăng phần ảm đạm của đôi mắt nâu trong suốt tựa biển hồ.

Duãn Hạo mỉm cười thật nhẹ, y không nhìn vào mắt Tại Trung nữa mà chậm rãi quay đi, bình đạm bắt lấy những cành hoa lê trắng muốt đang tung bay xung quanh lương đình.

-Ta sẽ luyện lại, phế đi toàn bộ nội lực cũ, sau đó bắt đầu lại từ đầu. Nhất định sẽ có thể tiếp tục luyện võ.

Tại Trung nhìn nụ cười gương gạo của Duãn Hạo, luyện lại ư? Phải mất bao lâu đây? Thời gian là thứ mà ma cà rồng thừa thãi nhất nhưng với con người thì đó lại là một thứ hữu hạn ngắn ngủi. Sẽ có thể có bao nhiêu lần lặp lại như vậy? Mà nói gì thì nói cũng là do lỗi của cậu, nếu không phải tên biến thái hoang tưởng kia gây chuyện thì cũng không hại y ra nông nổi này.

“Coi như mình chịu thiệt một chút vậy!

Được rồi, sau này sẽ tính toán với tên biến thái kia.”

Tại Trung ủ ê suy nghĩ, lần này cậu bị tổn thất rất lớn đó nha, còn đâu thanh danh của một ma cà rồng thuần chủng, còn đâu sự tự tôn vĩ đại mà cậu đã đánh rơi ở cái thế kỷ quái nào rồi. Bất đắc dĩ, là bất đắc dĩ a!

-Tại nhi! Không cần lo lắng! — Y mỉm cười, ánh mắt ảm áp hướng nhìn tiểu dung mỹ mạo thanh thuần trước mặt. Miệng cười nhưng trong lòng lại thật chua xót, lời hứa phải bảo vệ Tại nhi, y làm sao có thể thực hiện nếu chỉ là một phế nhân khi ngay chính bản thân mình còn chẳng tự bảo vệ được?

-Chúng ta cùng song tu đi!

Trước khi Duãn Hạo kịp thời quay đi, Tại Trung lấy hết dũng khí mà nói lớn. Y kinh ngạc dừng cước bộ, bất động trong một vài khắc mới có thể quay lại nhìn Tại Trung, dường như còn chưa kịp tiếp nhận điều mà Tại Trung vừa nói.

-Tại nhi! Người mới nói cái gì?

-Ta nói, chúng ta cùng song tu, ta giúp người lấy lại nội lực!

Tại Trung bình thần đáp lại, ánh mắt xinh đẹp tràn đầy lưu quang lấp lánh. Được rồi, cậu cũng đã thông suốt, là người hiện đại không nhất thiết phải chú trọng tiểu tiết, dù sao cũng chỉ có một số ít người biết, không lo sẽ bị mất mặt. Chỉ cần chuyện không lọt ra khỏi u cốc hoang dại này, sẽ không có vấn đề gì.

Được, quyết định vậy đi!

8. Chương 8

-Lam! Người rút cục đã nói linh tinh cái gì? _ Duẫn Hạo hai chân mày kiếm khe nhíu lại, vẻ mặt cực kì không vui nhìn Hải Lam.

-Ta đâu có, ta chỉ nói sự thật thôi. Tại Trung là hấn bức ta phải nói cho hấn biết cách cứu người, ta đâu còn cách nào khác! _ Hải Lam bộ dạng vô tội mà nói.

-Người...nhưng người có thể không nói cái chuyện kia chứ? Tại Trung hấn không hiểu song tu là gì, ta thật...

-Ai nói hấn không hiểu, ta đã nói rõ với hấn rồi. Hấn cũng rất vui vẻ mà tự nguyện đó chứ. _ Hải Lam không vừa mà cãi lại, làm gì mà kích động như kiểu hấn cho trẻ nhỏ xem xuân thư đồ vậy, cái kia hấn đã nói rất tỉ mỉ rồi đó nha.

-Nhưng...

Cuộc nói chuyện giữa Hải Lam và Duẫn Hạo vẫn tiếp tục, ở bên ngoài vườn, Tại Trung đang trầm ngâm nhìn những bụi hoa lay động phát phơ, ánh mắt thất thần rơi vào cõi xa xăm.

-Hấn đồng ý thật ư?

-Au! Quả đúng là người cổ đại, làm gì mà quan trọng hóa vấn đề lên như vậy nha. _ Tại Trung nhếch miệng cười, nhờ vào thánh lực siêu việt của mình Tại Trung rất bình thần mà ngồi nghe lén. Không, ai nói là nghe lén, là nghe thôi. Tai cậu thánh, bọn họ nói lại lớn như vậy, bắt đắ dĩ phải nghe đó chứ.

Đang đưa mắt nhìn xung quanh, chợt ánh mắt cậu dừng lại ở thân ảnh nhỏ gầy của Kim Tuấn Tú, nhóc con đó đang thờ thần ngồi nhìn đóa cúc bạch phiêu động, dường như là có tâm sự nha.

-Để xem nào! _ Tại Trung nhảy khỏi hàng rào, chạy tới chỗ kia, nhóc con này tuổi còn nhỏ vì sao lúc nào cũng u uất tâm sự như vậy, không hảo chút nào, rất mau già nha.

-Người đang xuất thần cái gì a?

Kim Tuấn Tú giật mình ngược lên, choáng hết toàn bộ tâm mắt là gương mặt phóng đại của Kim Tại Trung, Tuấn Tú kinh ngạc, bất giác lùi người né ra.

-Ta...ta không có! _ Tuấn Tú ngại ngần cúi đầu, ánh mắt tràn ngập sự bối rối.

-Không có, người lừa ai đây? Nhìn xem, trên mặt người đang viết rõ “tôi có tâm sự” chình ình ra, còn dám nói xạo!

Tại Trung bất mãn bĩu môi, cậu tự nhiên ngồi xuống ghé trúc kế bên, ra dáng rất am hiểu như một người bề trên.

-Chỉ là...ta đang nghĩ xem, suốt 16 năm sống trên nhân gian này, ta rút cục có tác dụng gì đây? _ Tuấn Tú mỉm cười buồn, ánh mắt tràn ngập bi thương ngắm nhìn những chiếc lá khô đương phiêu dạt. Bầu trời nhuốm một màu đậm lam thanh khiết, từng cơn gió nhẹ khẽ lướt qua, không gian tĩnh mịch khiến lòng người lại càng thêm tê tái.

-À cái này cũng chưa biết được, nhưng hiện tại thì có vẻ là đúng như vậy. _ Tại Trung bắt chéo chân đặt trên bàn, tư thế vô cùng hưởng thụ mà đáp.

-Ta vốn dĩ là nghiệt chủng do mẫu thân vụng trộm bên ngoài mà sinh ra. Phụ thân sau khi biết ta không phải con ruột người liền lập tức đuổi ta ra khỏi Hiên Viên sơn trang. Không cho phép ta được mang họ Trịnh nữa. Ta chịu đủ mọi sự khuaht nhục cùng khổ sở, ngay cả mẫu thân cũng vứt bỏ ta để có thể ở lại. Duy chỉ có một người, chỉ có Hạo ca là luôn yêu thương ta. Từ nhỏ cho tới lớn đều toàn tâm bảo hộ một đệ đệ vô năng như ta. Khi tất cả mọi người đều ruồng bỏ ta chỉ có huynh ấy vẫn không thay đổi.

Kim Tuấn Tú thê lương nói từng điều, ánh mắt trong suốt đã nhiễm lấy một tầng nước long lanh. Tại Trung liếc mắt nhìn tiểu hài tử kia, cậu chuyện của hắn có vẻ có hơi giống của mình nhỉ?

-Người đứng là gốc nghiệt, Hạo dĩ nhiên yêu thương người vì người là đệ đệ có chung dòng máu. Là ruột thịt của hắn. Người là đệ đệ của hắn, là gia đình của hắn. Hắn tuyệt đối sẽ không bao giờ từ bỏ người.

Tại Trung miệng thì đều đều nói nhưng ánh mắt lại thần thờ nhìn những cánh hoa nhỏ đang tung bay trong gió, những lời nói kia là nói cho Tuấn Tú nghe hay là chính cậu đang tự nói với mình?

-Người có gia đình không? Ta nghe nói người có thể sống bất tử, nhưng chắc trước kia, người cũng phải có gia đình chứ?

Tuấn Tú nghiêng mặt, ánh mắt lúng liếng hướng Tại Trung chờ đợi.

-Chuyện dài lắm! _ Tại Trung xua xua tay, bộ dáng rất khó nói.

-Người không muốn nói thì thôi. _ Tuấn Tú rất biết điều mà không hỏi nữa, tránh làm khó người ta.

-Ai bảo ta không muốn nói? (=.=)

-Vậy nói đi! _ Tuấn Tú giật mình lùi lại khi Tại Trung đột nhiên ngồi bật dậy, hướng ánh mắt bất bình nhìn cậu. Rõ ràng là ban nãy còn làm ra vẻ không muốn nói còn gì, người đâu kì cục quá đi.

-Chuyện rất dài, người cũng biết ta đã sống hơn một nghìn năm rồi mà. Đúng là ta vốn dĩ đã từng có cuộc sống bình thường của con người. Cũng có một gia đình hạnh phúc. Nhưng rồi...bi kịch đến và mọi thứ trong chớp mắt đều bị phá hủy.

Tại Trung hướng ánh mắt về phía chân trời. Cậu chợt nhớ, ngày còn bé mình đã thích ánh mắt trời sáng chói biết bao nhiêu. Giờ đây, cậu lại không thể chạm tới được nữa.

-Vì sao người là trở thành ma cà rồng?

-Phụ thân của chúng ta, ông ấy là một kẻ độc đoán và ích kỷ. Mẫu thân của ta là một phù thủy, người có lẽ không hiểu phù thủy là gì nhưng đại khái là họ có thể sử dụng sức mạnh của tự nhiên, giống như một thứ quyền năng. Phụ thân ta chán ghét cuộc sống của một con người bình thường, ông nghĩ rằng con người là một sinh vật thật hèn mọn và yếu ớt, trải qua sinh lão bệnh tử rồi lại chuyển thể luân hồi, những vòng tuần hoàn không bao giờ ngừng lại. Ông không muốn cuộc sống của mình kết thúc như vậy, ông muốn có được sức mạnh, có được sự bất diệt vĩnh hằng. Và ông ta đã ép mẫu thân ta thực hiện pháp thuật hắc ám nhất, biến chúng ta thành ma cà rồng.

Tại Trung đều đều kể, những đoạn kí ức như thể ủa về, tái hiện ngay trước mắt.

-Làm sao để trở thành ma cà rồng? _ Tuấn Tú nhẹ giọng hỏi lại.

-Đêm đó, khi ta đang ngủ, phụ thân của ta...đã dùng thanh gươm của ông ấy, một kiếm xuyên thủng nơi này. _ Tại Trung cúi đầu, bàn tay chạm tới nơi ***g ngực tĩnh mịch. Kể từ thời khắc đó, nơi này cũng chẳng còn đập nữa.

-Cha người...giết chính những đứa con của mình ư? _ Tuấn Tú không tìm được mà ôm lấy miệng, ánh mắt kinh hoàng cùng thương cảm nhìn Tại Trung.

-Phải! Để trở thành ma cà rồng, ta phải kết thúc cuộc sống của một con người. Ông ấy giết chết ba đứa con của mình, nghĩ rằng ông ta đã trao tặng cho chúng ta một món quà quý giá nhất. Nhưng ông ta không biết rằng bản thân mình đã ích kỷ như thế nào, khi ông ta ép ta uống máu từ động mạch của một cô gái, ta biết, ta sẽ trở thành một con quái vật! _ Tại Trung mỉm cười, nụ cười ẩn chứa bi thương cùng đau xót thôn phệ tâm can.

-Người có ba anh chị em ư?

-Không, là bốn! Ta có bốn huynh đệ! _ Tại Trung hướng Tuấn Tú mỉm cười, trầm giọng đáp lại.

-Nhưng người vừa nói...

-Anh trai thứ ba của ta, hấn cũng giống như người, không phải con ruột của phụ thân. Ông ta không trao tặng món quà đó cho hấn. Mà chính xác hấn cũng không cần. _Nói một hồi, cảm thấy miệng lưỡi khô đắng, Tại Trung rót cho mình một chén Ấm tình trà, chậm rãi đưa lên miệng.

-Nghĩa là hấn không phải ma cà rồng?

-Đã từng không phải là ma cà rồng! Tiểu tử, người phải biết trân trọng đó, tình cảm mà Hạo dành cho người, hấn là toàn tâm toàn ý muốn người được hạnh phúc! Có nhớ lúc ở Huyện Băng Sơn không? Nếu như không vì Duẫn Hạo kêu dừng lại, ta chắc chắn tên Phác Hữu Thiên đó lúc này đã làm người thiên cổ rồi.

Tại Trung mỉm cười thâm ý nhìn Tuấn Tú. Ai nha, ai bảo tiểu tử này đơn thuần như vậy, có bao nhiêu cảm xúc đều hiện lên trong ánh mắt cả rồi.

-Cái đó..._ Tuấn Tú mím chặt môi, ngượng ngùng cúi đầu.

-Hạo! Hấn là một người đại ca tốt! Tiểu tử, không phải ai cũng có diễm phúc như người đâu! Ai nha, ta đói bụng, đi ăn cơm thôi!

Nói rồi, Tại Trung tung tăng chạy trở về căn nhà gỗ của Hải Lam, đã ngửi thấy mùi thơm rồi nha.

Còn lại một mình, Tuấn Tú ngược mắt nhìn hình bóng đơn bạc luôn cười nói như con chim sáo nhỏ kia. Có lẽ đúng như vậy, người bị thương trên thế gian này vốn không ít và con người ta không nên cưỡng cầu, sống như hiện tại có lẽ cũng đã tốt rồi.

-Tại Trung! Nỗi bi thương của người cũng đã khắc sâu trong tâm can, có phải không?

Màn đêm dần buông xuống, những cơn gió mát nhẹ lướt qua, từng hàng cây rì rào lay động. Gió không lạnh nhưng sao lòng người lại cô quạnh như vậy?

...

-Được rồi! Bao giờ thì bắt đầu? _ Tại Trung ngồi trên ghế, bình thản mở miệng.

-Tại Trung! Cái đó, người có thật sự hiểu rõ hay không?_ Duẫn Hạo ngồi bên cạnh, trầm giọng hỏi lại.

-Song tu nghĩa là chúng ta phải thực hiện chu công chi lễ có phải hay không? _ Tại Trung sóng mắt long lanh hướng nhìn Duẫn Hạo. Ai nha, y đang khấn trương cái gì vậy kìa?

-Nhưng như vậy...thật ủy khuất cho người! _ Duẫn Hạo cúi hạ ánh mắt. Y không biết vì sao Tại nhi lại có thể dễ dàng đồng ý chuyện này nhưng trong thâm tâm y lại thật sự muốn được cùng Tại nhi song tu. Y biết như vậy là ích kỷ nhưng y cũng là con người, những dự niệm nguyên thủy y làm sao có thể không có. Y muốn lấy lại võ công, muốn có thể bảo hộ tiểu tử kia, không muốn làm một phế nhân vô năng. Y nhất định phải đã thông được kinh mạch.

-Vậy sau này...người bồi ta cả đời là được rồi! _ Tại Trung tí mắt cười, rất hồn nhiên hướng Duẫn Hạo nhào tới. Ân, rất thích ở trong vòng tay của y nha, hảo ấm áp.

-E hèm! _ Cảm thấy dường như mình đã trở nên vô hình, Hải Lam bất mãn húng hắng giọng thu hút sự chú ý.

-Vậy ngày mai là đêm trăng tròn, là lúc mà âm khí cực thịnh, hai người sẽ song tu. Để có thể hoàn toàn đã thông kinh mạch, cần phải song tu ba lần. Cách ba ngày, làm một lần!

-Cái gì??

Cả Tại Trung và Duẫn Hạo đều trợn trừng mắt nhìn Hải Lam. Có đùa không? Song tu những ba lần? Nay, này sao có thể chứ?

-Sao nhiều như vậy? __ Tại Trung méo méo nhìn Duẩn Hạo. Cái kia làm một lần đã đủ xấu hổ, cần gì phải tới tận ba lần cơ chứ.

-Không làm thì thôi, đã làm phải làm tới cùng! __ Hải Lam cầm chiết phiến che miệng, lộ ra đôi mắt tràn ngập lưu quang khiêu khích không thèm che giấu.

-Người...

-Được rồi! Tại Trung, không muốn có thể không cần làm. __ Duẩn Hạo ôn nhu mỉm cười, ánh mắt có chút thương cảm.

-Ai bảo là không làm chứ? Chỉ là ...chỉ là... __ Tại Trung lúng túng giải thích, ánh mắt hình viên đạn hướng Hải Lam phóng đi.

Hải Lam khúc khích cười, hài sự này thật là vui.

-Được! Ngày mai chúng ta bắt đầu! __ Tại Trung chắc giọng nói, ánh mắt tràn ngập quyết tâm.

“Sợ cái gì?”

Dù chưa bao giờ cùng nam nhân làm chuyện đó nhưng cũng không cần lo lắng. Bất quá chắc cũng như cùng nữ nhân làm mà thôi.

Hảo! Ba lần thì ba lần!”

Ai

~Nói thì bao giờ cũng dễ hơn làm.

...

-Hắn bị sao vậy? __ Thẩm Xương Mẫn liếc mắt nhìn thân ảnh đang lặng lẽ bất động trên giường, đã ba ngày rồi kể kia vẫn chưa tỉnh lại.

-Hắn bị tẩu hỏa nhập ma khi luyện ma công, hiện tại lại bị trọng thương. Có lẽ chưa thể hồi phục được. __ Hoắc Vân Thiên hướng Thẩm Xương Mẫn trả lời.

-Hắn luyện thứ gì? __ Thẩm Xương Mẫn ảm đạm quay đi, lạnh lùng hỏi lại.

-Oán hận thông thiên!

-Đó là ma công như thế nào?

-Oán hận thông thiên là ma công do Huyết tử nhân Cổ Lạc Nghi sáng tạo. Lão ta vì oán niệm với thế gian quá sâu sắc, ma tâm thành cuồng, thôn phệ lý trí mà trở thành một kẻ nửa tỉnh nửa điên, suốt ngày chỉ biết tới giết chóc cùng phá hoại, bàn tay lúc nào cũng nhuộm đầy máu, mỗi nơi hắn đi qua đều chất đầy tử thi. Nhưng sau khi hắn chết, bí tịch Oán hận thông thiên cũng biến mất trên giang hồ. Có người nói đó chỉ là lời đồn của thiên hạ, có người nói đó chính là bí tịch võ công Thiên hạ đệ nhất.

Hoắc Vân Thiên mi mắt thanh tú khẽ hạ, ánh mắt thâm trầm hướng nhìn nam tử một thân đạm lam trường bào trước mặt.

-Vậy tại sao Phác Hữu Thiên lại có nó? __ Thẩm Xương Mẫn an nhàn trời trên cầm tháp, ánh mắt hướng nhìn những đám mây đang phiêu dật bên ngoài cửa sổ. Âm thầm tự hỏi, Tại Trung của hắn hiện tại đang làm cái gì a?

-Nghe nói một năm trước Phác Hữu Thiên đã đoạt được một nửa bí tịch Oán hận thông thiên từ Hiên Viên sơn trang nhưng sau khi luyện tới tầng thứ ba thì bị tẩu hỏa nhập ma phải dừng lại. Hiện tại còn một nửa cuốn bí tịch vẫn đang thất lạc trên giang hồ.

-Đưa cho ta một nửa quyển mà Phác Hữu Thiên đang giữ đi! __ Thẩm Xương Mẫn trầm ngâm suy nghĩ, ánh mắt tràn ngập lưu quang. Có chuyện để làm rồi đây.

-Hảo! Để ta đi lấy!

Hoắc Vân Thiên cúi đầu, nhẹ nhàng rời đi, hồng y trường bào phất phơ theo gió, thân ảnh mỹ mạo yêu diễm. Thẩm Xương Mẫn nâng hạ mí mắt, ánh nhìn thâm ý đuối theo hình bóng hồng y đã rời xa, khóe miệng nở một nụ cười nhàn nhạt.

...

-Ai

~Lần thứ 10 trong buổi tối ngày hôm nay, Tuấn Tú chớp mắt nhìn kẻ ngồi bên cạnh mình, bất mãn nhàu mày.

-Người thờ dài cái gì a?

-Không biết bọn họ đã tới đâu rồi nha? __ Hải Lam vẻ mặt trào phúng mà thốt lên tiếng, hẳn là hảo mong chờ, hảo tò mò nga

~Liên quan gì tới người, nói người biết, Tại Trung, hẳn rất thính, để hẳn biết người rình trộm thì coi chừng.

Trên ghé trúc dài có ba kẻ đang dàn hàng mà ngồi. Ngoài cùng là Tuấn Tú, lặng lẽ thưởng trà ngắm trăng, bên cạnh là Tré, yên ổn ngồi gặm bánh đậu xanh, còn lại chính là đại thần y, một bộ dáng nôn nao nhấp nhúm. Đêm nay là đêm trăng tròn, Duẫn Hạo cùng Tại Trung sẽ bắt đầu lần song tu lần thứ nhất, có điểm đáng mong chờ nha.

-Đừng như vậy nữa, ta nghĩ người nên đi chuẩn bị mộc dũng pha thảo mộc đi. Sẽ cần thiết đấy! __Tuấn Tú thông thả nói.

-Người...cái tiểu tử này, ra dáng người lớn với ai đây, ăn bánh của người đi! __ Hải Lam tức giận gõ lên đầu Tuấn Tú một cái, ánh mắt một lần nữa chuyển tới gian phòng phía tây. Nga, tới đâu rồi nha?

Tuấn Tú bất mãn bĩu môi, không thèm nói nữa mà cùng Tré ngồi ăn bánh nhân đậu, nơi này duy chỉ có Tré là ngoan ngoãn, nó chớp chớp đôi mắt to tròn, cái miệng nhỏ thì nhai chớp chớp, hoàn toàn không để tâm thế sự =v=

Ai

~Còn ở gian phòng phía tây kia...ân, hảo khó nói nha!

-Người chắc chắn chứ?

-Người phiền quá đi, còn hỏi nữa thì trời sẽ sáng mất đó!

Duẫn Hạo cùng Tại Trung ngồi trên giường, hai người chỉ mặc duy mỗi nội y trắng muốt. Tại Trung rất hồn nhiên tiến sát bên Duẫn Hạo, ngồi khỏa trên người y, ánh mắt long lanh chờ đợi. Chuyện này cậu cũng chưa từng làm nga, mới có thấy qua thôi à! =v=

-Được, vậy...Tại nhi! Ta thề, cả đời này sẽ bồi bên cạnh người, vĩnh viễn chịu trách nhiệm với người. __ Duẫn Hạo ngược lại vô cùng khẩn trương, trầm giọng thề thốt.

-Người nói nghe sao giống chịu trách nhiệm với tiểu cô nương vậy? Ta là nam nhân, không có vấn đề gì! Cũng bình thường thôi mà! __ Tại Trung rất bình thản mà đáp.

-Người...người thấy chuyện này rất bình thường? Người có phải đối với ai cũng có thể... __ Duẫn Hạo trợn trừng mắt, giọng nói sắc mùi dấm Chua. Y mạnh mẽ nắm lấy hai cổ tay thon nhỏ của Tại Trung, kéo cậu lại sát bên cạnh mình. Y tức giận nha.

-Gì chứ? Ai nói là như vậy, ta còn chưa có từng làm qua chuyện này với nam nhân nha! __ Tại Trung nhàu mày, y phần nộ cái gì nha.

-Chưa từng với nam nhân? Nghĩa là đã có với nữ nhân? __ Duẫn Hạo nheo mắt nguy hiểm, một cánh tay đã bắt giác ôm lấy vòng eo mảnh mai của Tại Trung.

-Xin người đó, ta là ma cà rồng, ta đâu phải là sinh vật vô ái vô dục. Người nghĩ, ta sống từng ấy năm sẽ ăn chay chắc? __ Tại Trung không vừa mà cãi lại.

-Vây...từ giờ, người chỉ có thể đối với ta làm chuyện này có biết không? Qua đêm nay, mọi thứ của người sẽ thuộc về ta, ta nguyện ý cả đời sẽ vì ái người, đau người, bảo hộ người mà sống. Người cũng chỉ có thể thân thiết với duy nhất mình ta, có được không? _ Duẫn Hạo nhẹ giọng nói, ánh mắt tràn ngập nhu tình yêu thương đặt trên Tại Trung. Y đã dành trọn trái tim mình cho tiểu tử kì quái này, y tuyệt đối sẽ không hối hận.

Tại Trung chớp mắt nhìn Duẫn Hạo, bàn tay đặt trên ngực y bất giác nắm lại. Chuyện đó...không phải là không thể chỉ có điều...

“Nếu giờ không đồng ý, hẳn có thể sẽ không muốn song tu nữa a~”

Tại Trung khổ sở suy nghĩ. Ai~ Hảo phiền phúc mà.

-Tại nhi!

-Được, ta đồng ý với người! Lăng nhằng chết được! _ Không còn cách nào khác, Tại Trung đành phải mở miệng đáp lại. Trước hết không cần nghĩ nhiều như vậy, giải quyết vấn đề trước mắt đã.

-Vĩnh viễn ở bên ta!

Duẫn Hạo hạnh phúc nở nụ cười, không báo trước mà cúi đầu, chiếm lấy hai cánh môi anh đào huyết sắc. Y nhẹ nhàng mút lấy hai cánh môi mềm, từ tốn mà ôn nhu tới cực điểm. Tại Trung cũng vô cùng hợp tác, chậm rãi hé mở miệng, để cho y xâm chiếm lấy khoang miệng nhỏ của mình...

-Ừ..um!

Tại Trung ngồi khỏa trên đùi Duẫn Hạo, hai cánh tay bám trên cổ y, cơ thể mềm mại dựa sát vào khuôn ngực rắn chắc. Hai người hôn môi cuồng nhiệt, nụ hôn hấp dẫn mị hoặc tưởng chừng không có điểm dừng. Duẫn Hạo mãnh liệt nút lấy đôi môi của Tại Trung, say đắm như thể muốn nuốt lấy tiểu tử này vào bụng, Tại Trung vô thức phát ra tiếng rên rỉ quyến rũ êm tai, dịch lỏng trong suốt *** mỵ vương trên khóe miệng, ánh mắt của cậu dần rơi vào một mảnh hỗn loạn.

-Hạo! A...ta... _ Trước khi bắt đầu, Tại Trung vốn dĩ khá tự tin vào khả năng làm chủ thế cục của mình, có điều kinh nghiệm đào hoa trường kỳ kia cũng không giúp ích được nhiều lắm. Cảm giác này...là lần đầu cảm nhận được. Thực kích thích a

--Tại nhi!

Buông tha cho đôi môi anh đào đã nhiễm một mảnh ướt át quyến rũ, Duẫn Hạo ôm lấy Tại Trung, tiến tới âu yếm cắn cổ trắng mịn mềm mại của cậu. Y say mê hít lấy hương thơm thanh khiết nhàn nhạt trên người Tại Trung, lưu luyến rải lên nền tuyết trắng một loạt hồng ngân tình sắc. Dấu ấn của sự chiếm hữu!

-Ưm! _ Tại Trung theo bản năng mà ngẩng cao đầu, hưởng thụ sự âu yếm của Duẫn Hạo.

Duẫn Hạo xoay người, đặt Tại Trung nằm dưới thân, một lần nữa chiếm lấy đôi môi mềm mại ngọt ngào. Y hôn Tại Trung cuồng nhiệt, tưởng chừng trên thế gian này, ngoài trừ tiểu tử này thì chẳng còn thứ gì có thể đặt trong đáy mắt của y. Thế gian này, duy ngã độc tôn, chỉ có duy nhất một người.

Vì hấn mà si!

Vì hấn mà yêu!

Vì hấn mà đau!

Nội y bị giải khai, Tại Trung mở hạ ánh mắt mấy cái này...cảm giác thật không tồi đi.

Duẫn Hạo hôn xuống bờ ngực trắng nõn đang phập phồng lên xuống, ánh mắt nhiễm một tầng sắc đục dờng lại trên hai khối anh đào hồng nhuận, nhẹ nhàng mở miệng ngậm lấy.

-A...ư!!

Tại Trung không nhịn được mà kêu lên, cơ thể cũng bất giác cong lên hưởng thụ sự chăm sóc của Duẫn Hạo. Y say mê thấm ướt nhũ tiêm hồng thắm bên phải, bàn tay cũng không quên chăm sóc điểm hồng bên trái, cánh tay còn lại vuốt ve dọc theo thân thể mềm mại trơn mịn của Tại Trung.

Tại Trung ngửa đầu thờ dốc, dục vọng tiềm ẩn dần được thức tỉnh. Đã rất lâu rồi, cậu mới có thể khơi lên ham muốn dục vọng mạnh mẽ như vậy, mà cà rồng khác con người nhiều nhất chính là xúc cảm. Đối với tất cả mọi thứ, xúc cảm của ma cà rồng luôn mạnh hơn một bậc. Ngay cả dục vọng cũng vậy!

Trút bỏ hoàn toàn y phục của Tại Trung và chính mình, Duẫn Hạo mỉm cười, nhìn tiểu tử xinh đẹp yêu diễm nằm dưới thân. Gương mặt tuyệt sắc đã nhiễm một mảnh hồng nhuận, suối tóc đen mượt cũng tán loạn, tản mát vắt qua cơ thể trắng mịn như tuyết lạnh, ánh mắt khép hờ câu dẫn gợi cảm, chiếc miệng nhỏ không biết sống chết mà cứ phát ra những tiếng rên rỉ thật êm tai, một bức xuân họa đồ khuynh đảo nhân tâm, khiến y si cuồng điên đảo.

-A...Hạo!

Tại Trung giật mình kêu lên khi phân thân bị kẻ khác nắm lấy, cảm giác ngại ngùng trở dậy, cậu bất giác muốn khép lại hai cánh chân thon dài.

Duẫn Hạo ác ý trêu đùa tiểu mỹ vật trong tay, những ngón tay thon dài lướt qua một mảng da mềm mại non nớt xung quanh bắp đùi của Tại Trung, kích thích dục vọng của cậu trở dậy mãnh liệt. Y vui vẻ nhìn vẻ mặt ý loạn tình mê của Tại Trung, có phải rất thoải mái hay không?

-Ân...Hạo! Nơi đó...đừng chạm...ân!

Phân thân đã ngẩng đầu vì dục niệm mãnh liệt, Tại Trung ngược ngùng quay mặt đi, không dám nhìn tình cảnh xuân sắc trước mặt. Duẫn Hạo vì cưng chiều cậu mà không ngần ngại ngậm lấy tiểu mỹ vật vào miệng, vì cậu mà phục vụ tận lực. Khoái cảm tựa thủy triều nổi sóng, Tại Trung nhìn không được mà gác hai cánh chân thon dài lên vai Duẫn Hạo, âm thanh rên rỉ mê người không ngừng thoát ra.

-Hư...a

~Tại Trung uốn cong người, hai bàn tay siết chặt lấy chân nệm, thoải mái đem dục vọng của mình giải phóng. Ân, hảo thoải mái nha!

-Có thích không? __ Duẫn Hạo mỉm cười xấu xa, từ giữa hai chân của Tại Trung mà trườn lên. Bây giờ tới phiên y thoải mái nha.

-Thích! __ Tại Trung say mê khép hờ đôi mắt, ân, nếu song tu là như vậy, cậu rất thích nha. Bất quá hiện tại còn chưa tới màn chính, cái này Tại Trung hình như đã quên mất.

Duẫn Hạo nhẹ nhàng lật người Tại Trung nằm úp sấp, vuốt ve dọc tấm lưng mảnh mai quyến rũ. Những ngón tay lướt đi trên làn da trắng mịn mềm mại như tơ lụa, trượt dần tới cái mông nhỏ nộn nộn mềm mềm, u huyết bí mật như ẩn như hiện mà câu dẫn y.

-Ừ

~Cảm giác nhột nhạt kì quái xuất hiện, Tại Trung từ trong u mê tỉnh lại, nghiêng đầu nhìn Duẫn Hạo. Y hiện tại đang áp trên người cậu, dịu dàng hôn lên vành tay mẫn cảm rồi trượt xuống cái gáy xinh đẹp, Tại Trung bị phân tán chú ý, tiếp tục nằm hưởng thụ.

Duẫn Hạo lấn ngón tay vào giữa hai cánh mông yêu diễm, khai mở u huyết thâm sâu. Từng ngón tay dần dần trượt vào, cảm giác ẩm ướt nóng bỏng khiến y lập tức muốn tiến tới, nhưng vì sợ làm Tại nhi đau đớn, y lại cố gắng nhịn thêm chút nữa.

-Tại nhi! Sẽ có chút đau, người cố gắng nhẫn được không?

-Hảo!

Tại Trung đang say mê đắm chìm trong sự thoải mái, lơ đãng mở miệng đáp lại.

Nhẹ thở ra một tiếng, Duẫn Hạo sau khi đã nở rộng u huyết, không chân chừ mà lập tức tiến vào.

-A! CON MẸ NÓ GIẾT NGƯỜI!!!

-Hô! Là tiếng hét có phải không? __ Hải Lam một thân y phục xộc xệch đang xắn tay ngồi nghiền được lập tức ngẩng đầu.

-Người nghe nhầm rồi! __ Tuần Tú ở bên kia đang đun nước bình thân đáp lại.

-Ta nghe nhầm sao? __ Hải Lam lại ủ rũ cúi đầu.

-Ta thấy ngươi là cấm dục lâu ngày nên trở thành hoang tưởng đó nha! __ Tuần Tú tiếp thêm củi, lửa nòng đượm cháy. Nước sắp sôi rồi.

Hải Lam ảo não cúi đầu, có lẽ nào hấn ản dật trong nơi thâm sơn cùng cốc này quá lâu nên trở thành như vậy không?

“Chi...chi”

Hiện tại chỉ có Tré là vui vẻ, nó chạy đi chạy lại, đem được bỏ vào mộc dưng, chốc chốc lại bốc một cái bỏ vào mồm. Không quan hệ, không quan hệ!

...

-Đau...cái kia sao lại đau như vậy? Ân...chậm một chút!

Tại Trung thống khổ cong người, cái mông nhỏ vểnh cao, ánh mắt ướt át đã trực chờ muốn đổ lệ. Cái này hình như không nằm trong dự kiến nha.

-Nhấn một chút, Tại nhi!

Duẩn Hạo cực lực kiềm chế nhưng nguồn âm khí của Tại Trung đang nuốt lấy y. Một cỗ nội khí xâm nhập các kinh mạch của hắn, tựa hồ như một dòng chảy thanh thuần len lỏi khắp mọi nơi, giúp hắn xoa dịu những cơn đau nhức âm ỉ trong cơ thể. Dòng lưu khí vô cùng ấm áp và thoải mái, y dường như muốn đánh vỡ lý trí, mạnh mẽ mà chiếm lấy tiểu tử kia.

-Vì sao lại như vậy a? Người khi dễ ta có phải hay không? Mọi lần đâu có đau như vậy chứ?

Tại Trung ủy khuất nấc từng tiếng, mọi lần cùng nữ nhân làm đều vô cùng hưởng thụ, vì cái gì lần này lại đau như vậy chứ? Là y khi dễ cậu nha!

-Tại nhi, ngoan! Rất nhanh sẽ không đau nữa!

Duẩn Hạo khẽ thì thầm bên tai Tại Trung, một cỗ khí nóng bỏng phả lên vành tai mẫn cảm, Tại Trung vô thức rụt người lại, chiếc eo nhỏ khẽ vặn vẹo, cơn đau lại càng tăng cao.

-A..ta thật ủy khuất nha!

Duẩn Hạo thở dài, y đã rất cố gắng nhưng cỗ âm khí của Tại Trung hết sức mạnh mẽ, y không nhịn nổi mà đánh vỡ lý trí. Nắm lấy vòng eo thon nhỏ của người dưới thân, y bắt đầu mạnh mẽ tiến xuất, mỗi lần rút ra tiến vào đều vô cùng cuồng nhiệt, ma sát không chừa một nơi nào trong u huyết ướt át, nội bích mẫn cảm cũng nhiễm một tầng sắc hồng mê người. Y hôn lên tấm lưng trơn bóng thấm đẫm mồ hôi, điên cuồng chiếm lấy tiểu tử tuyệt sắc khuyh tâm dưới thân.

-A...ân!! Người...đại sắc lang này! Chậm một chút...ân!!!

Đêm vẫn còn rất dài a

~...

Trời hửng sáng, cửa phòng cuối cùng cũng chậm rãi mở ra. Duẩn Hạo bế Tại Trung đã khoác nội y bước ra ngoài. Ánh mắt y ôn nhu yêu thương ngắm nhìn tiểu tử đang say ngủ trong lòng, đúng là đã ủy khuất Tại nhi của y rồi.

Sau khi y rời đi, đằng sau vách tường, có ba cái đầu ló ra.

-Cái kia...song tu không phải chỉ cần làm một lần thôi ư? __ Biến thái thân y nheo mắt nhìn, nụ cười đã kéo tới mang tai.

-Ngày mai à không hôm nay, có người sẽ bị trừng phạt cho coi! __ Tuần Tú liếc mắt nhìn Hải Lam, ánh mắt như thể nhìn một kẻ vô cùng ti bỉ.

“Chi...chi”

Tré ở bên cạnh cũng góp chuyện, tiểu mỹ nhân của nó vì sao lại ngủ như vậy nha. Hảo mệt nha!

-Cái kia...cùng ta không quan hệ!_ Hải Lam giật mình, có cảm giác ớn lạnh nha.

-Ta thì thấy vô cùng có quan hệ! _ Tuấn Tú xoay người bước đi, không thèm nói chuyện với biến thái thần y.

Tré cũng chạy theo, bỏ lại Hải Lam cô quạnh đứng một chỗ. Hấn khẽ rung mình, oa, gió hảo lạnh!

End đoạn 8

9. Chương 9

Sau khi Tại Trung cùng Duãn Hạo song tu lần thứ nhất, “tiểu” ma cà rồng của chúng ta đột nhiên bị mất sức, trong suốt cả nghìn năm, lần đầu nghe nói bị ngã bệnh. Yêu cầu gặp riêng thần y, mà vì thần y đột xuất đóng cửa chế được nên Duãn Hạo đành phải dùng cả khẩu cả vũ lực để mang thần y tới cho tiểu tử kia của y.

-Người nghĩ mình trốn được hả? Tên thần y chết tiệt!!!

-A a!! Nhẹ tay một chút, gãy bây giờ, cổ ta hảo mềm nha!

Trong phòng, Tại Trung “bệnh ốm” đang không ngăn ngại mà ép cổ Hải Lam thần y biến thái của chúng ta. Hải Lam giãy giụa kêu la oai oái nhưng bằng sức của hấn thì có giãy nữa cũng chẳng thể xi nhê.

-Sao người dám nói sẽ không có gì đâu ha? Người nói nó thoải mái như cùng nữ nhân mà thôi, tên hỗn đản này! _ Tại Trung nghiêng răng nghiêng lợi ép cổ Hải Lam. Chỉ vì hấn mà đêm qua cậu vô cùng ủy khuất, không những bị đau mà còn ê ẩm hết cả người, đáng chết.

-Thì...thì ta nói, nó cũng như cùng nữ nhân làm thôi, chỉ...chỉ có điều, người phải ở vị trí của “nữ nhân”, còn khi làm nữ nhân có thoải mái hay không làm sao ta biết được a

~Hải Lam khổ sở giải thích, ôi cái cổ của hấn, sắp rụng mất rồi.

-Người...

-Tại Trung! Ta mang canh gà tới cho người!

Từ bên ngoài cửa tiếng Duãn Hạo vang lên, Tại Trung cùng Hải Lam đưa mắt nhìn nhau, cái này...

Cạch!

Duãn Hạo mở cửa bước vào, trên tay là một bát canh gà còn đương nóng hổi. Y đảo mắt nhìn qua, tiểu Tại nhi của y vẫn đang nằm trên giường còn Hải Lam thì vừa bắt mạch vừa thấm mồ hôi trên trán. Ách, không phải ma cà rồng không có mạch sao?

-Có sao không?

-À.. à, không có gì đáng lo! Chỉ là có chút kiệt sức! _ Hải Lam run run cầm khăn lau mồ hôi, cố gắng đáp lại Duãn Hạo một cách thản nhiên nhất.

-Vậy ư? Ta hiểu rồi! _ Đường như nghĩ ra điều gì đó, Duãn Hạo khẽ mỉm cười, ánh mắt tràn ngập lưu quang hướng nhìn tiểu tử đang nằm bẹp trên giường kia.

-Vậy ta xin cáo từ! _ Hải Lam nhanh chóng thu dọn đồ nghề, phải chạy mau nha.

Tại Trung nằm trên giường, hé mắt nhìn cái tên ti bỉ đang lẩn đi kia, cứ đợi đấy, cậu sẽ chính hấn sau.

Cạch!

-Hắn cũng không phải cố ý! _ Duẫn Hạo đặt canh trên bàn, tiến tới bên giường, đỡ lấy cái kẻ đang oặt ẹo như sợi bún kia lên, ôm vào trong ngực.

-Ta ủy khuất mà! _ Tại Trung chu miệng, ánh mắt long lanh hướng nhìn Duẫn Hạo. Bị y vật qua vật lại cả một đêm cũng thống khổ lắm nha, dù sao cũng chỉ là chỉnh tên biến thái thần y kia có chút xú.

-Vậy giờ ta đền cho ngươi, được không? _ Duẫn Hạo mỉm cười, ôn nhu vuốt ve mái tóc mềm mại của Tại Trung.

-Đền? Cái gì? _ Tại Trung hứng khởi tức thì, mắt lấp lánh chờ mong.

-Cái này! _ Nói đoạn, y kéo rộng cổ áo của mình xuống, lộ ra cần cổ rắn chắc.

-Cho ta ăn a

~Tại Trung sung sướng mắt lấp lánh sao bay phấp phới. Oa, cậu thêm cái này quá nha.

-Cẩn thận một chút! Lần trước có hơi đau! _ Duẫn Hạo mỉm cười sủng nịnh, vòng tay ôm lấy Tại Trung sát lại gần mình hơn, để gương mặt của cậu đối diện với cổ của mình.

-Ta ăn nha! _ Tại Trung cực kì hưng phấn mà ôm lấy cổ y, hai chiếc răng nanh đã sớm không nhịn được mà nhú ra. Ăn...ăn!!!

Phập!!

Cảm giác nhói đau lướt qua, Duẫn Hạo chỉ khẽ bật cười, y an ổn dựa lưng vào thành giường, dịu dàng vuốt ve sợi tóc mềm mại của Tại Trung, lặng yên để cho cậu hút máu của mình. Mọi thứ của tiểu tử này đều là của y và mọi thứ của y cũng đều dành cho tiểu tử này.

Vì ngươi mà ái!

Vì ngươi mà đau!

Vì ngươi mà si!

Nhưng mong rằng...

Đừng vì ngươi...mà hận!

...

U linh giáo

-Ngươi muốn ta làm gì? _ Hoắc Vân Thiên hướng mắt nhìn nam tử biếng nhác nằm trên hoa tháp diễm lệ. Tên này đúng là cái thể yêu ma.

-Tại Trung rất thích chơi, ta đang nghĩ, có lẽ nên bắt đầu trò chơi đuổi bắt này một lần nữa rồi chẳng? _ Thẩm Xương Mẫn dung mạo tuấn mỹ tựa bạch ngọc điêu khắc, phương mâu hẹp dài khe mở, một thân hắc y dựa trên hoa tháp, lưỡi biếng nhác mỹ tửu trong tay.

-Thiên! Gọi đám ma cà rồng đó tới đây cho ta, tới lúc dùng đến chúng rồi! _ Thẩm Xương Mẫn héch miệng cười, tiếng cười thanh thanh tựa dòng suối quấn quanh khắp ngoại phòng rộng lớn, hơi thở băng hàn trời nổi trong không gian, tiếng cười rất chân thực nhưng không hề tìm thấy một tia tiểu ý nào trong đó.

Hoắc Vân Thiên trầm lặng nhìn yêu nghiệt nam tử trước mắt, lặng lẽ xoay bước rời đi.

...

Sau mười ngày, Tại Trung cùng Duẫn Hạo rút cục cũng đã song tu đủ ba lần. Hiện tại Duẫn Hạo cần bế quan luyện khí, giải phóng kinh mạch, lấy lại nội lực cùng chân nguyên rồi mới có thể bắt đầu dùng lại võ công. Để có thể cho thân thể y tốt hơn, cần có một số dược thảo tự nhiên, và đó là lý do mà đại thân y của chúng ta đang lang thang trên núi vào lúc mặt trời đã xuống núi lúc này.

-Ai~ Số ta thật khổ!

Hải Lam lọ mọ gạt những cây cỏ dại xung quanh ra, bây giờ hắn mới có thể xuống núi mà trở về. Thật là...

VỤT!!!

-Cái gì vậy? _ Cảm thấy phía sau mình hình như có cái gì vừa lướt qua, Hải Lam lập tức quay lại. Nhưng hoàn toàn chẳng có cái gì, kì quái, là ảo giác chẳng?

VỤT!!!

Bây giờ thì là trước mặt, rõ ràng có cái gì đó lướt qua. Ôi quỷ thân ơi, không phải là có thú dữ chứ? Nhưng hẳn sống ở nơi này suốt 5 năm, có con thú nào chưa gặp qua, không lẽ có dã thú mới xuất hiện. Hảo kì quái!

Trong lúc Hải Lam đang nhú mày suy nghĩ, đằng sau hẳn, một bàn tay vươn tới...

-Tên thần y đó sao vẫn chưa về nhỉ? _ Tại Trung miệng ngậm đùi gà, ánh mắt hấp háy nhìn ra bên ngoài. Đã tối như vậy sao còn chưa về nhà, không đói bụng sao?

-Không biết có chuyện gì không, để ta đi kiểm hẳn! _ Duãn Hạo cảm thấy có chút lo lắng, Hải Lam thông thuộc ngọn núi này như lòng bàn tay không thể nào bị lạc. Trời cũng đã tối, không phải hẳn lại kiểm ra loại dược thảo kì trân dị quái nào nữa chứ?

-Không cần! Để ta, ta đi sẽ nhanh hơn! _ Tại Trung nhảy xuống ghế, vừa gặm đùi gà vừa bước ra cửa.

Thật phiền toái!

-A...aaaaa!!!

Hải Lam vấp chân lên cỏ mà chạy, cái quái gì chứ? Đúng là gặp quỷ thật rồi.

Bốp!!!

Thật đúng là một ngày xui tận mạng, Hải Lam không may vấp phải dây leo quấn chân liền tự nhiên ngã xuống, quần áo lấm đầy đất cát nhưng con quỷ kia còn đang tới, không chạy là chết chắc.

VỤT!!!

-GRỪ!!!!

-A!!!! CỨU MẠNG!!!!

Hải Lam sợ hãi che hai tay trước mặt không dám nhìn tới con quỷ đang nhào tới kia. Chết chắc rồi, lần này chết chắc rồi!!!

CRẮC!!!!

-CỨU MẠNGGGGG!!!_ Hải Lam vẫn nhiệt tình hét, mặc dù chờ mãi mà chưa có cái gì vồ lấy hẳn.

-Người làm ta điếc tai quá đấy!

-Hả? Giọng này..._Hải Lam sực tỉnh, mở thao láo hai mắt.

-Tại Trung! Người tới rồi!!! _Nhìn thấy cứu tinh, Hải Lam òa khóc lao tới bám trên người Tại Trung. Hẳn sợ chết mất thôi!

-Ai~ Dính hết nước mũi vào áo ta rồi! Tránh ra để ta xem nào! _ Tại Trung bất mãn đẩy kẻ mặt mũi lấm lem dẫm nước mắt kia ra khỏi mình. Có chuyện còn quan trọng hơn.

Cậu cúi xuống xem xét cái kẻ mình vừa bẻ gãy cổ kia, chắc, lúc đó cũng không nghĩ nhiều, theo thói quen mà làm thôi. Chết chưa nhỉ?

-Hẳn là quỷ đó! _ Hải Lam run run bám lấy vạt áo của Tại Trung, hẳn còn chưa có hoàn hồn a.

-Tin tốt...hẳn không phải quỷ! _ Tại Trung quay lại nhìn Hải Lam, nhún vai đáp. -Còn tin xấu ...hẳn là ma cà rồng!

-Cái...cái gì? _ Hải Lam trợn trừng mắt nhìn Tại Trung, chuyện gì đã xảy ra thế này?

-Chuyện tệ nhất tới rồi đây!

Tại Trung đảo mắt nhìn một mảnh rừng rậm rạp xung quanh mình, trong đáy mắt đã hiện lên những tia bất an. Kể kia đã bắt đầu muốn chơi rồi đây.

...

-Người giết hấn rồi à? __ Hải Lam tò mò nhìn cái tên ma cà rồng đang bị trói cổ định vào ghế trước mặt. Không phải vừa nãy Tại Trung đã bẻ cổ hấn rồi ư? Sao còn phải trói lại nữa nhỉ?

-Chưa chết đâu, chỉ ngất đi thôi! Thấm ướt đám dây thừng đó bằng Ma tiền thảo đi. __ Tại Trung an nhàn ngồi trên ghế, liếc mắt nhìn Hải Lam.

-Ý người là Phong linh hoa này?

-Yah! Mang nó tránh xa ta một chút! __ Tại Trung kêu lên khi Tuấn Tú cầm một cành Ma tiền thảo dấn sát tới bên cạnh cậu.

-Người gọi Phong linh hoa là Ma tiền thảo ư? __ Hải Lam thôi không sẫm soi cái kẻ bắt động kia mà trở lại bàn gỗ, cùng ngồi đàm luận.

-Ở chỗ ta người ta gọi là như vậy. Từ giờ cứ gọi như thế đi! __ Tại Trung tung lên tung xuống quả đào nhỏ trong tay, nhắm tính thời gian, có lẽ cũng sắp tỉnh rồi.

-Nhưng Tại Trung, không phải người nói chỉ có người và kẻ kia là ma cà rồng ư? Vì sao bây giờ lại xuất hiện thêm kẻ này? __ Duẩn Hạo ngồi trên ghế, khó hiểu nhìn Tại Trung.

-Ta quên mất nói cho các người biết một vấn đề quan trọng, ma cà rồng có thể tạo ra ma cà rồng. Điều kiện rất đơn giản, người có máu của ma cà rồng trong người, rồi người chết và người sẽ tỉnh lại với một con người mới. Không quá khó để tạo ra một đội quân khát máu đâu. __ Tại Trung chậm rãi đáp, ánh mắt đặt trên những đám mây xám xịt bên ngoài cửa sổ, cuối cùng thì điều cậu lo nhất cũng đã xảy ra.

-Thấm Xương Mẫn, hấn đã tạo ra kẻ này? __ Duẩn Hạo kinh ngạc nhìn tên ma cà rồng mới kia, hoàn toàn không thể tin nổi những chuyện này.

-Ôi! Không ngờ chuyện này có thật, ta lúc trước cũng chỉ buột miệng nói vậy. Không ngờ là sự thật!

Hải Lam đang đổ thêm nước pha Ma tiền thảo lên những sợi dây thừng quấn quanh tên ma cà rồng mới sinh, cũng không kiềm được mà thốt lên.

-GRỪ!!!!

-Oa! Mẹ ơi! __ Đang thất thần thì tên ma cà rồng mới sinh đã tỉnh lại, hấn nhe răng nanh cùng diện mạo ma cà rồng ra, Hải Lam té xuống đất, thật đau tim quá đi.

-Tỉnh rồi! Ở yên đây! __ Tại Trung cầm quả đào nhỏ lên cắn một ngậm rồi nhảy xuống ghế, tiến tới chỗ tên ma cà rồng mới sinh kia.

-Grừ!!! Grừ!!!

-Bình tĩnh nào! Ta muốn nói chuyện! __ Tại Trung đứng trước mặt của tên ma cà rồng mới sinh, nhếch miệng cười.

-Ta không có gì để nói với các người hết! __ Tên ma cà rồng mới rất hùng hổ trợn mắt đáp.

-Đừng lo, 10 tên tù nhân bị bắt thì có đến 9 tên không tình nguyện khai báo. Cái này ta lo được! __ Tại Trung xoa tay, quay lại mỉm cười trấn an mọi người xung quanh.

-Xem nào, lẽ ra ta sẽ dùng cách nhẹ nhàng nhất để moi thông tin nhưng xét thấy bộ mặt của người quá đáng ghét, nên ta sẽ chuyển qua luôn giai đoạn tra tấn bức cung.

-Người...người... __ Là một ma cà rồng, hấn có sự nhạy bén vượt trội nên dễ dàng biết được kẻ nào mạnh hơn mình. Bá khí cùng khí tức từ trên người Tại Trung khiến tên ma cà rồng mới sinh như hấn có cảm giác sợ hãi cùng bất an. Mỹ thiếu niên trước mặt hấn thậm chí còn đáng sợ hơn chủ nhân.

-Tré, mang Ma tiền thảo lại đây! __ Tại Trung vẫy gọi Tré, con khỉ nhỏ ngay lập tức cầm một cành Ma tiền thảo phóng tới, chờ đợi mệnh lệnh tiếp theo.

-Cầm nó chà lên mặt hắn đi! __ Tại Trung lùi lại vài bước, vui vẻ thưởng thức trò vui.

-Người...mau đưa nó tránh ra! __ Tên ma cà rồng mới sợ hãi né ra nhưng sức lực của hắn đã bị Ma tiền thảo chặn lại, thêm nữa Tại Trung cũng đứng ở trước mặt, hắn không hiểu đó là gì nhưng hắn không dám làm điều gì ngu ngốc trước ánh mắt lạnh lẽo kia.

Xèo!!! Xèo!!!

“Chi...chi!”

-Aaaaaaaa!!!!

Tên ma cà rồng mới sinh thét lên đau đớn, mỗi một nơi Ma tiền thảo lướt qua là một nơi đau đến thống khổ. Cảm giác bỏng rát đau đớn tra tấn thể xác hắn nhưng dường như điều đó còn chưa có đủ.

-Hắn chưa chịu khai? __ Hải Lam cảm giác ớn lạnh, ngoan ngoãn ngồi một chỗ cho ý kiến.

-Người có chịu nói chuyện chưa? __ Tại Trung nhìn Tré đang rất nhiệt tình chà Ma tiền thảo lên mặt tên ma cà rồng mới sinh, con khỉ này cũng có tố chất ghê nhỉ.

-Đừng hòng! Nếu ta ra khỏi đây, ta sẽ cắn chết các người! __ Trên gương mặt của tên ma cà rồng mới đã loang lổ những vết cháy xém do Ma tiền thảo lưu lại, nhưng với khả năng hồi phục của ma cà rồng, cũng không phải là vấn đề lớn.

-Quên nói cho người biết ta không phải người có tính kiên nhẫn! __ Tại Trung nhún vai, ra hiệu cho Tré lui ra, còn cậu thì bước tới chỗ tên ma cà rồng ngoan cố kia.

-Ta sẽ không nói gì hết! __ Tên ma cà rồng mới trợn mắt thách thức.

-Ta nghĩ người nên suy nghĩ lại chuyện đó thì tốt hơn!

PHẬP!!!

-Người...người...! __ Cảm giác đau đớn xộc lên tận não, tên ma cà rồng mới sinh thống khổ gồng người, cố gắng để không hét lên thành tiếng.

Tại Trung nhếch miệng cười, chậm rãi tiến sát bên tai tên ma cà rồng mới, bàn tay cắm trong ***g ngực hắn cũng chậm rãi siết lại.

-Biết ta đang cầm cái gì không? Một cơ hội cho người, nói ra điều ta muốn hoặc là ta sẽ moi tìm người ra và ném cho chó ăn đấy. À mà người có muốn nhìn thấy trái tim của mình có có hình dạng gì không nếu ta rút nó ra ngay bây giờ?

Tại Trung mỉm cười nói, dường như vấn đề kia chỉ là một lời đề nghị rất bình thường chứ không phải là một lời đe dọa cực kì khủng khiếp. Tên ma cà rồng mới sinh sợ hãi nhìn mỹ thiếu niên trước mặt, toàn thân run lên vì sợ hãi, kẻ này...kẻ này...

-Ta...ta nói! Ta sẽ nói!

-Hợp tác ngay từ đầu có phải tốt hơn không!

Tại Trung rút bàn tay cắm trong ngực tên ma cà rồng mới sinh ra, thản nhiên cầm lấy một chiếc khăn mà lau tay. Trước ánh mắt kinh hãi của ba người đằng sau, cậu cảm thấy mình đâu có làm gì quá đáng đâu kia?

-Đầu tiên, ta muốn biết Thẩm Xương Mẫn cử người tới đây làm gì? __ Tại Trung kéo một chiếc ghế gỗ ra, ngồi đối diện trước mặt tên ma cà rồng.

-Chủ nhân nói ta phải tìm ra nơi ở của Trịnh Duẩn Hạo. Từ đó sẽ tìm ra thiếu niên đi cùng hắn. __ Tên ma cà rồng mới liếc nhìn Tại Trung, sau đó lại lập tức cúi xuống. -Ngài nói ta có thể cắn chết những kẻ ở bên cạnh người, hút cạn máu của chúng!

-Quả nhiên là lệnh của một tên tự kỉ siêu biến thái! __ Tại Trung bắt mẫn nhúu mày, không thể tin cậu đã có quan hệ với hắn nha.

-Còn gì nữa? Thảm Xương Mãn chuyển hóa bao nhiêu người? Những kẻ khác được lệnh làm gì?

-Có khoảng 20 người được chuyển hóa, mệnh lệnh của chủ nhân là...”nếu không ngoan ngoãn trở về, thì trò chơi sẽ bắt đầu một lần nữa. Việc đầu tiên sẽ là...Huyết tẩy Hiên Viên sơn trang”

Tất cả đều kinh hoàng trợn trừng mắt, không phải đang đùa chú? Tại Trung lặng người khi nghe những gì tên ma cà rồng mới nói, đó không phải mệnh lệnh mà đó là lời hấn muốn nói với cậu. Thảm Xương Mãn, cái tên này ...thật sự không còn gì để nói nữa.

-Bao giờ thì bắt đầu? _ Tại Trung nghiêng đầu, nở một nụ cười nhàn nhạt.

-Ngày 12 tháng này!

-Tại Trung! _ Duẩn Hạo không nhịn được mà lên tiếng.

-5 ngày nữa! Đừng lo, đây không phải lần đầu tiên hấn làm như vậy! _ Tại Trung đã biết những thứ cần thiết, đến lúc phải giải quyết cục nợ này rồi.

-Giờ ngươi muốn làm gì? _ Hải Lam cứng kẻo ghé đứng dậy.

-Dạy các người cách giết một ma cà rồng!

Nụ cười xinh đẹp nở trên môi, ánh mắt tràn đầy lưu quang chuyển động, gương mặt Tại Trung ngập vẻ lạnh lẽo cùng âm trầm, biểu hiện này là lần đầu tiên Duẩn Hạo cùng mọi người nhìn thấy.

-Đừng...tha cho ta! Van cầu người!

Tại Trung kéo đứt dây trói, túm tên ma cà rồng mới sinh lôi ra bên ngoài sân. Ba người còn lại cùng chạy theo ngay đằng sau.

-Nhìn cho kỹ và nghe cho rõ. Ma cà rồng không phải là sinh vật bất khả chiến bại, chúng ta có được khả năng siêu việt nhưng tự nhiên luôn rất công bằng, không có sinh vật nào mà không thể chết!

Tại Trung kéo tên ma cà rồng mới đứng trước mặt mọi người, buổi trình diễn bắt đầu.

-Đừng...van cầu người! _ Tên ma cà rồng sợ hãi van xin Tại Trung, hấn không muốn chết, hấn là bất tử, hấn không thể bị giết.

-Ngươi...đã chết rồi! Đó không phải một món quà, đó là một sự nguyền rủa. Ngươi không nên sống cuộc sống này, không nên...

-Không...ta mặc kệ! _ Tên ma cà rồng mới sinh hét lên và đẩy Tại Trung ra, hấn muốn chạy khỏi nơi này.

Nhưng ngoài dự đoán, Tại Trung đã nhanh chóng tóm lại con chuột nhỏ của mình. Thật ngu ngốc!

-Đứng im ở đây và không được làm bất cứ điều gì! _ Hai tròng mắt của Tại Trung lại trở nên bất động, hai con ngươi màu nâu xinh đẹp nhìn thẳng vào đôi mắt của tên ma cà rồng mới sinh.

-Ngươi...ma cà rồng không thể thôi miên ma cà rồng! Tại sao? _ Tên ma cà rồng mới sinh ánh mắt cũng bất động, dường như không thể rời khỏi đôi mắt trong suốt tựa thủy hồ kia. Hấn không hiểu, không phải chỉ có ma cà rồng thôi miên con người thôi sao? Vì sao hấn không thể phản kháng lại lời nói của Kim Tại Trung.

-Ta coi đó là một đặc quyền của ma cà rồng thuần huyết! _ Tại Trung mỉm cười, bình thần buông tay, giờ thì hấn không thể chạy nữa rồi.

-Tại Trung, ngươi định làm gì?

Mọi người vẫn không hiểu rút cục cậu muốn làm cái gì, tất cả chỉ có thể im lặng theo dõi.

-Có ba cách để giết một ma cà rồng. Đầu tiên... _ Tại Trung cầm lấy một cành cây to bằng một nắm tay, bẻ gãy một nửa rồi cầm lấy phần có đầu nhọn, giơ lên trước mặt.

-Một thứ vũ khí làm bằng gỗ, cầm chắc lấy và tìm cơ hội đâm nó vào trái tim của một ma cà rồng!

PHẬP!!!

-Khụ!! Người... _ Tên ma cà rồng mới sinh trợn trắng mắt nhìn Tại Trung, chỉ trong chớp mắt, cậu đã đâm mạnh khúc gỗ vào tim hắn...

Tất cả im lặng theo dõi, tên ma cà rồng mới sinh dần dần gục xuống, làn da của hắn trở nên xanh tái một cách quái dị, các mạch máu cũng nổi lên khắp gương mặt, tạo nên những vết nứt vô cùng ghê rợn. Hắn ngã xuống và ...chết!

-Chết rồi ư? _ Tuần Tú kinh hãi ôm miệng, đáng sợ quá.

-Cách thứ hai! _ Tại Trung cầm lấy một cây đuốc lớn, ánh mắt sáng lạnh lẽo hướng nhìn ba người kia.

-Dùng lửa đốt!

PHÙNG!!!!

-Ôi quỷ thần ơi!

Hải Lam không nhịn được mà thốt lên, Duẫn Hạo cũng nhíu mày nhìn, xác của tên ma cà rồng kia bắt lửa cực kì nhanh, ngọn lửa hung tàn nhanh chóng nuốt trọn thân xác hắn, rất nhanh tên ma cà rồng đã trở thành một đống tro tàn không tung không tích. Một cơn gió thổi qua, lớp tro bụi bay tản lên không trung, hoàn toàn không để lại một chút dấu vết.

-Thấy rõ chưa? _ Tại Trung mỉm cười, làm thấy giáo cũng không khó lắm nha.

-Vậy cách thứ ba là gì? _ Duẫn Hạo hướng mắt nhìn Tại Trung, trầm giọng hỏi lại.

-Đó là ánh mặt trời, ma cà rồng sẽ bị thiêu cháy dưới ánh mặt trời! _ Tại Trung mỉm cười đáp lại.

-Vậy...

-Có việc để làm rồi đây, gần 20 tên ma cà rồng mới sinh, các người có thể tưởng tượng giống như một đàn cá hổ bị bỏ đói một tuần vậy. Mà không so sánh vậy còn khập khiểng quá, bọn chúng mới sinh, không có khả năng kiểm soát, khát máu và cực kì đói. Kết quả là gì nhỉ? Chúng sẽ giết bất kì người nào mà chúng gặp, ta không muốn dọa mọi người nhưng...chuyện này rất nghiêm trọng đấy.

Tại Trung mỉm cười nhưng nụ cười sao thật khó coi, cậu ảo não nhìn đống tro của tên ma cà rồng mới sinh kia đã hoàn toàn biến mất không còn sót lại một chút gì, tên Thẩm Xương Mẫn đó, hắn nói được là sẽ làm được. Chuyện này không đùa được rồi.

-Vậy bây giờ... _ Duẫn Hạo hướng ánh mắt nhìn về phía Tại Trung, dù chưa tiếp xúc nhiều với cái tên phó giáo chủ Thẩm Xương Mẫn kia bao lâu nhưng qua thái độ của Tại Trung, y hiểu chuyện này không thể coi thường.

-Ta sẽ xuất núi! _ Tại Trung khẽ thở dài, trong ánh mắt tràn ngập một sự bí ẩn cùng âm trầm vô hạn.

Trò chơi đuổi bắt...lại một lần nữa bắt đầu!

End đoạn 9

10. Chương 10

-Ta sẽ đi cùng người! _ Duẫn Hạo nhíu mày, không cam lòng mà kéo tay Tại Trung.

-Không cần, người còn phải tu luyện ổn định chân khí, chuyện này ta có thể lo được! _ Tại Trung bình thản đáp, mấy cái trò này cậu và Thẩm Xương Mẫn đã chơi suốt 5 thế kỷ rồi. Có gì mà phải sợ a

~Không được ta...

-Hạo! Bây giờ ta đi trước, người sau khi ổn định được nội lực thì lập tức đi theo là được rồi! _ Tại Trung mỉm cười, ánh mắt thâm sâu hướng nhìn Duẫn Hạo.

-Cái đó... _ Y thực không cam lòng nhưng hiện tại nếu không ổn định nội lực y sẽ chẳng khác nào cục nợ vướng chân Tại Trung. Nhưng để Tại Trung ra khỏi tầm mắt mình y lại càng lo lắng hơn.

-Ngoan, ngoan! Ta tin người nhất định sẽ tìm được ta! _ Tại Trung vui vẻ vuốt vuốt hai lọn tóc dài của Duẩn Hạo. Có gì mà phải sợ chứ, dù sao cậu cũng muốn chinh tên Thẩm Xương Mẫn kia một chút, hấn hại cậu thiệt thòi nhiều lắm rồi nha.

-Để đệ đi cùng Tại Trung, đại ca sau khi dưỡng công xong, chúng ta lại gặp nhau! _ Im lặng từ lúc này tới giờ, Tuấn Tú chợt mở miệng.

-Người? Người đi theo làm gì? _ Tại Trung nhíu mày nhìn Tuấn Tú, nhóc con này muốn đi ngoạn sao?

-Ta dù võ công không giỏi nhưng ít nhiều vẫn có thể giúp được! _ Tuấn Tú ngượng ngùng đáp lại.

-Đúng rồi, để Tuấn Tú đi cùng đi! Tuấn Tú là thiên đệ nhất khinh công, có nó đi cùng ít nhiều cũng sẽ giúp ích! _ Duẩn Hạo cho là đúng liền lập tức tán thành. Dù sao để hai người cùng đi còn hơn là để Tại Trung đi một mình, hấn thật không yên tâm.

-Vậy được, đừng vướng chân ta đấy!

Tại Trung cũng không có ý kiến gì, nhìn nhóc con này ngốc ngốc vậy mà cũng có ích ghê ha. Nhưng mà công dụng thì chưa chắc, cái này phải dùng mới biết được nhưng trước mắt để Duẩn Hạo yên tâm, không còn cách nào khác là cho Tuấn Tú đi cùng. Thôi được, cũng không thành vấn đề.

Ngay sáng ngày hôm sau, Tại Trung cùng Tuấn Tú cưỡi ngựa xuống núi. Duẩn Hạo đứng nhìn theo, ánh mắt tràn ngập lo lắng cùng bất an. Để cho tiểu tử kia cùng đệ đệ rời khỏi vòng tay mình, y thực không thể an tâm. Nhất định phải nhanh chóng lấy lại võ công và đuổi theo hai người đó.

...

-Tại Trung! Vì sao Thẩm Xương Mẫn muốn bắt người như vậy? Hấn yêu người sao? _ Tuấn Tú vừa cưỡi ngựa vừa liếc nhìn Tại Trung đang rất thổng khoái ăn kẹo hồ lô.

-Ngốc nghếch! Không phải là yêu đâu! _ Tại Trung miệng ngậm kẹo cũng không quên đáp lại.

-Vậy là vì sao hấn cố chấp như vậy? _ Tuấn Tú không hiểu mà hỏi lại.

-Hấn là... cần ta! _ Tại Trung ngược mắt nhìn bầu trời trong xanh bên trên đầu, ánh mắt chợt trở nên thật ảm đạm.

-Cần người?

-Hấn không tin tưởng bất kỳ ai, duy chỉ có mình ta. Hấn muốn ta cùng hấn vĩnh viễn ở cùng nhau, đó không giống với tình yêu, nó gần như một dạng chiếm hữu, vì những chuyện xảy ra trong quá khứ, hấn hiện tại mới như vậy. _ Tại Trung trầm giọng đáp, ánh mắt hướng nhìn về một khoảng không xa xăm.

-Người là ma cà rồng thuần huyết, hấn cũng như vậy ư? _ Tuấn Tú có điểm không hiểu lắm, nghiêng đầu hỏi lại.

-Hấn không phải! Hấn là ma cà rồng bình thường!

-Vậy vì sao người phải sợ hãi hấn? Người chẳng phải có thừa bản lĩnh giết hấn ư? _ Tuấn Tú vô tình đã chạm tới mấu chốt vấn đề.

Tại Trung ngừng nhai kẹo, ánh mắt ảm đạm ngược nhìn Tuấn Tú. Thật lâu sau, mới mở miệng đáp.

-Chuyện đó... người không hiểu đâu! Ta... là không thể!

Dứt lời, Tại Trung thúc ngựa phi nước đại, chạy một mạch về phía trước mặt, Tuấn Tú ở phía sau trầm lặng ngược nhìn bóng lưng gầy yếu của cậu. Chợt Tuấn Tú hiểu ra một chuyện...

-Người đối với Thẩm Xương Mẫn... cũng là khác cốt ghi tâm có phải hay không?

...

Lê hoa bay phát phơ, một trời tràn ngập sắc trắng tinh khiết, tiếng huyền cầm réo rắt, từng khúc từng khúc vang lên. Tiếng cầm réo rắt ai oán mà phảng phất một nỗi bi thương cùng đau thương tới da diết, hẩn lạng lẽ đứng giữa lương đình, một thân hắc y trường bào phiêu dật, ánh mắt ảm đạm ngắm nhìn mặt hồ an tĩnh. Chậm rãi nâng lên chén ngọc, khóe môi hẩn nở một nụ cười nhàn nhạt, đã lâu như vậy, không ngờ hẩn vẫn chẳng thể nào quên. Quá khứ bi thương cùng nỗi đau đốn đến tê tâm liệt phế.

Vì cái gì?

Một thiếu niên thanh thuần lại trở thành một thị huyết ác ma?

Vì cái gì?

Một nụ cười trong khiết tựa bạch ngọc lại chỉ còn là một cái nhếch miệng đầy tàn nhẫn?

Vì cái gì?

Hắn đã không còn là người mà Tại Trung yêu thương nhất thế gian nữa?

Một mặt thiên sơn mỹ lệ rộng lớn, một mảnh thiên hạ bao la nỗi cô độc cùng đau thương trong ánh mắt ngập tràn lệ quang của hẩn càng ngày càng nồng đậm, không cần biết phải tạo ra bao nhiêu tinh phong huyết vũ, hẩn nhất định sẽ mang Tại Trung trở lại. Vì cái gì lại ra đi? Vì cái gì chán ghét hẩn? Vì cái gì chất chồng nỗi đau đốn trong trái tim hẩn?

/-Mẫn Mẫn!!! Mau tới đây!

Dưới tán tán cây hoa anh đào cổ thụ, một tiểu nam hài vui vẻ vẫy gọi, tiếng nói trong trẻo thanh ca như oanh yến rộ lên.

-Tiểu Tại! Phải gọi là ca ca, em lại chạy ra đây, cha sẽ mắng đó!

Ở phía xa một tiểu thiếu niên vận một thân bố y bước tới, nụ cười dịu dàng nở trên môi, gương mặt đẹp tựa bạch ngọc điêu khắc trong ánh nắng bình minh càng thêm rực rỡ mỹ lệ.

-Mẫn! Em muốn nhìn hoa anh đào rơi! __ Tiểu nam hài nhỏ hơn vui vẻ chạy tới ôm lấy bố y tiểu thiếu niên, cái miệng nhỏ xinh cứ chu lên làm nũng.

-Còn chưa tới mùa xuân, hoa đào sao có thể nở? __ Khẽ nhíu mày nhưng bố y thiếu niên vẫn để cho đứa nhóc kia náo loạn trên người.

-Em muốn xem, mau cho em xem! __ Tiểu nam hài đáng yêu dụi dụi gương mặt nhỏ nhắn hồng nhuận vào cổ tiểu thiếu niên. Nhất định bức hẩn chiều theo ý mình.

Tiểu thiếu niên bật cười, cánh tay chậm rãi giơ lên, hoa anh đào lập tức từ từ nở rộ, từng đóa hoa hồng phấn đua nhau khoe sắc, hương hoa thơm nhàn nhạt quanh quất trong không gian. Tiểu nam hài vui vẻ cười lớn, dưới cơn mưa của những cánh hoa hồng nhuận, vui vẻ mà xoay tròn thích thú.

-Mẫn! Hoa rơi rồi, hoa rơi thật rồi!

Tiểu thiếu niên trầm lặng mỉm cười, ánh mắt ảm chứa nhu tình sâu đậm hướng nhìn tiểu nam hài đang vui vẻ vui đùa quanh những cánh hoa anh đào xinh đẹp đang bay phát phơ. /

Ngày đó, hẩn chỉ có duy nhất một ý niệm.

Vì nụ cười đó mà làm mọi thứ!

-Tiểu Tại!

Trở lại bên ca ca, có được hay không?

Nâng chén tiêu sầu, sầu lại càng sầu thêm!

Cô độc một mình ta cùng nỗi ai oán thê lương!

Vô tình, vô ái, ta là thị huyết ác ma tàn nhẫn nhất thiên hạ!

Duy ngã độc tôn chỉ cần có mình người!

...

-Người bị sao vậy? _ Tại Trung liếc nhìn Tuấn Tú, đã tới gần Thiên Môn sơn, tiểu tử này có gì đó khác lạ nha.

-Ta... khi tới Hiên Viên sơn trang, chúng ta có nhất thiết phải xuất hiện hay không? _ Tuấn Tú mím mím môi, ngược đôi mắt trong veo nhìn Tại Trung.

“Thì ra là sợ gặp lại gia quyến a~”

Tại Trung hiểu vấn đề, không ngại ngần mà vỗ đầu Tuấn Tú, lớn giọng đáp lại.

-Chúng ta chỉ cần xác định có thật sự Thẩm Xương Mẫn muốn giết sạch Hiên Viên sơn trang hay không mà thôi, không cần gây thêm phiền toái dư thừa.

-Vậy... vậy thì tốt quá! _ Tuấn Tú ngược mắt nhìn Tại Trung, ngại ngần cúi đầu.

-Chúng ta tới chỗ nào đó nghỉ chân đi, đi suốt hai ngày rồi, ta cũng mệt lắm nha

~Tại Trung đảo mắt tìm quán trọ, cậu vốn dĩ là ma cà rồng sức khỏe dẻo dai vô cùng nhưng tiểu tử kia là con người, một thân yếu đuối như vậy, có lẽ cũng đến giới hạn chịu đựng rồi, vậy mà cứ cố gắng nhẫn nhịn không nói ra. Hảo ngu ngốc!

-Được, tới phía trước đi! _ Tuấn Tú khẽ gật đầu, hướng tay chỉ phía trước.

Tại Trung cùng Tuấn Tú bước vào Quan Viện tiểu lâu, quán trọ lớn nhất Thiên Môn sơn, nơi này hàng ngày tiếp tới không biết bao khách nhân cùng cư sĩ giang hồ, một nơi náo nhiệt ồn ã. Hai người tìm hai phòng trọ hạng nhất, trả tiền rồi yêu cầu mang thức ăn lên phòng. Một phần muốn tránh tai mắt của Thẩm Xương Mẫn hai là Tuấn Tú đã từng là nhị thiếu gia của Hiên Viên sơn trang, không ít người đã biết mặt, để tránh phiền toái tốt nhất nên lạng lẹ mà hành động.

-Người là người hiểu rõ Thẩm Xương Mẫn, vậy người tin hẳn có thể làm những chuyện này không? _ Sau khi thu xếp hành trang, Tuấn Tú ngồi xuống bàn, rót cho mình cùng Tại Trung mỗi người một chén trà Hoa Hiên thơm ngào ngạt.

-Hắn ư? Quét sạch một cái sơn trang mấy chục nhân khẩu có là gì, nếu như người chứng kiến một mình hẳn tự tay hủy đi cả một thị trấn nhân số lên tới 400 mạng, chắc sẽ chết ngất mất. _ Tại Trung cũng ngồi xuống bàn, đưa chén trà Tuấn Tú rót lên miệng uống.

-Hắn... tàn nhẫn như vậy sao? _ Tuấn Tú có chút sợ hãi, một mình hủy đi cả một trấn, kẻ kia quả thực là một thị huyết ma đầu.

-Hoa hoa công tử, phong tình vạn chủng, thị huyết ma nhân giết người không chớp mắt. Những điều này miêu tả chính xác hẳn nhất. _ Tại Trung nhếch miệng cười, ánh mắt lơ đãng ngược nhìn bầu trời âm u bên ngoài cửa sổ.

-Nhưng... hẳn vốn dĩ không phải như vậy! _ Lặng lẽ cúi nhìn cánh hoa Hiên lượn quanh trong chén trà, Tại Trung chợt nhớ lại...

/-Mẫn! Ta giết người rồi! Mẫn, làm sao đây? Ta là không cố ý! _ Bạch y tiểu thiếu niên hoảng sợ run rẩy, trên người máu tươi vương vãi, ánh mắt rối loạn nhìn xác chết trước mặt.

-Tại Trung! Không sao, người bình tĩnh nghe ta nói! _ Hắn ôm lấy cậu, cố gắng trấn an cùng xoa dịu.

-Ta là không cố ý, thực sự không có cố ý! _ Bạch y thiếu niên khóc nức từng tiếng, gương mặt xinh đẹp trắng nõn ngập tràn huyết tinh. Mùi máu tanh phảng phất, gió lạnh không ngừng rít gào, hai thân ảnh dựa dẫm vào nhau không ngừng run rẩy.

-Không sao Tại Trung! Ca ca sẽ giúp người, nhất định ca ca sẽ giúp người! _ Hắn đau lòng nhìn tiểu thiếu niên trong lòng vì hoảng loạn mà không ngừng rơi lệ. Trái tim ngập tràn chua xót, hẳn giờ cao bàn tay của mình, áp nhẹ lên trán thiếu niên. Cậu bất ngờ rơi vào một cơn mê man, thân thể mềm nhũn rơi vào vòng tay của hắn.

-Ca ca nhất định sẽ giúp người!/_

-Nói hần xấu xa nhưng ta cũng chẳng tốt đẹp gì! __ Tại Trung nghịch ngợm lộn tóc dài, lơ đãng ngắm nhìn chậu hoa tú cầu đặt trên kệ. Cũng rất lâu rồi, nếu như ngày đó không có hần thì cũng sẽ không có cậu của ngày hôm nay.

Tuấn Tú im lặng lắng nghe, đôi mắt trong veo an tĩnh ngược nhìn.

/-Thả ta ra! Mẫn, cầu người!! Cho ta máu, ta cần máu!!! __ Trong gian phòng nhỏ hẹp bụi bặm, tiểu thiếu niên thống khổ bị giữ chặt trên ghế sắt, tứ chi đều bị xích sắt giam cầm.

-Tại Trung! Người không phải quái vật, đừng như vậy, kiềm chế cơn khát máu của chính mình lại! __ Hần đau đớn chẳng kém thiếu niên đang bị cơn khát hành hạ, đôi mắt hoen đỏ nhưng tràn ngập quyết tâm. Dù có bị chán ghét, hần nhất định sẽ giúp Tại Trung lấy lại nhân tính.

-Máu! Ta cần máu, Mẫn, mau mang tới cho ta! __ Tại Trung không kiềm được mà hét lên, gương mặt trắng nhợt hần lên những đường gân nứt nẻ, đôi con ngươi đỏ sẫm ngập tràn sát ý.

-Ta đã mất tất cả, tuyệt đối không thể để mất người. Tại Trung! Vì ta...chịu đựng có được không? __ Hần ôm lấy thân thể run rẩy của thiếu niên vào lòng, bất chấp nguy hiểm mà xoa dịu.

Đôi hồng mâu dần dần xóa đi sát ý, nước mắt không kiềm được lại lặng lẽ rơi. Vì hần! Cậu nhất định vì hần mà chịu đựng!

-Ra ngoài! Mặc kệ ta! Mang thêm Ma tiền thảo, sau năm ngày, quay lại đây! __ Thiếu niên mệt mỏi mở miệng, những tia lý trí cuối cùng cũng đã đến cực hạn.

-Ta sẽ ở lại đây! Tại Trung, ca ca sẽ không bỏ rơi người!

Sau năm ngày cuối cùng thiếu niên cũng tìm được lại nhân tính, những cơn khát máu đã được chế ngự, cậu không còn cứ nhìn thấy máu là lại biến thành bộ dạng ma cà rồng. Tất cả đều là nhờ một người!

-Đây là cái gì? __ Thiếu niên nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay, ánh mắt nâu xinh đẹp ngược nhìn hần.

-Cái này sẽ giúp em đi ra ngoài trời ban ngày mà không bị thiêu đốt. Bảo vệ em khỏi ánh nắng mặt trời! __ Hần bế thiếu niên bị bỏ đói năm ngày ra khỏi căn phòng tràn ngập Ma tiền thảo, dù thân hình của hần so với tiểu thiếu niên cũng không sai biệt lắm nhưng hần vẫn là cố gắng.

-Ta có thể lại nhìn thấy ánh mắt trời ư? __ Cậu gục đầu trên vai hần, cơ thể hoàn toàn vô lực.

-Đúng! Người sẽ lại giống như bình thường, Tại Trung!

-Có người ở bên thật tốt, Mẫn! __ Cậu mệt mỏi rơi vào giấc ngủ sâu, những tiếng nói nhỏ cũng dần biến mất. Nhưng chỉ đơn giản như vậy cũng đã đủ làm cho hần mỉm cười thật hạnh phúc./

Năm đó cậu 16 tuổi còn hần 17 tuổi.

...

Trường sam hắc sắc nhẹ nhàng tung bay, nam tử tuấn dật lặng lẽ đứng nhìn lê hoa phiêu đảng. Chậm rãi giơ cao bàn tay, khóe miệng hần nhẹ nở một mặt cười thê lương.

/-Mẫn! Người là súc sinh! Sao người có thể? __ Trên sàn nhà vương đầy máu, một thiếu phụ chặt vật gương dầy, toàn người nhiễm đỏ huyết tinh tanh nồng.

-Là do bà mà thôi! Đã hủy hoại tôi giờ còn muốn hủy hoại Tại Trung ư? Nói cho bà biết, đừng có mơ! __ Hần cao cao tại thượng đứng nhìn xuống một nhà toàn xác người, ngay cả thiếu phụ trước mặt cũng không để vào mắt, bàn tay nhuộm đỏ từ từ giơ cao...

-Người nghĩ làm như vậy là bảo vệ nó ư? Không đâu, Tại Trung nó chán ghét những việc này... rồi sẽ có ngày nó chán ghét người! __ Thiếu phụ gằn từng tiếng, những sợi tóc đen xòa trên gương mặt càng làm tăng phần chặt vật.

-Xấu xa, độc ác, tàn nhẫn... gì cũng được! __ Hần bước tới trước mặt thiếu phụ, không ngần ngại mà bóp lấy cổ bà ta. - Chỉ cần giữ được Tại Trung, thì dù có là ác quỷ ta cũng chấp nhận!

PHẬP!!

Thiếu phụ trợn trừng hai mắt, máu từ miệng tuôn trào, bà ta run run nhìn hắn. Đứa con thân sinh của bà ta, vậy mà...

-Các người... không xứng! Còn ông ta, tôi nhất định sẽ cho ông ta chết một cách đau đớn nhất!

Hắn cúi nhìn quả tim đỏ tươi đang nóng hổi trong tay, ánh mắt đỏ sẫm toát lên vẻ quỷ dị cùng tàn nhẫn. Chỉ cần có thể bảo vệ Tại Trung, giữ Tại Trung ở bên cạnh, mọi đờ bản xấu xa cùng tội nghiệt hết thảy hãy đổ lên một nghiệt chủng như hắn đi./

Hoa lê bay tăn mác nhưng không một cánh hoa nào rơi trên hắc sắc trường bào, hắn lặng lẽ ngược nhìn ánh tà dương đang dần lụi tàn, một màu sắc nhuộm màu bi ai cùng chua xót, đã biết bao lâu rồi, hắn luôn luôn tự vấn. Hắn đã sai sao?

...

Đêm tối, Tại Trung đang nhắm mắt nghỉ ngơi chợt cậu nghe thấy có tiếng rì rầm ở đâu đó, tiếng nói này dường như đã từng nghe qua. Tại Trung mở mắt, chậm rãi bước xuống giường, tiếng nói này là ở một phòng nào đó cùng tầng, cậu tập trung, lắng nghe giọng nói kia.

-Hiên Viên sơn trang còn có một nửa bí tịch Oán hận thông thiên? Người có chắc không?

-Chắc chắn! Là chúng tôi nghe trang chủ nói như vậy. Sau lần bị Phác Hữu Thiên đoạt đi một nửa quyển kia, trang chủ Trịnh Cung đã cất bí tịch ở một nơi khác ngoài trang.

-Ta biết rồi! Những kẻ kia thế nào? Có điều tra được động tĩnh của Kim Tại Trung chưa?

-Toàn bộ một đi không trở lại. Có lẽ đã bị Kim Tại Trung...

-Được rồi, trước tiên chúng ta tập trung tìm kiếm nửa còn lại của bí tịch Oán hận thông thiên, sau đó sẽ tìm cách đối phó với Kim Tại Trung.

-U linh giáo giáo chủ! Thật là... lẽ ra phải nhớ tới còn có hắn. __ Tiếng nói phía bên kia chấm dứt, Tại Trung bình thần quay đi, trong bóng tối lặng lẽ suy nghĩ.

“Ngoài lũ chuột theo đuôi mà ta đã xử lý thì còn có rất nhiều con chuột khác. Nhưng bí tịch Oán hận thông thiên đó là thứ gì? Thẩm Xương Mẫn vì sao lại đi chú ý tới một bí tịch võ công? Không phải đột nhiên nổi hứng muốn học võ công cổ đại chứ?

Nhưng nếu không thì tại sao nhỉ? Gia phụ của Duãn Hạo là người nắm giữ bí tịch đó... Vậy để điều tra được mục đích của Thẩm Xương Mẫn thì phải biết được bí tịch kia là thứ gì? “

Tại Trung liếc mắt sang bức tường bên cạnh, sau bức tường chính là phòng của Tuấn Tú. Cậu nhẹ nở một nụ cười, có việc để làm rồi đây.

...

Năm ngày trước tại U linh giáo:

-Tìm bí tịch Oán hận thông thiên ư? Người có ý gì? __ Hoắc Vân Thiên khó hiểu ngược nhìn nam tử biếng nhác đang nằm trên cấm tháp.

-Ta có việc cần dùng tới! Mang theo bốn ma cà rồng mới, làm cách nào thì tùy ý người. Nhưng ta muốn trong thời gian nhanh nhất mang bí tịch đó về đây. __ Thẩm Xương Mẫn nằm nghiêng người trên cấm tháp, một tay chống đầu, mái tóc ngắn phủ xòa một phần gương mặt tuấn đạt.

-Hiểu rồi! Vậy còn Kim Tại Trung? __ Hoắc Vân Thiên khẽ cúi mặt, trước vẻ đẹp yêu mị của kẻ kia y không nhận được mà có chút thất thần.

-Phải rồi! Nhớ kỹ, đừng để Tại Trung biết ta muốn có bí tịch đó, nếu để cho hắn biết, chắc chắn sẽ rất phiền phức! __ Thẩm Xương Mẫn mỉm cười, nụ cười nhàn nhạt sự vui thích cùng ôn nhã.

-Để Tại Trung biết rất tệ, nhưng nếu như hắn cũng muốn có bí tịch đó thì còn tệ hơn. Người tuyệt đối không phải là đối thủ của đại hồ ly đó đâu. Hahaha!!!

Tiếng cười thanh thanh vang khắp ngọ phòng, Hoắc Vân Thiên ngậy ngốc ngấm nhìn nụ cười phong hoa tuyệt đại như thể hoặc hồn kia. Bất giác đưa bàn tay chạm tới ngực, ánh mắt y chợt phủ một mảnh nhu tình nồng đậm, thật sự rất muốn có được hắn.

-Nhớ đó, cảnh giác cao độ. Chơi với Tại Trung, người cần đi trước một bước và tuyệt đối phải thắng từng xuống tay. Chỉ cần lơ đãng một chút chắc chắn sẽ là bại binh dưới tay hắn.

Thẩm Xương Mẫn tiêu sái đưa mỹ tửu lên miệng, chậm rãi nhắm nháp, huân hương tản mát trong phòng, lặng lẽ cuốn lấy thân thể thon dài của hắn, trong ngọ phòng rộng lớn, tràn ngập một mảnh mờ ảo mê hồn.

Hắn sẽ chờ xem, Tại Trung lần này sẽ như thế nào bảo vệ sủng vật kia.

End đoạn 10

11. Chương 11

I HỒ LY

- Tỉnh? Người cũng ngủ nướng quá nhỉ?

Tuấn Tú mơ màng thức giấc, ánh mắt mơ hồ ngược nhìn người đứng bên cạnh giường, sao Tại Trung lại sang phòng của cậu? Có chuyện gì ư?

- Có chuyện gì vậy? __ Tuấn Tú lấy lại tinh thần, chớp mắt nhìn Tại Trung.

- Thu dọn đồ đạc đi, chúng ta có việc phải làm rồi! __ Tại Trung vừa nhai mần thầu vừa hướng Tuấn Tú ra lệnh. Sáng sớm ngày hôm nay, cái tên suốt ngày mặc đồ màu đỏ y như đồng bóng kia đã rời đi rồi, có lẽ là tiến tới Hiên Viên sơn trang, phải nhanh chân lên a, nếu không sẽ chậm một bước mất.

- Chúng ta lên đường ngay ư? __ Tuấn Tú nhanh chóng rửa mặt thay y phục, theo lệnh của Tại Trung thu dọn hành lý.

- Đi ngay, trên đường ta sẽ có chuyện cần hỏi người đấy! __ Tại Trung nhếch miệng cười, cầm thêm một cái bánh mần thầu, cậu nhảy ra ngoài cửa sổ trước ánh mắt kinh ngạc của Tuấn Tú.

Tuấn Tú sững người tại chỗ, cái kia... đây là lần hai, cậu ta không có nội lực... À mà không, Tại Trung không cần nội lực hay võ công cũng có thể làm mấy chuyện như vậy.

...

- Oán hận thông thiên? __ Tuấn Tú ngạc nhiên nhìn Tại Trung. Vì sao đột nhiên lại nhắc đến bí tịch hắc ám đó?

- Người biết đó là cái gì không? Mau nói cho ta nghe xem! __ Tại Trung đưa mắt nhìn Tuấn Tú, chắc không phải là không biết gì chứ?

- Cái đó, nó là một bí tịch thuộc về ma đạo. Ta cũng không biết rõ, chỉ nghe mọi người nói, đó là ma công tuyệt thế vô song, luyện được nó sẽ là thiên hạ đệ nhất. Dù nó đã bị mất tích nhưng vẫn có không ít người muốn chiếm đoạt tìm kiếm bí tịch đó. __ Nói tới đây, Tuấn Tú nhịn không được mà hạ ánh mắt, vẻ trầm tư cùng u buồn hiện lên. Dường như có điều thật khó nói.

Tại Trung âm thầm quan sát Tuấn Tú, ánh mắt linh hoạt đảo quanh. Hình như có cái gì đó liên hệ với tên xấu xa bất cóc dân nam kia nha

~ Cái kia, cái tên bất cóc người, hắn cũng luyện một thứ võ công tà đạo gì đó đúng không? __ Tại Trung mỉm cười nhẹ, chậm rãi xuyên thấu vấn đề.

– Cái đó... ta... _ Tuấn Tú nhất thời giật mình, bối rối nhìn Tại Trung.

– Hẳn luyện thứ ma công kia? Bí tịch đó không mất tích mà là do phụ thân ngươi cất giữ, kẻ kia cũng là từ chỗ phụ thân ngươi đoạt được? Nhóc con, nói rõ một chút, không được giấu giếm. _ Tại Trung bắt mắt nhíu mày, nhóc con này còn chưa có đủ tuổi để nói dối cậu a

~ Ta... ta..._ Tuấn Tú ngật ngừng, ánh mắt tràn ngập khổ sở ngược lên. Chuyện đó thực không muốn nhắc tới nữa.

...

Đêm xuống, ánh trăng trên cao sáng tỏ rọi xuống mặt đất những tia sáng mờ ảo, gió lạnh nhẹ nhàng thổi, tiếng côn trùng kêu râm ran, thời điểm này, tất cả mọi người đều đã chìm vào mộng đẹp. Chỉ có những sinh vật sống về đêm là bắt đầu hoạt động.

CRẮC!

– Lần sau nhớ phải nhìn cả phía sau nữa nhé! _ Tại Trung phui phui tay, ánh mắt khinh thường nhìn xuống cái xác của một tên ma cà rồng mới sinh dưới chân. Vận động một chút cho nóng người nào.

– Hẳn chết chưa? _ Tuấn Tú ở phía sau nhướn mày nhìn.

– Chưa, người có cọc gỗ chưa? _ Tại Trung lùi sang một bên, nhìn Tuấn Tú.

– Có rồi đây! _ Tuấn Tú đưa chiếc cọc gỗ trong tay cho Tại Trung.

– Đưa ta làm cái gì? Người làm đi! _ Tại Trung khoanh tay tại chỗ, héch mặt ra lệnh cho Tuấn Tú.

– Ta? Ta làm ư? _ Tuấn Tú sững sốt. Cái kia, cậu chưa bao giờ giết người.

– Nhóc con! Ta nhắc lại một lần nữa, bọn chúng là ma cà rồng, không phải con người. Người nếu không giết chúng, chúng sẽ hủy diệt mọi thứ của người. Đừng có mà nhát gan như vậy, mau làm đi! _ Tại Trung nghiêm mặt nhìn Tuấn Tú, lạnh lùng nói từng điều.

Tuấn Tú đưa ánh mắt lo lắng nhìn Tại Trung, bàn tay cầm cọc run run. Tuấn Tú ngồi xuống, đối diện với cái xác bất động của tên ma cà rồng, bàn tay cầm cọc chậm rãi đưa lên.

Tại Trung lẳng lặng đứng nhìn, ánh mắt tràn ngập thích thú.

Tuấn Tú do dự cầm cây cọc gỗ, vẫn chưa thể dứt khoát hạ tay, thời gian trôi qua, tên ma cà rồng đã bắt đầu hồi tỉnh.

GRÀO!!!

PHẬP!!!!

Tuấn Tú nhắm tịt mắt, sợ hãi mà đâm mạnh về phía trước, tên ma cà rồng mới sinh trợn trừng mắt nhìn cây cọc cắm trong tim mình, làn da bắt đầu khô héo xanh xao, thân thể chậm rãi ngã xuống, trút bỏ mọi sự sống vốn có.

– Cũng đâu có khó lắm! _ Tại Trung nhún vai nhìn Tuấn Tú sợ hãi ngồi run dưới đất. Cái này phải tập dần cho quen, chơi với tên đại biến thái kia thì không thể yếu đuối được.

– Chết... chết rồi chứ? _ Tuấn Tú vẫn chưa hết kinh hoàng, từ dưới đất đứng lên ngược mắt nhìn Tại Trung.

– Chết rồi! Nhưng để tránh phiền phức phải xử lý cái xác. _ Tại Trung nhướn mày, nhìn tới ngôi biệt viện rộng lớn trước mặt. Nơi này chính là Hiên Viên sơn trang sao?

...

Hiên Viên sơn trang _ Đệ nhất trang trong võ lâm. Là chính đạo đệ nhất giang hồ, tiếng tăm lừng lẫy, uy danh khắp thiên hạ. Trang chủ Trịnh Cung nắm giữ các võ học chính tông độc bá thiên hạ như Cửu Vân thiên niên pháp, Hàng Ma toái cốt chưởng, không những vậy còn nắm giữ uy quyền điều khiển toàn bộ giang hồ chính đạo, xuất ra không ít cao thủ danh chấn. Nhưng hiếm người biết được, trang chủ Trịnh Cung xác

thực là người như thế nào. Về ngoài đạo mạo, chính trực liêm khiết, thiết diện vô tư, luôn đặt việc nghĩa lên trên đầu, bao dung rộng lượng... suy cho cùng đều chỉ là một lớp mặt nạ.

Đêm khuya thanh vắng, Trịnh Cung tuổi đã ngoài tứ tuần lạnh lẽo hướng mắt nhìn hỏa hồng nam tử trước mặt, gió cây đều yên lặng, chỉ có bá khí cùng áp lực nặng nề lan tràn trong không gian, bức bối tới nghẹt thở.

– U Linh giáo chủ! Ngọn gió nào đã đưa người tới nơi này? Thật khiến người ta vô cùng kinh ngạc. __ Trịnh Cung trầm giọng nói, đôi con ngươi sắc lạnh như ưng mâu tĩnh lặng nhìn Hoắc Vân Thiên.

– Không có gì! Lần này ta tới muốn thỉnh Trịnh trang chủ giao ra một thứ! __ Hoắc Vân Thiên nhếch miệng cười, đôi đồng tử hắc sắc nhẹ đảo quanh.

– Thứ gì?

– Quyển còn lại của bí tịch Oán hận thông thiên! __ Hoắc Vân Thiên bình thản đáp lại.

Trịnh Cung sắc mặt khê biến, hơi hạ rũ ánh mắt tựa hồ như đang âm thầm tính toán.

– Người muốn đoạt Oán hận thông thiên ư? Dựa vào năng lực của người? Không có khả năng! __ Trịnh Cung khinh miệt cười lớn, ánh mắt tràn ngập lệ quang hướng Hoắc Vân Thiên nhắm tới.

Hoắc Vân Thiên im lặng, vạt áo hỏa hồng chậm rãi phiêu động, hàng mi dài khê rũ, vẻ mặt vô biến, lãnh đạm đứng đối diện với Trịnh Cung.

– Một tên ma đầu Phác Hữu Thiên đã khiến ta muốn tức chết, ngay cả người ma giáo chủ mà cũng tới tranh bí tịch Oán hận thông thiên. Một lũ không biết tốt xấu, người coi Trịnh Cung ta là cái gì? __ Trịnh Cung như thể bùng nổ phẫn nộ, bất ngờ xuất ra chưởng pháp hướng Hoắc Vân Thiên lao tới.

Vân vũ nổi lên, vạt áo hỏa hồng trong thình không uể chuyển phiêu động, bạch ngọc địch dưới ánh trăng càng thêm lấp lánh mỹ lệ. Hoắc Vân Thiên khê mỉm cười, những ngón tay thon dài khê lướt trên thân địch, âm thầm thổi lên một khúc ma âm huyền hoặc. Chiêu pháp giao hòa tạo nên một trận chiến mãnh liệt như vũ bão.

Cùng lúc đó, trên một mái nhà cách đó không xa.

– Đánh rồi, đánh rồi! Hấp dẫn ghê đó nha! __ Tại Trung nấp trên mái nhà vô cùng thưởng thức mà vỗ tay. Mấy màn võ lâm kiếm hiệp này quả thực vô cùng gay cấn.

– Tại Trung! Chúng ta cũng đi tranh bí tịch Oán hận thông thiên ư? __ Tuần Tú nấp bên cạnh, nhẹ giọng hỏi.

– Dĩ nhiên rồi! Mặc dù không biết Thảm Xương Mẫn muốn có nó làm gì nhưng bản sự của yêu ma đó chắc chắn không phải là điều gì tốt lành. Trước hết lấy bí tịch đó rồi tìm hiểu xem mục đích của hắn. __ Tại Trung nhỏ giọng đáp lại, ánh mắt vẫn chăm chú hướng tới trận chiến bên dưới.

– Nhưng lấy kiểu gì? Ông ta... __ Tuần Tú ngập ngừng giây lát rồi mới tiếp tục. – Ông ta rất gian xảo sẽ không dễ dàng giao ra đâu.

– Cạnh tranh công khai với Thảm Xương Mẫn sẽ không phải là điều tốt. Cũng chưa biết lần này hắn có đi cùng tên hồng y kia không nữa. Nếu như đụng trúng hắn thì hảo phiền phức nha! __ Tại Trung nhíu mày suy nghĩ, nếu có thể vẫn là nên tránh gặp đại biến thái kia đi, hắn là tên mưu ma chước quỷ, không thể lường được.

– Vậy giờ chúng ta làm gì? __ Tuần Tú ngược mắt nhìn Tại Trung chờ đợi.

– Chúng ta làm ngư ông đắc lợi, đợi bọn họ tìm được bí tịch kia xác định Thảm Xương Mẫn không có ở đây, tới lúc đó chúng ta có đoạt lấy bí tịch kia cũng chưa muộn.

Tuần Tú nhìn Tại Trung nở nụ cười giảo hoạt tâm có chút se lạnh. Người này... thật âm hiểm a

~VÙ!! VÙ!!!

Trịnh Cung bất ngờ phân tâm, trong bóng đêm chợt có một vài bóng đen xẹt qua, quỷ dị mà thập phần kỳ quái. Trịnh Cung nhíu mày, âm thầm suy nghĩ, chẳng lẽ là người của Hoắc Vân Thiên?

GRÀO!!!

Trịnh Cung sắc mặt đại biến, lần đầu tiên nhìn thấy những kẻ kỳ quái như vậy. Những bóng đen từ trong màn đêm lao ra, những đôi đồng tử màu huyết sắc lấp lánh dưới ánh trăng, những gương mặt với những vết vân vận quỷ dị. Trịnh Cung loạng choạng lùi lại, ánh mắt đã thoáng vẻ hoang mang.

“Chúng là thứ gì?”

Vừa phải chống lại ma thanh của Hoắc Vân Thiên lại vừa phải đẩy lùi những kẻ quái dị kia, Trịnh Cung chẳng mấy chốc rơi vào thế hạ phong, chiêu pháp đã có chút hỗn loạn. Hoắc Vân Thiên nhân cơ hội đó, càng gia tăng nội lực thổi nên ma thanh tiêu hồn nhiếp nhân.

– Ừ... ừ

Trịnh Cung trong một giây lát phân tâm đã rơi vào bẫy của Hoắc Vân Thiên, trúng phải ma thanh đoạt hồn, đầu óc một mặt choáng váng, ánh mắt hoa lên nhất thời rơi vào một màu đen u ám.

– Dừng! _ Hoắc Vân Thiên ra lệnh cho những tên ma cà rồng mới sinh, y cũng thu hồi lại bạch ngọc địch, từ trên cao nhìn xuống Trịnh Cung thất thế nằm dưới chân.

– Đưa hắn tới Hiên Viên sơn phía sau.

Một tiếng ra lệnh dứt khoát, những kẻ kia nhanh chóng mang Trịnh Cung đi, một mặt hồng sắc cũng dần tiêu thất trong đêm. Trả lại một mảnh yên tĩnh cùng cô tịch cho hoa viên lạnh lẽo.

– Tại Trung! Bọn họ đi rồi! _ Nhìn tất cả đã rời đi, Tuấn Tú từ trong chỗ nấp ngồi thẳng người dậy.

– Kỳ quái, vì sao bọn họ đánh nhau dữ dội như vậy mà những người khác sống trong nhà lại vẫn cứ như thế mà ngủ? _ Tại Trung nhíu mày suy nghĩ, đúng là có chút kỳ quái a

~~ Chúng ta đi kiểm tra một chút! _ Ngoắc ngoắc Tuấn Tú đi theo mình, Tại Trung nhanh chóng nhảy xuống mái nhà, cùng Tuấn Tú đứng giữa hoa viên rộng lớn.

– Tại Trung! Có chuyện gì không? _ Nhìn Tại Trung yên lặng đứng suy nghĩ, Tuấn Tú có chút lo lắng. Vẻ mặt của Tại Trung dường như có phần nghiêm trọng a

~VÚT!!! VÚT!!!

Chỉ nghe vài tiếng hút gió lạnh lẽo, giữa khoảng sân vốn dĩ trống vắng nay đã xuất hiện thêm ba nhân ảnh vận hắc y an tĩnh đứng nhìn hai người. Xuất hiện xuất quỷ nhập thần, khiến Tại Trung cùng Tuấn Tú nhất thời giật mình lùi lại.

– Cái kia... các người là người hay quỷ vậy? _ Tại Trung nheo mắt nhìn ba hắc y nhân đứng im hệt như tượng trước mặt. Bọn họ là ninja sao?

– Tại Trung! Bọn họ chính là người, không phải quỷ! _ Tuấn Tú ở bên có điểm sợ hãi kéo kéo Tại Trung.

– A! Là người thì làm gì mà xuất hiện thấy ghê vậy? Có biết ta sợ tới mức tim suýt ngừng đập không? _ Tại Trung bắt đầu mở miệng mắng người. Nhưng tuyệt nhiên ba hắc y đó vẫn bảo trì im lặng.

– Tại Trung! Tim người không phải là không có đập sao? _ Tuấn Tú nhỏ giọng thì thầm.

– Ách! Quên mất! Mà bỏ đi, giờ người đi xem mấy người trong nhà một chút, không có mùi máu nhưng cũng không chắc là họ còn thở. Nơi này để ta lo liệu.

– Vậy có được không? _ Tuấn Tú hơi hạ mi, để Tại Trung ở lại có được không vậy?

– Tiểu hài tử, ngoan, mau đi xuống! _ Tại Trung đẩy Tuấn Tú rời đi. Tuấn Tú dù có chút không đành nhưng vẫn là nghe lời đi xuống.

Sau khi Tuấn Tú rời đi, Tại Trung bình thân ngược nhìn ba hắc y kia. Ba kẻ đó từ từ ngược mặt lên, gương mặt đã bị che khuất hơn phân nửa chỉ có đôi mắt là lộ ra, nhìn kỹ một chút có thể nhận ra ba đôi mắt đó thực không bình thường.

– Chậc! Chậc! Ta vốn rất hâm mộ ninja, không nghĩ tới có ngày có thể cùng ninja ngoạn một chút. Thật là may mắn nha! _ Tại Trung liễm hạ mi mắt, cậu đã có thể từ trong không gian cảm nhận được sát khí cùng tử khí lạnh lẽo của ba tên hắc y nhân. Có vẻ như đây là chướng ngại Thẩm Xương Mẫn bày ra để giữ chân cậu không chạm tới bí tịch Oán hận thông thiên. Thật gian xảo a.

Ba tên hắc y không nói một lời, từ bên hông rút ra những cọc gỗ dài sắc nhọn, hướng phía Tại Trung mà lao tới.

– Thật là...!

...

– Bị trúng thuốc mê hết rồi! May mắn là không sao cả! _ Tuấn Tú nhẹ thở ra, tất cả đều không có việc gì.

Cậu lạng lẽ nhìn người nữ nhân đang yên bình ngủ trên giường, ánh mắt tràn ngập bi thương lại cúi xuống. Thật lâu mới có thể bước ra khỏi phòng.

“Mẫu thân! Tạm biệt!”

Nhẹ đóng lại cánh cửa, Tuấn Tú buồn bã quay người đi, về lại nơi này những ký ức không vui lại trở dậy, cậu nghĩ mình tốt nhất là nên mau chóng rời đi.

– A! _ Giật mình khi đột nhiên trước mặt xuất hiện một hắc y nhân, Tuấn Tú sợ hãi lùi về phía sau.

– Người... người muốn làm gì? _ Tuấn Tú run run mở miệng.

– Người là ai? Vì sao còn tỉnh? _ Hắc y nhân mở miệng, ánh mắt huyết sắc chậm rãi đảo.

– Ta... ta...!

– Cúng thật đúng lúc, ta thực đói bụng! _ Ánh mắt huyết sắc của hắc y nhân tràn ngập lệ quang, hấn từ từ tiến tới chỗ Tuấn Tú.

– Đừng... đừng qua đây! _ Tuấn Tú sợ hãi lùi lại phía sau. Không thể chần chừ mà thi triển khinh công chạy trốn.

Ai! Đem còn thật dài!

– A! Cứu mạng! _ Tuấn Tú thi triển sở trường của mình là Lăng ba vi bộ, lướt thật nhanh trong gió nhưng đằng sau vẫn cứ tồn tại một cái đuôi.

Hắc y nhân dùng tốc độ của ma cà rồng đuổi theo Tuấn Tú, bản thân có chút kinh ngạc khi tiểu tử kia có thể dùng tốc độ đó để chạy trốn hấn.

– A, chạy không nổi rồi! _ Dù có dẻo dai cỡ nào thì con người cũng chẳng thể so với ma cà rồng, Tuấn Tú kiệt sức gục xuống, không chịu được mà thở dốc. Phía sau hắc y nhân đã đuổi tới.

– Chịu chết đi! _ Hấn đảo đôi hồng mâu của mình, ánh mắt trong đêm tối lấp lánh tới quỷ dị.

Tuấn Tú sợ hãi rút người một chỗ, đôi mắt đã chìm trong biển lệ, cậu thực sợ hãi a.

Hắc y nhân chậm rãi tiến tới, thân người cao lớn của hấn phủ lên Tuấn Tú, Tuấn Tú sợ hãi ngược nhìn hấn, không nhìn được mà nấc lên khe khẽ. Cậu sẽ chết ư?

Trong một khoảnh khắc, khi hắc y nhân giơ lên bàn tay đầy vuốt sắc muốn nhắm tới Tuấn Tú, thì bất ngờ...
PHẬP!!

– Hự!

Tuấn Tú kinh ngạc nhìn hắc y nhân, ngực của hấn... ngực của hấn bị làm sao thế kia? Dưới lớp da dường như có cái gì đó, nơi vị trí của trái tim có những thứ kì quái trườn lên rồi lặn xuống rất quỷ dị. Hảo ghê tởm!

Phịch!

– Thật là... ác người ăn mặc theo xu hướng nào vậy? _ Xác của tên hắc y nhân ngã xuống, lộ ra người đứng phía sau, không ngoài dự đoán chính là Kim Tại Trung đại nhân.

– Tại Trung! Người... thứ ở trên tay người? _ Tuấn Tú chưa hoàn hồn, nhìn lỗ thủng trên lưng tên hắc y nhân rồi lại nhìn cái thứ ở trên tay Tại Trung. Đó... không phải là trái tim đi?

– Được rồi! Không có thời gian thất thần, đi tìm Hoắc Vân Thiên thôi! _ Tại Trung rất thản nhiên ném quả tim trên tay đi, rút khăn tay lau sạch tay rồi kéo Tuấn Tú đứng dậy.

– Người... người móc tim hắc a!

Giữa khu rừng rộng lớn tịch mịch, vang vọng tiếng kêu ai oán nhỏ nhỏ của ai kia xen lẫn tiếng nói bất mãn của một người khác. Hai kẻ cứ người kéo người đẩy mà đi tới Hiên Viên sơn.

Bên trong thánh địa Hiên Viên sơn, Trịnh Cung đã dần hồi tỉnh, mơ hồ nhìn kẻ đứng trước mặt mình.

– Tỉnh? _ Hoắc Vân Thiên cao cao tại thượng nhìn xuống, dung nhan thanh tú xinh đẹp lạnh lẽo tựa hàn băng. Y cầm trong tay bạch ngọc địch, nâng lên gương mặt của Trịnh Cung.

– Nói! Bí tịch giấu ở đâu?

– Dù có nói, người cũng không thể lấy! _ Trịnh Cung dù rơi vào nghịch cảnh nhưng vẫn như trước bình tĩnh đáp lại, không hề có một chút cố kỵ.

– Trước cứ nói ra nơi cất giấu bí tịch đó, chuyện có lấy được hay không không phải do người nói là được. _ Hoắc Vân Thiên âm trầm cúi nhìn Trịnh Cung, ánh mắt hắc sắc như bảo thạch lạnh lẽo đảo qua.

– Cho dù có lấy được... cũng không thể luyện! Tên ma đầu Phác Hữu Thiên chắc cũng đã dở sống dở chết rồi, người còn muốn tranh đoạt nó sao? _ Trịnh Cung ngồi trên mặt đất, liếc nhìn những kẻ đứng ẩn trong bóng tối xung quanh Hoắc Vân Thiên, tự hỏi không hiểu bọn chúng là quỷ hay người?

– Bớt nói nhảm một chút, ta không có kiên nhẫn. Người nếu không lập tức nói ra, ta sẽ để cho chúng dùng máu của hơn một trăm mạng của Hiên Viên sơn trang nhuộm đỏ sông Viên Hà, sau đó từ từ bồi người, sống không được chết không xong. _ Hoắc Vân Thiên tà ác mở miệng, bá khí lạnh lẽo khiến người ta sợ hãi tới nghẹt thở.

Trịnh Cung nhìn những kẻ đứng sau Hoắc Vân Thiên đang chậm rãi chuyển động, trong đêm tối, thứ mà Trịnh Cung nhìn rõ chỉ là những đôi đồng tử mang sắc đỏ quỷ dị, một cảm giác như thể tử khí đang vây hãm, khiến bản thân không rét mà run.

– Ta... bí tịch ở hang núi bên trong Hiên Viên sơn, ở dưới hải lam băng phách. _ Trịnh Cung bất đắc dĩ mở miệng.

– Tốt! Chúng ta cùng tới đó! _ Hoắc Vân Thiên hài lòng mỉm cười, mang theo Trịnh Cung rời đi.

Giữa màn đêm thanh vắng chỉ có tiếng côn trùng hòa ca, Hoắc Vân Thiên cùng những kẻ kia đã không mấy may chú ý tới xung quanh. Nơi đại thụ rậm rạp gần nơi bọn họ vừa dừng chân, có một người đang lặng lẽ mỉm cười, hắc sắc trường phát tựa trường xuân lãng lã phiêu vũ, tuyệt nhiên không lộ ra một điểm kinh động.

...

Những cánh hoa lê trắng muốt theo ngón tay thon dài rơi xuống mặt hồ tĩnh lặng, mặt nước khẽ động, một vài gợn sóng nhỏ nổi lên phá tan sự bình yên vốn có của mặt hồ. Hắc khê mỉm cười, dung mạo thanh thuần đạm nhiên như nước, an tĩnh lặng lẽ tựa bạch ngọc điêu khắc hòa cùng thiên nhiên tạo nên một bức mỹ cảnh xinh đẹp, hắc y nhẹ phiêu động, lượn theo những cơn gió nhỏ nhẹ nhàng thổi qua.

– Chắc chắn tiểu tử kia sẽ không chịu ngồi yên đâu, lần này có lẽ phải đích thân ta ra tay mới được. Cũng đã lâu rồi chưa dùng tới thứ này.

Hắn bình thản ngồi trên cấm tháp mềm mại, ánh mắt màu hổ phách thích thú ngắm nhìn chiếc hộp nhỏ trên bàn, những ngón tay lướt qua từng đường vân tinh xảo, chạm tới ổ khóa, nhẹ nhàng mở ra.

Bên trong hộp gỗ là một quả cầu tuyết bằng pha lê chỉ nhỏ bằng một nắm tay trẻ con, qua lớp pha lê trong suốt vẫn có thể nhìn thấy những bông tuyết nhỏ xíu đang rơi, phủ lên hai hình người nhỏ bé đặt ở trung tâm quả cầu. Những hạt tuyết đều đều rơi, an tĩnh mà bình ổn. Hắn cầm chiếc hộp lên trước mặt, những ngón tay chạm tới chiếc nút nhỏ ở khuất sau quả cầu, một nụ cười bí hiểm nở trên môi.

– Tại Trung! Lần này... em tuyệt đối không thể thoát khỏi tay tôi được nữa!

Đinh! Đinh!!

Chiếc nút được khởi động, tuyết ở bên trong quả cầu chậm rãi rơi nhiều hơn, nhưng kì lạ ở chỗ hòa cùng tiếng nhạc tựa như có chút bí ẩn là hoa tuyết trắng dần dần chuyển sang thành hoa tuyết hồng sắc, tán loạn xung quanh hai hình người nhỏ bé đang nhẹ nhàng xoay từng vòng, từng vòng...

...

Giữa hang đá lạnh lẽo, u tịch, nơi tận cùng của Hiên Viên Sơn, một bàn thạch hải lam băng phách trong đêm tối tỏa ánh sáng thanh sắc u linh. Hải lam băng phách là hỗn thạch thiên nhiên, lấy việc hấp thụ tinh hoa để hội tụ ánh sáng cùng duy trì hình thể, là một loại kì trân dị bảo hiếm có của thế gian.

Hoắc Vân Thiên lặng lẽ đứng nhìn khối băng phách trước mặt, lại nhìn tới quyển bí tịch nằm sâu bên trong băng phách. Lần này có vẻ rắc rối rồi đây, Hải lam băng phách không thể dùng sức phá vỡ cũng không thể dịch chuyển ra bên ngoài, phải có cách làm nó tan chảy mới có thể lấy được bí tịch, nếu như không cẩn thận hủy đi hải lam băng phách thì bí tịch Oán hận thiên cũng sẽ lập tức hóa thành tro tàn. Chỉ có điều, hiện tại Hoắc Vân Thiên không biết làm cách nào mới có thể làm nó tan chảy.

– Trịnh Cung! Làm nó tan chảy bằng cách nào? _ Hoắc Vân Thiên phất tay áo, liếc mắt nhìn Trịnh Cung đang quỳ dưới đất.

– Ta cất giấu nó vào đây tuyệt không nghĩ tới sẽ lấy nó ra. _ Trịnh Cung đạm nhiên trả lời.

– Người...! _ Hoắc Vân Thiên tức giận nắm lấy cổ áo Trịnh Cung nhưng y biết lão nhân này không nói dối, hải lam băng phách quả thực chưa có ai có thể làm nó tan chảy.

– Giáo chủ! Làm sao đây? Chủ nhân hiện tại không có ở đây, chúng ta phải mau chóng lấy được bí tịch nếu không khi chủ nhân tới sẽ vô cùng giận dữ! _ Một hắc y nhân từ đằng sau Hoắc Vân Thiên bước tới, trầm giọng nhắc nhở.

Hoắc Vân Thiên khẽ gật đầu, y bước tới trước bàn thạch, trong đôi ngươi hắc sắc phản chiếu thứ ánh sáng thanh sắc u linh lạnh lẽo, hải lam băng phách này trường tồn vĩnh cửu, dựa vào tinh hoa của thiên nhiên đất trời mà tụ hình, nếu mang nó ra ngoài ánh mặt trời thì chỉ trong chớp mắt sẽ lập tức tan chảy, ngay cả bí tịch bên trong cũng sẽ rữa nát mà bị hủy đi. Thật sự là một chướng ngại khó khăn.

– Chậc!! Chậc!!

VÚT!! VÚT!!!

CRẮC!!!

– Người... _ Hoắc Vân Thiên trợn mắt kinh ngạc, trong màn đêm u ám trước mặt, một người chợt xuất hiện, tiếng cười thanh thủy trong trẻo êm dịu tựa huyền cầm khe khẽ vang lên, một tên ma cà rồng mới sinh ngã xuống, ngoài Xương Mãn, thì người có khả năng hạ những tên ma cà rồng này chỉ có thể là...

– Để ta giúp một tay nhé! _ Thân ảnh bí hiểm dần dần lộ diện, dưới ánh sáng thanh sắc quỷ dị của hải lam băng phách, tất cả dường như có thể nhìn thấy chân diện mục của người đó nhưng rõ ràng chân thực thì không thể.

– Người là... Kim Tại Trung! _ Hoắc Vân Thiên khó khăn nuốt nước bọt, cẩn trọng lùi lại hai bước, ánh mắt không rời khỏi thiếu niên vừa xuất hiện kia.

Trong hang đá u tối, một thân áo bạch y nhẹ nhàng phiêu động như hư như ảo, trường phát hắc sắc vũ động sau lưng, dung nhan tuyệt mỹ xinh đẹp tựa liên hoa mị hoặc chậm rãi rơi vào đáy mắt mọi người. Đối với Hoắc Vân Thiên, nếu như Thẩm Xương Mãn là một yêu mị nam tử, dung mạo đạm nhiên như nước, tư thái tiêu sái xuất phàm thì thiếu niên trước mặt này so với hắn chỉ có xuất phàm hơn chứ không có kém.

Trong ánh sáng thanh sắc dù không thể rõ ràng chân thực dung mạo của thiếu niên nhưng cũng có thể thấy được người đó có bao nhiêu là mỹ, từng cử chỉ hàng động tiêu sái linh động vô cùng nhẹ nhàng nhưng lại đồng dạng tạo cho người ta có bao nhiêu áp lực cùng cần trọng.

Thiếu niên này cùng với Thảm Xương Mẫn... có điểm đồng dạng!

– Ai nha! Ta nổi tiếng như vậy a? _ Tại Trung vui vẻ cười, cậu từng bước bước tới trước mặt Hoắc Vân Thiên, những tên ma cà rồng mới sinh sau khi nhìn thấy đồng bọn bị hạ cũng bất giác đứng lù lại.

– Người muốn đoạt bí tịch Oán hận thông thiên? _ Hoắc Vân Thiên vẫn bảo trì sự bình tĩnh, trầm giọng hỏi mỹ thiếu niên trước mặt.

– Như vậy đi, người nói cho ta biết Thảm Xương Mẫn muốn lấy thứ này làm gì, ta liền bảo trụ tính mạng của các người, vậy có được hay không? _ Tại Trung chớp mắt, thản nhiên đưa ra đề nghị.

– Ta không biết! Đó là lệnh của Mẫn! _ Y cúi hạ ánh mắt, cảm giác rét lạnh chạy dọc sống lưng, trong lòng thầm nhủ thiếu niên kia bề ngoài ôn hòa nhu thuận nhưng vì sao lại gây cho người ta áp lực lớn tới như vậy?

– Thật là...!

Bốp!!! Khực!!!

– Đứng im đó! Nếu không ta sẽ cho các người tái ngộ cùng tên kia luôn đấy. _ Tại Trung mất kiên nhẫn, trong nháy mắt cậu chế trụ Hoắc Vân Thiên, bẻ gập một cánh tay của hắn, tay còn lại đặt ở vị trí yết hầu. Những tên ma cà rồng mới sinh chực muốn lao tới nhưng vì một câu nói của Tại Trung mà đành chỉ hành động.

– Hắn cho người dùng Ma tiền thảo có phải hay không? Người không bị thôi miên, vậy nên hãy trả lời cho ta biết, mục đích của Thảm Xương Mẫn là gì? _ Tại Trung cúi sát bên tai Hoắc Vân Thiên, trầm giọng nói vào tai y.

– Ta... thực sự không biết! Nhưng ta có thể nói cho người biết bí tịch này có tác dụng gì, người có phải cũng rất muốn biết đúng không? _ Hoắc Vân Thiên biết Thảm Xương Mẫn sắp tới nơi này, nếu như có thể kéo dài thời gian ra một chút thì có lẽ sẽ kịp.

– Không biết? _ Tại Trung nhíu mày suy nghĩ, ánh mắt lóe lên một tia lệ quang sắc lạnh.

– Người... đang muốn kéo dài thời gian phải không? Thảm Xương Mẫn đang trên đường tới đây? _ Tại Trung lạnh lùng nhìn Hoắc Vân Thiên, muốn lừa cậu ư, còn chưa đủ bản lĩnh đâu.

– Ta... không có! Mẫn đang ở U linh giáo, hắn sẽ không thể đến đây. Người có thể lấy bí tịch nhưng nếu như không biết nó có tác dụng gì thì chẳng phải người mất vòng vô ích sao? _ Hoắc Vân Thiên đỏ mồ hôi lạnh, cố gắng trấn định tinh thần.

– Nó để làm gì? _ Tại Trung dù nghi ngờ nhưng cũng rất tò mò muốn biết bí tịch này có công dụng gì a.

– Đó là... _ Hoắc Vân Thiên nhếch miệng, ánh mắt liếc nhìn tên ma cà rồng hắc y ở bên cạnh, hắc y nhân hiểu ý vội vã lủi đi.

– Tại Trung làm gì mà lâu như vậy? _ Tuần Tú đứng canh ở bên ngoài lo lắng nhìn vào bên trong Hiên Viên sơn, đi cũng được một canh giờ, vì sao còn chưa có ra?

Phành phạch!!

– Gì kia? _ Tuần Tú ngược mắt nhìn tới nơi vừa phát ra tiếng động, trên không trung một con hắc ưng đang đập cánh, chao liệng qua lại mấy vòng, dường như là nó đang chờ đợi một ai đó.

– Con chim đó sao nhìn quen quá? _ Tuần Tú nhíu mi, suy nghĩ một chút rồi đột nhiên bừng tỉnh, cậu sợ hãi trốn tránh mắt. Hồng rôi, chắc chắn là hắn.

– Tại Trung! Phải mau gọi cậu ta đi! _ Tuần Tú không thể đợi nữa mà vội vã chạy vào bên trong Hiên Viên sơn. Trên không trung con hắc ưng vẫn đang chao liệng, đôi mắt sắc lạnh đảo nhìn xung quanh.

– Không hiểu! Người có phải đang nói tiếng người không vậy? Ta vì sao không hiểu gì hết? __ Tại Trung nhú mày, khó chịu quá lớn. Cái gì mà ma công rồi chưởng pháp, hoàn toàn nghe chẳng lọt chữ nào.

– Ta chỉ là đang nói tới bí tịch đó có bao nhiêu nguy hiểm, người phải biết...

– Tại Trung! Mau đi thôi, hấn sắp tới rồi!

Hoắc Vân Thiên vẫn còn muốn làm nhảm nữa nhưng ngay lúc đó Tuấn Tú đã chạy tới, báo động khẩn cấp cho Tại Trung.

– Người giữ chân ta? __ Tại Trung tức giận trừng mắt nhìn Hoắc Vân Thiên, tên gia hỏa hồng y này lá gan cũng thật lớn.

– Không... ta chỉ...!

– Tại Trung, người làm gì vậy? __ Tuấn Tú nhìn Tại Trung lôi Hoắc Vân Thiên tới trước bàn thạch, khó hiểu nhú mày. Ban nãy cậu dám chắc đã nhìn thấy con chim ưng của cái tên Thẩm Xương Mẫn kia, nếu như nó tới đây chắc chắn kẻ kia cũng sắp tới, còn chần chừ cái gì a?

– Người... người muốn làm gì? __ Hoắc Vân Thiên nhìn Tại Trung lôi kéo mình, có chút sợ hãi ngược nhìn cậu.

– Chỉ cho người cách làm tan chảy khối băng này.

PHẬP!!!

Nói dứt lời, Tại Trung cầm cổ tay Hoắc Vân Thiên lên miệng, mạnh mẽ cắn xuống. Y nhú mày, khó hiểu nhìn Tại Trung ấn cổ tay nhuộm máu của mình lên băng phách, chẳng lẽ là...

– Nói với hấn... muốn bắt ta ư? Không có cửa đâu!

BỐP!!!

Bóng đêm bao phủ tầm mắt Hoắc Vân Thiên, y chỉ có thể cảm giác được một cơn nhói đau ở trên cổ sau đó bất chi bất giác mà ngã xuống.

– Tại Trung! Giờ chúng ta trở về chứ? __ Tuấn Tú vừa thi triển Lăng ba vi bộ vừa hỏi người bên cạnh, cậu còn chưa có hoàn hồn a, Tại Trung cư nhiên làm ngư ông đắc lợi, con người thực giáo hoạt a

~ Chạy tới hang núi kia đi! Hấn đang ở đây rồi, phải mau lên! __ Trên mặt Tại Trung đã tràn ngập khẩn trương cùng vội vã, cậu cảm nhận được rồi. Là hấn, chắc chắn là hấn đã tới, không những vậy còn có cả thứ kia nữa. Phải nhanh chân lên.

Hai người chạy vào trong hang đá, nhanh chóng ngồi xuống ổn định hơi thở. Tại Trung liếc mắt nhìn ra ngoài, cảnh giác cao độ mà chú ý xung quanh.

– Sao vậy? An toàn rồi chứ? __ Tuấn Tú nhìn trời đã bắt đầu hừng sáng, có lẽ hừng đông sắp đến, chỉ cần có mặt trời những tên ma cà rồng kia sẽ không thể đuổi kịp bọn họ.

– Nghỉ một chút! __ Chắc chắn không có ai ở gần hang đá, Tại Trung mới an tâm mà rút thứ vừa lấy được từ trong ngực áo ra. Aishhh! Chẳng biết cái này để làm gì nhưng suýt nữa thì bị tóm rồi, nguy hiểm quá đi.

Cậu lật giở từng trang sách, đây là một bí kíp võ công, có mấy hình vẽ người đang luyện võ rồi mấy dòng cổ ngữ kì quái, có gì đặc biệt chứ? Tại Trung nhú mày, lật quyển sách trái phải trong bàn tay, rồi vô tình làm rơi nó xuống đất, trang sách cuối mở ra trước mắt, cậu thấy người trong giây lát rồi chậm chậm cầm quyển sách lên, nhìn chăm chăm trang sách cuối cùng của bí tịch.

– Cái này... không thể nào! __ Vẻ kinh ngạc cùng hoang mang hiện rõ trên gương mặt của Tại Trung, trên trang sách đơn giản chỉ có một hình vẽ.

End đoạn 11.

12. Chương 12

T BÃY

– Tại Trung! Người sao vậy? _ Tuấn Tú khó hiểu nhìn gương mặt thất thần ngỡ ngàng của Tại Trung, suốt từ lúc trở về từ Hiên Viên sơn, Tại Trung cứ dờ dẩn suốt cả ngày, không nói chuyện cũng không nháo như mọi ngày. Có chuyện gì sao?

– Chuyện gì? _ Tại Trung giật mình, quay lại nhìn Tuấn Tú.

– Người vì sao cứ thất thần như vậy? Có chuyện gì sao? _ Tuấn Tú ngồi gần lại bên cạnh Tại Trung, trầm giọng hỏi.

– À không... không có gì! _ Tại Trung xua tay, có vẻ như chính cậu cũng nhận ra mình thất thố, ngại ngùng hướng mắt tới một nơi khác.

– Thật là... người ở đây, ta đi mua chút điểm tâm! _ Tuấn Tú thức thời cũng không hỏi nhiều, kéo ghế đứng dậy bước ra ngoài.

Tại Trung nhìn Tuấn Tú rời khỏi lại tiếp tục rơi vào trầm lặng, cậu rút quyển bí tịch ở trong ngực ra, lại lật giở trang sách cuối cùng, hình vẽ đồ đằng trên mảnh giấy ó vàng vẫn rất rõ ràng sắc nét. Không nén được mà nhẹ thở dài, cậu nghĩ mình rút cục cũng hiểu được mục đích của Thảm Xương Mẫn khi muốn có được quyển bí tịch này, hình vẽ này chỉ có một nửa, nửa còn lại chắc chắn là ở quyển còn lại. Nhưng có thể nào lại có sự trùng hợp như vậy chẳng?

– Khó hiểu thật! _ Tại Trung bực bối đưa tay lên vò đầu, càng nghĩ càng loạn, không muốn nghĩ nữa.

– Hạo! Người bao giờ mới tới a? _ Chán nản gục xuống bàn, cậu hướng ánh mắt buồn bã tới bầu trời trong xanh bên ngoài. Đã gần nửa tháng rồi, sao y vẫn còn chưa xuất núi a

~...

– Ông chủ! Cho tôi năm cái bánh đậu xanh! _ Tuấn Tú thả vài đồng bạc lẻ xuống bàn, bình thản đứng chờ lấy bánh.

Trên phố chợ, từng dòng người đông đúc òn ã qua lại, cậu đưa mắt nhìn xung quanh mình, ánh mắt vô tình lướt qua một con ngõ nhỏ, ở nơi đó... dường như là có người đang đứng...

Tuấn Tú nheo mắt nhìn, người đang đứng ở ngõ nhỏ đó...

– Bánh đậu của cậu... ơ, người đâu rồi? _ Ông chủ tiệm bánh ngỡ ngàng nghiêng ngó nhìn, rõ ràng ban nãy vẫn còn đứng ở đây mà hiện tại đã không thấy ai hết. Thật kì quái!

– Tiểu tử đó đi mua điểm tâm có cần lâu như vậy không a~ _ Tại Trung chán nản nằm lãn lóc trên giường, Tuấn Tú đã đi một lúc lâu chưa trở lại.

VÚT!!!VÚT!!!

Một mũi tên xé gió lao tới, Tại Trung dễ dàng nắm được nó trong bàn tay, cậu nghi hoặc nhìn ra bên ngoài cửa sổ, nơi mũi tên vừa xuất ra. Trên mũi tên có một mảnh giấy nhỏ, Tại Trung gỡ mảnh giấy xuống, từ từ mở ra...

– Chết tiệt!

...

– Đứng lại! Người đứng lại cho ta! _ Tuấn Tú mở miệng gọi lớn khi khoảng cách giữa cậu và người phía trước chỉ còn một khoảng ngắn. Sau khi đi theo kẻ kia suốt từ phố chợ cho tới Bách Cư lâm này, rút cục kẻ kia cũng đã chịu dừng bước.

Người phía trước là một nam tử, toàn thân vận trường bào màu thanh thiên, hần từ từ quay người lại, đối mặt với Tuấn Tú.

– Tú nhi!

Trái tim lại nhói đau, Tuấn Tú thất thần sững sờ nhìn kẻ vừa gọi mình. Một thân trường bào màu thanh thiên nhẹ nhàng mà tiêu sái, gương mặt tuấn mỹ có đôi chút nhợt nhạt nhưng cũng không làm mất đi sự hoàn mỹ phong tình thần nhiên vốn có của hắn. Vẫn là con người đó, vẫn là giọng nói đó... Tuấn Tú bất giác bước lùi lại.

- Tú nhi! _ Phác Hữu Thiên chậm rãi đến trước mặt Tuấn Tú, ánh mắt nhu hòa tĩnh lặng như nước.

- Người tới làm gì? Có phải người đi theo Thẩm Xương Mẫn không? _ Tuấn Tú không để Phác Hữu Thiên chạm vào người, lạnh lùng mở miệng.

- Ta... ta bị hấn khống chế! Xin lỗi người... Tú nhi! _ Phác Hữu Thiên ánh mắt tràn ngập bi ai nhìn Tuấn Tú, cánh tay đưa lên lưng chừng lại bất đắc dĩ mà thả xuống.

- Ta... lẽ ra ta không nên tới nơi này! _ Tuấn Tú cố giấu đi sự bối rối trong ánh mắt, xoay bước muốn rời đi.

- Khoan đã! Người nghe ta nói, Tú nhi! _ Phác Hữu Thiên mạnh mẽ kéo cánh tay của Tuấn Tú, đưa người ôm vào trong ngực.

- Người... mau buông ra!

- Nghe ta nói, đừng đối đầu với Thẩm Xương Mẫn, hắn sẽ hại người, ta không muốn người bị tổn thương, Tú nhi! Đừng đi cùng thiếu niên đó nữa. _ Phác Hữu Thiên ôm Tuấn Tú trong vòng tay, chân thực mà nói với cậu. Hắn lo sợ, lo sợ kẻ kia sẽ làm hại ái nhân của mình.

- Người bớt nói đi, sợ hấn tổn hại ta? Ta không phải đã bị người tổn thương cho thâm như thế này rồi sao? Còn nói cái gì mà sợ với không sợ? _ Tuấn Tú tức giận mạnh mẽ đẩy Phác Hữu Thiên ra khỏi người mình, ánh mắt tràn ngập tức giận cùng phần nộ.

- Tú nhi! Đó là lỗi của ta khi tổn thương người nhưng ta thực sự tuyệt đối không muốn người bị tổn hại. Đó là bất đắc dĩ... _ Phác Hữu Thiên đau lòng nhìn Tuấn Tú, hấn không có tư cách xin tha thứ cũng không phải hối hận vì chuyện mình đã làm, điều duy nhất khiến hấn phải dằn vặt chỉ là vì ngày đó... đã tổn thương Tú nhi.

- Đừng bao giờ xuất hiện trước mặt ta! _ Tuấn Tú tức giận gạt bàn tay của Phác Hữu Thiên ra khỏi người, xoay bước quay lại.

- Tại Trung?

Một thân bạch y lặng lẽ đứng nhìn, ánh mắt trong suốt an tĩnh theo dõi hai người trước mặt. Tại Trung cẩn trọng quan sát Phác Hữu Thiên, dường như có điểm nghi ngờ kẻ kia.

- Tuấn Tú, lại đây! _ Tại Trung đưa tay ra, hướng Tuấn Tú gọi.

Tuấn Tú ngập ngừng nhìn Phác Hữu Thiên rồi cũng hướng phía Tại Trung mà bước tới. Nhưng...

- Người... _ Tại Trung kinh ngạc kêu lên khi Phác Hữu Thiên ở phía sau đã mạnh mẽ khống chế Tuấn Tú, hấn một tay bóp lấy cổ Tuấn Tú, từ từ lùi lại phía sau.

- Người... người muốn làm gì? _ Tuấn Tú sững sờ nhìn bàn tay đang kiềm giữ mình, không tin người đang đe dọa tính mạng mình là Phác Hữu Thiên.

- Giao bí tịch ra đây! _ Phác Hữu Thiên hướng Tại Trung mở miệng, ánh mắt sắc lạnh không chút cảm tính.

Tại Trung cẩn trọng quan sát Phác Hữu Thiên, ánh mắt đó không phải là do bị thôi miên, nghĩa là Phác Hữu Thiên đã phục vụ cho Thẩm Xương Mẫn, nhưng không phải giữa Phác Hữu Thiên và Kim Tuấn Tú có quan hệ sao? Vì sao hấn lại...

- Người sẽ không giết hấn đâu! _ Tại Trung bước từng bước chậm rãi, ánh mắt lạnh lẽo quan sát Phác Hữu Thiên. Khoảng cách giữa hấn và cậu ở quá xa, không thể sử dụng thuật thôi miên được, đó là chưa kể hấn có thể dùng qua Ma tiên thảo.

– Người chắc chắn? _ Phác Hữu Thiên kéo Tuấn Tú tới mảnh đất trống phủ đầy lá khô, bình tĩnh đối diện với Tại Trung.

– Thả hẳn ra! _ Tại Trung không biết rõ quan hệ giữa Kim Tuấn Tú và Phác Hữu Thiên là như thế nào, lẽ dĩ nhiên cậu cũng không thể đảm bảo tên ma đầu này sẽ không tổn hại tiểu tử kia. Tuấn Tú là ái đệ của Duẩn Hạo, cậu không thể để Tuấn Tú xảy ra chuyện.

– Người nếu không đưa ta sẽ... _ Phác Hữu Thiên vận chưởng, mạnh mẽ giáng xuống.

BA!! BỐP!!!

– CHẠY ĐI!!! _ Với tốc độ của mình, Tại Trung dễ dàng chế ngự được cánh tay Phác Hữu Thiên, đẩy Tuấn Tú ra khỏi vòng tay hắn.

– Tại Trung! _ Tuấn Tú ngã dưới đất, ánh mắt hoang mang nhìn Tại Trung đang siết cổ Phác Hữu Thiên.

– Đừng để ta gặp người một lần nữa, sẽ không may mắn như thế này nữa đâu! _ Tại Trung trừng mắt nhìn Phác Hữu Thiên, lộ ra đôi hồng mâu cùng những vết vằn vện trên gương mặt. Cậu biết Tuấn Tú đau lòng nếu như Phác Hữu Thiên vong mạng, Duẩn Hạo cũng không muốn cậu giết hắn, nhưng kẻ này vốn dĩ không cần được sống lâu như vậy.

Ném Phác Hữu Thiên xuống đất, Tại Trung xoay bước, tiến tới chỗ Tuấn Tú. Nhưng...

– Tại Trung! Người bị sao vậy? Mau tới đây! _ Tuấn Tú khó hiểu nhìn Tại Trung như thể đang bị giữ chân, đứng im một chỗ không bước đi.

Tại Trung trợn mắt nhìn khoảng không trước mặt, không... không thể nào! Cậu lấy chân đạp ra những lớp lá khô dưới chân, một đường ranh giới được vẽ bằng muối dần dần lộ ra.

– Khốn kiếp! Người... người lừa ta? _ Tại Trung tức giận muốn lao tới chỗ Phác Hữu Thiên nhưng tâm chần vò hình đã ngăn cản cậu. Tại Trung hoang mang nhìn kết giới xung quanh mình, kẻ có thể làm điều này chắc chắn chỉ có thể là...

– Vì Tú nhi! Ta phải thực hiện mệnh lệnh của hắn! _ Phác Hữu Thiên từ dưới đất chống tay đứng dậy, thần nhiên lau đi vết máu bên khóe miệng.

– Người... dùng ta làm mồi nhử để bắt Tại Trung? _ Tuấn Tú không tin nổi mà nhìn Phác Hữu Thiên. Vì sao hết lần này tới lần khác hắn luôn muốn tổn thương cậu?

– Tuấn Tú! Chạy đi... dùng hết sức mình chạy khỏi đây! Tuyệt đối không được phép quay lại! _ Tại Trung hướng nhìn Tuấn Tú, quát lớn. Nếu như không chạy đi, sẽ không còn kịp nữa.

– Nhưng... Tại Trung, người...! _ Tuấn Tú lo lắng nhìn Tại Trung, chẳng lẽ nói cậu bỏ Tại Trung lại.

– CHẠY ĐI!

Tại Trung quát lớn, Tuấn Tú sợ hãi lùi lại rồi bất đắc dĩ thi triển khinh công mà chạy đi.

– Người nếu dám tổn hại hắn, ta nhất định sẽ bẻ gãy từng cái xương trong cơ thể của người đấy. _ Nhìn Tuấn Tú đã rời đi, Tại Trung trừng mắt cảnh cáo Phác Hữu Thiên, tránh hắn sẽ đuổi theo.

– Sẽ không đâu! _ Phác Hữu Thiên lạnh lùng đứng nhìn Tại Trung, vẻ mặt âm đạm lạnh lẽ.

Gió lớn mạnh mẽ nổi lên, Tại Trung ngược nhìn kết giới xung quanh mình, trên không trung một con chim ưng hắc sắc xuất hiện, đôi mắt sắc lạnh lướt nhìn toàn bộ khung cảnh bên dưới. Tại Trung cảm giác được đằng sau lưng mình có thay đổi, cậu chậm rãi xoay người, nhìn lại phía sau.

Hắc y trường bào theo gió mà vũ động, thần thái tiêu sái bình thản, gương mặt tuấn mỹ luôn hiện lên vẻ nhu hòa bình ổn, ánh mắt màu hổ phách an tĩnh như mặt nước, trầm ổn đối diện với Tại Trung. Tại Trung lặng lẽ đứng nhìn kẻ kia, vẻ yêu dã mị hoặc vẫn như ngày nào không thay đổi, sự giảo hoạt cùng phong thái đạm nhiên đó ngoài trừ hắn ra có lẽ không ai có thể sánh bằng.

– Thẩm Xương Mẫn!

Hắn mỉm cười, trong đôi mắt màu hổ phách toàn bộ đều là hình ảnh của mỹ thiếu niên trước mặt. Đã bao nhiêu lâu rồi hắn chưa được nhìn thấy Tại Trung gần như vậy? Vẫn là gương mặt tuyệt mỹ yêu nhân, vẫn là trường phát hắc sắc mềm mại buông thả, vẫn là một thân bạch y bình thản mà hư ảo. Tâm can bảo bối của hắn...

- Tiểu Tại!

- Người muốn làm gì? _ Tại Trung lạnh lùng nhìn Thẩm Xương Mẫn, cố gắng áp chế sự lo lắng trong tâm can.

- Tiểu Tại! Đừng nháo nữa, trở về cùng ta! Em ở bên ngoài cũng đã chơi đủ rồi! _ Thẩm Xương Mẫn nhẹ mỉm cười, ánh mắt ngập tràn thành cảm hứng nhìn Tại Trung.

- Ta thực sự không hiểu, người cố chấp như vậy để làm gì? _ Tại Trung bất mãn nhếch miệng cười, vì sao Thẩm Xương Mẫn lại mãi không chịu buông tha cho cậu cơ chứ?

- Tiểu Tại! Theo ta trở về, mọi lỗi lầm của em, ta sẽ đều xóa bỏ, không trừng phạt nữa! _ Thẩm Xương Mẫn bước lại đối diện với Tại Trung, dĩ nhiên hắn an toàn khi ở bên ngoài kết giới.

- Ta không muốn! Cũng không có ý định lại tiếp tục nghe lời người! _ Tại Trung hếch mặt nhìn Thẩm Xương Mẫn. Ai sợ ai chứ?

- Tiểu Tại! Nếu cứ như vậy... ta sẽ phải sử dụng thứ này! _ Thẩm Xương Mẫn mỉm cười bất đắc dĩ, rút từ trong tay áo ra một chiếc hộp gỗ.

Tại Trung vừa nhìn thấy hộp gỗ liền bất giác lùi lại, ánh mắt hoang mang lo sợ nhìn chiếc hộp. Thứ kia... hắn còn giữ thứ kia ư?

- Tiểu Tại! Em là người hiểu rõ tính khí của ta nhất, đừng bướng bỉnh nữa. Ngoan ngoãn nghe lời đi. Chỉ cần em hứa từ nay về sau sẽ ở bên cạnh ta, mọi thứ sẽ lập tức dừng lại! _ Thẩm Xương Mẫn mở ra chiếc hộp, quả cầu tuyết trong suốt xinh đẹp lấp lánh trong ánh nắng, những bông hoa tuyết an tĩnh tuôn rơi phủ lên hai hình người nhỏ bé. Đó đơn giản không phải chỉ là một đồ vật vô tri ư?

Ánh mắt Tại Trung xuất hiện một vài tia run sợ, cậu không muốn, không muốn lại trở lại cuộc sống trước kia. Hắn... hắn đã không còn là người đại ca ngày đó nữa, cậu không cần, không cần ở bên một con quái vật.

- Tiểu Tại! _ Thẩm Xương Mẫn khẽ gọi.

- Không! Ta không muốn! _ Tại Trung kiên quyết đáp lại, ánh mắt lạnh lùng hướng nhìn Thẩm Xương Mẫn.

- Vậy em không thể trách ta!

Thẩm Xương Mẫn hạ ánh mắt, bàn tay chậm rãi chạm lên chiếc nút phía sau quả cầu.

Cạch!!

Dinh!! Dinh!!

- Aaaaaaaaaaaaa!!!

Khi tiếng nhạc của quả cầu vang lên, những bông hoa tuyết trắng muốt dần chuyển sang màu đỏ tươi, Tại Trung cùng lúc đó hét lên đau đớn, cậu thống khổ ôm lấy đầu, không chịu nổi mà ngã xuống đất, cơ thể vì đau đớn tê dại mà co lại lăn lộn trên lớp lá khô. Tiếng nhạc vang lên đều đều, những người khác hoàn toàn kinh ngạc đứng nhìn, bọn họ không hiểu vì sao tiếng nhạc đó lại có khả năng làm Tại Trung đau đớn tới như vậy, đó không phải rõ ràng chỉ là những âm thanh thanh thủy lắng đọng thôi sao?

- Ừ... khônggggg!!! Aaaaaaaaa!!!

Tại Trung đau đớn hét lên, cảm giác tưởng chừng như có một cái khoan đang xuyên thủng não bộ, ánh mắt của cậu mờ đi, toàn thân tê dại không còn cảm giác, nhưng sự tra tấn vẫn chưa dừng lại.

Ở một cây đại thụ cách đó không xa, Tuấn Tú sợ hãi ôm chặt lấy miệng, ánh mắt ngập nước mạnh mẽ nhắm lại. Cậu không thể tin kẻ kia lại đối với Tại Trung làm như vậy, chỉ vì cậu ngu ngốc đi theo Phác Hữu Thiên, chỉ vì lại dây dưa cùng hắn mà Tại Trung mới ra nông nỗi này. Phải làm sao đây? Phải làm sao đây???

Những vòng quay cuối cùng cũng dừng lại, hoa tuyết lại chuyển lại thành màu trắng tinh thuần như ban đầu. Thảm Xương Mẫn thu hồi chiếc hộp, ánh mắt hướng nhìn Tại Trung vô lực nằm trên đất.

Tại Trung kiệt sức nằm trên đất, mọi thứ trước mặt dần trở nên mơ hồ, cơ thể rệu rã không còn chút sức lực, đầu cậu vẫn còn đau âm ỉ, lúc này cậu hiện tại chính là vô cùng yếu đuối.

– Thiên! _ Thảm Xương Mẫn hướng Hoắc Vân Thiên ra lệnh.

Hoắc Vân Thiên rút từ trong tay áo ra một ống kim tiêm chứa đầy Ma tiền thảo, bước vào trong kết giới. Ôm Tại Trung dựa vào người mình, chậm rãi giơ ống kim tiêm lên.

– Dừng... Hạo!

Phập!!

Toàn bộ thứ dung dịch màu xanh lục được trút vào trong cơ thể, Tại Trung vô lực chìm vào trong màn đêm u tối. Hoàn toàn rơi vào tay Thảm Xương Mẫn.

...

– Hức!! Hức!!!

Tuấn Tú chạy bằng tất cả sức lực gương mặt thấm đẫm nước mắt. Cậu đau lòng, thật sự đau thấu tâm can.

Đau vì mình là một kẻ ngu ngốc, vì sao bị lựa gạt bao nhiêu lần mà vẫn không tỉnh ngộ? Vì sao vẫn muốn cùng kẻ kia dây dưa quan hệ? Hại Tại Trung bị hành hạ thế thảm như vậy, giờ Tại Trung bị bắt rồi, rơi vào tay Thảm Xương Mẫn, không biết sẽ có kết cục như thế nào? Chỉ vì sự ngu ngốc của mình, cậu đã hại Tại Trung bị bắt...

Bộp!

– Tuấn Tú! Là đệ ư?

Vô tình bị người đụng phải, Tuấn Tú ngược đôi mắt đẫm lệ ngược lên.

– Tuấn Tú, vì sao lại khóc? Tại Trung không đi cùng đệ sao? _ Người phía trước đỡ lấy Tuấn Tú, mỉm cười thật dịu dàng.

– Đại... đại ca! Tại Trung... Huhuhuhuhu!!! _ Nhịn không được, Tuấn Tú nhào vào lòng đại ca mà khóc lớn. Suy cho cùng cậu cũng vẫn chỉ là một tiểu hài tử nhỏ tuổi mà thôi.

...

Trong ngoại phòng rộng lớn, từng làn gió nhẹ ùa vào qua cửa sổ, những tấm sa trường bằng lụa nhẹ nhàng lay động. Huân hương như khói, mờ ảo lan tỏa, tràn ngập không gian tựa hồ làm cho khung cảnh càng thêm mơ hồ u tịch. Trên giường lớn, sau những tầng tầng lớp lớp sa幔 mỏng manh, một người vẫn đang an ổn chìm trong giấc ngủ, dung mạo xinh đẹp yêu nhân an tĩnh đến lặng lẽ, hắc sắc trường phát tán loạn xung quanh, bạch y mềm mại ôm lấy thân người, giấc ngủ yên bình đến cô tịch.

– Hạo...!

...

– Là lỗi của ta, đại ca, thực xin lỗi! _ Tuấn Tú ngồi trên ghế, đôi mắt sưng đỏ ngược nhìn người trước mặt. Đại ca vì sao lại trầm lặng như vậy, có phải nên trách mắng cậu hay không?

– Được rồi! Tuấn Tú, đừng tự trách mình nữa, không phải lỗi của đệ! _ Duãn Hạo ngồi lặng lẽ, âm trầm mở miệng. Ý hiện tại đang kiểm chế tâm tình bất ổn của mình, lúc này cần tuyệt đối bình tĩnh, không được mất kiểm soát. Cần phải nghĩ cách đưa Tại Trung trở về.

– Tuấn Tú! Ngực đệ có cái gì đó? _ Nhìn ngực áo Tuấn Tú bị cộm lên, Duãn Hạo nghi hoặc nheo mắt nhìn.

Tuấn Tú cúi đầu nhìn ngực áo mình, ngạc nhiên lôi ra thứ ở bên trong, đến bây giờ khi đại ca nhắc nhở cậu mới chú ý, thứ này là khi nào đã nằm ở trong ngực áo mình?

– Đó là gì?

– Bí tịch... Oán hận thông thiên! __ Tuấn Tú trợn mắt kinh ngạc nhìn quyển sách cũ ở trong tay mình. Lúc đó... Tại Trung đã kịp nhét thứ này vào trong ngực áo cậu?

– Là Tại Trung đưa cho đệ ư? __ Sau khi được Tuấn Tú thuật lại toàn bộ sự việc, Duẩn Hạo cũng đã tường tận mọi chuyện. Thẩm Xương Mẫn muốn đoạt bí tịch Oán hận thông thiên, Tại Trung có lẽ không muốn hẳn đạt được mục đích nên mới giao cho Tuấn Tú. Vậy rút cục thứ Thẩm Xương Mẫn muốn là Tại Trung hay bí tịch? Còn quan hệ giữa hai người bọn họ rút cục là như thế nào?

Tại Trung bất ngờ xuất hiện ở nơi này, Thẩm Xương Mẫn đồng dạng xuất hiện cùng lúc, hai người đều có cách nói chuyện vô cùng kỳ quái, chưa kể Thẩm Xương Mẫn, nam tử đó có mái tóc cắt ngắn vô cùng khác biệt với những nam tử thời nay luôn để tóc dài, hẳn lại vô duyên vô cớ muốn bắt Tại Trung, hai người cùng là ma cà rồng, nhưng Tại Trung lại chưa hề nói rõ ràng quan hệ của hai người cho y biết. Y vì không muốn khó dễ Tại Trung nên cũng không hỏi nhưng lần này phải nghiêm túc nhìn nhận sự việc lại một lần nữa.

Tại Trung và Thẩm Xương Mẫn chắc chắn là cùng ở một nơi, quan hệ giữa bọn họ thực không hề đơn giản. Liệu Thẩm Xương Mẫn kia bắt giữ Tại Trung vì mục đích gì? Quan trọng hơn là hẳn có làm gì tổn thương Tại Trung hay không?

Duẩn Hạo vô cùng đau đầu suy nghĩ, y nôn nóng muốn gặp lại Tại nhi của mình, bất chấp võ công chưa hoàn thiện mà xuất núi. Nhưng tới nơi chỉ thấy một mình Tuấn Tú, lại nghe Tại nhi bị bắt giữ, tâm trạng có thể tưởng tượng đã sụp đổ tới mức nào. Nhưng lúc này không được vì giận dữ mà đánh mất lý trí, y cần phải nghĩ cách để đưa Tại nhi thoát khỏi Thẩm Xương Mẫn.

Đầu tiên, phải tìm được nơi Thẩm Xương Mẫn giam giữ Tại Trung.

– Tré! Mà y có thể tìm được Tại nhi không? __ Duẩn Hạo quay lại nhìn Tré, con khỉ nhỏ cũng đang ủ rũ ngồi trên ghế, ảo não vì không được gặp tiểu mỹ nhân của nó.

“Chi... chi”

Nghe tiếng Duẩn Hạo gọi, Tré ngẩng đầu kêu hai tiếng. Nó có tự tin a

~~ Đại ca, làm như thế nào? __ Tuấn Tú khó hiểu nhìn Duẩn Hạo.

– Ta đã nhờ Hải Lam chế một loại bột phấn đặc biệt, đặt trên người Tại Trung, thứ bột phấn đó rất nhạy với khứu giác của kim hầu. Chúng ta để Tré lần theo dấu vết bột phấn, chắc chắn sẽ tìm được Tại Trung, bọn họ chắc chắn chưa thể đi xa, nhất là nếu như Thẩm Xương Mẫn còn muốn đoạt lấy bí tịch này.

Duẩn Hạo âm trầm đáp lại, ánh mắt lạnh lẽo hướng nhìn quyển bí tịch nằm trong bàn tay.

Lần này, y nhất định sẽ đối đầu với Thẩm Xương Mẫn, đoạt lại Tại nhi!

End đoạn 12.

13. Chương 13

Lách cách! Lách cách!!!

-Chất tiệt! __ Tại Trung nhìn những sợi xích sắt đang buộc chặt lấy cổ tay cùng cổ chân của mình. Xích thật dài nhưng chỉ có thể kéo dài tới gần cánh cửa kia là hết mức. Trong phòng, huân hương chứa ma tiền thảo vẫn đương chậm rãi lan tỏa, lư hương dĩ nhiên nằm ngoài tầm với của Tại Trung, cậu tức giận tới nghiêng răng nghiêng lợi.

-Tên chết tiệt! Cứ nhiên dám dùng xích giữ ta! __ Tại Trung mệt mỏi ngồi xuống sàn nhà, tức giận thở hổn hển. Năm ngày rồi cậu chưa được ăn, được hoàn cũng bị đoạt mất, lại thêm ma tiền thảo ngấm trong người, cứ nhiên rất nhanh sau một hồi giằng co liền mệt tới thở không ra hơi. Tại Trung ngửa đầu nhìn trần nhà hoa lệ, gương mặt nhợt nhạt yếu nhược, đôi môi khô nứt nẻ tới thương tâm, thực trạng của việc bị bỏ đói là như vậy đấy. Tên hỗn đản đó dám bỏ đói cậu.

Vành tai khẽ cử động, cậu chậm rãi hướng mắt nhìn ra cửa, cái kia...còn lấp khung cửa bằng kính trong suốt. Cũng rất biết trêu ngươi người ta.

-Tiểu Tại! Có đói bụng không? __ Thẩm Xương Mẫn một thân nhân nhả tiêu sái đứng ngoài cửa nhìn vào bên trong, trên tay là một hồ lô nhỏ.

Tại Trung liếc mắt nhìn yêu dã nam tử đáng giận trước mặt vẫn điềm nhiên nở nụ cười kia, mùi máu tươi phảng phất truyền vào mũi, nhưng cậu vẫn lãnh đạm nghiêng đầu nhìn hấn.

-Người rút cục muốn làm cái gì? __ Tại Trung trừng đôi mắt đã hằn rõ những vằn đỏ nhìn Thẩm Xương Mẫn. Mùi máu thật sự rất kích thích cậu nhưng sự kiềm chế của Tại Trung cũng rất bền bỉ, cậu nhớ, đây là thứ mà hấn đã luyện cho cậu..

Thẩm Xương Mẫn không vội mà trả lời, hấn liếc mắt ra hiệu cho người phía sau, Hoắc Vân Thiên mở cửa bước vào, bỏ đi lư hương chứa ma tiền thảo, thay bằng một loại thảo dược khác, cùng lúc mở toàn bộ các cánh cửa sổ, lọc sạch không khí trong phòng.

Sau khi chắc chắn không còn ma tiền thảo trong không khí, Thẩm Xương Mẫn mới tiêu sái bước vào, cúi người nhìn Tại Trung mệt mỏi ngồi dưới sàn.

-Ta phải làm thế nào thì em mới trở lại như xưa đây? __ Thẩm Xương Mẫn ngồi đối diện với một Kim Tại Trung tinh thần lãnh đạm, ánh mắt vô tình thậm chí còn không nhìn tới hấn. Trong tâm can lại chột nổ lên một nỗi chua xót đau đớn.

-Thả ta ra! __ Tại Trung không nhìn Thẩm Xương Mẫn, chỉ đơn giản mở miệng nói.

-Đứa ngốc, em thật bướng bỉnh! Tại Trung có nhớ, ngày đó em vì sao không chế được cơn khát máu của mình không? Hiện tại muốn làm em khuất phục có phải cũng nên làm như vậy? __ Thẩm Xương Mẫn mỉm cười, ánh mắt bình lặng ngắm nhìn gương mặt xinh đẹp tiêu tụy của Tại Trung. Hấn cũng rất thương tâm nhưng để giữ lấy Tại Trung, cần phải nhẫn xuống một chút, có đau lòng cũng phải chấp nhận.

-Người...người muốn làm gì? __ Tại Trung sững sốt nhìn Thẩm Xương Mẫn, cái kia...hấn là ý muốn nói tới điều gì?

-Sự đau đớn thống khổ sẽ khuất phục mọi thứ!

Bập!

-Không!

Tại Trung giật mình khi bị Thẩm Xương Mẫn tước đoạt chiếc nhẫn ở ngón tay, hiện tại cậu không thể chống lại hấn, lượng ma tiền thảo hấn đưa vào người cậu quá nhiều lại thêm việc không được hút máu trong những ngày qua, Tại Trung cơ hồ muốn phản kháng cũng không thể.

-Thứ này là do ta cho em! Tại Trung, cảm giác đứng dưới ánh mặt trời chân thực...vẫn còn nhớ rõ chứ?

Thẩm Xương Mẫn mỉm cười tà ác, hấn lôi Tại Trung tới trước cánh cửa sổ đương mở rộng, ánh mắt trời buổi sớm vô cùng gay gắt mà rọi thẳng qua.

XÈO!!!XÈO!!!

-KHÔNGGGG!!! AAAAAAAAAA!!!!

Tại Trung đau đớn hét lên, từng mảng da bị thiêu đốt tới bỏng rát, mùi thịt cháy lan tỏa trong không khí, cơn đau đớn thống khổ xộc lên thẳng đại não, cậu chịu không nổi mà cúi gập người, quần quai trong sự tra tấn dày vò khi bị ánh mặt trời thiêu cháy.

-Aaaaaa!!!!

Hoắc Vân Thiên lặng lẽ đứng nhìn, trong thâm tâm thầm than một tiếng kinh hoàng. Thấm Xương Mẫn không phải rất yêu quý Tại Trung sao? Vì lẽ gì lại luôn hành hạ dày vò cậu ta tới sống đi chết lại? Chẳng lẽ giữa hai người có ân oán cừu hận gì sao?

Tại Trung đau đớn giãy giụa dưới ánh mắt trời, tuy rằng là một ma cà rồng thuần huyết, cậu không bị ánh nắng thiêu đốt thành tro tàn nhưng đau đớn thì dĩ nhiên vẫn phải hứng chịu. Ngày đó, cậu đau đớn thống khổ vô cùng mới có thể kiểm soát cơn khát máu của mình hiện tại Thấm Xương Mẫn cũng muốn cậu phải nhớ lại giữa hấn và cậu...rút cục là quan hệ sâu sắc như thế nào? Muốn rũ cũng rũ không được!

-Khôngggggggg!!!!

Tiếng hét đau đớn vang vọng khắp viện bảo rộng lớn, ai oán mà tê lương tới tê tái tâm can. Yêu thương trân trọng cùng hủy diệt phá vỡ vốn dĩ chỉ cách nhau một ranh giới vô cùng mỏng manh.

...

-Là ở đây ư? __ Duẫn Hạo nhìn Tré, con khỉ nhỏ dừng bước bên ngoài cửa của một viện bảo, ngược đôi mắt to tròn nhìn y.

-Đại ca! Chúng giam Tại Trung ở đây sao? Có cần thăm dò trước không? __ Tuấn Tú cũng bước tới bên cạnh, lo lắng nhìn y.

-Để tạm thời ở ngoài này, cẩn thận bị lộ. Ta vào trong kiểm tra một chút! __ Duẫn Hạo đè nén tâm tình bất ổn của mình, nhẹ giọng dặn dò Tuấn Tú.

-Không! Khinh công của đệ giỏi hơn huynh, để đệ vào trước! __ Tuấn Tú lắc đầu phản đối, cậu biết đại ca mình nếu như vô tình nhìn Tại Trung ở trong tay Thấm Xương Mẫn bị hấn ngược đãi chắc chắn sẽ kiểm không được mà lao tới. Hiện tại bọn họ không phải đối thủ của Thấm Xương Mẫn, xông ra chỉ có đường chết. Tốt nhất là để cậu đi trước kiểm tra.

-Như vậy... __ Duẫn Hạo đắn đo, bảo hấn ở ngoài đợi ư? Chuyện này có điểm khó thực hiện.

-Một canh giờ! Cho đệ một canh giờ! __ Tuấn Tú biết đại ca lo lắng sốt ruột cho sinh mệnh của Tại Trung nên bỏ lại một câu liền nhanh chân phi thân lên cao, nhảy vào bên trong biệt viện.

Duẫn Hạo không kịp ngăn cản, bắt đắc dĩ đứng tại chỗ, bàn tay bắt giác siết lại thật chặt.

...

-Vết thương lâu lành quá! Ma tiền thảo vẫn còn quá nhiều trong cơ thể của em. __ Thấm Xương Mẫn dùng khăn ẩm lau nhẹ những vết bồng trên ngực cùng cánh tay của Tại Trung. Dù rằng khả năng hồi phục vết thương thần kỳ của ma cà rồng thuần huyết là tối thượng nhưng bị tiêm một lượng lớn ma tiền thảo nguyên chất vào máu thì có muốn cũng không thể hồi phục nhanh như vậy.

Tại Trung yếu ớt nằm dựa lưng vào thành giường, trên cơ thể trắng mịn loang lổ những vết bồng đỏ au nhức mắt, trường phát hắc sắc buông rũ sau lưng, ánh mắt vô hồn trống rỗng chỉ lặng lẽ nhìn vào khoảng không vô định.

-Tiểu Tại! Trở lại bên ta đi, ta sẽ lại như ngày xưa yêu thương cưng chiều em. Tuyệt đối bảo hộ em, vĩnh viễn không rời xa! __ Lau sạch máu, Thấm Xương Mẫn nhẹ thở dài, khoác lên người Tại Trung nội y mỏng manh mềm mại, động tác nhẹ nhàng cẩn trọng như thể đối với trân bảo vô giá.

-Rút cục là ai đã thay đổi? Lời hứa năm đó...vì sao lại trở thành thế này? __ Nhìn Tại Trung lãnh đạm không quay đầu nhìn mình tới một cái, Thấm Xương Mẫn thất vọng đứng dậy, để lại một ly máu tươi trên bàn, chậm rãi bước ra khỏi phòng.

Sa trường mềm mại rủ xuống, hình bóng cô độc lặng lẽ tiêu thất sau cánh cửa, ánh mắt vô hồn chợt lay động, Tại Trung từ từ quay đầu lại, nhìn tới ly máu đặt trên bàn, không kìm nén mà cầm lên ném mạnh xuống sàn.

CHOANG!!!

Từng dòng máu đỏ tươi lan tràn ngấm xuống tấm thảm lông cừu trắng mịn, Tại Trung tức giận đến run rẩy cả người, đôi mắt đỏ ngầu nhuốm đẫm nỗi bi ai thê lương. Nhìn những vết bồng trên cánh tay, vành mắt của Tại Trung không nhìn được mà trở nên hoen đỏ, một màn sương mỏng phủ lên toàn bộ ánh mắt.

-Thay đổi ư? Không phải người thay đổi vốn dĩ chính là người sao?

/Hahahaha!!!

Tiếng cười trong trẻo vang vọng giữa khoảng trời rộng lớn, tuyết đổ thật nhiều, phủ trắng mọi nơi. Mỹ thiếu niên có mái tóc dài đen mượt mà buông rũ sau lưng vui vẻ xoay tròn thích thú, gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn không hề bị giá lạnh ảnh hưởng vẫn xinh đẹp tựa thiên tiên hạ phàm, ánh mắt long lanh trong suốt phản chiếu toàn bộ những bông tuyết đang tuôn rơi, thật đẹp, thật tuyệt diệu. Mùa đông là tuyệt nhất!

-Tiểu Tại nhi!

Mỹ thiếu niên dừng lại, quay người về đằng sau, nụ cười trên môi càng thêm rạng ngời, đôi mắt nâu xinh đẹp dường như chất chứa mọi hạnh phúc trên thế gian này.

-Mẫn! Người tới rồi!

Mỹ thiếu niên chạy tới bên cạnh người thiếu niên có dáng hình mảnh khảnh cao cao phía sau, vui vẻ cười nói như chim chóc hoan ca.

-Quà sinh nhật cho người! __ Thẩm Xương Mẫn mỉm cười, ánh mắt tràn ngập yêu thương sủng nịnh nhìn mỹ thiếu niên trước mặt. Kể này vẫn ngây thờ hồn nhiên như vậy a

--Ta còn sợ người sẽ không tới! Phụ thân thật đáng sợ! __ Mỹ thiếu niên chu chiếc miệng nhỏ, ánh mắt hấp háy ngước nhìn người trước mặt.

-Sinh nhật của người, ta sao có thể không đến! __ Hần mỉm cười đáp, bàn tay bắt giắc đưa lên kéo lại chiếc mũ len trên đầu, có đôi chút chưa quen với mái tóc ngắn này.

-Nhưng tới gặp ta rất nguy hiểm! Phụ thân có thể sẽ tức giận! __ Mỹ thiếu niên mím môi, chuyện bọn họ gặp nhau là bí mật nhưng cũng không ai biết còn có thể lén lút tới bao giờ. Nếu bị phát hiện....ai, không dám nghĩ tới.

-Tiểu Tại nhi! Chỉ cần được nhìn thấy người, nguy hiểm tới mấy ca ca cũng không sợ!

Dưới trời đông giá lạnh, hai thiếu niên lặng lẽ đứng giữa những bông hoa tuyết, trắng xóa, cái rét lạnh thấu tận xương tủy dường như cũng không thể chạm tới một tấm chân tình ấm áp gắn bó của hai người bọn họ. Mảnh tình cảm này vĩnh viễn sẽ không thể cắt đứt cũng tuyệt đối không thể rũ bỏ.

Một lời hứa mà ràng buộc vĩnh cửu!/
...

-Tại Trung ở nơi nào chứ? __ Tuấn Tú nghiêng ngó nhìn xung quanh, biệt viện này canh gác cũng kỹ càng quá, hạ nhân đều là người của U Linh giáo. Hiện tại là ban ngày, có lẽ những tên ma cà rồng kia không dám ra ngoài, thuận tiện hơn một chút.

Tuấn Tú nhẹ nhàng dùng mũi chân bước đi, ngó nghiêng tiến vào hậu viện.

-Ách! Có người...um!

-Suyt!

Giật mình sợ hãi khi bị một vòng tay ôm lại, Tuấn Tú trợn mắt nhìn người đang bịt miệng mình, sắc mặt nhanh chóng trở nên âm trầm biến đổi.

Nhìn hai tên cảnh vệ đã rời đi xa, Phác Hữu Thiên mới nhẹ thở ra, buông người trong lòng đang có nguy cơ muốn dùng ánh mắt giết người kia đâm xuyên người hắn, lúc này suýt chút bị lộ, thật nguy hiểm.

-Người giữ ta làm gì? __ Tuấn Tú tức giận mở miệng mắng.

-Nhỏ tiếng một chút, Thẩm Xương Mẫn rất thính đấy. Hiện tại hắn đang ngủ nhưng cũng không dám chắc là thính lực có tắt hay không. _ Phác Hữu Thiên nhíu mày nhìn người trước mặt.

-Liên quan gì tới người, ai cần người nhắc nhở. _ Miệng tuy nói cứng nhưng Tuấn Tú vẫn hạ giọng đi một chút.

-Tối cứu Kim Tại Trung sao? Ta còn phải nói bao lần nữa, dính dáng tới cậu ta rất nguy hiểm, em không hiểu sao? _ Phác Hữu Thiên bắt lặc với Tuấn Tú, hắn đã cố tách cậu ra khỏi Kim Tại Trung thân phận bí ẩn kia nhưng cái kẻ ngu ngốc này lại cứ muốn bám lấy, hại hắn không biết phải làm sao.

-Mặc kệ ta, ta không tin một kẻ như người. Nguy quân tử! _ Tuấn Tú không muốn cùng hắn cãi cọ, vút lại một câu xoay bước muốn rời đi.

-Khoan đã! _ Phác Hữu Thiên biết tính cách của Tuấn Tú, vội vã kéo cậu lại.

-Người buông!

-Ta giúp em gặp Kim Tại Trung!

Hắn hoàn toàn đầu hàng, đã hai lần tổn thương người này, hắn tuyệt đối không muốn lặp lại nữa. Ai bảo rằng trong ánh mắt hắn, ngoại trừ thiếu niên này hoàn toàn không thể dung nạp bất cứ điều gì nữa.

...

Dù bị thương nhưng mọi giác quan của Tại Trung vẫn rất linh hoạt, cậu chậm rãi mở mắt, nhìn tới cửa sổ phía đối diện.

-Tại Trung!

Cánh cửa khẽ mở ra, Tuấn Tú ngó đầu vào, kinh hoàng nhìn Tại Trung yếu nhược nằm trên giường, vội vã trèo qua khung cửa, nhanh nhẹn chạy lại gần Tại Trung.

-Ai! Tại Trung, người bị hắn ngược đãi thế thảm như vậy sao? _ Tuấn Tú không chú ý mà nhanh nhẩu ôm lấy Tại Trung, chạm tới những vết bồng còn đương loang lổ của cậu.

-Người...nhẹ một chút! Không phải muốn ngược đãi ta tiếp chứ? _ Tại Trung bất mãn nhíu mày, tiểu tử này thật là kích động thái quá.

-A, thứ lỗi! Trời...mấy vết này... _ Tuấn Tú trợn mắt nhìn những vết bồng của Tại Trung, sợ hãi tới mức muốn hét lên. Quả thực dọa người a

--Người nhỏ giọng một chút! Ta không sao! _ Tại Trung mệt mỏi chống người ngồi dậy, liếc mắt nhìn tới kẻ đứng canh ngoài cửa. Ma đầu kia...

-Ta lập tức báo cho đại ca, nhất định sẽ đưa người đi. _ Tuấn Tú xót xa nhìn thể trạng thảm hại của Tại Trung. Thật không ngờ tên Thẩm Xương Mẫn lại tàn ác tới vậy.

-Hạo? Hắn xuất núi rồi ư? _ Tại Trung giật mình ngược nhìn Tuấn Tú, Duẫn Hạo đã tới nơi này sao?

-Tối rồi, đại ca lo cho người muốn chết! Đang ở bên ngoài kia, ta phải trở lại ngay nếu không huynh ấy sẽ xông vào.

-Không được! Nói hắn không được làm càn, Tuấn Tú, muốn đưa ta ra khỏi nơi này, người phải làm theo những điều ta nói. _ Tại Trung giơ tay, ngoắc ngoắc Tuấn Tú lại gần, nhỏ giọng nói vào tai.

-Thực sự không sao chứ? _ Tuấn Tú nghiêm trọng hỏi lại, nhìn thể trạng hiện tại của Tại Trung, cậu thực lo lắng.

-Không sao! Không chết được! _ Tại Trung mệt mỏi dựa lại vào thành giường, ánh mắt lặng lẽ đã có chút thần khí.

-Ta đi ngay đây, người cố trụ tới lúc đó!

Không dài dòng, Tuấn Tú xoay người đi nhưng được hai bước lại quay trở lại.

-Chuyện gì? _ Tại Trung ngạc nhiên nhìn Tuấn Tú.

-Người...hút máu của ta đi, như vậy mới có thể hồi phục được! __ Tuấn Tú gơ cổ tay trắng nõn ra trước mặt Tại Trung, chân thành mà nói.

Tại Trung nhếch miệng cười, ánh mắt liếc tới kẻ đứng canh ngoài cửa. Ai! Nhìn thấy ánh mắt kia cũng không có tâm trạng muốn ăn, thêm nữa, muốn ra khỏi đây lại không nên gây hấn với ma đầu kia, có gì từ từ tính sau cũng được.

-Ta không đói, đi mau đi! __ Nhìn Tuấn Tú đã sợ mà còn ra vẻ anh hùng, Tại Trung phất tay ý bảo rời đi.

-Thật sự không cần? __ Tuấn Tú lo lắng mím môi, đôi mắt to tròn ngập nước khẽ chớp.

-Thật sự! Đi mau đi, không để lỡ việc thì Thấm Xương Mẫn sẽ lột da người đem nướng cho xem! __ Tại Trung dù rệu rã vẫn còn cố chọc ghẹo Tuấn Tú, ai bảo tiểu tử này đáng yêu như vậy.

-Ta đi trước!

Tuấn Tú chần chừ rồi cũng quay đầu rời đi, Tại Trung liếc mắt nhìn theo, Phác Hữu Thiên sau khi đỡ Tuấn Tú xuống còn không quên hướng mắt nhìn Tại Trung một lần nữa. Cậu khẽ nhếch miệng cười, kế hoạch này cậu rất có niềm tin, bởi với tình cảm thì không ai có thể nói trước được điều gì, chẳng nói tới lại có ràng buộc với nhau sâu sắc như vậy, có muốn rũ cũng rũ không được.

Cậu nằm trở lại giường, nhìn trần nhà trên đầu, nhẹ thở dài một tiếng lại mệt mỏi khép mắt.

/-Các người buông!!! Mẫn!! Trả hấn lại cho ta!!! Phụ thân, ta cầu người!!!

-Mẫn!!! Trả cho ta!!! Mẫn!!!/

Đối với người...

Ta cũng là không còn cách nào nữa!

Vì một đoạn tình cảm mà vĩnh viễn bị ràng buộc cả một đời!

Phải làm sao mới có thể tốt đây?

...

Đêm xuống, ánh trăng khuyết treo trên ngọn cây, dịu dàng tỏa ánh sáng bạc lung linh huyền ảo, một khoảnh sân rộng sáng bừng bởi ánh sáng của những chiếc đèn lồng được treo khắp nơi. Gió mát hiu hiu thổi, trong không gian thoang thoảng mùi thơm của dạ lan hương, nhẹ nhàng mà vương vấn. Dưới mái hiên, trên cấm tháp hoa lệ mềm mại, Thấm Xương Mẫn ôm Tại Trung an nhàn ngắm trăng, ánh mắt nhu hòa bình lặng như nước.

-Tiểu Tại nhi! Người vốn không phải rất thích ăn bánh đậu xanh sao? Mở miệng, ca ca đút cho người. __ Thấm Xương Mẫn nhẹ giọng nói, tay cầm một khối bánh đem đến uy Tại Trung.

Tại Trung bị Thấm Xương Mẫn liên tục trút ma tiền thảo vào người vô lực nằm trong lòng hấn. Càng có nhiều ma tiền thảo vết thương càng khó lành, Tại Trung uất ức nhìn nhện từng cơn đau âm ỉ của những vết bỏng, chắc chắn là Thấm Xương Mẫn cố ý đây mà.

-Tiểu Tại! __ Thấm Xương Mẫn khẽ gọi một lần nữa, bàn tay cầm bánh cũng đã lâu.

Tại Trung nhìn khối bánh rồi lại nhìn Thấm Xương Mẫn, bắt đắ dĩ đành phải mở miệng.

Thấm Xương Mẫn hài lòng khi thấy Tại Trung đã chịu ăn, bình thần nâng lên chén trà chậm rãi nhấp nháp.

-Em cũng đã nhìn thấy hình vẽ trên bí tịch đó rồi phải không? Chắc cũng không nghĩ đó là trùng hợp ngẫu nhiên đi? __ Thấm Xương Mẫn mỉm cười, cúi nhìn mỹ thiếu niên an tĩnh trong lòng. Nếu như là lúc thường, Tại Trung có thể ngoan ngoan nhu thuận y như dáng vẻ của cậu thì thật tốt a

--Ta không biết! Người muốn làm gì? __ Tại Trung bắt mẫn mở miệng, trong lòng không ngừng rửa xả tên chết tiệt kia dám đối với mình làm những chuyện này.

-Ta muốn có bản còn lại, sau khi nghiên cứu mới có thể nói được chính xác bí tịch đó là gì. Đầu ấn của thợ săn, Tại Trung, em chắc cũng không muốn thấy lại thứ đó đâu nhỉ? _ Thẩm Xương Mẫn cúi đầu nhìn Tại Trung, thích thú cười.

-Chúng ta bị xuyên tới đây cũng không phải rất kỳ quái sao. Trên đời thiếu gì chuyện như vậy.

-Không! Chúng ta xuyên tới đây là do lúc đó ở vách núi xảy ra sự cộng hưởng của từ trường. Trên trái đất có rất nhiều khoảng không gian cùng song song tồn tại, lỗ hổng cũng tùy lúc mà xảy ra, gắn kết hai không gian thông với nhau. Chỉ cần có thể tạo ra lỗ hổng đó một lần nữa, chúng ta có thể trở về. _ Hấn vui vẻ mà giải thích cho Tại Trung.

-Sự nứt vỡ không gian? Người muốn trở về? _ Tại Trung mệt mỏi vô cùng khi cứ phải đối đáp với hấn, cậu cầu mong cho thời điểm đó mau mau tới.

-Phải! Trở về thời đại của chúng ta sẽ tốt hơn. Ở nơi đó, ta có thể chăm sóc em chu đáo hơn. _ Hấn gian xảo nhếch miệng cười.

Tại Trung thừa hiểu ý đồ của hấn, trở về không gian kia, hấn có vô số tay chân là pháp sư cùng phù thủy, dĩ nhiên sẽ tiện cho việc khống chế cậu rồi. Đúng là tên biến thái.

-Um! _ Đột nhiên Tại Trung nhăn mặt, bộ dáng dường như vô cùng khổ sở.

Thẩm Xương Mẫn vội đặt chén trà xuống, đỡ Tại Trung dựa vào người mình, lo lắng cúi nhìn cậu. Không phải lại bị đau đó chứ? Nhưng những vết thương cũng đã lành được gần hết rồi không phải chỉ còn ở ngực thôi sao?

-Tiểu Tại! Em đau ở đâu? _ Dù rằng những vết thương này là do hấn nhất thời nóng giận mà ép Tại Trung nhưng trong thâm tâm, hấn vẫn là vô cùng thương yêu cậu, chỉ cần nhìn Tại Trung khẽ nhíu mày tâm tình hấn cũng đã nhận nhận. Chính vì không muốn tổn thương Tại Trung, nên hấn rất ít khi trừng phạt cậu, có điều lần này do Tại Trung quá cứng đầu, bất đắc dĩ hấn mới phải làm như vậy.

-Ta mệt quá...Mẫn!

Tại Trung yếu nhược dựa vào ngực Thẩm Xương Mẫn, giọng nói mềm nhẹ chọc người thương xót nỉ non thoát ra. Thẩm Xương Mẫn chấn động, đã lâu lắm rồi Tại Trung chưa gọi hấn như vậy.

-Ta đưa em về phòng!

Hấn vội vàng đứng dậy, xoay bước trở về hậu viện. Hoắc Vân Thiên đứng bên cạnh chỉ lặng lẽ nhìn theo, ánh mắt âm thầm bám lấy dáng người kia đang dần dần biến mất.

-Giáo chủ! Bên ngoài có chuyện, nghe nói đã phát hiện được nơi ở của Trịnh Duẫn Hạo, bí tịch có lẽ nằm trong tay hấn!

Hoắc Vân Thiên nghiêng đầu, đứng sau hấn là Phác Hữu Thiên vẻ mặt có chút khẩn trương.

-Tìm được rồi? _ Hoắc Vân Thiên sững sốt, Thẩm Xương Mẫn nói muốn lấy lại bí tịch còn lại kia, y dĩ nhiên phải tận lực truy tìm.

-Ta dẫn người đi! _ Phác Hữu Thiên vẻ mặt nghiêm túc hướng Hoắc Vân Thiên dẫn đường.

-Không, nói cho ta biết ở đâu. Người ở lại canh Kim Tại Trung!

Hoắc Vân Thiên biết Mẫn sẽ vì quá yêu thương Kim Tại Trung mà có thể lơ là cảnh giác, y nghĩ nên để Phác Hữu Thiên ở lại mới có thể an tâm rời đi.

-Được, vậy người nghe...

...

Tại Trung! Em ổn chứ? _ Thẩm Xương Mẫn lo lắng nhìn Tại Trung khổ sở nằm trên giường, đau lòng cúi nhìn vết thương trên ngực của cậu.

Hấn cúi xuống gần...cùng lúc đó...

Phập!

-Em...

-Ma tiền thảo cũng không phải chỉ mình người mới có! __ Tại Trung nhếch miệng cười, bàn tay cầm ống tiêm cầm thật ssâu.

Thẩm Xương Mẫn tức giận không cam tâm mà ngắt đi. Tại Trung khí lực không còn cũng chỉ có thể để hấn đè trên người mình, phía cửa đã có người bước vào.

-Ta làm như vậy cũng chỉ vì muốn chuộc lỗi với Tú nhi không phải sợ người. __ Phác Hữu Thiên nhìn cảnh trước mặt, âm trầm mở miệng.

-Sao cũng được, ít ra cũng bớt một lý do để ta muốn giết người. __ Tại Trung liếc nhìn Phác Hữu Thiên, lạnh lùng đáp lại.

Phác Hữu Thiên cúi người đỡ Thẩm Xương Mẫn đặt trên giường, sau đó ôm Tại Trung lên chuẩn bị bước đi....

-Khoan...cái nhẫn, lấy cái nhẫn trên tay hấn! __ Tại Trung chỉ chiếc nhẫn ở trên tay Thẩm Xương Mẫn, ra lệnh cho Phác Hữu Thiên.

Phác Hữu Thiên nhanh chóng đưa Tại Trung ra ngoài, luồn qua mọi rào cản, rút cục cũng ra được cánh rừng phía sau viện bảo, nơi có xe ngựa của Duẫn Hạo đợi sẵn.

-Tại nhi! __ Duẫn Hạo chạy tới đón lấy Tại Trung từ tay Phác Hữu Thiên, quên hết mọi thứ mà đưa cậu rời đi. Tại Trung vì quá mệt mỏi mà cũng đã ngủ thiếp đi, lạng lẽ nằm bất động.

-Tú nhi! __ Phác Hữu Thiên nhìn người bên cạnh, ánh mắt ẩn chứa như tình cùng hối hận. Hấn làm như vậy có được chưa?

-Ta sẽ không cảm ơn, Tại Trung bị bắt cũng là do người, đây coi như là người chuộc lỗi. Không còn gì khác nữa! __ Tuần Tú điềm tĩnh đáp, ánh mắt trong suốt lạnh lẽo nhìn Phác Hữu Thiên.

-Ta hiểu! __ Phác Hữu Thiên cúi đầu, mỉm cười nhàn nhạt.

-Người...vẫn muốn ở lại đó sao? Nếu hấn tỉnh sẽ không tha cho người. __ Tuần Tú nhìn Duẫn Hạo đã đưa Tại Trung vào xe ngựa, có chút gấp gáp hỏi Phác Hữu Thiên.

-Em vẫn lo cho tôi? Vậy đủ rồi! __ Phác Hữu Thiên nhẹ mỉm cười, dịu dàng vươn tay ra muốn chạm lên má Tuần Tú nhưng Tuần Tú lại bất giác né tránh. Nội tâm chịu một trận đau xót, đây cũng là lỗi của hấn.

-Người...

-Đi bảo trọng! Cần thận giữ gìn sức khỏe!

Phác Hữu Thiên bỏ lại một câu rồi nhanh chóng biến mất, Tuần Tú luyến tiếc vươn tay muốn níu giữ nhưng rút cục vẫn là không kịp. Tuần Tú thu hồi cánh tay, nhìn tới khoảng trống vô hình mà Phác Hữu Thiên vừa rời đi, khóe mắt nhịn không được lại cay cay.

-Người nghĩ...như vậy sẽ chuộc được lỗi lần ư? Tên ma đầu ngu ngốc!

14. Chương 14

NG NỘ

Xe ngựa chạy suốt một đêm không ngừng nghỉ, Duẫn Hạo ngồi bên trong ôm Tại Trung mà khuôn mặt tràn đầy vẻ lo lắng cùng xót xa. Ngắm nhìn gương mặt tái nhợt cùng hơi thở yếu ớt của cậu mà trong lòng y càng nóng như lửa đốt, hé mở ngoại y của Tại Trung nhìn vết bóng loang đỏ trên ngực, tâm y lại càng thêm đau đớn. Eút cục chuyện gì đã xảy ra? Vì sao Thẩm Xương Mẫn lại đối với Tại Trung như vậy? Và vì sao Tại Trung... rõ ràng là có khả năng giết chết kẻ kia mà lại không xuống tay?

- Tại Trung! Mở mắt ra Tại Trung! __ Y khẽ gọi, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt tái nhợt của cậu.

– Ừm! __ Tại Trung mơ hồ mở mắt, chớp nhẹ hai hàng mi, thần trí rõ ràng là không tỉnh táo.

Duẩn Hạo thấy vậy chỉ càng ôm cậu chặt hơn, gọi Tuấn Tú tìm quán trọ ven đường để nghỉ lại, đi như vậy cũng khiến những con bão mã rã rời và nếu như Thẩm Xương Mẫn muốn truy lùng bọn họ cũng sẽ chạy không thoát, chỉ bằng trước cứ ở lại nơi này rồi tính sau.

Tuấn Tú dừng xe ngựa, tìm được một quán trọ khá tốt, kêu Duẩn Hạo ôm Tại Trung xuống xe trước. Y ôm Tại Trung trong tay, ủ cậu trong một chiếc áo choàng giấu đi khuôn mặt trắng bệch tới quý dị, bước vào trong quán trọ, thuê lấy hai gian phòng hạng nhất. Hiện tại là hừng đông, khách khứa còn thưa thớt nên tiểu nhị và chủ quán đặc biệt chú ý tới ba vị khách này, nhìn người thanh niên có gương mặt ngạo suất trên tay ôm một nhũc nhân, bọn họ nghĩ thầm có lẽ là ái thê của anh ta, qua tấm áo choàng kín, chỉ có thể nhìn ra người đó có một thân hình gầy ốm, gương mặt không nhìn rõ mà chỉ thấy loáng thoáng một vài lọn tóc dài màu đen. Người thanh niên ngạo suất có vẻ cực kì chăm chút cho thể tử của mình, trả một nén bạc lớn sau đó sai người mang nước nóng cùng đồ ăn tới.

– Tại Trung sao rồi đại ca? __ Tuấn Tú bước theo sau, lo lắng nhìn người vẫn bất động nằm trong tay Duẩn Hạo.

– Đóng hết cửa sổ lại Tuấn Tú! __ Biết Tại Trung trong lúc này khá nhạy cảm với ánh sáng mặt trời nên Duẩn Hạo lập tức đặt Tại Trung lên giường sau đó đóng hết các cánh cửa lại, căn phòng lập tức chỉ còn ánh nến sáng leo lét.

Y ngồi xuống mép giường, cởi bỏ áo choàng cùng ngoại y bên ngoài của Tại Trung, ánh mắt lặng lẽ nhìn con người yếu nhược không còn sinh khí trước mặt. Đã từng là một mỹ thiếu niên linh động hoạt bát, suốt ngày chỉ thích chạy nhảy đùa giỡn, y chưa bao giờ có thể nghĩ rằng sẽ có ngày Tại Trung sẽ trở nên như thế này, vô lực yếu đuối nằm một chỗ.

– Tuấn Tú! Đệ cũng mệt rồi, trở về ăn một chút rồi nghỉ ngơi đi! __ Quay lại nhìn Tuấn Tú vẻ mặt cũng hẳn rõ sự mệt mỏi, Duẩn Hạo nhẹ giọng bảo cậu trở về.

– Vậy đại ca chăm sóc cho Tại Trung, có chuyện gì thì cứ sai bảo! __ Tuấn Tú thức thời hiểu rõ nên mỉm cười nhẹ rồi dắt Tré bước ra ngoài. Con khỉ nhỏ lưu luyến không muốn rời xa tiểu mỹ nhân của nó, đôi mắt to tròn ngập nước cứ rưng rưng ngoạn nhìn.

Cạch!

Chỉ còn lại một mình trong phòng, Duẩn Hạo mới cầm khăn nhúng vào nước nóng, vắt kỹ sau đó đỡ Tại Trung dựa vào ngực mình, nhẹ nhàng lau đi những giọt mồ hôi trên gương mặt tái nhợt của cậu. Sau đó, bàn tay run run hé mở nội y của Tại Trung, chạm tới vết bỏng lớn trên ngực của cậu.

– Ừm! __ Vết thương bị chạm khiến Tại Trung không nhịn được mà rên nhẹ một tiếng. Cậu mơ hồ mở mắt, những hình ảnh trước mắt dần dần rõ ràng hơn, cậu ngược nhìn người đang ôm mình, nhìn thấy gương mặt của y, tâm yên ổn hơn rất nhiều.

– Còn đau không? __ Duẩn Hạo nhìn Tại Trung tỉnh thì mừng rỡ khẽ gọi.

– Đừng lo lắng, ta không sao! __ Tại Trung mỉm cười yếu ớt, nhìn ánh mắt của Duẩn Hạo tràn ngập lo lắng cùng đau xót cậu lại không đành lòng. Nhìn y vì mình mà đau đớn vì sao lại vừa vui mừng vừa buồn phiền như vậy?

– Người cần máu, hút máu của ta đi! __ Duẩn Hạo biết hiện tại chỉ có máu mới là vị thuốc hữu hiệu nhất cứu Tại Trung ra khỏi tình trạng kiệt quệ này mà thôi. Y dựng cậu dậy nhưng Tại Trung hiện tại mềm như một ngọn liễu sợ rằng còn chẳng có sức mà ôm lấy y nữa. Suy nghĩ một chút, Duẩn Hạo rạch một vết cắt trên cổ tay, sau đó đưa tới trước miệng Tại Trung.

– Ta... đang rất đói, sợ rằng sẽ không thể kiềm chế chính bản thân mình mà giết chết người. __ Tại Trung nhìn cổ tay đầm máu trước mắt vô cùng do dự. Cậu hiện tại không giống như lúc bình thường, vừa bị bỏ đói vừa bị tiêm ma tiên thảo, hiện tại Tại Trung giống như kẻ bị bỏ đói cả một tháng trời có khao khát vô cùng mãnh liệt với máu tươi. Nếu hút máu Duẩn Hạo, lỡ như không thể kiềm chế mà giết chết y... vậy phải làm sao chứ?

– Không sao! Ta tin tưởng người! Người có thể kiểm chế được. _ Duẫn Hạo không hề lo lắng, hoàn toàn không chút mảy may chần chừ giao phó sinh mệnh cho cậu.

Tại Trung ngạc nhiên nhìn Duẫn Hạo, lòng tự hỏi y vì sao lại tin tưởng mình tới vậy? Vì sao lại đối xử với một kẻ có lai lịch bất minh chỉ vừa mới gặp mặt trong hai ba tháng trời tốt như thế? Vì sao... dù biết là nguy hiểm mà vẫn muốn dây dưa cùng một chỗ với cậu? Y chẳng lẽ chưa từng có một chút do dự hay suy nghĩ ư?

– Người chắc sẽ không định để máu của ta chảy hết chứ? _ Nhìn Tại Trung thất thần y khẽ mỉm cười, lay tỉnh con người kia.

Tại Trung nhìn cổ tay Duẫn Hạo vẫn đang chảy máu, run run nắm lấy, há miệng, cắn hai chiếc răng nanh vào, chậm rãi hút lấy.

Duẫn Hạo để Tại Trung dựa vào ngực mình, ánh mắt nhu tình yêu thương ngắm nhìn người trong lòng. Chỉ cần là vì Tại Trung, y cái gì cũng sẽ làm.

...

Tới trưa ngày hôm đó, Tại Trung đã hoàn toàn tỉnh táo, các vết thương trên cơ thể cũng đã hoàn toàn bình phục, thay vào đó người phải nằm trên giường hiện tại là Trịnh Duẫn Hạo.

Nhìn Duẫn Hạo vì mất máu quá nhiều mà mê man nằm trên giường, Tại Trung lại nhẹ thở dài, nhớ lại những đoạn ký ức xưa cũ, bất kỳ lúc nào, thời điểm nào, chỉ cần cậu có quan hệ gắn bó với bất kỳ một kẻ nào thì Thẩm Xương Mẫn nhất định sẽ không từ mọi thủ đoạn mà đem cậu cùng người kia tách khỏi nhau, không những vậy còn tìm cách tra tấn người kia, làm cho kẻ đó biết rằng chạm vào cậu chính là sai lầm lớn nhất trong cuộc đời.

Lần này đối với Duẫn Hạo chắc chắn sẽ không phải là ngoại lệ, nhưng có điều lần này sẽ không giống những lần trước, Duẫn Hạo không giống những kẻ kia. Cậu tuyệt đối sẽ bảo vệ y, nhất định không cho phép Thẩm Xương Mẫn đạt được mục đích.

XOẢNG!!! XOẢNG!!!

– MỘT LŨ VÔ DỤNG!!! CÚT HẾT CHO TA!!!

Trong đại sảnh khắp nơi vương vãi toàn những mảnh vỡ gốm sứ, bừa bãi lộn xộn, kèm theo một loạt những tiếng đập phá là những tiếng gầm thét tràn đầy cuồng nộ, tất cả gia nhân sợ hãi không dám tới gần, lo sợ chính mình sẽ bị giết chết dưới con bùng nổ của chủ nhân.

– Mẫn! Người bình tĩnh! _ Trong đại sảnh chỉ duy nhất còn lại Hoắc Vân Thiên, một thân hồng bào lặng lẽ đứng nhìn người kia điên cuồng đập phá.

– TA NÓI CÚT!

CHOANG!!!

Một cái cốc bay đến, Hoắc Vân Thiên vẫn đứng im không hề né tránh, lẽ dĩ nhiên đã không thoát khỏi bị lộng thành thương tích. Trên thái dương, dần dần ửng đỏ, máu chảy thành hàng nhẹ nhàng tuôn rơi.

– Người... vì sao không tránh đi? _ Nhìn Hoắc Vân Thiên bị mình ném bị thương, Thẩm Xương Mẫn luống cuống không biết làm gì. Hắn vốn dĩ không muốn ném y, nhưng vì sao y lại cứ đứng im như một khúc gỗ như vậy. Ngu ngốc quá mức!

– Bớt giận chưa? _ Hoắc Vân Thiên không hề cảm thấy đau đớn, chỉ đơn giản quay lại nhìn hắn, nhẹ mỉm cười.

– Người... _ Thẩm Xương Mẫn rút cục cũng không thể tiếp tục phát hỏa nữa. Bước lại bên cạnh Hoắc Vân Thiên, rút khăn tay ấn lên chỗ vết thương của y. Hôm trước vì giúp hắn thoát khỏi tác dụng của ma tiền thảo y cũng đã mất không ít máu, giờ không thể lãng phí như vậy.

– Lần sau đừng có ngu ngốc như thế! _ Hắn cúi đầu cắn vào cổ tay mình sau đó đưa tới bên miệng Hoắc Vân Thiên, muốn y uống máu mình để chữa thương.

– Máu của ta... chỉ vì người mà đổ! Đừng lo Mẫn, Kim Tại Trung ta nhất định sẽ đoạt về cho người. _ Hoắc Vân Thiên mỉm cười, gương mặt thanh lệ đã lộ vẻ yếu nhược, y cúi đầu uống lấy máu của hắn, từng giọt quý giá như thể thần dược trân bảo.

Thẩm Xương Mẫn lặng im không nói gì, mắt phượng hẹp dài ngăm nhìn người trước mặt, tâm không hiểu vì sao lại nảy sinh lý do tiếu.

...

– Chúng ta không thể rời đi! _ Sau khi Duẫn Hạo đã ổn định lại sức khỏe, ba người bọn họ liền lập tức tụ lại một chỗ, nghiêm túc bàn bạc.

– Tại sao? Ở lại nơi này chờ Thẩm Xương Mẫn tới tóm sao? _ Tuấn Tú khó hiểu nhìn Tại Trung. Lẽ ra Duẫn Hạo muốn bọn họ ngay lập tức rời đi nhưng Tại Trung lại nói không thể. Có ý nghĩa gì?

– Thẩm Xương Mẫn là một điển hình vô cùng rõ ràng của loại người “giận cá chém thớt”, hắn không thể bắt được ta chắc chắn sẽ trút giận lên đầu kẻ khác. Sinh mạng con người đối với hắn mà nói chẳng qua chỉ giống con gà con vịt mà thôi. _ Tại Trung mệt mỏi bóp trán, nếu như là hồi trước cậu dĩ nhiên sẽ không có gì suy nghĩ mà bỏ chạy nhưng hiện tại lại không đơn giản như vậy.

– Vậy chúng ta giờ sẽ làm gì? _ Duẫn Hạo hiểu ý Tại Trung, chỉ nhẹ giọng hỏi lại.

– Trở lại Hiên Viên sơn trang trước khi quá muộn!

Cả Duẫn Hạo và Tuấn Tú đều trợn mắt nhìn Tại Trung, lẽ nào tên Thẩm Xương Mẫn kia sẽ ...

Sự im lặng của Tại Trung như thể một lời khẳng định ngầm, cậu biết đó không chỉ là thứ duy nhất mà Thẩm Xương Mẫn sẽ trút giận.

...

Chát!! Chát!!

Từng ngọn roi mạnh mẽ rơi xuống, thân người bị tra tấn tới mềm rũ như một chiếc lá rách nát. Trên làn da trắng hồng rõ từng vết roi rướm máu, da thịt bị đánh tới mức máu thịt lẫn lộn chảy ứa cả một mảng tường. Người bị trói không biết là còn sống hay đã chết chỉ thấy gương mặt gục xuống, mái tóc dài che rũ hai bên dường như không còn sinh khí.

– Dừng! _ Thẩm Xương Mẫn lạnh lùng ra lệnh, ánh mắt hướng nhìn thân xác tàn tạ trước mặt. Giải thay cho một Phác Hữu Thiên, dám ở sau lưng hắn giờ trò.

– Lá gan của người cũng to thật đấy, đã dám phản bội ta mà còn ngang nhiên ở lại giúp bọn chúng kéo dài thời gian chạy trốn. Thật không nhìn ra, Phác Hữu Thiên người lại có tâm tư như vậy. _ Hắn bước đến gần Phác Hữu Thiên, nâng gương mặt của y lên.

– Buông tha... cho họ! _ Phác Hữu Thiên còn sót lại chút tỉnh táo, mở miệng đáp.

– Nghe cho rõ đây, ta sẽ không giết người nhưng sẽ cho người được hưởng thụ cảm giác sống mà không bằng chết nó thoải mái cỡ nào. Cứ chậm rãi mà thưởng thức! _ Nhếch miệng một cách tàn nhẫn, Thẩm Xương Mẫn phất áo bước ra khỏi ngục, lạnh lùng bỏ đi.

Cánh cửa ngục thất đóng lại, một chuỗi những tiếng thét thống khổ đau đớn lại vang lên, ai oán mà thương tâm. Cái giá cho sự đối nghịch với hắn chính là như vậy, nếu đã dám làm thì chắc chắn phải có gan chịu.

Bước ra bên ngoài đã nhìn thấy Hoắc Vân Thiên đợi sẵn, tâm can tạm thời dịu xuống một chút, Thẩm Xương Mẫn nhẹ giọng, thản nhiên ra lệnh:

– Huyết tủy Hiên Viên sơn trang, dù là một con súc vật cũng không được bỏ sót!

– Được! _ Hoắc Vân Thiên cúi đầu tiếp nhận, y cũng biết chuyện này không sớm thì muộn sẽ xảy ra.

Con người kia... rõ ràng chính là một ma thần tái thế!

...

– Dừng lại! _ Tại Trung thấp giọng nói, ánh mắt hiện rõ nét hoang mang cùng lo lắng.

– Sao vậy? _ Duẫn Hạo vội kìm ngựa lại, ngạc nhiên nhìn Tại Trung.

“Máu... mùi máu!

Có rất nhiều máu!”

Tại Trung hoang mang nhìn về phía trước, mùi máu nồng đậm xộc thẳng vào mũi, như vậy có nghĩa là điều cậu lo lắng đã xảy ra. Thảm Xương Mãn, con người này cậu vốn dĩ đã quá hiểu rõ hẳn.

– Dừng hết sức chạy tới đó, Hạo! _ Quay lại nhìn Duẫn Hạo, Tại Trung không đành lòng để hẳn tiếp nhận chuyện này. Đó vốn dĩ là bởi vì cậu mà phát sinh.

Duẫn Hạo nhìn về mặt cùng ánh mắt của Tại Trung, dường như cũng cảm thấy có chuyện chẳng lành, vội vâ thúc ngựa phi nước đại chạy tới Hiên Viên sơn trang.

AAAAAAA!

Khắp nơi tràn ngập những xác người, máu tươi bắn lên nhuộm đỏ khắp nơi, từng tiếng gào khóc thảm thiết vang vọng. Toàn bộ Hiên Viên sơn trang chìm trong biển máu, bất kể già trẻ lớn bé đều không thoát khỏi những lưỡi dao sắc lạnh vô tình.

Hoắc Vân Thiên đứng nhìn một cảnh trước mặt rồi lại nhìn tới người ở phía sau mình. Hắc sắc trường bào vẫn thản nhiên phiêu động, ánh mắt lạnh lẽo dường như không hề để tâm tới tình cảnh phía trước, nụ cười mỉa hoặc vẫn nở trên môi, ở hẳn phát ra bá khí lạnh lẽo và khí tức tử vong vô cùng mãnh liệt, một tử thần chốn nhân gian, cũng chính là ác quỷ tàn nhẫn nhất.

– DỪNG LẠI!!!

Đang thất thần chợt Hoắc Vân Thiên sực tỉnh, tiếng hét đó dường như đánh thẳng vào tâm trí buộc y phải quay lại nhìn.

– Kim Tại Trung?

Giữa một biển máu cùng xác người, hai người bọn họ đối diện với nhau. Một thân hắc y âm u mà lạnh lẽo, một thân bạch y thanh thoát mà mỹ lệ, cuộc đối đầu này sẽ diễn ra như thế nào đây?

– Không ngờ em lại quay lại, thật khiến người ta không thể tin nổi! _ Thảm Xương Mãn nhàn nhạt cười, ánh mắt thủy chung vẫn lạnh lẽo như băng.

– Người... vì sao lại tàn nhẫn như vậy? Họ không có tội! _ Tại Trung không tin nổi nhìn một màn trước mắt. Hai người bọn Duẫn Hạo cũng đã tiến tới sau lưng, cậu sợ hãi khi phải nhìn y đối mắt với tình cảnh này.

– Con người ta ra sao em chẳng lẽ không hiểu? _ Thảm Xương Mãn chỉ đơn giản cười rồi đáp lại. Vấn đề này đã nói rất nhiều lần rồi.

– Mẫu thân! Phụ thân! _ Duẫn Hạo không tin nổi trước những gì đang diễn ra. Hiên Viên sơn trang một nhà hơn trăm mạng người hiện tại đều trở thành oan hồn dưới lưỡi dao của kẻ kia. Y thực sự đã bị đả kích vô cùng lớn.

– Hạo! Giao cho ta giải quyết, xin người! _ Tại Trung xoay người ôm lấy Duẫn Hạo, đau lòng mở miệng. Tồn thất này phải bù đắp ra sao đây?

Thảm Xương Mãn nhìn Tại Trung ôm Duẫn Hạo tâm không nhịn được mà tức giận. Trong quá khứ, đây không phải là lần đầu tiên hẳn giết nhiều người như vậy, cũng chẳng phải lần đầu vì cậu mà trút giận lên kẻ khác nhưng chưa có một lần nào Tại Trung vì chuyện này mà quay lại cũng chưa bao giờ vì chuyện này mà lộ ra sự thương tâm áy náy như thế. Nhưng lần này lại vì tên Trịnh Duẫn Hạo kia mà thấy đối ư?

– Thảm Xương Mãn! _ Duẫn Hạo tức giận đến run rẩy, nhìn những người của Trịnh gia tất cả đều ngã xuống, nói y làm sao có thể nhẫn nhịn được? Tên ác ma kia quả thực là đáng chết.

– Ta giết người!

– HẠO!

Tại Trung sợ hãi kêu lên, Duẫn Hạo đã đẩy cậu ra mà lao tới phía Thảm Xương Mẫn, y không phải đối thủ của hắn, tuyệt đối sẽ không phải là đối thủ của hắn.

Thảm Xương Mẫn nhếch miệng cười, liếc mắt ra hiệu cho Hoắc Vân Thiên không cần xen vào, phát áo hiên ngang hướng Trịnh Duẫn Hạo nghênh đón.

Duẫn Hạo cầm kiếm lao tới, ánh mắt hẳn rõ sự điên cuồng phẫn nộ, Ma Anh kiếm dưới nắng càng thêm rực rỡ tỏa ra sát khí muốn đoạt mệnh tiêu hồn kẻ địch. Thảm Xương Mẫn không hề nao núng, phát tay nắm lấy mũi kiếm đang lao tới, dễ dàng mà chặn lại.

– Người... _ Duẫn Hạo dồn sức vào thanh kiếm trong tay, nhất định muốn đâm thẳng vào ngực Thảm Xương Mẫn.

Hắn nắm chắc mũi kiếm, bàn tay đầm máu, chảy thành từng dòng, tong tỏng nhỏ xuống đất.

– Người thì có cái gì hay? _ Thảm Xương Mẫn bất ngờ kéo mạnh, Duẫn Hạo không kịp trở tay ngay lập tức theo đà ngã xuống. Thảm Xương Mẫn vươn tay bóp lấy cổ Duẫn Hạo, tay còn lại chực muốn đâm thẳng vào ngực y.

BA!

– Ta.cắm.người.chạm.vào.hắn!

Một mảnh hồn độn xảy ra, Tuấn Tú phi thân đón lấy đại ca mình bị ném xuống, Hoắc Vân Thiên trừng mắt kinh ngạc nhìn hai kẻ ngang sức ngang tài lần đầu đối nghịch. Tại Trung để lộ nhân dạng ma cà rồng, đôi mắt đỏ ngầu tràn ngập tức giận, mạnh mẽ siết chặt cánh tay của Thảm Xương Mẫn.

– Vậy ta càng phải chạm vào hắn!

BA!! BA!!

Hai người, một hắc một bạch lao vào nhau điên cuồng giao tranh. Tại Trung vươn tay muốn nắm lấy cổ Thảm Xương Mẫn lại nhanh chóng bị hắn đẩy ngã vào tường, Thảm Xương Mẫn dồn sức bẻ ngoặt cánh tay của Tại Trung nhưng lại bị cậu dùng sức ném một cái thật mạnh ra xa.Đánh qua đánh lại một hồi, người một chưởng ta một chiêu cuối cùng cũng tới lúc phân tranh, Tại Trung nắm lấy một cây gỗ chỉ còn lại một nửa, đẩy Thảm Xương Mẫn vào tường vươn tay lên cao muốn đâm xuống.

Hoắc Vân Thiên sợ hãi tột độ run rẩy đứng tại chỗ, Duẫn Hạo cùng Tuấn Tú cũng lo lắng dõi theo, chờ đợi Tại Trung kết thúc mọi thứ. Nhưng vì sao... cánh tay giơ cao lại vẫn mãi chưa thể hạ xuống?

– Người đánh không lại ta, Mẫn! _ Tại Trung gằn giọng, đôi mắt đỏ ngầu nheo lại đầy nguy hiểm, trường phát hắc sắc mềm mại tán loạn sau lưng tựa như hàng ngàn hắc tuyến phiêu vũ. Bạch y nhiễm lấy máu tươi tựa như những cánh hoa anh đào rải rác buông xuống. Cái gì thanh cao mỹ lệ giờ đây chỉ còn là một hung thần lãnh huyết, đứng như bản chất thật của một ma cà rồng.

– Phải! Ta không phải thuần huyết đương nhiên đánh không lại em. Nhưng Tại Trung, em sẽ đâm ta sao? Thật sự có thể xuống tay sao? _ Thảm Xương Mẫn khéo môi rướm máu không hề nao núng mà ngược nhìn Tại Trung, dung mạo diễm đạm băng lãnh chưa một khắc nào suy chuyển.

Tại Trung nhìn Thảm Xương Mẫn rồi lại nhìn Duẫn Hạo sau lưng, cậu biết tổn thương này đối với y quá lớn nếu như không bắt Thảm Xương Mẫn trả giá thì thực sự là quá bất công đối với y. Nhưng chỉ có điều... cậu vẫn là không thể!

– Ta sẽ không giết người, Mẫn! Giao Phác Hữu Thiên cho ta, về sau tuyệt đối không được bám theo ta gây phiền phức. Chúng ta vĩnh viễn sẽ không gặp lại. _ Tại Trung trầm giọng nói vào tai Thảm Xương Mẫn, bàn tay cầm cọc đã buông lỏng.

– Hahahaha! Tại Trung em vốn không thể giết ta vậy hà có gì ta phải thực hiện cái yêu cầu vô lý đó? _ Thảm Xương Mẫn nghiêng đầu cười, ánh mắt lạnh lẽo hướng nhìn Tại Trung.

Tại Trung biết với lý do đó tuyệt không thể uy hiếp hắn nhưng nếu không thì phải làm thế nào? Cậu đã để Hiên Viên sơn trang bị hủy diệt dù chỉ còn hi vọng mong manh cũng muốn đưa Phác Hữu Thiên ra, tên ma

đầu đó là ái nhân của tiểu tử kia, nếu như ma đầu đó cũng chết Kim Tuấn Tú chắc chắn sẽ không bao giờ tha thứ cho cậu.

– Tại Trung! Giết hắn đi!

Đang thất thần, chợt phía sau có tiếng người nói. Tại Trung quay đầu lại, nhìn tới chủ nhân của âm thanh mềm yếu bi thương kia, Tuấn Tú một người vương máu ôm Duẩn Hạo, đôi mắt to tròn ngập nước, gương mặt trắng mịn vì phấn nở mà trở nên đỏ bừng. Người nhà của Tuấn Tú cùng Duẩn Hạo đã chết rồi, hỏi bọn họ làm sao không thể không đau đớn đây?

Nhưng...

– Tại Trung! Người mau giết hắn, hắn giết chết mẫu thân của ta còn không tha cho cả đứa trẻ còn ẵm ngửa. Tên cầm thú đó không đáng được sống, người còn chần chừ cái gì? _ Tuấn Tú không kiềm chế mà hét lớn, gương mặt đã ướt đẫm lệ.

– Tại Trung! Em sau cùng vẫn sẽ phải trở về mà thôi. Trên thế gian này, ngoài ta ra, em không còn có thể dựa vào ai khác. Có thể cho em yêu thương, cho em gia đình cũng chỉ là ta. _ Thẩm Xương Mẫn héch miệng thì thào vào tai Tại Trung.

Tại Trung nhìn Duẩn Hạo, ánh mắt y phẳng lặng như mặt nước, lặng lẽ nhìn cậu. Cậu biết y không ép cậu nhưng tâm y cũng rất đau. Mọi chuyện rút cục vẫn cứ như một vở kịch, lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần.

– Thả Phác Hữu Thiên ra! Mẫn! _ Tại Trung trầm giọng nhắc lại một lần nữa.

– Nếu không thì sao? _ Hấn nghiêng đầu, hỏi lại.

Tại Trung bình tĩnh suy nghĩ, ánh mắt dần đưa về sau. Dù là không chắc chắn nhưng cũng vẫn nên thử một chút.

Xoẹt!

Buông Thẩm Xương Mẫn ra, Tại Trung dùng tốc độ của ma cà rồng lao tới phía Hoắc Vân Thiên mạnh mẽ chế trụ y.

– Tại Trung! Em muốn làm gì? _ Thẩm Xương Mẫn từ dưới đất đứng lên, khó hiểu nhìn Tại Trung.

– Ta không thể giết người nhưng hắn thì khác. Đổi hắn lấy Phác Hữu Thiên! _ Tại Trung chìa mũi nhọn của cây gỗ trong tay lên cổ Hoắc Vân Thiên, máu đã chậm rãi tuôn ra.

– Em đùa sao? Dùng hắn uy hiếp ta, em thực không biết điều này rất nực cười sao? _ Thẩm Xương Mẫn mặt không biểu tình chỉ cười mà đáp.

– Nực cười hay không chỉ người mới là người hiểu rõ nhất, Mẫn! _ Tại Trung mỉm cười, giơ cao cây cọc trong tay mạnh mẽ đâm xuống. Hoắc Vân Thiên sợ hãi chỉ có thể nhắm mắt chờ đợi.

– DỪNG!

Quả nhiên, người hiểu Thẩm Xương Mẫn nhất không còn ai khác ngoài Kim Tại Trung. Cậu mỉm cười, nhìn Thẩm Xương Mẫn gương mặt đã trở nên u ám tới cực độ. Phải như vậy chứ! Dù có là ma cà rồng nhưng cảm xúc thì vẫn luôn tồn tại. Hắn có thể cố chấp với cậu như vậy thì chứng tỏ hắn không phải là kẻ máu lạnh vô tâm vô tính. Lẽ dĩ nhiên cũng vẫn có thể yêu.

– Dù sao mất đi một trợ thủ đắc lực để giữ một phế nhân cũng chẳng có ích gì. Được rồi, trả cho em! _ Thẩm Xương Mẫn nhún vai, sai người đưa Phác Hữu Thiên tới.

Tại Trung cùng Thẩm Xương Mẫn đối diện nhau, hai đôi mắt đỏ ngầu như mãnh thú, gầm gừ muốn cắn nuốt lẫn nhau. Sợi dây ràng buộc này vĩnh viễn không thể buông xuống nếu như một trong hai người không có kẻ chịu từ bỏ trước.

Phác Hữu Thiên được người đưa tới, thân thể tàn tạ đến cực điểm, Tuấn Tú đỡ Duẩn Hạo đứng dậy hai người cũng tiến tới đỡ lấy Phác Hữu Thiên. Tại Trung nhìn Phác Hữu Thiên vẫn còn một hơi thở thì thoáng an tâm, buông Hoắc Vân Thiên ra, lạnh lùng thả cọc gỗ trên tay xuống.

Hoắc Vân Thiên được thả ra lập tức trở về bên Thẩm Xương Mẫn, ánh mắt ẩn chứa nồng đậm tình cảm nhìn hần.

Tại Trung nhìn Duẫn Hạo cùng Tuấn Tú dìu Phác Hữu Thiên đi, lặng lẽ đứng nhìn thắm cảnh trước mặt, một Trịnh gia hơn trăm mạng tất cả đều đã chết. Trò chơi này liệu có nên tiếp tục nữa hay không?

– Tại Trung! Nhớ kỹ, cho tới khi nào em còn chưa trở về, ta tuyệt đối không bỏ qua cho Trịnh Duẫn Hạo!

Thẩm Xương Mẫn lạnh lùng bỏ lại một câu sau đó cùng Hoắc Vân Thiên và những kẻ khác nhanh chóng rời đi. Tại Trung ngửa mặt nhìn bầu trời xanh trên cao, ánh mắt ảm đạm tới thê lương. Rút cục thì như thế nào mới tốt đây? Cậu cùng Thẩm Xương Mẫn còn phải dây dưa tới bao giờ?

“Lê ra ngày đó ta không nên để người trở thành ma cà rồng!”

Sự hồi sinh này... vốn dĩ đã chính là sai lầm!”

...

Giữa bãi đất rộng lớn, hơn một trăm ngôi mộ lớn nhỏ được mọc lên, tiền giấy bay khắp nơi, khói hương nghi ngút, trên mỗi ngôi mộ mới là một tấm bia bằng gỗ được khắc chữ. Tại Trung sau khi giúp huynh đệ Duẫn Hạo chôn cất cho mọi người thì lặng lẽ đứng một bên, nhìn bọn họ vái lạy từng người. Phác Hữu Thiên sau khi được Tại Trung cho máu cũng đã bình phục, đi hái một chút hoa dại mang tới để trên từng ngôi mộ.

Tại Trung lặng lẽ nhìn gương mặt của ba người kia, ai cũng đều thương tâm đau xót, sự áy náy trong tâm can của cậu lại càng tăng lên.

– Được rồi! Tuấn Tú, nghỉ một chút! _ Duẫn Hạo gọi Tuấn Tú trở lại, công việc chôn cất cũng đã hoàn thành.

Tại Trung biết giữa bọn họ đã xuất hiện khoảng cách, huynh đệ Duẫn Hạo bất chấp nguy hiểm cứu cậu nên mới đẩy Trịnh gia tới thắm cảnh diệt vong, vậy mà cậu lại chỉ đứng trơ mắt nhìn hung thủ rời đi mà không làm gì, đây thực sự đối với bọn họ là một đả kích không nhỏ.

– Hạo! _ Tại Trung nhỏ giọng gọi Trịnh Duẫn Hạo. Y quay lại nhìn cậu rồi chậm rãi bước đến, nhẹ nhàng mỉm cười.

– Không phải lỗi của người!

– Là lỗi của hần!

Tại Trung cùng Duẫn Hạo quay lại nơi phát ra thanh âm ẩn chứa sự tức giận kia, Kim Tuấn Tú đứng bên cạnh Phác Hữu Thiên, ánh mắt không giấu nổi bất mãn cùng thất vọng nhìn Tại Trung.

– Đệ đang nói gì vậy? _ Duẫn Hạo nhíu mày nhìn Tuấn Tú.

– Không phải sao? Thẩm Xương Mẫn là vì hần nên mới diệt Trịnh gia, đại ca chuyện này tất cả chúng ta đều rõ ràng. _ Tuấn Tú thoát khỏi cái ôm của Phác Hữu Thiên, lao tới trước mặt Kim Tại Trung mà nói.

– Tại Trung! Ta hỏi người, lúc đó người rõ ràng có thể giết Thẩm Xương Mẫn, vì sao lại buông tay? Chúng ta vì một người không thân không quen là người mà hi sinh hơn trăm mạng người của Trịnh gia, hi vọng người có thể lấy máu hần mà xoa dịu các oán hồn. Vậy mà cuối cùng... người nói cho ta biết người và Thẩm Xương Mẫn rút cục là loại quan hệ gì? _ Tuấn Tú không tìm được mà chỉ trích Tại Trung. Hơn một trăm nhân mạng Trịnh gia, còn có mẫu thân... món nợ này phải nói cậu làm sao mà nuốt trôi đây.

– Tuấn Tú! Đệ ...

– Hần... là đại ca của ta! Là người thân duy nhất còn tồn tại trên thế gian này. Xin lỗi, Tuấn Tú, người nói đúng, tất cả đều là lỗi tại ta. Nếu như cần máu của hần thì cứ lấy trên người của ta, cũng như nhau mà thôi. _ Tại Trung nhẹ giọng đáp lại, trước ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người rút ra một đoản đao, mạnh mẽ cứa vào cổ mình, máu lập tức tuôn chảy.

– Tại Trung! Không được làm như vậy! _ Duẫn Hạo kinh hoàng ôm lấy Tại Trung, muốn đoạt lấy đao nhưng dưới sự cố chấp của cậu, y rút mãi cũng không chịu buông tay.

– Người ... _ Tuấn Tú sợ hãi nhìn Tại Trung một người nhuốm đầy máu, gương mặt phẫn nộ nhất thời trắng bệch.

– Lấy máu của ta... xoa dịu hơn trăm mạng của Trịnh gia có được không? Xin lỗi, nhưng ta không thể giết hắn! _ Tại Trung vẫn cứ như vậy cầm đoản đao vào sâu trong cổ, máu tươi ồ ồ chảy ra nhìn vô cùng dọa người.

– Tuấn Tú! Tha thứ cho Tại Trung, cứu hắn cũng là người cùng Duẫn Hạo tình nguyện. Xảy ra cơ sự này cũng không ai lường trước được. Chi bằng hiện tại suy nghĩ cách đối phó với Thảm Xương Mẫn không phải sẽ tốt hơn sao? _ Phác Hữu Thiên nhìn Tại Trung một màn như vậy cũng kìm không được mà lên tiếng.

Tuấn Tú hai mắt ngật lệ nhìn Tại Trung, sau đó xoay người bỏ đi.

– Tất cả đều tại tên ác quỷ đó!

– Tại Trung! Buông đao ra mau! _ Duẫn Hạo rống giận giật lấy đoản đao trong tay Tại Trung, gương mặt đã tái nhợt vô cùng.

Tại Trung mất nhiều máu cũng không chịu được mà ngã vào lòng Duẫn Hạo rồi ngất đi, khóe mắt vẫn còn vương lệ.

Duẫn Hạo đau lòng ôm lấy miệng vết thương của Tại Trung, cũng may vết thương liền lập tức lành lại. Y nhẹ thở hắt ra rồi cũng đưa Tại Trung trở về. Phác Hữu Thiên thì cũng chạy theo Tuấn Tú vào rừng.

...

– Người rất thất vọng về ta có phải không? _ Tại Trung ngồi dựa vào ngực Duẫn Hạo, gương mặt trắng nhợt dọa người kinh hãi nhưng dù có nói thế nào cũng quyết không uống máu của Duẫn Hạo.

– Không phải lỗi của người, Tại nhi! _ Duẫn Hạo chỉ nhẹ mỉm cười đáp lại.

– Đừng tự lừa dối bản thân nữa. Là lỗi của ta, ngay từ đầu khi chúng ta gặp nhau, ta không phải đã nói rồi sao? _ Tại Trung kích động xoay người lại, nắm lấy vạt áo trước ngực Duẫn Hạo mà siết lấy.

– Người nếu như dây dưa cùng ta... tuyệt đối sẽ không có kết quả tốt! Ngày hôm nay Thảm Xương Mẫn thảm diệt Trịnh gia, ngày mai chưa biết chừng hắn sẽ giết ái đệ của người, ngày kia rồi sẽ đến lượt người. Duẫn Hạo! Đó là sai lầm, ngày đó người vì sao lại đi tìm ta?? _ Tại Trung hai mắt đăm lệ ngược nhìn Duẫn Hạo, cậu biết trong chuyện này y chính là người bị tổn thương nhất nhưng tuyệt nhiên ngay cả một lời oán than cũng không hề nói, vẫn còn muốn tiếp tục bảo hộ cậu. Y có phải là điên rồi không?

– Ta... không hối hận! Ngày hôm nay Trịnh gia bị hủy diệt không phải lỗi của người, tất cả đều là lỗi tại ta. Nhưng ta không hối hận vì ngày đó quay lại tìm người, lại càng không hối hận khi đã yêu người. Ta chấp nhận, chấp nhận cùng Thảm Xương Mẫn đối đầu. Chỉ cần giữ được người, ta sẽ không còn gì luyến tiếc!

Duẫn Hạo nhẹ giọng nói, ôm lấy thân thể lạnh lẽo của Tại Trung vào lòng, khóe mắt y cũng đã hoen lệ nhưng tuyệt nhiên vẫn kiên trì không rơi một giọt nước mắt. Phải, y biết đây là hậu quả của việc dây dưa cùng Tại Trung, ngày đó cũng biết Tại Trung không hề nói đùa nhưng y chấp nhận. Là y cam tâm tình nguyện muốn làm như vậy. Hỡi một trăm oan hồn Trịnh gia, phụ thân, mẫu thân có oán, có trách hãy đổ hết lên Trịnh Duẫn Hạo này, chính là do ta vô dụng không thể bảo vệ được các người.

Tất cả đều là lỗi của ta!

Cầu xin các người đừng oán trách hắn!

Tại Trung... hắn không có lỗi!

Tà dương dần dần kéo đến, âm đạm tới thê lương. Số mệnh vốn đã định sẵn mỗi lương duyên này sẽ gặp phải trắc trở khổ đau, nếu như vẫn cố chấp ắt sẽ không tránh khỏi bị thương. Đây vốn dĩ chỉ mới là khởi đầu mà thôi.

End đoạn 14.

15. Chương 15

‘ KHỨ

– Phụ thân! Cầu xin người, thả Mẫn ra đi! Các người mau buông ta ra!!! _ Nó điên cuồng giãy giụa cố gắng thoát ra khỏi những cánh tay đang kìm giữ mình, ánh mắt đỏ ngầu của nó như thể một ngọn lửa hung hãn muốn lao tới thiêu đốt mọi thứ. Nó đang dần mất kiểm soát!

BỚP!!! RẦM!!!

– Tại Trung! Người... _ Hoàn Khánh khó chịu nhăn mặt, bả vai hằn đau nhói khi bị đứa em trai không nương tình mà đánh bật ra.

– Các người... cú! _ Nó điên cuồng bóp lấy cổ của Thừa Ân, nhân dạng ma cà rồng trở nên đáng sợ hơn bao giờ hết.

– CÁC CON ĐANG LÀM CÁI GÌ THẾ HẢ??

Tiếng hét uy quyền vang lên, ba anh em giật mình dừng lại trận đấu, ánh mắt đỏ dần về phía trước.

– Mẫu thân!

Ba anh em lập tức kêu lên, phía trước mặt họ, một người phụ nữ tuổi ngoài tứ tuần đang lặng lẽ đứng, bà dùng ánh mắt giận dữ nhìn bọn họ, phong thái cao quý và lạnh lùng.

– Tại Trung! Thả Thừa Ân ra! _ Bà đánh giọng nói, ánh mắt cực kì không hài lòng nhìn đứa con út của mình.

Tại Trung giật mình, nhìn mẫu thân rồi nhìn tới anh trai, cuối cùng nó cũng buông tay. Thừa Ân ngã xuống sàn, ánh mắt bất mãn nhìn đứa em út của mình, nhóc con đó rõ ràng so với bọn hắn nhỏ hơn nhưng vì sao nó lại là đứa mạnh nhất, ngoài phụ thân và mẫu thân, không ai có thể chế ngự con báo hoang dại này.

– Con làm loạn như vậy đủ chưa? _ Bà bước từng bước tới trước mặt đứa con út của mình, ánh mắt lạnh lẽo hướng nhìn gương mặt ngây thơ đẹp đẽ tựa như ảo ảnh phản chiếu của chính mình thời còn niên thiếu. Đứa nhỏ ngu ngốc này...!

– Con không làm loạn, Mẫn là anh trai con, không ai có quyền làm Mẫn tổn thương! _ Nó ngược mắt nhìn mẫu thân, giận dữ mở miệng.

– Tại nhi! Thằng con lai đó không giống chúng ta, nó không còn mang họ Kim nữa! Phụ thân đã đuổi nó đi vậy mà còn dám quay lại, đúng là ngu ngốc! _ Hoàn Khánh cười một cách khoái chí, ánh mắt tràn ngập sự khinh bỉ cùng chán ghét, tựa như hắn đang nói về một thứ rác rưởi.

– Người câm miệng! Mẫn là anh trai ta cũng là em trai người! Người có thể phủ nhận tình cảm anh em nhưng không thể quên Mẫn đã đối với người tốt như thế nào! _ Nó trừng mắt nhìn Hoàn Khánh, đôi mắt đỏ ngầu tràn ngập sự đe dọa.

– Dừng cãi nữa! Kết thúc chuyện này ở đây đi! _ Bà lên tiếng cắt ngang cuộc cãi vã, trên gương mặt xinh đẹp, đôi mắt trong suốt tĩnh lặng như một mặt nước phẳng lặng đến kì lạ. Biểu hiện lãnh đạm hờ hững tựa như người được nhắc tới cùng bà không có quan hệ.

– Mẫu thân! Thả Mẫn ra đi, con hứa đây sẽ là lần cuối cùng! _ Nó không ngần ngại mà quỳ xuống trước mặt bà, đôi mắt đã ngấn lệ.

– Không thể! Người quyết định là phụ thân của con! _ Bà quay mặt đi, lạnh lùng bước qua nó.

– Mẫu thân!

Từng bước chân của bà chợt đình chỉ ...

– Mẫn... anh ấy không có lỗi! Và quan trọng nhất, anh ấy cũng giống như chúng con, đều là con trai của người. Làm ơn, con cầu xin người, đừng bỏ rơi Mẫn! _ Nó trầm giọng nói, không hề quay lại nhìn, chỉ đều đều nói ra mọi thứ.

Bà nhẹ chớp mắt, quàng nước đã đóng đầy lập tức được đẩy vào trong. Không quay lại cũng như trả lời, bà lại lặng lẽ rời đi, tiếng “cộp cộp” của gót giày nện xuống sàn cứ xa dần, xa dần cho tới khi mất hút.

Nó nghiêng đầu, ánh mắt tràn ngập thất vọng cùng không tin nổi mà nhìn mẫu thân của mình ra đi. Bà... cứ như vậy mà đi sao?

– Uhm!

– Sao vậy? Khó ngủ ư? _ Cảm giác người trong lòng lại trở mình, Duẩn Hạo mở mắt, cúi nhìn Tại Trung.

– Không có! _ Tại Trung mỉm cười lắc đầu, lại rúc sâu hơn trong vòng tay của Duẩn Hạo.

– Có ta ở bên người, mau ngủ đi! _ Y mỉm cười dịu dàng, nhẹ nhàng xoa đầu cậu.

Tại Trung chớp mắt, cố gắng xua tan những ký ức của quá khứ. Cậu tuyệt đối không muốn nhớ lại nữa.

– Phụ thân! Đừng... cầu người, trừng phạt con đi, ngàn vạn lần đừng làm như vậy! _ Nó dùng hai đầu gối bò tới trước mặt người đàn ông mà mình phải gọi là cha kia, gương mặt xinh đẹp đã ướt đầm lệ từ bao giờ, cho dù có đau đớn tới mức nào, nó cũng muốn tiếp tục cầu xin ông ta.

– Tại nhi! Con đừng chọc giận ta, nói một câu nữa, ta liền sai Thừa Ân dùng Ma tiền thảo chà lên lưng con. Mau ra ngoài! _ Ông trừng mắt, gương mặt uy nghiêm bá đạo đáng sợ vô cùng.

– Không được! Phụ thân tha cho Mẫn đi, cầu xin người, muốn con làm gì cũng được! Thả Mẫn ra đi! _ Nó điên cuồng lắc đầu, mặc kệ sự đau đớn mà Ma tiền thảo mang tới.

– Đồ cứng đầu! Thừa Ân! _ Ông giận dữ quát lớn, liếc mắt ra lệnh cho đứa con bên cạnh.

Thừa Ân ái ngại nhìn em trai ngu ngốc của mình, bàn tay đeo găng nắm một bó Ma tiền thảo, chậm rãi tiến lại gần.

– Tại nhi! Mau xin lỗi phụ thân, em sao lại bướng bỉnh chọc giận người! _ Hoàn Khánh ở một bên cũng xót xa đỡ lời.

– Không cần, ta chấp nhận chịu trừng phạt, chỉ cần thả Mẫn ra! _ Nó không ngần ngại mà nói lớn, mái tóc dài màu đen tuyền vương trên phần thân trên trần trụi, nó xoay người muốn chạy tới chỗ Mẫn, người đang bị hai tên gia nhân giữ chặt không thể phản kháng.

– Tên nhóc này, Thừa Ân người còn chờ gì nữa! _ Ông tức giận quát lớn, Thừa Ân sợ hãi vội vã kéo Tại Trung lại, dùng sức đè nó xuống, mạnh mẽ chà Ma tiền thảo lên tấm lưng trắng mịn.

Xèo!!! Xèo!!!

– Aaaaaaaaaa!!!

Giật mình tỉnh giấc, Thẩm Xương Mẫn vội vàng mở mắt, sau cơn mê man dường như hẳn cảm thấy mọi thứ thật mơ hồ duy chỉ có tiếng hét kia ...

– Tiểu Tại! Mau... dừng tay! _ Mở mắt ra, hình ảnh đầu tiên chính là đứa em trai bảo bối bị tra tấn, hẳn không chịu nổi mà muốn lao tới nhưng lại quên rằng hai đầu gối đã bị người đánh gãy nát.

– Aaaaaaaaaa!!!

Tại Trung đau đớn mà hét lên, cảm giác bỏng rát thiêu cháy da thịt nó, từng cơn đau đớn lan tỏa khắp cơ thể, sự thống khổ không thể nào tả xiết.

– Kim Thiên Trụ! Đừng tổn thương hẳn... là ta... tất cả là do ta! _ Thẩm Xương Mẫn cố gắng nén đau, toàn thân không có nơi nào là không bị thương, nhưng nỗi đau này cũng không thể so sánh với nỗi đau trong tâm can của hẳn lúc này.

– Người nhận? _ Kim Thiên Trụ nheo mắt nhìn, trầm giọng hỏi lại.

– Là ta ... là ta dụ dỗ Tại Trung! Là ta cố tình bám lấy hắn, lợi dụng hắn để trở lại Kim gia!_ Thẩm Xương Mẫn khó khăn nói từng chữ, đôi mắt đã nhiễm một tầng nước mờ mịt.

– Không... không phải! Mẫn người đang nói cái gì? _ Nó đau đớn gục dưới sàn, trên tấm lưng trắng mịn giờ đây đã loang lổ đầy những vết máu.

– Tất cả đều là lỗi của ta! _ Hắn quỳ bằng hai đầu gối gãy nát, khoe miệng còn vương máu, lời nói từ miệng dường như nghẹn ở cổ họng, âm thanh phát ra không được rõ ràng.

– Được! Giải cho một đứa con hoang như mày, ta đã cho mày cơ hội nhưng là mày không biết nắm lấy, muốn tự mình lao tới chỗ chết! _ Kim Thiên Trụ neho mắt, bước tới gần hắn, ông dùng đôi bàn tay chắc khỏe như hai gọng kìm của mình túm lấy cổ áo đầy máu của hắn mà xách lên, trong con người đổ ngẫu sự chán ghét cùng giận dữ. Mỗi lần nhìn vào gương mặt Thẩm Xương Mẫn ông lại nhớ tới tên đàn ông kia cùng với tội lỗi của người vợ. Một tên nghiệt chủng!

– Ông tức giận cái gì? Cảm giác thất bại khó chịu tới như vậy sao? _ Hắn nhếch miệng cười, cố gắng dồn mọi sự tức giận lên người mình.

Ở phía bên kia, Tại Trung đã lả đi vì đau đớn, chưa có lệnh của Kim Thiên Trụ thì không thể dừng lại. Hắn đau đớn nhìn người mẹ đã thân sinh ra mình, bà ta có thể bỏ mặc hắn nhưng Tại Trung không phải là đứa con bà ta yêu thương nhất sao? Vì sao lại đứng nhìn nó bị hành hạ như vậy?

– Hừ! Thứ nghiệt chủng như mày... đúng là dơ bẩn! Ta sẽ cho mày biết cảm giác thất bại nó là như thế nào! _ Ông nghiến răng, trừng mắt nhìn hắn. Dám đối đầu với Kim Thiên Trụ này tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt đẹp.

– Mang nó vào ngục, ném cho bọn nô lệ trong đó! _ Ông lạnh lùng ra lệnh, ném hắn cho hai tên gia nhân. Một mệnh lệnh tàn nhẫn được ban ra.

Tất cả đều sững sờ và bàng hoàng khi nghe thấy mệnh lệnh của Kim Thiên Trụ, Kim phu nhân run rẩy nhìn chồng của mình, hai bàn tay đan vào nhau, xoắn lại tới chặt vật. Nhưng rút cục bà cũng không dám hé răng nói một lời nào.

– Không... phụ thân người đừng làm như vậy! NGƯỜI TUYỆT ĐỐI KHÔNG THỂ LÀM NHƯ VẬY!!! _ Nó sợ hãi hét lớn, hai cánh tay bị hai người anh trai kiềm giữ liên tục vùng vẫy. Ném cho bọn nô lệ ư? Không cần nói cũng có thể hiểu hình phạt này tàn khốc như thế nào.

– Thừa Ân! Hoàn Khánh! Mang Tại Trung nhốt vào, dùng xích sắt trói nó lại, dùng cả Ma tiên thảo nữa! _ Kim Thiên Trụ lạnh lùng bước đi, ánh mắt không hề có một tia biểu cảm.

– KHÔNG!!! CÁC NGƯỜI BUÔNG TA RA!!! MẶN!! TRẢ HẮN CHO TA!!!

Nó vùng vẫy, nước mắt rơi ướt gương mặt, cố gắng lao tới chỗ hắn. Hắn lặng lẽ không nói gì, để mặc cho hai tên gia nhân lôi đi, khoe môi ướt máu nhẹ mỉm cười, ánh mắt nhu hòa dịu dàng nhìn Tại Trung, như thể muốn nói rằng “ Tiểu Tại! Tạm biệt!”

– KHÔNG!!! TA KHÔNG CHO PHÉP!! BUÔNG HẮN RA!!!MẶN! MẶNNNNN!!!

Cánh cửa dần khép lại, trên gương mặt hắn, hai hàng lệ đã tuôn rơi.

Trời hửng sáng, Tại Trung từ trong lòng Duẫn Hạo nhẹ nhàng chui ra, cẩn thận không đánh thức y, rón rén bước ra ngoài. Bên ngoài trời, bình minh đang dần đến, sương lạnh còn vương trên những ngọn cây, trong không khí vương vấn mùi thơm của đất. Tại Trung đứng nhìn ánh mắt trời đang dần ló rạng rồi lại cúi nhìn chiếc nhẫn ở trên tay, chiếc nhẫn này là của hắn, nó là cùng một đôi với chiếc nhẫn của cậu. Ánh mắt chợt trở nên thật âm đạm, cậu bước tới con suối ở gần đó, tiếng nước róc rách nghe thật êm tai, Tại Trung cúi xuống vươn tay chạm vào làn nước mát lạnh, khoe môi nhẹ mỉm cười thật buồn.

– Hừ! _ Nó nhìn những sợi xích sắt đang kiềm giữ hai cổ tay của mình, ánh mắt đổ ngẫu tràn ngập điên cuồng, nó phải thoát khỏi đây, phải cứu hắn. Nhìn bên ngoài cửa, chỉ có một gia nhân trông chừng, có lẽ Kim Thiên Trụ cho rằng nó không thể làm loạn được khi đã bị uống Ma tiên thảo nhưng còn chưa phải là hết cách.

- A... ưm! __ Nó nhăn mặt, khó chịu kêu lên thành tiếng.
- Thiếu gia! __ Tên gia nhân ở bên ngoài thấy cậu chủ có điểm khó chịu liền vội vã chạy tới.
- Người sao vậy? __ Tên gia nhân nghiêng ngó xem xét, cậu chủ bị đau ở đâu ư?
- Ta... lưng ta đau! __ Nó vốn dĩ là bị xích dựa vào tường nên chắc chắn tên gia nhân không thể chạy ra đằng sau mà chỉ có thể từ đằng trước mà kiểm tra, cố ý kêu vài tiếng khổ sở, dụ tên gia nhân lại gần.
- Vậy... để tôi xem qua! __ Tên gia nhân suy nghĩ có chút đắn đo, tuy rằng thiếu gia bị phạt nhưng suy cho cùng đây cũng là đứa con lão gia thương yêu nhất, không thể để chuyện gì xảy ra được, nếu không hẳn có mười cái mạng cũng gánh không nổi.

Nghĩ vậy, tên gia nhân mới vươn mình nhìn ra sau, hai cánh tay vòng qua cổ nó, nhẹ nhàng nới rộng cổ áo để kiểm tra. Nó nhẹ mỉm cười, đôi mắt đỏ lạnh lùng lóng lên một tia tàn nhẫn, đợi cho đúng thời điểm, nó há mở miệng, lộ ra hai chiếc răng nanh sắc nhọn không ngần ngại mà cắn phập vào cổ tên gia nhân. Để giải Ma tiền thảo cách đơn giản nhất chính là uống máu tươi.

- Aaaaaaaa!! __ Tên gia nhân đau đớn kêu lên, dùng mọi cố gắng để đẩy nó ra nhưng như một con thú săn mồi nó tuyệt nhiên không chịu buông ra, cứ cắn như vậy cho đến khi con mồi tắt thở.
- Hừ! __ Tên gia nhân cuối cùng cũng tắt thở, nó buông hẳn ra, khoe miệng ướt đẫm máu trông cực kì đáng sợ, nó thở đều, đợi cho máu tươi ngấm vào toàn bộ cơ thể, đẩy lùi tác dụng của Ma tiền thảo.
- Chết tiệt! __ Nó nhìn hai chiếc còng đang giữ lấy cổ tay mình, không thể dùng sức phá đứt chúng. Cách duy nhất để thoát ra chỉ có thể là ...

BỚP!! CRẮC!!!

- Ừ... um!! __ Nó đau đớn cắn chặt môi, cố gắng rút bàn tay ra khỏi chiếc còng, xương bàn tay đều đã bị đập nát.
- Ừm! __ Nó sau khi rút được hai bàn tay của mình ra, liền chậm rãi bò tới xác tên gia nhân, cúi xuống, tiếp tục uống máu để có thể chữa lành vết thương ở tay.

Sau khi thoát khỏi phòng giam, nó cẩn thận trốn đi, tránh mọi ánh mắt của đám người trong gia đình, nhanh chóng chạy tới ngục.

Ngục thất là nơi ở và làm việc của đám nô lệ hèn mọn, chúng đều là những kẻ dòi dào sức khỏe giống như những công cụ lao động có tri giác. Nơi đó tắm tối và vô cùng ghê tởm, những tên nô lệ đó chúng đã bị cấm dục từ rất lâu rồi, nếu như có thể vợ được một thứ để giải tỏa, chắc chắn chúng sẽ điên cuồng mà cướp đoạt. Hẳn vốn dĩ được lớn lên trong cuộc sống giàu sang, thân thể được chăm sóc vô cùng chu đáo, nếu như rơi vào tay những kẻ kia, chắc chắn sẽ là món ngon của bọn chúng.

Nó dùng hết khả năng chạy tới ngục nhưng khi đứng trước cửa vào, ánh mắt nó tràn ngập sợ hãi cùng kinh hoàng, hai bàn tay không ngừng run rẩy.

- Hahahaha!!! Tới lượt tao!
- Mau lên, tao cũng chịu không nổi nữa rồi!

Bàn tay nó run run chạm tới cánh cửa, mạnh mẽ đẩy ra.

Nhìn những cánh hoa úa tàn rụng vượn đầy trên mặt suối, lặng lẽ theo sự đưa đẩy của dòng nước mà trôi đi. Ánh mắt cậu lại hướng tới phía chân trời xa xăm, nhẹ thở dài một tiếng, cậu ngồi trên mặt đá, lưng dựa vào một thân cây. Tại Trung cúi nhìn hai bàn tay của mình, thật trắng, thật sạch sẽ nhưng đó chỉ là đã được gột rửa, bàn tay này của cậu đã không biết bao nhiêu lần nhuộm đẫm máu người, suy cho cùng mẫu thân biến gia đình thành ma cà rồng chỉ vì muốn bảo vệ anh em họ chứ đâu có biến họ thành quái vật. Nhưng sai lầm của bà đó chính là đã chống lại tự nhiên, hậu quả ngày đó là điều không thể tránh khỏi, tự nhiên đã trừng phạt bà bằng cách phá tan cái gia đình mà bà cố gắng hết sức để bảo vệ. Gia tộc ma cà rồng thuần chủng, lúc này chỉ còn lại có mình cậu và người thân của cậu cũng chỉ còn lại mình hẳn.

- Mẫn! Sự hận thù trong lòng ngươi bao giờ mới tiêu tán đây?

Không gian tràn ngập mùi tanh nồng pha lẫn với sự hôi hám tới ghê tởm, hơn ba mươi tên nô lệ giờ đây chỉ còn là những cái xác không còn ra hình thù, từng bộ phận cơ thể vương vãi khắp nơi, máu đỏ nhuốm ứ, chảy thành một vũng lớn. Giữa đồng xác người, nó một thân ướt máu ôm lầy hắc, thân thể còn đương run rẩy, máu tanh nhiễm ứt bàn tay cùng gương mặt nó, cổ vị tanh nồng luôn kích thích sự ham muốn của nó vì sao lúc này trở nên thật kinh tởm, nó cảm thấy ghê tởm, cảm thấy những dòng máu này thực bẩn, nó muốn gột rửa tất cả.

– Mẫn! Mở mắt ra, nhìn ta! _ Run run chạm tay lên gương mặt của người nằm trong lòng, nó sợ hãi nhìn gương mặt tái nhợt của hắc, thân thể mềm nhũn không còn chút sinh khí.

Nó cắn mạnh vào cổ tay mình, ấn vào miệng hắc nhưng hắc không nuốt được nữa, máu tươi toàn bộ đều tràn ra ngoài. Nó luống cuống cắn vào cổ tay mình một lần nữa, hút lấy máu của chính mình rồi sau đó ấn môi mình lên đôi môi lạnh của hắc, chỉ cần còn một hi vọng, nó nhất định sẽ không từ bỏ. Nó không thể mất hắc, tuyệt đối không thể mất hắc!

– Mẫn! Xin người... mở mắt ra đi! Mẫn! _ Nước mắt nó hòa cùng với máu trên mặt chảy xuống, rơi trên gương mặt của hắc. Nó sợ hãi, sợ hãi mất đi hắc, người anh trai nó yêu thương nhất, người đã cho nó cảm giác đứng nghĩa nhất về một gia đình. Hắc đã vì nó mà bị hành hạ trở thành bộ dạng như thế này, nó biết phải làm sao đây? Làm ơn, hãy mở mắt ra đi!

– Tại nhi!

Giật mình mở mắt, Tại Trung nhìn thấy Duẫn Hạo đã ở trước mắt từ lúc nào, vẫn là bộ dạng ngạo suất bức người đó, vẫn là nụ cười dịu dàng ấm áp đó. Ở bên cạnh y, cậu thực cảm thấy bình yên và hạnh phúc.

– Sao lại ra đây một mình? _ Duẫn Hạo ngồi xuống bên cạnh, kéo Tại Trung ngồi dựa vào lòng mình, y sợ khí trời lạnh lẽo này sẽ khiến Tại Trung sinh bệnh, ngày hôm qua Tại Trung đã mất quá nhiều máu, cơ thể vẫn còn rất yếu, y thực lo lắng.

– Đánh thức người sao? _ Tại Trung mỉm cười, ngồi trong lòng Duẫn Hạo, ngược đôi mắt xinh đẹp lên nhìn y.

– Cũng biết là đánh thức ta sao? Người nghĩ coi, bỗng nhiên vòng tay trở nên trống rỗng, ta có thể không tỉnh sao? _ Duẫn Hạo mỉm cười, ôm lấy bảo bối trước ngực.

– Hạo! Người còn giận ta không? _ Tại Trung nhẹ giọng hỏi, vươn bàn tay nhỏ chạm lên gương mặt y.

– Ta vì sao phải giận người! Nhưng nói không hận Thẩm Xương Mẫn thì là nói dối, ta đương nhiên không thể không oán hận hắc, hơn một trăm sinh mạng Trịnh gia đều trở thành oan hồn dưới tay hắc. Nhưng đó là lỗi của ta, là ta cam tâm tình nguyện, là ta hại bọn họ, không phải người! _ Y khẽ hôn lên trán cậu, ánh mắt nhu hòa phẳng phát nổi u buồn đau xót.

Tại Trung ngược mắt nhìn Duẫn Hạo, biết rằng y vì mình đã chịu quá nhiều đau khổ. Nhưng cậu không muốn lại chia xa, những lần trước, cậu vì bị Thẩm Xương Mẫn đe dọa đều từ bỏ hết thấy những người xung quanh, luôn luôn chỉ độc bước một mình nhưng lần này cậu không muốn từ bỏ. Cậu không biết cái gì là nhất kiến chung tình cũng không biết yêu thương sâu sắc như thế nào, cậu chỉ hiểu, cậu muốn ở bên y, muốn nằm trong vòng tay ấm áp của y mà ngắm nhìn đất trời xinh đẹp này, muốn vĩnh viễn ở bên y không bao giờ chia ly. Nhưng Thẩm Xương Mẫn, hắc nhất định sẽ không bỏ qua mà cậu lại không thể xuống tay với hắc.

Chẳng lẽ để có thể có hạnh phúc lại khó đến như vậy sao?

– Mẫn! Người vì sao lại muốn bắt Tại Trung? _ Hoắc Vân Thiên ngồi trên ghế, ánh mắt hướng nhìn nam tử đang nửa nằm nửa ngồi trên cấm tháp. Hắc lúc nào cũng như vậy, bình thần đến đang sợ.

– Tại Trung! Em ấy là gia đình của ta! Thiên người có biết ta yêu quý gia đình mình tới mức nào không? Ta yêu quý bọn họ tới mức phải tự tay mình móc tim bọn họ ra mới chịu được đây! Hahahaha!!! _ Hắc phá lên cười, vui vẻ nhắm nháp hoa tửu trong tay.

– Người... nếu tiếp tục, Tại Trung nhất định sẽ hận người! _ Hoắc Vân Thiên biết hắc là vì quá yêu thương người đệ đệ kia nên mới như vậy. Nhưng y không hiểu, hắc lo sợ điều gì? Lo sợ điều gì mà phải ưỡng ép

Kim Tại Trung kia đến bước đường cùng như vậy?

– Thiên! Tại Trung là đứa em ta yêu thương nhất, ta coi em ấy còn quan trọng hơn cả sinh mạng của mình. Chỉ cần là điều Tại Trung muốn ta nhất định sẽ giành lấy cho nó. Nhưng nó vì sao lại chạy trốn ta? Vì sao lại dựa dẫm tin tưởng những kẻ không thân không quen kia? Ta là đại ca của nó, chỉ có ta mới có thể yêu thương và bảo hộ nó! Ta tuyệt đối không cho phép bất kỳ kẻ nào dám làm tổn thương nó! __ Hấn trầm giọng đáp, ánh mắt tràn ngập lệ quang đáng sợ.

Hoắc Vân Thiên trầm ngâm suy nghĩ, một lúc lâu sau mới mở miệng.

– Người không thể tin tưởng bất kỳ ai ngoài Kim Tại Trung ư? Không tin rằng, ngoài Kim Tại Trung vẫn có người khác có thể yêu thương và ở bên cạnh người?

– Phải! Ta chỉ tin tưởng Tại Trung, tình cảm nó dành cho ta vĩnh viễn sẽ không thay đổi!

Hấn không ngần ngại mà đáp, lời nói đó vô tình như lưỡi dao sắc cứa vào trong tim Hoắc Vân Thiên, Thẩm Xương Mẫn nói như vậy có phải là muốn nói sẽ không bao giờ tiếp nhận tình cảm của y không? Có lẽ nào lại là như vậy?

– Mẫn! Người... biến ta trở thành ma cà rồng được không? __ Hoắc Vân Thiên lặng lẽ đáp, ánh mắt ảm đạm ngắm nhìn làn huân hương đang lan tỏa.

– Vì sao? Người muốn trở thành ma cà rồng làm gì? __ Hấn ngồi thẳng người dậy, nhíu mày nhìn Hoắc Vân Thiên.

– Trở thành ma cà rồng thì sẽ có thể giúp cho người nhiều việc hơn cũng không lo sẽ trở thành thứ đe dọa người nữa. __ Hoắc Vân Thiên đều đều đáp.

– Ngu ngốc! Người như vậy là tốt rồi! Nhưng kẻ kia chỉ là công cụ để ta sai bảo, không cần lo lắng, có ta ở đây bọn chúng sẽ không dám làm gì người! __ Hấn phất tay áo, đứng lên tiến tới bên cạnh Hoắc Vân Thiên, cúi xuống ẵm y lên tay. Kẻ ngốc này lại đang nghĩ cái gì đây?

– Mẫn! __ Hoắc Vân Thiên nhỏ giọng gọi khẽ, ánh mắt xinh đẹp tràn ngập như tình ngắm nhìn hấn. Cho dù vĩnh viễn không được chấp nhận, y hiện tại cũng cảm thấy rất mãn nguyện rồi, có thể ở bên cạnh hấn, vì hấn mà hi sinh... chỉ cần trong trái tim hấn, có một vị trí nhỏ dành cho y, chỉ cần như vậy là đủ.

Từng tấm màn phủ bằng lụa mềm được buông xuống, ngọ phòng rộng lớn dần dần được che khuất, huân hương thơm dịu vương vấn lưu chuyển. Đằng sau tầng lớp màn trướng, từng tiếng rên rỉ mỉm hoặc khe khẽ thoát ra, êm ái tựa nước chảy, không gian dần dần nhiễm phủ một tầng sắc thái *** mỹ tới mê hồn, tiếng thở dốc, tiếng cọ sát mạnh mẽ vang lên khiến người ta phải đỏ mặt khi nghe thấy.

– Hấn đã từng là người ta tin tưởng cùng yêu thương nhất! Vì hấn ngay cả phải hi sinh tính mạng chịu đủ mọi đau đớn ta cũng chấp nhận. Nhưng... hấn lại thay đổi! Trở nên tàn nhẫn và vô cùng đáng sợ, hấn... giống phụ thân! __ Tại Trung nhỏ giọng kể lại những ký ức xa xưa, ánh mắt lặng lẽ ngắm nhìn những cánh hoa trắng phiêu vũ xung quanh mình, không gian thật yên tĩnh.

– Hấn sau khi trở thành ma cà rồng liền thay đổi, hấn lừa dối ta, độc đoán nhốt ta trong cái nhà tù mà hấn tạo ra. Ta không muốn như vậy, không muốn đại ca trở nên như vậy!

– Tại nhi! __ Duẫn Hạo đau lòng vuốt nhẹ lên gò má nhợt nhạt của người trong lòng, thì ra giữa Tại Trung và Thẩm Xương Mẫn lại tồn tại một mối quan hệ sâu sắc tới như vậy.

– Gia đình của ta, hấn giết toàn bộ bọn họ, mẫu thân, các ca ca... vậy mà còn ngang nhiên lừa dối ta. Hấn không còn là Mẫn của ta nữa, Mẫn đã chết rồi! Từ buổi tối hôm đó... Mẫn đã chết rồi! __ Tại Trung hai mắt đẫm lệ vùi vào ngực Duẫn Hạo, tiếng nói nghẹn ngào tới thương tâm.

Duẫn Hạo lặng lẽ không nói gì, y biết hiện tại có nói gì cũng sẽ chỉ là vô ích. Tại Trung cùng Thẩm Xương Mẫn cũng giống như y và Tuấn Tú đều là ruột thịt không thể từ bỏ, tuy rằng Tại Trung luôn nói căm ghét Thẩm Xương Mẫn nhưng nói cho cùng cũng không thể từ bỏ hấn, cậu vẫn coi hấn là đại ca, vẫn chung thủy yêu thương hấn như ngày nào. Mà y cũng biết Thẩm Xương Mẫn kia độc đoán tàn nhẫn như vậy nhưng cũng chỉ là muốn bảo hộ Tại Trung, hấn có lẽ lo sợ tiểu tử ngây thơ thuần khiết này sẽ bị người làm tổn

thương, ngay đến y có đôi lúc cũng nảy sinh mong muốn giam giữ tiểu tử này vĩnh viễn ở trong vòng tay mình, sợ hãi nếu như chỉ lơ là một chút cũng sẽ bị vượt mất, để cậu bị thương tổn.

Nhưng dù có biện minh rằng đó là yêu thương cũng không thể chấp nhận được khi dùng sự yêu thương đó làm tổn thương người ta yêu quý nhất. Trái tim chỉ có thể gắng gượng chịu đựng đau đớn một lần nếu như không nhận ra sai lầm chắc chắn yêu thương kia sẽ biến thành lưỡi dao sắc nhọn nhất đâm nát linh hồn của người ta yêu thương.

16. Chương 16

”M XỨC

- Cái này? _ Duãn Hạo nhìn thứ nằm trong hai bàn tay rồi lại nhìn người trước mặt. Có chút khó hiểu.
 - Người giữ lấy đi! _ Tại Trung khẽ mỉm cười ngược nhìn Duãn Hạo.
 - Bí tịch này không phải Thẩm Xương Mẫn giữ một nửa sao? Người lúc nào lại...? _ Duãn Hạo nhìn hai quyển bí tịch trong tay, không hiểu Tại Trung đưa cho y có ý gì.
 - Đã nói rồi, ta nhanh hơn hắn, dĩ nhiên muốn lấy đồ mà không để hắn biết cũng không khó. Ta cũng chẳng hiểu mấy thứ võ công đó, tốt nhất trả cho người nhưng nhớ tuyệt đối không được luyện đâu đấy. _ Tại Trung chu miệng câu lấy cổ Duãn Hạo, tình nghịch mỉm cười.
 - Ta giữ cũng được nhưng người không hiểu bí tịch này vì sao lại không muốn ta luyện nó? _ Duãn Hạo cạ nhẹ chóp mũi của mình lên vầng trán thanh tú của Tại Trung, sủng nịnh ôm lấy cậu.
 - Nó ... không tốt! Ta không thể giải thích vì sao dấu ấn kia lại xuất hiện trong bí tịch này nhưng nếu như luyện nó người có lẽ sẽ còn có sức mạnh lớn hơn cả ma cà rồng. _ Cậu suy nghĩ một chút rồi đáp.
 - Lợi hại như vậy sao? _ Y mỉm cười, khó tin nhìn hai quyển bí tịch.
 - Không biết, chỉ đoán vậy thôi. Dấu ấn kia vốn là của thợ săn những kẻ có khả năng bắt và tiêu diệt ma cà rồng. Biết đâu chỉ là trùng hợp! _ Tại Trung nhú mày, cho tới giờ cậu cũng vẫn chưa hiểu được vì sao dấu ấn kia lại xuất hiện trong thời đại này. Kỳ lạ thật!
 - Được rồi! Giờ chúng ta phải đi thôi! _ Duãn Hạo khẽ gạt đầu rồi kéo Tại Trung ra bên ngoài, đã tới giờ xuất phát rồi.
 - Đi đâu? _ Tại Trung không phản kháng mặc kệ cho y lôi kéo. Chỉ là hỏi theo thói quen còn cậu thật sự cũng không để tâm y sẽ đưa mình đi đâu.
 - Tại Trung! Có nhớ đám thích khách ở trong rừng cây hôm đó không? _ Y dừng bước quay lại hỏi cậu.
 - Có! Chúng đi theo người? _ Tại Trung khẽ gạt đầu, cậu còn nhớ đó là lần đầu tiên hút máu khi tới thời đại này.
 - Chúng muốn đoạt Phương Vĩ lệnh mà ta đang nắm giữ! _ Y rút từ trong ngực ra một tấm lệnh bài màu hỏa hồng vô cùng rực rỡ, bên trên mặt còn chạm trổ một con chim phượng hoàng vô cùng sinh động.
 - Cái này để làm gì? _ Tại Trung nhìn tấm lệnh bài, đẹp thì có đẹp nhưng dù sao cũng chỉ là một tấm kim loại, có gì mà phải đi ám sát người để tranh đoạt cơ chứ.
 - Phương Vĩ lệnh là vật dùng để mở hoàng lăng cổ mộ, thánh địa linh thiêng ẩn chứa nguồn sức mạnh mà thiên hạ khát cầu.
- Tại Trung bĩu môi, nghe không hiểu. Cái gì mà lệnh với chả lăng, sức mạnh quái gì chứ, thời đại này đúng là đầu óc con người ta có trí tưởng tượng phong phú, nghĩ ra lắm trò quái đản để gây sự với nhau. Toàn một lũ rối hơi rảnh việc, võ lâm cái gì, chính đạo tà đạo cái gì, cậu chẳng có hứng thú.
- Ta muốn giao cho bảo chủ của Phi Vân bảo cất giữ, từ nay chính thức rút khỏi giang hồ! _ Y nhẹ cười, rõ ràng nhìn tới nét mặt tiểu tử kia đã thập phần mất hứng.

– Rút ra khỏi giang hồ? Vậy người sẽ không quản mấy thứ chính nghĩa gì gì đó nữa có phải hay không? Người sẽ chuyên tâm dắt ta đi du ngoạn đây đó có phải không? _ Nghe tới đây Tại Trung cũng bắt đầu cao hứng hơn.

– Phải! Ta và người còn có Tré nữa cùng nhau đi du ngoạn! _ Y yêu thương ôm lấy Tại Trung, nhẹ nhàng hôn lên mi mắt thanh lệ kia.

– Người hứa rồi đấy! Nhất đi phải ở bên ta đưa ta đi du ngoạn sơn thủy! _ Tại Trung sung sướng cười tíu mắt, không để ý mà ôm chầm lấy y.

Phải! Chỉ cần ở bên người ...

Ta nhất định đều cảm thấy mãn nguyện!

– Mẫn! Người lần này muốn làm gì? _ Hoắc Vân Thiên nhìn nam tử một thân đạm bào trước mắt, trong lòng có điểm bất an.

– Bí tịch toàn bộ đều bị đoạt đi! Tiểu tử ngu ngốc đó chắc chắn sẽ giao cho kẻ kia. Nó chẳng lẽ đã quên chuyện năm đó ư? _ Thẩm Xương Mẫn ngồi trên ghế, vô cùng tức giận mà bóp nát hai viên minh châu trong tay. Thật đúng là... đứa em ngốc!

– Bí tịch Oán hận thông thiên ư? Người lo Duẫn Hạo sẽ luyện nó? _ Hoắc Vân Thiên nhíu mày hỏi lại.

– Chắc chắn tên Trịnh Duẫn Hạo đó sẽ luyện, thời đại này ai mà chẳng khát cầu có được đệ nhất võ công. Nếu như để cho y luyện thành chắc chắn sẽ rất phiền phức! _ Thẩm Xương Mẫn ánh mắt tối sầm, vẻ mặt âm trầm lạnh lẽo. Bi kịch chỉ có thể xảy ra một lần, hãn tuyệt đối sẽ không để lịch sử lặp lại, sẽ không để Tại Trung bị thương tổn lần nữa.

– Vậy người muốn làm gì? _ Nhìn ánh mắt của Thẩm Xương Mẫn, Hoắc Vân Thiên biết hãn chắc chắn là đang tính toán chuyện gì đó không hề tốt đẹp.

– Không cần biết có luyện hay không, mầm mống tai họa cần phải diệt trừ. Thẩm Xương Mẫn ta từ trước tới này làm việc luôn theo một tôn chỉ, “thà giết nhầm còn hơn bỏ sót”. Trịnh Duẫn Hạo tuyệt đối không thể giữ lại. _ Hãn nhếch miệng, ánh mắt ngập tràn lệ quang tàn nhẫn. Lần này hãn sẽ không nhân nhượng nữa, trò chơi đã tới lúc phải kết thúc rồi.

– Hạo! Cái đó là cái gì? _ Tại Trung ngồi cùng ngựa với Duẫn Hạo, lại còn thoải mái ngồi ở phía trước, vừa cao hứng ngắm nhìn mọi thứ xung quanh vừa lú lo hỏi đủ thứ chuyện.

– Đó là đèn ***g, sắp tới tết nguyên tiêu rồi! _ Duẫn Hạo cương chiều nhìn Tại Trung, dịu dàng giải thích từng câu hỏi của cậu.

– Oa! Đẹp quá! _ Tại Trung vui vẻ cười, ánh mắt trong suốt xinh đẹp hấp háy ngược nhìn con phố đông đúc. Tết nguyên tiêu ư? Cậu cũng đã tham gia rất nhiều lần rồi nhưng không biết người cổ đại có tổ chức giống như thời của cậu không nhỉ?

– Chúng ta tìm nhà trọ! Tối nay nghỉ lại đây! _ Duẫn Hạo thúc ngựa đi nhanh hơn, nhìn nụ cười của người kia y cảm thấy lòng mình thật ấm áp và hạnh phúc. Chỉ cần là thứ Tại Trung thích y nhất định sẽ thực hiện.

–Được! À mà hai người kia... _ Tại Trung hưng phấn vì sắp được đi chơi nhưng cậu cũng không quên liếc mắt lại phía sau. Suốt cả quãng đường, hai người kia vẫn cứ như vậy mà “chiến tranh lạnh” với nhau, thật là ...

– Tại nhi! Người vì sao lúc đó lại muốn cứu Hữu Thiên? _ Duẫn Hạo cúi nhìn Tại Trung, nhẹ giọng hỏi.

– Phải cứu hãn chứ, Tuấn Tú không phải thích hãn sao, còn có hãn liều mạng cứu ta, ta cũng không thể thấy chết mà không cứu. Hãn ta dù đã gây ra nhiều chuyện nhưng suy cho cùng đều là vì Tuấn Tú. _ Cậu bình thản đáp, thỉnh thoảng lại lén liếc nhìn lại phía sau.

– Người thật tinh tế Tại nhi! _ Duẫn Hạo cười, dịu dàng xoa đầu Tại Trung.

– Này này đừng có suốt ngày xoa đầu ta, sẽ bị ngốc đó! __ Tại Trung kêu lên oai oái, ngo nguậy cọ tới cọ lui trong lòng Duẩn Hạo.

– Không nháo, Tại nhi! __ Duẩn Hạo chột trầm giọng quát nhẹ. Tiểu tử này thật không biết sống chết, cọ như vậy thật là ...

– Xi! __ Tại Trung lè lưỡi làm mặt quỷ, cho chừa, dám khi dễ cậu ư?

– Tìm được rồi? __ Âm thanh tiêu sái trầm thấp nhẹ vang lên, một thân hoa bào lạnh lẽ đứng bên cửa sổ, ánh mắt lạnh lẽo phảng phất tỏa ra tử khí khiến kẻ khác sợ hãi, vô cùng tự nhiên ngẩng nhìn lam điều trước mặt.

– Cung chủ! Người muốn làm gì? __ Tử y nhân vẫn quỳ phía sau khẽ mở miệng.

– Bắt sống, mang tiểu tử của Trịnh Duẩn Hạo về đây! Tâm can bảo bối ư, phải xem xem bảo bối nhi này có gì đặc biệt mới được, hahahaha!!

Tiếng cười thanh thủy vang lên khiến hạ nhân tất cả đều run sợ tới lạnh gáy. Nam tử tiêu sái sau khi ra lệnh lại an nhàn vuốt ve lam điều, tiểu sủng vật của hắn. Không biết cái bảo bối kia có hữu ích như tiểu lam nhi của hắn không đây.

– Tuấn Tú! Người không định cứ như vậy bỏ hắn chứ? __ Tại Trung tới gần chỗ Tuấn Tú, nhỏ giọng thì thầm.

– Mặc kệ hắn! Ai cần hắn đi theo! __ Tuấn Tú mắt tự nhiên xoay mặt đi.

– Chậc chậc! Chúng ta ra phố chơi có được không? __ Tại Trung mắt kiên nhẫn lườm biếng nằm bò ra bàn, Duẩn Hạo nói là đi mua đồ làm đèn lồng vậy mà mãi còn chưa có thấy về.

– Không được! Đại ca nói chúng ta phải ở đây, hình như bên ngoài có người đi theo. __ Tuấn Tú nhỏ giọng nói, ánh mắt lại liếc nhìn người đang đứng lặng lẽ ở bên cửa sổ, nếu như không vì đại ca lo lắng có người gây chuyện thì kẻ kia cũng đâu có đứng ở đây mà làm một hộ vệ thầm lặng như vậy.

– Ai ya! Chán ồm! __ Biết dù có năn nỉ nữa cũng vô ích, Tại Trung mang theo Tré đi ra giường nằm. Chẳng lẽ cứ phải chôn chân trong đây sao? Bên ngoài rất vui vẻ a

~Nhìn Tại Trung đã ngoan ngoãn trở về giường nằm, Tuấn Tú mới nhẹ an tâm, trước khi đại ca rời đi có dặn dò phải đặc biệt chú trọng canh chừng Tại Trung, tính cách Tại Trung rất tùy hứng không biết cậu sẽ lúc nào mà chạy đi chơi, bên ngoài địch nhân nhiều như vậy làm sao có thể yên tâm được.

Tuấn Tú lặng lẽ ngồi trên bàn, ánh mắt lại không nhìn được liếc tới phía kia. Hắn đã đứng hơn một canh giờ rồi, gió ở ngoài lạnh như vậy mà còn không biết đường trở vào, đúng là ngu ngốc.

– Người... đóng cửa sổ lại, ta lạnh! __ Tuấn Tú vờ làm ra vẻ khó chịu mà nói với Phác Hữu Thiên, ánh mắt có chút rối loạn.

Hữu Thiên nghe thấy giọng Tuấn Tú mới từ từ ngược lên, không nói gì chỉ lặng lẽ đóng cửa sổ.

– Tại Trung! Người có đói hay không? __ Tuấn Tú kiếm cố muốn tránh mặt Phác Hữu Thiên.

– Đói? __ Tại Trung không hiểu Tuấn Tú muốn hỏi “đói” theo nghĩa nào nhưng nhìn Phác Hữu Thiên đứng sau lưng Tuấn Tú chột hiểu ra vấn đề.

– Có một chút!

– Vậy ta đi lấy chút đồ ăn! __ Tuấn Tú dợm bước đứng dậy, chạy ra khỏi phòng.

– Chậc, chậc! Mau đi theo đi! Người người cần bảo vệ là hắn a! __ Tại Trung đưa mắt nhìn Hữu Thiên đứng ngây tại chỗ. Hai cái người này cũng thật là...

– Nhưng Tuấn Tú không muốn nhìn thấy ta! __ Hữu Thiên nhỏ giọng đáp lại.

– Người ta không muốn nhìn người liền không xuất hiện sao? Nếu sớm biết người không có tiền đồ như vậy đã không cứu người! __ Tại Trung bĩu môi lại tiếp tục đùa nghịch với Tré.

– Ta... _ Hữu Thiên không biết nói gì hơn, ánh mắt ảm đạm hướng nhìn cánh cửa.

– Tổn thương của Tuấn Tú không thể xóa tan trong một sớm một chiều, cái người có chính là thời gian. Hảo hảo chuộc lỗi đi, vết thương đó ngoài người ra không ai có khả năng chữa lành. _ Tại Trung không nhìn Phác Hữu Thiên, chỉ nhẹ giọng nói. Hai tên tiểu tử này còn muốn đuổi bắt tới bao giờ, hạnh phúc cũng đâu phải từ trên trời rơi xuống, phải biết tự tạo ra chứ.

Hữu Thiên nhìn Tại Trung rồi dường như hạ quyết tâm, liền một mạch chạy ra ngoài.

– Đi hết rồi? Vậy mình phải làm sao đây? _ Tại Trung nhếch miệng cười tinh quái, có trò vui rồi đây.

– Không biết mua nhiều đây có đủ không? _ Duẫn Hạo nhìn những thứ linh kính trên tay, nào là tre nào là giấy màu, hồ dán, ban đầu đã nói là đi mua vậy mà tiểu tử kia lại nói muốn tự làm đèn lồng. Y bắt đắc dĩ phải đi mua, trên đường đi lại gặp phải mấy kẻ chặn đường, chậm trễ không ít thời gian, có lẽ ở lại hai ngày rồi phải tiếp tục đi thôi.

– Tại nhi! Ta đã về rồi! _ Duẫn Hạo vui vẻ mở cửa bước vào, vô cùng muốn được nhìn thấy tiểu tử kia của y nhưng trong phòng lại hoàn toàn trống vắng.

– Đại ca, đã về rồi? _ Tuấn Tú từ đằng sau bước tới, bên cạnh còn có Hữu Thiên.

– Tuấn Tú! Tại Trung đâu? _ Y đặt những thứ trên tay xuống, quay lại nhìn đệ đệ của mình.

– Tại Trung ở trong phòng, không phải nằm trên giường sao? _ Tuấn Tú ngạc nhiên bước vào trong phòng.

Hữu Thiên bước tới, đặt khay đồ ăn xuống cũng đảo mắt tìm quanh.

– Ta không phải đã dặn hai người canh chừng Tại Trung sao? _ Duẫn Hạo có điểm mất kiên nhẫn, tâm can nhện không được lại bất an. Vì sao lần nào cũng vậy, chỉ cần lơ là một chút là y như rằng để mất Tại Trung.

– Đại ca, chúng ta không cố ý! Xin lỗi! _ Tuấn Tú hướng Hữu Thiên nhìn đầy trách móc, nếu không phải lằng nhằng với hắn thì đâu có chậm trễ quay trở lại, Tại Trung giờ lại biến mất rồi.

– Ta lập tức đi tìm! _ Hữu Thiên cũng biết có lỗi vội vã cầm kiếm lao ra ngoài.

– Chúng ta chia ra đi tìm! _ Duẫn Hạo cũng không muốn đổ lỗi cho ai, vội vàng lao ra ngoài. Nếu như có Tré đi cùng Tại Trung, y có phần an tâm hơn, tiểu tử ngốc kia hi vọng sẽ không rơi vào tay Thẩm Xương Mẫn một lần nữa.

Trên phố chợ đông đúc, người qua kẻ lại nườm nượp, ban đêm cả khu phố sáng bừng ánh đèn, những chiếc đèn lồng đủ hình dạng màu sắc được trưng bày vô cùng rực rỡ. Tiếng người cười, người nói chuyện ồn ào tấp nập, quả nhiên là một thành thị đông đúc.

– Đẹp quá! _ Tại Trung mãi mê ngắm nhìn những chiếc đèn lồng xinh đẹp xung quanh mình, một bên ôm một túi bánh đậu xanh, vừa ngắm đèn vừa ăn bánh.

“Chi... chi”

Tré ở bên cạnh khê kéo kéo vạt áo của cậu, nó muốn Tại Trung mau mau trở về nếu không chủ nhân sẽ lo lắng.

– Trật tự nào, còn kêu nưa ta dán mồm mi vào! _ Tại Trung bắt mẫn lờm nó, thật mắt hứng quá mà.

Bộp!

– A! Bánh của ta! _ Vì mãi nhìn mà Tại Trung không chú ý phía trước vô tình đụng phải người làm rơi túi bánh trên tay cậu.

– Các người ...

“Chi ... chi”

Tức giận vì mất ăn, Tại Trung trợn mắt định mắng người nhưng vừa ngược lên liền biết có chuyện không ổn. Cái kia vì sao xung quanh lại có nhiều người mặc áo tím như vậy, ần, lại còn che mặt, lễ hội hóa trang sao?

– Công tử, thỉnh đi cùng chúng ta một chuyến! __ Một tử y cô nương bật mặt lên tiếng, ánh mắt lạng lẽ tràn ngập tia đe dọa hướng tới Tại Trung.

Cậu mở to mắt ngạc nhiên, cái này có nên gọi là bị bắt cóc không nhỉ?

– Không thấy sao??_ Duãn Hạo nhìn hai người Tuần Tú cùng Hữu Thiên, đã lục tung cả phố chợ rồi mà vẫn không tìm thấy, Tại Trung có thể đi đâu chứ?

– Đại ca! Ta nghĩ Tại Trung có lẽ nhất thời nổi hứng muốn đi chơi, người cũng biết hẳn như vậy thì có ai có thể làm hại hắn. Chi bằng trước chúng ta trở về nhà trọ, biết đâu Tại Trung đã trở về rồi. __ Tuần Tú nhìn đại ca có vẻ mệt mỏi, lên tiếng khuyên nhủ.

– Được rồi! Chúng ta về nhà trọ đợi! __ Y cũng biết Tại Trung không dễ gì bị người hại nhưng không nhìn thấy tiểu tử kia y làm sao cũng không không chế được bất an. Nếu lại như lần trước, tiểu tử kia không còn sinh khí mà nằm trong vòng tay y thì sao? Tại Trung dù là ma cà rồng cũng đâu phải là không gì tổn hại. Y sẽ đợi hết đêm nay, nếu như Tại Trung vẫn không trở về, y nghĩ có lẽ phải đi tìm Thẩm Xương Mẫn một chuyến mới được.

– Người... là đàn ông hay đàn bà? __ Tại Trung bị trói thành một khúc nằm trên sàn, nhú mày nhìn cái kẻ quái dị trước mắt.

– Đây là tâm can bảo bối của Trịnh Duãn Hạo? __ Hoa bào nam tử nhẫn nhện quay lại hỏi thuộc hạ.

– Dạ đúng, cung chủ! __ Tử y cô nương gật đầu xác nhận.

– Còn đánh phần, ai ai, mùi nồng nặc quá! __ Tại Trung chun mũi kêu lên. Rõ quái dị, kẻ kia ăn mặc y như một con vẹt, sặc sỡ đến chói mắt, không những thế cái gương mặt hắn còn trát một đồng phần, trang điểm y như đi dự lễ hội Halloween, kinh dị chết đi được.

– Hừ! Mồm miệng khá đấy, bảo bối của Trịnh Duãn Hạo ư, cũng khả ái quá nhỉ??_ Hoa bào nam tử tiến lại gần, nhếch miệng cười, vươn bàn tay thon dài nắm lấy cái cằm nhỏ của Tại Trung kéo lên.

– Người là ai? __ Tại Trung nhú mày, không chịu thua mà hỏi lại.

Hoa bào nam tử âm thầm đánh giá, từ trước tới nay chưa kẻ nào dám cứ như vậy mà đối diện với hắn, không chỉ vậy còn dám mở miệng nói những lời xúc xược như thế, tiểu tử này gan cũng to quá nhỉ? Hay được Trịnh Duãn Hạo sủng quá nên coi trời bằng vung?

– Ta tên Liên Thanh Vân, là cung chủ của Ngạc Mộng cung! __ Hắn rất tự tin nêu ra quý tính đại danh của mình, tin chắc tiểu tử này sẽ bị dọa cho sợ chết khiếp.

“Tên biến thái này là cung chủ? Mà cung chủ là cái gì a? Là chủ hậu cung hay lãnh cung?”

Còn chưa có nghe qua bao giờ!”

Tại Trung dùng ánh mắt chán nản cùng cảm thông nhìn Liên Thanh Vân. Có lẽ tên này bị hoang tưởng hay bệnh thần kinh thì phải, ăn mặc trang điểm lòe loẹt lại còn tự xưng là cung chủ. Hắn có phải mong muốn trở thành chính cung đến phát cuồng rồi không? (ở đây bạn Tại hiểu nhầm là chính cung phi tần của hoàng đế ^^)

– Thế nào biết sợ rồi chứ? __ Liên Thanh Vân thấy Tại Trung im lặng không nói nên tưởng rằng cậu vì nghe tới đại danh của mình mà bị choáng váng.

– Sợ, vô cùng sợ! __ Tại Trung đáp cho có lệ, người điên có nói gì cũng là vô ích, tiết kiệm công sức thì tốt hơn.

– Được rồi! Tiểu tử nói cho ta biết Trịnh Duãn Hạo để Phượng Vĩ lệnh bài ở đâu? __ Không dài dòng thêm nữa, Liên Thanh Vân nâng mặt Tại Trung lên đối diện với mình, trừng mắt đe dọa.

– Hỏi làm gì? __ Cậu bĩu môi, đáp trả lại.

– Ta muốn có nó! *nhẫn nhện*

– Muốn thì đi mà bảo hắn đưa cho, kiếm ta làm cái gì? *hất hàm*

- Người ... sẽ lấy nó cho ta! *nhếch miệng*
- Nằm mơ, tên biến thái mắc bệnh hoang tưởng! __ Tại Trung chán ghét quay mặt đi, tránh xa Liên Thanh Vân một chút, mùi phần trang điểm khó chịu quá.
- Tiểu tử ngươi không cho ném mùi khở sở chắc sẽ không nhận thức được tình huống có phải không? __ Liên Thanh Vân gian nan mỉm cười, từ trước tới giờ chưa hề có ai dám nói hấn như vậy. Tiểu tử chết tiệt này!
- Muốn làm gì? __ Tại Trung vô cùng bất mãn nhìn hấn.
- Ta muốn... thử xem, hương vị của tiểu tử ngươi có gì đặc biệt mà lại thu hút Trịnh Duẫn Hạo tới như vậy? __ Liên Thanh Vân đắc ý mỉm cười, đoán chừng tiểu tử này chắc sẽ phải sợ hãi mà cầu xin hấn rồi đây.
- Người... muốn cường bạo ta? __ Tại Trung kinh ngạc mở lớn mắt nhìn Liên Thanh Vân.
- Phải!
- Không nên nha, ta đổi cho ngươi con khỉ này. Cường bạo kiểu nhân thú là một trò rất thịnh hành trong thời đại này!
- “Có nhầm không, ta rõ ràng là nam nhân, hấn lại đe dọa ta bằng cách cường bạo, đúng là siêu cấp biến thái.”
- Người... __ Liên Thanh Vân tím mặt, tên tiểu tử này ...
- Tại Trung không biết sống chết đá đá Tré ra trước mặt hấn, con tiểu hầu cũng bị trói thành một cuộn, khở sở kêu vài tiếng, mắt nhỏ rưng rưng lệ, tiểu mỹ nhân muốn bán nó cho kẻ xấu a
- ~ Bao nó ý, dù sao thì nó cũng chỉ thiếu có một bước nữa là sẽ tiến hóa giống người, bỏ qua tiểu tiết một chút cũng không sao. __ Tại Trung cười hì hì tiếp tục chọc điên Liên Thanh Vân.
- Chết tiệt! __ Liên Thanh Vân nộ khí xung thiên, túm lấy con tiểu hầu ném ra sau, đám thuộc hạ theo phản xạ bắt lấy. Còn hấn hùng hổ túm lấy cổ áo Tại Trung mà nhấc lên, tức giận tới nghiêng răng nghiêng lợi.
- Hôm nay không bạo chết ngươi ta không gọi Liên Thanh Vân!
- Được vậy đổi tên thành Tắc kè hoa cũng không tệ! Ba chữ không bớt nửa chữ! __ Tại Trung không sợ hãi tiếp tục trêu đùa Liên Thanh Vân.
- Người... toàn bộ ra ngoài! Không có lệnh của ta không ai được phép tiến vào! __ Liên Thanh Vân giận dữ quát lên, đám thuộc hạ sợ hãi cúi đầu, nhanh chóng biến mất.
- A, các người định cường bạo Tré tập thể sao? Quá tàn nhẫn a~ __ Tại Trung giả bộ đau lòng mà kêu lên, nhìn con tiểu hầu giãy giụa trong tay đám người kia có chút thỏa mãn nha.
- Người nên tự lo cho mình thì hơn! __ Liên Thanh Vân nói đoạn lôi Tại Trung vào ngoại phòng bên trong.
- Tìm được chưa? __ Thẩm Xương Mẫn một thân lam bào hướng nhìn Hoắc Vân Thiên đằng sau, ánh mắt có chút mong chờ.
- Đã tìm thấy! Hiện tại Tại Trung bị Liên Thanh Vân bắt đi! __ Hoắc Vân Thiên trầm tư đáp lại.
- Được rồi, sau khi Tại Trung đi ra thì mang hấn tới gặp ta! __ Thẩm Xương Mẫn rất bình thản mà giao phó.
- Người không lo hấn bị Liên Thanh Vân đối phó ư? __ Hoắc Vân Thiên có điểm sững sốt.
- Ngốc nghếch, người có thể đối phó Tại Trung hiện tại ngoài ta thì chưa có kẻ thứ hai xuất hiện! Chờ Tại Trung ngoạn xong tới gặp hấn rồi nói những điều này, chắc chắn hấn sẽ đi theo ngươi. __ Thẩm Xương Mẫn nhếch miệng cười, ánh mắt nhu hòa phẳng lặng. Tiểu tử kia không phải so với đại hồ ly còn có chút cao siêu hơn hay sao, còn cần hấn phải lo lắng.
- Được! __ Hoắc Vân Thiên khẽ gật đầu, chăm chú nghe từng lời Thẩm Xương Mẫn nói.
- Ân... đừng... nhẹ một chút! Cầu ngươi!

Trong ngoạ phòng mỹ lệ, sau tầng tầng lớp lớp màn trướng che phủ, từng tiếng rên rỉ mềm mại nhẹ nhàng phiêu dật thoát ra, không gian dường như nhuốm lấy một mảnh tình sắc khó cưỡng. Chỉ có điều ...

-Xin người, chỉ là cần một cái người có nhất thiết phải rên tới hoa hoa lệ lệ như vậy không? _ Tại Trung bất mãn ngẩng đầu, cái tên biến thái này đúng là kinh dị.

- Người... người không tiếp tục ư? _ Liên Thanh Vân đôi mắt mờ mịt nhìn Tại Trung, đầu óc dường như có chút rối loạn.

“Mặc dù ta rất ghê hấn nhưng không ăn thì cũng không tốt. Sự sống là quan trọng, bỏ qua tiểu tiết vậy.”

Tại Trung khẽ thở dài, tiếp tục cúi xuống cần cổ của Liên Thanh Vân, ta hút chết người.

Nửa canh giờ sau:

- Xem nào, cái gì lại cộm cộm như này nhỉ? _ Sau khi ăn xong, Tại Trung an nhàn ngồi lục soát người Liên thanh Vân, kẻ hiện tại đã bất tỉnh nhân sự.

- Lệnh bài? _ Mồi ra từ trong ngực áo của Liên Thanh Vân một khối kim loại có màu bạc vô cùng đẹp đẽ, Tại Trung nhíu mày, chống người ngồi thẳng dậy.

- Thứ này có vẻ giống Phương Vĩ lệnh của Hạo! _ Lật qua lật lại tấm lệnh bài trong tay, Tại Trung chăm chú nhìn họa tiết hình rồng ở mặt trên của miếng kim loại. Đây là bằng bạc sao?

- Thôi chết, phải mau trở về, Hạo nhất định sẽ lo lắng! _ Nhớ tới người kia, Tại Trung nhịn không được mà tự đánh đầu mình một cái, bây giờ đã gần nửa đêm, Hạo nhất định sẽ sốt ruột chết mất.

- Trở về thôi! _ Nhét tấm lệnh bài vào ngực, Tại Trung trèo xuống giường, mở cửa sổ tính nhảy xuống dưới. Nhưng chợt lại nhớ ra còn bỏ quên một thứ lại chán nản quay trở vào.

- Con khỉ hao cơm, chặc!

- Vì sao tới giờ còn chưa về? _ Dẫn Hạo đi qua đi lại không ngừng trong phòng, vô cùng lo lắng mà nhìn ra ngoài cửa sổ. Tiểu tử kia có khi nào lại mãi chơi như vậy?

“Chi... chi”

- Được rồi, chỉ bị trói có chút xíu người cũng đâu bị mất miếng thịt nào, có cần phải khóc nhiệt tình như vậy không hả? _ Tại Trung nhíu mày nhìn con khỉ nhỏ đang bám trên vai mình, đúng là thứ hao cơm tốn của.

“Chi ... chu” _ Tré ủy khuất kêu lên, tiểu mỹ nhân thật vô tình, ném nó cho đám người kia, hại nó bị sàm sỡ rồi lăn qua lăn lại, bị người ta trêu đùa, thật khổ sở a

~~ Đừng có làm ướt áo ta đó! _ Tại Trung mắt kiên nhẫn cầm khăn lau nước mắt nước mũi cho Tré, thật là khỉ mà cũng khóc sũ vậy sao?

Roạt!

Đang huyền thuyên, Tại Trung chợt dừng bước, ánh mắt lạnh lẽo liếc nhìn khu rừng xung quanh, sau khi từ nơi kia Tại Trung lần mò mãi mới tới được khu rừng này tìm đường trở về quán trọ, chỉ cần vượt qua khu rừng này là sẽ trở về nhưng có vẻ như không đơn giản như vậy.

- Kim Tại Trung! _ Từ sau hàng cây rậm rạp, một thân hồng y bất ngờ xuất hiện, dưới ánh trăng lạnh lẽo phiêu động biến ảo không chân thực.

- Lại là người? Muốn tìm cái chết sao? _ Tại Trung nhíu mày nhìn Hoắc Vân Thiên, lại lòi ra một tên cản đường.

- Ta... Mẫn, hấn xảy ra chuyện! _ Hoắc Vân Thiên giọng nói run rẩy, ánh mắt phản chiếu ánh trăng ảm ướt mà đau xót.

- Đừng giở trò lừa gạt, ta không tin hấn! _ Tại Trung xua tay, tiếp tục bước đi.

– Hấn đột nhiên phát cuồng, không ngừng hét “đừng làm như vậy, đừng chạm vào ta”, là sự thật Tại Trung. Người phải tin ta! _ Hoắc Vân Thiên lớn tiếng nói, chất giọng nghẹn ngào tưởng chừng sắp sụp đổ.

Tại Trung dừng bước, ánh mắt từ từ chuyển lại phía sau.

– Hấn khóc, ta chưa từng thấy hấn như vậy. Người phải tới xem hấn, ta thật sự là bất đắc dĩ mới tới đây. Cầu xin người! _ Hoắc Vân Thiên bi thương nói, không chần chừ mà quỳ gối trước Tại Trung.

Tại Trung dùng ánh mắt dò xét quan sát Hoắc Vân Thiên, cậu biết thời đại này tự tôn đối với nam nhân chính là còn quan trọng hơn cả sinh mệnh nhưng tên Hoắc Vân Thiên này lại không chần chừ mà vứt bỏ tự tôn của mình, quỳ xuống trước mặt cậu. Chẳng lẽ đúng là Mẫn lại phát bệnh? Nhưng suốt nửa thiên niên kỷ hấn đã không còn bị như vậy nữa rồi mà, vì sao lại đột nhiên tái phát?

– Cầu người, Tại Trung! _ Hoắc Vân Thiên khấn thiết lại một lần nữa cầu xin.

Tại Trung bước lại gần Hoắc Vân Thiên, kéo y đứng dậy đối diện với mình, từ từ mở miệng.

– Ta muốn kiểm tra một chút! Đưa tay ra đây! _ Cậu vươn tay hướng Hoắc Vân Thiên ra lệnh.

Hoắc Vân Thiên khó hiểu nhìn Tại Trung rồi cũng ngoan ngoan đưa tay ra.

Nhìn cổ tay trắng mịn trước mắt, Tại Trung hé lộ hai chiếc răng nanh, cẩn trọng cắn xuống.

“Máu không có Ma tiền thảo! Vậy là có thể thôi miên!”

– Hoắc Vân Thiên! Nhìn ta này, nhắc lại xem, những điều người nói là thật hay giả? _ Đôi con người của Tại Trung mê hoặc ánh mắt của Hoắc Vân Thiên, biến y thành con rối của mình.

– Toàn bộ đều là sự thật! _ Hoắc Vân Thiên lập tức đáp lại, ánh mắt đờ đẫn bất động.

Tại Trung thả Hoắc Vân Thiên ra, ánh mắt tràn ngập bối rối cùng lo lắng, nói như vậy là Mẫn lại phát bệnh sao? Không được rồi, khi hấn phát bệnh thì ngoài cậu ra sẽ không ai trấn tĩnh được hấn. Nhưng còn Hạo, y nhất định sẽ lo lắng.

Tại Trung khổ sở suy nghĩ, không biết phải làm sao cho ổn. Tré ở trên vai nhỏ giọng kêu lên. Chợt Tại Trung quay lại nhìn Tré rồi đem nó đặt xuống đất, nhẹ giọng căn dặn.

– Tré! Người hiện tại lập tức trở về quán trọ, nói với Hạo không cần lo lắng! Ta có chuyện cần giải quyết, làm xong lập tức quay về, có biết chưa?

“Chi ... chi”

Tré ngoan ngoãn gật đầu, xoay người chạy đi nhưng được mấy bước lại quay lưng nhìn Tại Trung, nó luyến tiếc a

~~ Mau đi đi! _ Tại Trung giục con tiểu hầu mau chạy đi. Cậu không thể để mặc Mẫn, suy cho cùng vẫn là không thể bỏ xuống được đành phải để Duẫn Hạo đợi vậy.

Hoắc Vân Thiên nhìn Tại Trung rồi lại cúi nhìn chiếc vòng trên cổ mình, ánh mắt đờ đẫn thất thần liền lóe lên những tia gian xảo lạnh lẽo.

– Hấn ở đâu? _ Tại Trung theo chân Hoắc Vân Thiên, tiến tới một viện bảo xa lạ. Lo lắng muốn xem Thảm Xương Mẫn một chút.

– Ở đó! _ Hoắc Vân Thiên nhẹ giọng đáp, chỉ vào một căn hầm tắm tối.

– Người để hấn trong đó? _ Tại Trung nhíu mày nhìn Hoắc Vân Thiên.

– Hấn gần như trở nên điên loạn, ta cũng chỉ là bất đắc dĩ! _ Hoắc Vân Thiên cúi hạ ánh mắt đáp lại.

Tại Trung không nói gì nữa, tiếp tục bước vào trong.

– Mẫn! Người ở đâu?

XẠCH!XẠCH!!!

Tại Trung dừng bước, hai bàn tay từ từ siết chặt lại, ánh mắt dần chuyển lại phía sau.

– Người... lại lừa ta!

Nhìn hai cánh cửa song sắt bất ngờ chắn ngang Tại Trung tức giận muốn giết chết kẻ kia. Hắn lại lừa cậu, lại một lần nữa lừa cậu.

– Tại Trung! Nếu không em sẽ ngoan ngoãn trở về sao? _ Thẩm Xương Mẫn khẽ mỉm cười, chậm rãi bước xuống từng bậc đá.

– Khốn kiếp! Là chiếc vòng cổ đó! _ Tại Trung trừng mắt nhìn Hoắc Vân Thiên ở đằng sau Thẩm Xương Mẫn, cậu đã quên mất, Thẩm Xương Mẫn không lý nào sẽ lộ liễu cho Hoắc Vân Thiên dùng Ma tiền thảo, chắc chắn là giấu trong chiếc vòng cổ kia.

– Tiểu Tại! Em rõ ràng vẫn còn yêu thương ta, vì sao lại cứng đầu không muốn trở về? _ Hắn đứng bên ngoài, trầm giọng hỏi Tại Trung. Lừa được cậu bằng cách đó hắn vừa đau lòng lại vừa hạnh phúc, Tại Trung vẫn là quan tâm tới hắn như ngày nào.

– Người không mệt mỗi sao? Buông tha ta đi, Mẫn! _ Tại Trung chán nản ngồi xuống sàn đá lạnh lẽo, giọng nói tràn ngập bất lực cùng thất vọng.

– Trở về bên ta có gì không tốt? Bọn chúng có gì hay? Vì sao lần nào em cũng chạy theo những kẻ đó? Yêu thương ta dành cho em không đủ sao? _ Thẩm Xương Mẫn cũng nhỏ giọng hỏi lại, hai người bọn họ còn muốn giằng co tới bao giờ đây?

– Mẫn! Người là đại ca, còn bọn họ khác! _ Tại Trung ngược mắt nhìn hắn, chẳng lẽ hắn còn muốn trói buộc cậu tới bao giờ?

– Khác ư? Phải rồi, chúng có thể làm em tổn thương có đúng hay không? Tại Trung, em chẳng lẽ đã quên chuyện của Uknow? Lịch sử không thể lặp lại, em hiểu rõ chứ? _ Hắn đứng sau song sắt, ánh mắt lạnh lẽo tràn ngập sát khí.

Tại Trung bất chợt khựng lại, quá khứ kia... Uknow!

/- Em yêu hắn! _ Cậu ngồi thu mình trên sofa, lặng lẽ nói với người ở bên cạnh.

– Anh không tin hắn, hắn là thợ săn, Tiểu Tại! _ Thẩm Xương Mẫn bỏ quyển sách trên tay xuống, quay lại nhìn đứa em trai bảo bối.

– Hắn hứa chỉ cần chúng ta không tạo thêm ma cà rồng nữa thì hắn sẽ không săn đuổi chúng ta nữa. Hắn còn nói muốn đưa em đi du ngoạn khắp nơi. _ Cậu vui vẻ quay lại nhìn hắn, ánh mắt tràn ngập hạnh phúc.

– Tiểu Tại! _ Thẩm Xương Mẫn nhìn em trai mình đã yêu thương kẻ kia không còn cách nào suy chuyển. Hắn cũng không bận tâm chuyện có hay không tạo thêm ma cà rồng chỉ cần Tại Trung hạnh phúc là được rồi.

– Đêm trắng lần này hắn nói sẽ mang tới cho em một điều bất ngờ. Mẫn, hắn yêu em, hắn sẽ không săn đuổi ma cà rồng nữa. Chỉ cần chúng ta thực hiện đúng giao ước là được rồi. _ Tại Trung ôm lấy hắn, vui vẻ cười tí mắt.

Thẩm Xương Mẫn nhìn em trai vui vẻ như vậy cũng không nói gì nữa. Khó khăn lắm mới có thể ổn định cuộc sống, nếu như có thể hợp tác với thợ săn thì hắn và cậu sẽ không còn phải lo lắng về Kim Thiên Trụ đuổi tới nữa.

– Em vui là được rồi! _ Hắn mỉm cười, nhẹ xoa đầu Tại Trung.

Đêm trắng:

– Đẹp quá! _ Tại Trung thích thú reo lên khi nhìn viên đá lấp lánh nằm trong chiếc hộp nhung. Đây không phải là Nguyệt thạch, vật truyền thuyết trấn giữ sức mạnh của thợ săn sao?

– Tặng cho em! _ Uknow mỉm cười, lấy viên đá đặt vào tay Tại Trung.

– Thật sao? _ Tại Trung mỉm cười, hạnh phúc ôm lấy Uknow. Thứ quý giá như vậy mà cũng cho cậu sao?

– Anh yêu em, em là thứ quý giá nhất của anh! __ Uknow vươn tay vuốt nhẹ gò má mịn màng xinh đẹp của Tại Trung, trầm giọng nói.

Tại Trung hạnh phúc mỉm cười, sau hàng trăm năm cô quạnh cuối cùng cậu cũng đã có thể tìm được cho mình một tình yêu. Uknow yêu cậu, hẳn là thợ săn nhưng lại bắt chấp đi yêu một ma cà rồng như cậu, đã khiến hẳn thiệt thòi quá nhiều rồi.

– Em ...

Chợt... ánh mắt của cậu sững lại, vẻ mặt trở nên cứng ngắc khó hiểu. Cậu rời khỏi hẳn, hoang mang đảo mắt nhìn xung quanh.

– Tại nhi! __ Đường như cũng biết trước sự thay đổi này, Uknow chỉ nhẹ giọng dịu dàng gọi cậu.

– Uknow! Đừng nói đó là sự thật! __ Cậu trừng mắt nhìn hẳn, không chần chừ mà lao ra khỏi phòng.

Uknow lặng lẽ đứng một mình, ánh mắt ngập tràn đau đớn cùng chua xót. Hẳn tuyệt đối không muốn tổn thương cậu, hẳn chỉ là bất đắc dĩ.

Giữa thánh đường rộng lớn, rải rác không biết bao nhiêu là xác chết, những cái xác khô quắt tái xanh tới ghê rợn, mùi máu tanh nồng nhuốm bầu không khí vốn dĩ trong lành sạch sẽ ở nơi đây. Tại Trung ngấm nhìn khung cảnh xung quanh, mắt bình tĩnh lộ ra nhân dạng ma cà rồng của mình.

Lũ khốn kiếp!

– Thợ săn ư? Chết tiệt! __ Đảo mắt nhìn những tên thợ săn xung quanh mình, Tại Trung điên cuồng lao tới chỗ bọn chúng, phần nộ giết chết từng kẻ một.

– Tại nhi! Dừng lại!

Khi chỉ còn lại một tên thợ săn cuối cùng, Uknow cuối cùng cũng tới kịp, hẳn nhanh chóng lao tới chế ngự Tại Trung, cơn điên loạn của một thuần huyết quả nhiên vô cùng đáng sợ.

– Người cút cho ta! __ Tại Trung tức giận đạp Uknow ra khỏi người mình. Lúc này hẳn chính là kẻ cậu căm ghét nhất.

– Em đừng kích động như vậy! __ Uknow chịu đau lao tới ôm Tại Trung giữ chặt trong vòng tay mình. Người có thể đối đầu và khống chế ma cà rồng thuần huyết ngoài thợ săn cao cấp là hẳn thì tuyệt đối không còn ai nữa.

– Không kích động? Người đã lừa dối ta vậy mà còn trơ trên nói điều đó ư? Buông ra, mau buông ra! __ Tại Trung điên cuồng giãy giụa, đôi mắt đỏ ngầu đầy sát ý, gương mặt vô cùng đáng sợ.

– Tại nhi! Bọn chúng đều là ma cà rồng, bọn chúng đáng chết!

RẦM!!!

– Vậy có lẽ người đã quên, ta chính là kẻ đã tạo ra bọn chúng? __ Tại Trung túm Uknow ném mạnh vào tường, điên cuồng nghiến răng rít lên từng chữ.

– Tại nhi! Em là ngoại lệ duy nhất, ta sẽ bảo vệ em nhưng bọn chúng... thì không thể giữ lại! __ Uknow gian nan đáp lại, hẳn vẫn đang nhẫn nhịn không phản kháng Tại Trung.

– Người yêu ta, NGƯỜI LẼ RA PHẢI CHẤP NHẬN ĐƯỢC CON NGƯỜI TA!!! VÌ SAO LẠI LÀM NHƯ VẬY?? __ Tại Trung hai mắt đăm lẹ nhìn Uknow. Người cậu yêu nhất, hẳn vì sao có thể ...

– Hội đồng chỉ chấp nhận quan hệ của chúng ta nếu như anh giết hết bọn họ. Có như vậy anh mới có thể ở bên cạnh em!

– Bằng cách lừa dối ta? Bằng cách dùng ta để lừa bọn họ? Người như vậy là bảo vệ ta ư? __ Tại Trung đau đớn nhìn người trước mặt. Hẳn...vì sao có thể làm như vậy? Bảo vệ ư? Không hẳn chỉ đang bóp nát trái tim cậu mà thôi.

– Hãy từ bỏ bọn chúng Tại nhi! __ Uknow dùng sức lật người lại, đẩy Tại Trung vào tường.

– Không! __ Cậu trừng mắt nhìn hắn, kiên quyết đáp lại.

– Em phải từ bỏ bọn chúng! Nếu không... __ Uknow rút từ bên hông một con dao nhỏ màu đen tuyền bóng loáng. Đừng ép hắn phải làm như vậy!

– Người đang ép buộc ta ư? Người nếu yêu ta sẽ không bắt ta làm những việc ta không muốn, càng không vì vậy mà lừa dối ta. Uknow, trên đời này, Kim Tại Trung ta hận nhất chính là những kẻ lừa dối! __ Nhìn con dao kia, Tại Trung chua xót mỉm cười. Hết rồi, niềm tin tưởng cùng tình yêu đã sụp đổ mất rồi.

– Tại nhi! Anh yêu em nhưng anh là thợ săn, anh không thể không giết ma cà rồng. Chỉ có em, chỉ có em là ngoại lệ duy nhất. Ngoan ngoãn ở bên anh, từ bỏ mối quan hệ với chúng! Anh hứa sẽ không tổn thương em! __ Uknow dịu dàng nói nhưng những lời đó của hắn lại như lưỡi dao sắc cứa nát tâm can Tại Trung.

– Nghe cho rõ đây, ta là ma cà rồng và ta vĩnh viễn sẽ không bao giờ thay đổi! __ Cậu phẫn nộ đáp lại hắn, đôi mắt đỏ ngầu trở nên vô cùng đáng sợ.

– Nếu vậy em sẽ ép anh phải sử dụng nó, Tại nhi! Đừng ép anh làm đau em! __ Hắn biết nếu như Tại Trung không chấp nhận rút lui thì cuộc chiến tranh giữa thợ săn và ma cà rồng sẽ không bao giờ chấm dứt. Hắn không thể để cậu bị hội đồng truy nã, bắt đết dĩ mới phải sử dụng con dao này mà thôi. Cho cậu một giấc ngủ dài và khi Tại Trung tỉnh lại cũng sẽ là lúc hắn diệt sạch toàn bộ ma cà rồng trên thế gian này.

– Người muốn đâm ta? Vậy làm đi! TA NÓI NGƯỜI MAU ĐÂM ĐI!

Tại Trung hét lên, hai hàng lệ đã tuôn rơi trên gò má. Nếu có thể hãy đâm vào trái tim này đi...

PHẬP!

– Người... __ Cậu run rẩy nhìn ngực mình, máu... đã chảy rồi.

– Xin lỗi, Tại nhi! __ Hắn đau lòng nói, bàn tay nắm cán dao chuẩn bị ấn sâu xuống. Còn chưa có chạm tới trái tim kia ...

PHẬP!!

– U... Uknow! __ Tại Trung run rẩy nhìn lồng ngực Uknow bất ngờ bị đâm thủng, là một chiếc cọc gỗ thật lớn...

– Tại Trung! Ta đã nói hắn không đáng tin! __ Đẩy ngã Uknow một cách không thương tiếc, Thẩm Xương Mẫn tiến tới đỡ lấy Tại Trung, rút con dao cắm trên ngực cậu xuống.

– Mẫn! Mẫn!! Huhuhuhu!!! __ Tại Trung đau đớn òa khóc, nước mắt như lê hoa yên vũ tuôn rơi. Cậu bầu chặt lấy anh trai, nói đau như muốn xé tan lồng ngực, bóp nát trái tim đã chết.

– Tiểu Tại! __ Thẩm Xương Mẫn đau lòng ôm lấy Tại Trung, hắn một thân nhuốm đầy máu, nếu như không khôn ngoan chạy trốn được có lẽ hắn cũng đã trở thành một vong hồn dưới tay lũ thợ săn này. Tên khốn kia dám lừa bọn hắn tới đây kí hiệp ước để hốt trọn ổ, quả nhiên là kẻ đứng đầu của thợ săn, rất thông minh. Nhưng Thẩm Xương Mẫn không tin tưởng Uknow, hắn hôm nay tới chỉ là vì Tại Trung, hắn muốn em trai mình được hạnh phúc vì vậy mới chấp nhận tới nơi này. Nhưng thật không ngờ, Uknow quả nhiên là lừa bọn họ.

– Mẫn! Ta đau quá! Đau quá, Mẫn!!! Huhuhuhuhu!!! __ Tại Trung ôm lấy Thẩm Xương Mẫn, không ngừng đau đớn kêu lên. Cậu bị người mình yêu lừa dối còn bị hắn dùng con dao đó đâm vào tim, tình yêu ư? Đó mà là tình yêu ư? Uknow nói dối, hắn không yêu cậu, nếu yêu cậu sẽ không tổn thương cậu như vậy.

– Tiểu Tại à! __ Thẩm Xương Mẫn lòng đau như cắt, trái tim rướm máu khi nhìn Tại Trung đau khổ khóc trong lòng mình. Hắn sai rồi, lẽ ra hắn không nên để Tại Trung rời khỏi vòng tay mình, không nên để những kẻ khốn kiếp này tổn thương cậu. Hắn đã sai rồi, Thẩm Xương Mẫn hắn xin thề, tuyệt đối sẽ không để chuyện này tái diễn lần thứ hai. Hắn sẽ không để bất kỳ kẻ nào tổn thương em trai của mình nữa.

Tuyệt đối không! /

– Đó là chuyện đã qua, Mẫn! __ Tại Trung nhẹ giọng đáp lại, ánh mắt khẽ hạ xuống.

– Ngày đó, em đã đau như thế nào? Quên rồi sao? Tại Trung đừng nói với ta em đã không còn nhớ ngày đó, nước mắt em đã rơi bao lâu, cũng đừng nói rằng trái tim kia đã bị tổn thương tới mức nào. _ Hấn tức giận nắm lấy những thanh sắt, điên cuồng bóp lấy chúng.

– Hạo không phải là Uknow! Hấn sẽ không ép ta làm những điều ta không muốn. Hấn... sẽ không tổn thương ta! _ Tại Trung thoát khỏi thất thần, ngược mắt nhìn Thẩm Xương Mẫn.

– Em biết như vậy ư? Có gì có thể đảm bảo? Tại Trung ta không cho phép, mặc kệ hấn có hay không tổn thương em. Ta tuyệt đối không cho phép lịch sử tái diễn. _ Thẩm Xương Mẫn lạnh lùng quay đi, dứt khoát không thay đổi quyết định.

– Mẫn!

Bước chân hấn khựng lại, trường bào nhẹ nhàng lay động.

– Em yêu hấn! Làm ơn... hãy buông tha hấn! _ Lần đầu tiên kể từ nửa thiên niên kỷ, Tại Trung một lần nữa gọi hấn như vậy.

– Nếu như vậy, ta lại càng phải giết hấn, em không thể lại bị tổn thương, Tại Trung! _ Hấn không quay lại, chỉ lặng lẽ đáp.

– Có yêu, có hạnh phúc tất sẽ có hận, có tổn thương, có đau đớn. Đó chẳng phải chỉ là những cảm xúc bình thường của con người sao? _ Tại Trung bước tới trước song sắt, đôi mắt đã phủ một lớp sương mỏng.

– Đáng tiếc, chúng ta là ma cà rồng, Tiểu Tại! Cảm xúc của chúng ta mãnh liệt hơn con người, cho tới lúc tình cảm kia chưa quá mức, ta nhất định phải dừng nó lại. _ Nói rồi hấn phất áo bước ra ngoài, để Hoắc Vân Thiên ở lại canh chừng Tại Trung.

– MẶN!! ĐỪNG TỔN THƯƠNG HẤN! NGƯỜI NẾU LÀM NHƯ VẬY MỚI CHÍNH LÀ TỔN THƯƠNG TA!! MẶNNNNN!!!

Tiếng hét vang vọng sâu dưới hầm, Thẩm Xương Mẫn đứng lặng bên trên, ánh mắt lạnh lẽo đã được gỡ bỏ, thân thể căng cứng lập tức chùng xuống. Hấn sao có thể không mệt mỏi chứ, đã từng ấy năm, hấn cũng rất mệt nhưng hấn không thể từ bỏ. Tại Trung, đứa em trần bảo quý giá của hấn, nó ngây thơ thuần khiết như vậy, hấn không thể để lũ người kia vấy bẩn nó. Yêu ư? Ma cà rồng thì cần gì yêu, chưa lúc nào hấn quên, Tại Trung đã đau đớn như thế nào khi bị kẻ kia lừa dối, quá khứ không thể tái diễn, hấn không tin con người, không bao giờ tin tưởng bọn chúng. Cho dù có để Tại Trung hận, hấn cũng nhất định bảo vệ nó.

17. Chương 17

‘N HẬN ...THÔNG THIÊN

–Người ...Tại Trung đâu? _ Duẫn Hạo trầm giọng hỏi kẻ bất ngờ xuất hiện trước mặt, hiện tại y đang muốn đi tìm hấn lại không ngờ Thẩm Xương Mẫn đã tìm tới trước. Có ý gì đây?

–Muốn gặp Tại Trung không? _ Thẩm Xương Mẫn mỉm cười, đôi mắt phượng hẹp dài khẽ nhú lại.

–Người đang giữ Tại Trung? _ Y lo lắng hỏi lại.

–Đúng vậy! Muốn gặp thì đi theo ta! _ Hấn nhẹ phất tay áo, cảm báo thanh nhã nhẹ phất phơ lay động.

Duẫn Hạo chần chừ nhìn Thẩm Xương Mẫn quay đi, bàn tay nắm chặt thanh kiếm của mình, hấn có đáng tin không?

...

–Hoắc Vân Thiên! Mẫn muốn làm gì? Chắc chắn không chỉ đơn giản là muốn giết Duẫn Hạo có đúng không? _ Tại Trung đứng sau những song sắt lớn, đôi mắt xinh đẹp nhiễm phủ một màu lạnh lẽo.

–Ta không biết! Mẫn chỉ nói sẽ mang Trịnh Duẫn Hạo tới Thánh vực! _ Hoắc Vân Thiên ngược mắt nhìn Tại Trung, trong lòng thầm nhủ thiếu niên này thật là người khó đoán, lúc thì hồn nhiên ngây thơ như một tiểu hài tử lúc lại âm trầm đáng sợ hệt ma đầu tái thế. Rút cục con người thật của Kim Tại Trung là đâu?

-Thánh Vực? Đó là nơi nào? _ Tại Trung nghiêng đầu, ánh mắt lạnh lẽo xoáy nhìn Hoắc Vân Thiên.

-Là vực tuyết của Thiên Sơn, cũng chính là nơi Mẫn đã xuất hiện! _ Hoắc Vân Thiên chần chừ nhưng rút cục cũng nói cho Tại Trung biết.

-Hắn định làm gì đây? _ Tại Trung bắt an cúi hạ ánh mắt, trong lòng xuất hiện những dự cảm không tốt.

“Không thể để Hạo có chuyện gì, Mẫn chắc chắn sẽ không đơn giản chỉ là muốn giết Hạo.
Không được, trước phải thoát khỏi nơi này đã”

-Mở cửa! _ Tại Trung hướng nhìn Hoắc Vân Thiên, lạnh lùng ra lệnh.

-Không thể! _ Hoắc Vân Thiên thoáng sửng sốt nhưng cũng rất nhanh chóng mà đáp lại. Bảo y thả người? Thật hay đùa chứ?

-Không mở có đúng không? _ Tại Trung nhíu mắt đầy nguy hiểm, không dài dòng cậu lập tức tiến tới trước những song sắt, vươn ra hai cánh tay, mạnh mẽ nắm lấy.

Xèo!!! Xèo!!!

-Người ... người điên ư? _ Hoắc Vân Thiên sợ hãi trợn trừng mắt, thiếu niên kia không biết đau ư/ Những thanh sắt này đã được Mẫn đặc biệt tạo ra để giam giữ cậu ta, không thể phá cũng không thể động vào. Y kinh ngạc nhìn Tại Trung mặt không đổi sắc vẫn kiên trì dùng sức tách mở hai song sắt trước mặt, hai bàn tay của cậu đã nhuộm một sắc đỏ như máu.

-Ừ ... ừm! _ Tại Trung dồn toàn bộ sức mạnh của mình để bẻ cong hai tấm song sắt, cơn đau đốn thấu trời từ hai bàn tay truyền đi khắp cơ thể nhưng cậu mặc kệ, quyết tâm phải phá bằng được thứ này.

Hoắc Vân Thiên hoang mang nhìn hai thanh song sắt đang từ từ rung lên, y run run bước lại phía sau, rồi bất ngờ xoay người bỏ chạy. Mẫn đã nói tuyệt đối không thể để Tại Trung đến đó.

Kịch!! Kịch!!!

Hai thanh sắt rung lên bần bần, dưới sức vặn cường đại và kiên trì, chậm rãi bị bẻ cong.

...

-Tuấn Tú! Có chuyện gì? _ Phác Hữu Thiên nhìn Tuấn Tú hốt hoảng tới tìm vội vã từ trên giường bật dậy.

-Không thấy đại ca đâu! Chỉ tìm thấy thứ này! _ Tuấn Tú hoảng hốt tới run rẩy, có lẽ nào lại như vậy.

-Người bình tĩnh! Đưa ta xem! _ Phác Hữu Thiên cầm thư xem, ánh mắt lập tức bị chấn động. Dẫn Hạo bị ngu ngốc sao? Một mình đi cùng Thẩm Xương Mẫn, y nghĩ tên kia sẽ tốt bụng giao trả Tại Trung dễ dàng như vậy sao? Chết tiệt!

-Làm sao bây giờ? _ Tuấn Tú sợ hãi túm lấy vạt áo của Hữu Thiên, bối rối không còn suy nghĩ được điều gì.

-Chúng ta trước đi tới Thánh Vực! Ta nghĩ có lẽ Thẩm Xương Mẫn đưa Dẫn Hạo tới đó! _ Hữu Thiên trầm giọng nói, bàn tay cũng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Tuấn Tú, dịu dàng an ủi.

-Thánh Vực? Tới đó làm gì? Thiên, người biết chuyện gì đó đúng không? Mau nói cho ta biết! _ Tuấn Tú nắm lấy Phác Hữu Thiên, mặt bình tĩnh hướng hẳn truy vấn.

-Ta.. có một lần ta nghe Thẩm Xương Mẫn nói rằng, Hạo là truyền nhân của thợ săn. Phải giết y để hủy diệt thợ săn vĩnh viễn, Hạo chính là mối đe dọa lớn nhất cho ma cà rồng. _ Hữu Thiên nhẹ giọng đáp lại.

-Thợ săn ư? Là ý gì chứ?

...

RẦM!!!

-Ha! Cút ra! __ Tại Trung mệet mỗi thờ đốc, ánh mắt đỏ ngầu giận dữ nhìn kẻ đang ấn chặt một ống tiêm đầy Ma tiền thảo vào người mình. Không ngờ tên giáo chủ này cũng được việc quá nhỉ? Cậu bắt mẫn người nhìn quả cầu pha lê nằm chổng trơ dưới đất, lẽ ra phải nhớ ra nó chứ.

-Không được đi! Đó là lệnh của Mẫn! __ Giữa khu rừng âm u tăm tối, Hoắc Vân Thiên một thân hồng y chặt vật kiềm giữ Tại Trung, cho dù có mất mạng y cũng tuyệt đối không thể để cậu tới Thánh Vực.

-Người muốn chết có đúng không? __ Tại Trung túm lấy bàn tay cầm ống tiêm của Hoắc Vân Thiên, mạnh mẽ siết chặt. May mắn mới có một chút.

-Người ... ưm! __ Hoắc Vân Thiên cố nén đau, vận công đẩy ngã Tại Trung.

-Tên ngu ngốc! __ Tại Trung điên cuồng lao tới y, túm lấy cổ áo của y, y chọc cậu điên rồi đấy.

-Vì hấn mà trung thành như một con chó, người nghĩ làm như vậy hấn sẽ quan tâm ư? Muốn được trân trọng thì phải thay đổi đi! __ Tại Trung nghiêng rặng nhìn Hoắc Vân Thiên, ánh mắt có chút choáng váng. Chết tiệt Ma tiền thảo...

-Đó ... là cách duy nhất! __ Hoắc Vân Thiên mỉm cười đầy bi thương, trong khoảnh khắc bất ngờ rút một cục gỗ ra mạnh mẽ đâm vào cổ Tại Trung.

-Người ... ưm~~ __ Tại Trung đau đến choáng váng, không nhìn được mà phải buông Hoắc Vân Thiên ra. Khốn kiếp, tên kia rút cục đã dạy những gì cho kẻ điên này vậy?

-Người không được đi! __ Hoắc Vân Thiên cố gắng chống đỡ thân thể, nhặt lên quả cầu tuyết rơi trên đất, vươn tay muốn nhấn nút.

Bốp!

Tại Trung kinh ngạc nhìn quả cầu tuyết từ trên tay Hoắc Vân Thiên rơi xuống, rồi nhìn thân thể y không tự chủ cũng ngã ra. Đây là ...

-Tại Trung! Người không sao chứ? __ Từ phía sau Tuấn Tú lo lắng vội vã lao tới. Hóa ra là Phác Hữu Thiên cùng Kim Tuấn Tú, Tại Trung an tâm thở phào một tiếng.

-Không sao! A..ưm! __ Tại Trung chống tay ngồi dậy, nắm lấy cái cục gỗ trên cổ mạnh mẽ rút ra. Đau chết mất!

-Người có biết đại ca hiện ở đâu không? __ Tuấn Tú lo lắng nhìn Tại Trung gặng hỏi.

-Bọn họ ở Thánh Vực, phải đi mau lên.

Tại Trung được Hữu Thiên đỡ đứng dậy, choáng váng bước đi. Chết tiệt thật, nếu như không phải kẻ điên kia là người đầu tiên Mẫn chú ý, cậu tuyệt đối sẽ không lưu mạng của y tới bây giờ.

...

Thánh Vực:

-Người làm vậy là có ý gì? __ Duẫn Hạo nhìn những kẻ xung quanh mình, ánh mắt âm trầm không hề dao động.

-Vốn dĩ không định giết người nhưng có quá nhiều lý do, bắt đắc dĩ đành phải làm như thế này. __ Thẩm Xương Mẫn một thân cẩm bào lam nhạt đứng phía trước, lạnh lùng đáp lại Duẫn Hạo.

-Người vì cái gì lại cố chấp như vậy? Tại Trung không cần điều đó, người vốn dĩ nên hiểu điều này mới đúng chứ? __ Duẫn Hạo hạ mắt, bàn tay cầm chuỗi kiếm càng thêm siết chặt. Y không sợ những tên ma cà rồng này, y tin tưởng với khả năng của mình nhất định sẽ không bại dưới tay chúng.

-Người thì biết cái gì? Tại Trung cần hay không người biết sao? Trịnh Duẫn Hạo ta nói cho người biết, ma cà rồng khác với con người. Cảm xúc của chúng ta mãnh liệt hơn, đồng nghĩa nếu như đau khổ cũng sẽ nặng nề hơn. Ta không thể để Tại Trung bị tổn thương, một lần đã là quá đủ rồi! __ Thẩm Xương Mẫn héch miệng cười, nếu như không phải hấn dồn sức chế tạo cái nhà giam kia bị hao tổn quá nhiều máu thì lúc này

cũng chẳng cần phải phí lời với cái tên kia làm gì. Nhưng hắn cũng không thể tự tay giết Trịnh Duẩn Hạo, bài học kia hắn vẫn còn nhớ rõ. Gần một thế kỷ bị nhốt dưới ngục cũng đã quá đủ rồi.

-Ta tuyệt đối không tổn thương Tại Trung! __ Duẩn Hạo mạnh mẽ nói, y chỉ hận không yêu thương tiểu tử kia đủ làm sao có thể tổn thương cậu. Hắn vì sao lại không chịu hiểu, dù là ma cà rồng, Tại Trung vẫn đã từng là con người, vẫn muốn sống một cuộc sống như con người bình thường, hắn vì sao lại mù quáng cố chấp như vậy?

-Đó là người nói, ta không tin! __ Thẩm Xương Mẫn mỉm cười tàn nhẫn, liếc mắt ra lệnh cho đám thuộc hạ xông lên. Hàn huyền vậy đủ rồi, nên kết thúc sớm một chút thì tốt hơn.

GRÀO!!!!

KENGGGG!!!

...

-Tại Trung, nói cho ta biết, rút cục là có chuyện gì? __ Tuấn Tú vừa đi vừa hỏi Tại Trung, lúc này có vẻ không được tốt lắm.

-Vì sao Thẩm Xương Mẫn nhất định muốn giết đại ca? Thợ săn là sao?

-Được rồi! Tiểu tử kia, ta hiện tại sắp không thở ra nữa rồi, người có cần hỏi nhiều như vậy không? __ Tại Trung nhăn nhó liếc nhìn Tuấn Tú, cố gắng bịt lại miệng vết thương ở cổ.

-Chuyện rất dài, thợ săn là khắc tinh của ma cà rồng. Đó là kẻ duy nhất ma cà rồng sợ và tối kỵ. Ta cũng không hiểu Thẩm Xương Mẫn vì sao cho rằng Hạo có liên quan tới thợ săn, hắn lại lên cơn điên nữa rồi. __ Cậu bước nhanh hơn, vết thương trên cổ vẫn chưa khép miệng, thật là ...

-Đại ca sẽ không có chuyện gì chứ? __ Tuấn Tú lo lắng níu lấy vạt áo của Tại Trung, đôi mắt to tròn đã ngấn lệ.

-Ta sẽ không để Hạo xảy ra chuyện gì. Mẫn có lẽ sẽ dùng lũ ma cà rồng mới sinh, bọn chúng tuy khát máu nhưng có lẽ sẽ không phải đối thủ của Hạo. Võ công của hắn không hề tầm thường chút nào. __ Tại Trung nhẹ giọng đáp lại, ánh mắt đỏ ngầu nhẹ chớp. Cậu từ lâu đã nhận ra võ công của y không hề tầm thường, ma cà rồng tuy nhanh nhưng nếu vào thời đại này chắc chắn không thiếu những bí kíp võ công có khả năng đưa con người đạt tới những cảnh giới mà tưởng chừng là không thể. Hạo không yếu, y vốn dĩ chỉ là vì cậu mà không bộc lộ sát ý cùng thống hận đối với Thẩm Xương Mẫn mà thôi. Hạo! Ta nợ người rất nhiều!

...

Kenggg!!! VÚT!!! VÚT!!!

Những tia sáng bạc lóe lên chớp nhoáng, những đạo kiếm phong mạnh mẽ áp tới, đứng giữa vòng vây, y âm trầm lạnh lùng đẩy lùi những tên ma cà rồng đang lao tới mình, ánh mắt đen sâu bình tĩnh tựa một mãnh thú, không hề nao núng, không hề dao động, y tin tưởng, y đủ khả năng bảo hộ chính mình. Nếu không đủ khả năng y làm sao có thể chân chính tự tin ở bên cạnh Tại nhi!

Thẩm Xương Mẫn nheo mắt nhìn diễn biến trước mắt, không ổn, hắn vốn tưởng con người không bao giờ có thể chống lại ma cà rồng, dù cho có võ công cao cường tới mấy cũng tuyệt không có khả năng đối chọi với những sinh vật khát máu nhất thế gian, nhưng Trịnh Duẩn Hạo lại khác, y mạnh, cực kỳ mạnh. Nếu là bình thường, có lẽ y sẽ chỉ chịu thua dưới tay hắn, lũ ma cà rồng kia vốn không thể áp đảo y.

-Hộc!! Hộc!! __ Duẩn Hạo sau một hồi chiến đấu, thể lực cũng dần cạn kiệt. Y là con người sức mạnh dù có lớn tới đâu cũng không bền bỉ như ma cà rồng, dùng cọc gỗ cũng chỉ mới diệt được một nửa, còn chừng năm tên ma cà rồng mới sinh nữa, thêm vào đó Thẩm Xương Mẫn còn chưa ra tay. Y tuy tin tưởng mình có khả năng đối phó với lũ ma cà rồng này nhưng với Thẩm Xương Mẫn thì không thể lường được.

-Mẫn!

Hắn giật mình quay lại khi nghe thấy tiếng gọi, phía sau lưng là Hoắc Vân Thiên bộ dạng vô cùng chật vật bước tới.

-Tại Trung trốn rồi? _ Hấn nhíu mày, nhìn bộ dạng Hoắc Vân Thiên như vậy có lẽ những song sắt kia cũng không thể giữ nổi Tại Trung.

-Sắp tới rồi, ta dùng thông đạo mới có thể tới trước họ. Tại Trung bị tiêm Ma tiền thảo rồi nhưng không nhiều lắm, còn có Phác Hữu Thiên và Kim Tuấn Tú đi cùng. _ Hoắc Vân Thiên mệt mỏi nhìn Thẩm Xương Mẫn, nhanh chóng thuật lại sự việc.

-Không hay rồi, nếu Tại Trung tới sẽ phá hỏng mọi thứ. Ta hiện tại lại không đủ sức mạnh ... _ Thẩm Xương Mẫn bối rối, hai chân mày nhíu chặt với nhau.

-Ta giúp ngươi! _ Hoắc Vân Thiên nhìn Trịnh Duẫn Hạo đang miệt mài chiến đấu với lũ ma cà rồng mới sinh. Y cầm lấy bạch ngọc địch ở bên hông, hướng gờ đá phía bên cạnh nhảy lên.

Thẩm Xương Mẫn nhíu mày nhưng không nói gì, Hoắc Vân Thiên vận dụng nội lực, bắt đầu thổi lên ma âm hủy diệt.

Uuuuuuu

-Ư..! _ Duẫn Hạo bất ngờ bị ma âm tấn công, loạng choạng ôm lấy tai mình, điều hòa nội lực chống lại tiếng địch quỷ dị giết người kia.

Thẩm Xương Mẫn thỏa mãn mỉm cười, cầm lấy một cọc gỗ ở bên cạnh, đến lúc nhập chiến rồi.

Duẫn Hạo mất sức choáng váng nhìn xung quanh, vừa phải chống lại ma âm vừa phải cảnh giác đề phòng lũ ma cà rồng, y liền nhanh chóng mất đi sức mạnh. Ngay lúc đó, Thẩm Xương Mẫn vốn dĩ đang an tĩnh theo dõi trận chiến lại cũng bất ngờ lao tới, Duẫn Hạo vội vã đưa kiếm lên đỡ lấy...

VÚT!!!

KENGGG!!!

-Tại nhi?

-Tiểu Tại!

Cả hai người sững sờ nhìn mỹ thiếu niên một thân bạch y xuất hiện trước mắt, giữa vực tuyết trắng xóa, gió lạnh rét buốt không ngừng rít gào, bên cạnh là vực thẳm hun hút, thân ảnh ma mị mà thoát tục đó làm tất cả phải dừng lại. Trường phát hắc sắc mị hoặc xoa tung sau lưng, tán loạn phiêu động tựa như có sinh khí, đôi mắt hỏa hồng lạnh lẽo tới cực điểm, hàn khí âm trầm nhẹ nhàng toát ra làm chùn bước tất cả vạn vật xung quanh muốn chạm tới, trên y phục bạch sắc lát phát điểm lên vài đóa hoa huyết sắc, xinh đẹp mà quỷ dị, lúc này đây, trong mắt mọi người thiếu niên kia dường như là sinh vật không thuộc nhân loại, thuần khiết lạnh giá tựa mộng ảo.

-Dừng lại! Cầu xin ngươi ... Mẫn! Làm ơn vì ta có được không? _ Tại Trung đứng giữa hai người Duẫn Hạo và Thẩm Xương Mẫn, giọng nói thanh thuần đã trở nên khàn khàn nghẹn ngào. Hai người bọn họ ... cậu không thể bỏ ai.

-Ta đang là vì em, Tại Trung! Con người, thợ săn ... chúng không đáng tin! _ Một trời tuyết rơi, hấn dường như có thể thấy được khung cảnh ký ức đã bị lãng quên. Tại Trung vốn dĩ rất thích tuyết rơi!

-Mẫn! Dừng lại đi, ngươi còn muốn oán hận bọn họ tới bao giờ nữa? Quá khứ, đó chỉ là quá khứ mà thôi! _ Trong tiết trời âm hàn, làn da tái nhợt của Tại Trung càng trở nên trong suốt và trắng bệch, cậu không muốn hấn cứ như vậy mà cố chấp giữ nổi oán niệm đó. Đã từng ấy năm trôi qua, bỏ xuống không được sao?

-QUẢ KHƯ Ư? _ Hấn cuối cùng cũng không chịu nổi mà bùng nổ giận dữ. Đôi mắt đỏ ngầu nhuộm đầy hỏa nộ cùng thống hận to lớn vĩnh viễn không thể xóa nhòa.

-Hãy nhớ điều này, Tiểu Tại, dù là quá khứ thì chuyện đó cũng đã xảy ra, ta không muốn quên cũng quên không được. _ Hấn điên cuồng quát lớn, bàn tay hữu lực túm lấy bả vai của Tại Trung.

-Mẫn ...!

-Em nói ta phải quên như thế nào? Bị chính người mẹ của mình bỏ rơi, bị chính người mà mình đã gọi là cha suốt 17 năm tra tấn cùng hành hạ đến sống đi chết lại. Quên như thế nào đây? Con người ... ta không tin con người! MÃI MÃI KHÔNG BAO GIỜ TIN!!!

-Không phải người đã giết bọn họ rồi sao? Lẽ nào như vậy còn chưa đủ? Chính tay người đã móc tin bọn họ ra, vẫn không thỏa mãn sao? _ Tại Trung cũng không nhịn mà quát lớn, hấn cũng đâu phải là chưa trút giận, vì sao còn cố chấp như thế?

-Không đủ! Những thứ bọn họ mang tới cho ta, có trả bao nhiêu cũng không đủ! Cả em nữa, Tiểu Tại, em cũng đã ném qua nỗi đau bị con người lừa dối, chúng ta là ma cà rồng, cảm xúc lớn hơn con người một bậc, là đau đớn sẽ trở thành tuyệt vọng cùng thống hận. Chuyện này em không phải không hiểu. _ Hấn đứng trước mặt Tại Trung, đôi mắt đỏ sặc lạnh xoáy nhìn cậu.

-Ta hiểu Mẫn! Nhưng ... ta muốn sống, một cuộc sống bình thường. Một cuộc sống của con người! Suốt một nghìn năm, ta đã quá mệt mỏi rồi, dừng lại đi Mẫn! Bỏ xuống đi! _ Tại Trung nắm lấy bàn tay hấn, đôi mắt đỏ nhiễm một mặt nước trong suốt.

-Được! Vậy để ta giết hấn rồi mọi chuyện sẽ kết thúc! _ Thẩm Xương Mẫn mạnh mẽ rút lại bàn tay, đẩy Tại Trung sang một bên.

-KHÔNG!!! Ta không cho phép! Người không được giết hấn! _ Tại Trung vội vã lao tới chắn trước mặt Thẩm Xương Mẫn, Ma tiền thảo trong người còn chưa tan, lúc này cậu sẽ không phải đối thủ của hấn.

-Thiên! Tiếp tục thôi! _ Thẩm Xương Mẫn không đáp lời Tại Trung mà liếc nhìn Hoắc Vân Thiên ra lệnh. Hoắc Vân Thiên thoát khỏi thất thần, tiếp tục vận nội công thổi địch, y biết chính mình sắp chống đỡ không được nhưng không còn cách nào, đó là lệnh của hấn.

Uuuuuuu

Tiếng địch vang lên, Duẫn Hạo lại một lần nữa bị tấn công, vì sự tập trung bị phá vỡ khi Tại Trung xuất hiện nên không chống đỡ kịp, ngay lập tức, hai bên tai của y xuất hiện một dòng huyết dịch ảm ướt.

-Người ..._ Tại Trung bất ngờ bị Thẩm Xương Mẫn túm lấy khi định lao tới phía Hoắc Vân Thiên, hấn đè cậu xuống đất, bàn tay cầm cọc từ từ giơ lên.

-Dừng ... Mẫn! Ta yêu hấn! Cầu xin người! _ Tại Trung dường như lơ mơ đoán ra Thẩm Xương Mẫn định làm gì vội vã giãy giụa muốn thoát khỏi.

-Nếu là như vậy ... ta càng phải giết hấn! _ Hấn tăng sức chế trụ Tại Trung, ánh mắt nhuốm ngập sự điên cuồng cùng tàn khốc.

-Ư... ưm! Người buông Tại nhi ra! _ Duẫn Hạo đau tới mức choáng váng, nội lực bị đả thương nghiêm trọng nhưng bất chấp mọi thứ, y vẫn muốn lao tới cứu tiểu tử kia. Hai người bọn họ cách nhau không quá xa, chỉ cần thêm một chút nữa.

-Tại Trung! Lần này ta sẽ làm cho đệ nhớ rõ, ma cà rồng không cần tình yêu, càng không được phép yêu một thợ săn. Hãy nhớ kỹ bài học này!

Dứt lời, hấn giơ cao cọc gỗ trong tay, mạnh mẽ hạ xuống.

-Dừng...

PHẬP!!!

-KHÔNGGG!!!

Tuyết trắng từ lúc nào đã chuyển thành tuyết hồng bi thương cùng đau đớn, trên vạt tuyết lạnh giá, tiếng kêu than ai oán bi ai vang vọng khắp không gian, huyết tinh tựa hồng hoa lan tràn phiêu dật, thủy lệ vì thống hận mà tuôn rơi. Đã từng tự thề với bản thân, cả cuộc đời này sẽ vì yêu người mà sống, sẽ vì bảo hộ người mà tồn tại, tất cả mọi thứ tất cả đều là vì người. Nhưng ...chưa bao giờ nghĩ rằng, có một ngày sẽ vì người mà oán hận hủy diệt mọi thứ.

Tại Trung run run vươn bàn tay trắng muốt ra phía trước, không được, cậu phải nói cho y biết. Y không thể nào ... không thể nào...

Phụt!

Duẩn Hạo vì bị đả kích quá lớn liền không nhìn được mà phun ra một ngụm máu lớn, ánh mắt y lúc này đây chỉ còn lại thiếu niên kia, trên thế gian này chỉ có duy nhất một mình cậu.

-Ta không thể giết ngươi nên đành phải làm như vậy, biến mất đi Trịnh Duẩn Hạo! __ Thẩm Xương Mẫn tàn độc nhìn Duẩn Hạo thê thảm nằm trên nền tuyết trắng, đang chặt vật lết tới chỗ Tại Trung.

Cọc gỗ xuyên qua tim, Tại Trung không chịu nổi nữa, làn da trắng nhợt dần dần chuyển sang tái xanh, những đường gân từ từ nổi lên, chạy khắp gương mặt cùng bàn tay, cơ thể cậu tựa như một đóa tuyết liên vì thiếu tinh hoa sinh khí mà trở nên héo rũ, khô quắt.

-Không ...Tại ...phụt!

Duẩn Hạo đau đớn không tin vào mắt mình, thiếu niên xinh đẹp linh động kia giờ đã bất động nằm trên tuyết trắng, đôi mắt vẫn còn đang mở, trống rỗng vô thần nhìn y. Không, sao có thể, chuyện này sao có thể?? Tại nhi của y, Tại nhi của y sao có thể ...

-Mang hấn ném xuống vực! __ Thẩm Xương Mẫn liếc mắt nhìn Hoắc Vân Thiên ra lệnh. Giao chủ U linh giáo chần chừ một lúc rồi cũng bước tới, nắm lấy bả vai Trịnh Duẩn Hạo kéo đi.

-Thẩm Xương Mẫn! Ta ... cả đời này sẽ không tha cho ngươi! Hãy nhớ kỹ, nếu như Trịnh Duẩn Hạo ta không chết chắc chắn sẽ trở lại tìm ngươi.

Duẩn Hạo run run nói, ánh mắt ngập tràn thống hận cùng đau thương. Y không tin, không tin Tại Trung đã chết nhưng ... cảnh tượng trước mặt này là giả sao? Tại Trung nếu còn sống vì sao lại bất động nằm đó? Vì sao ánh mắt xinh đẹp kia lại trở nên vô thần như thế?

Y hận! Hận hấn!

Vốn dĩ ngay từ đầu y đã hận hấn nhưng vì Tại Trung, y tự kiềm giữ chính mình. Vì Tại Trung mà nhẫn nhịn vì Tại Trung mà áp chế hỏa nộ. Nhưng giờ thì sao? Tại Trung chết rồi! Người có thể giúp y kiềm giữ đã chết rồi, y còn có thể nhẫn nhịn như thế nào đây?

-Ném hấn xuống! __ Thẩm Xương Mẫn cảm giác một cơn ón lạnh chạy dọc sống lưng, đôi mắt của Trịnh Duẩn Hạo khiến y cảm thấy bất an. Giống như ngày đó ... hấn đối mặt với Uknow.

Hoắc Vân Thiên ngược nhìn Thẩm Xương Mẫn có một chút ngập ngừng nhưng rút cục cũng buông tay. Y ngoài hai tiếng xin lỗi cũng không còn gì khác để nói.

-Đại ca!

-Tú nhi! Dừng lại!

Kim Tuấn Tú cùng Phác Hữu Thiên sau khi leo được tới vực núi cũng là lúc hai người chứng kiến thảm cảnh trước mắt. Duẩn Hạo bị Hoắc Vân Thiên đẩy ngã xuống vực sâu hun hút, Tại Trung bị cọc gỗ đâm xuyên tim, bất động lặng lẽ nằm trên tuyết trắng. Tuấn Tú bị đả kích quá lớn, mọi thứ như hoàn toàn sụp đổ, chực muốn lao tới bờ vực, nhưng may mắn Hữu Thiên đã giữ lại.

Trên Thánh Vực quanh năm phủ tuyết trắng, vắng vắng đâu đó tiếng khóc thân tê tâm liệt phé, tiếng âm hồn ai oán réo rất gọi tên một người. Tuyết rơi, phủ kín những đóa hoa huyết sắc nở trên tuyết, che giấu đi một thân xác lạnh lẽo. Tuyết hồng bị thương rơi xuống, ánh mắt trống rỗng vẫn còn đương nhuốm lệ, đau đớn thống hận thiêu đốt tâm can, chấm hết cho một cuộc tình nghiệt ngã mà bị ai.

Ta nguyện ...

Vì ngươi mà ái!

Vì người mà đau!

Vì người mà si!

Nhưng ...

Vì sao lại cũng vì người mà hận?

Nỗi oán hận này ta phải làm sao mà chịu đựng đây?

Tại nhi!

-Hạo! Tuyết có đẹp không? _ Thiếu niên nhu thuận dựa vào lồng ngực của nam nhân, bàn tay nhỏ bé hứng lấy những bông tuyết rơi ngập trời.

-Tại nhi! Vì sao lại tự bịt mắt mình, mở mắt ra có phải là nhìn thấy rồi không? _ Nam nhân dịu dàng nhìn tâm can bảo bối, ánh mắt nhu hòa ấm áp tới mức dường như đã xua tan đi cái rét lạnh của mùa đông.

-Không đâu! Không nhìn thấy mới có thể cảm nhận được vị của tuyết. Lạnh và mềm mịn!

-Nghịch ngợm!

Nam nhân phì cười kéo thiếu niên dựa sát vào mình, ôn nhu chạm lên gương mặt xinh đẹp kia, nhẹ nhàng đặt xuống một nụ hôn.

-Hạo! Người nhất định phải đưa ta đi du sơn ngoạn thủy, còn phải mua cho ta bánh đậu xanh, còn có, còn có, ta còn muốn ... um!

Miệng nhỏ lắm lời lập tức bị một cái miệng khác ngăn lại, bất mãn mà khuất phục.

-Người muốn gì ta đều cho người!

-Cái ta muốn nhất ... chính là vĩnh viễn có thể ở bên người!

18. Chương 18

-Um!

Mi mắt nhẹ chớp, mọi hình ảnh mơ hồ hiện ra ...

-Tỉnh?

Một giọng nói quen thuộc trầm vang lên, chất giọng dường như có chút run rẩy cùng lo lắng. Tại Trung mệt mỏi đưa tay chống lên sang đan, gương người đứng dậy, một cơn nhói đau lập tức xuất hiện, cậu cúi nhìn, nơi ngực trái vẫn đương âm ỉ một cơn đau. Những ký ức trong quá khứ chợt ùa về, mọi hình ảnh lướt qua tầm trí, ánh mắt mơ hồ của Tại Trung dần trở nên u ám cùng phần nộ.

-Tiểu Tại! Hãy nghe ta giải thích!

RẦM!!!

-Thầnm.Xương.Mẫn! Người dám làm như vậy? NGƯỜI DÁM ĐÂM TA?? _ Tại Trung phần nộ đẩy Thẩm Xương Mẫn vào vách tườngm tức giận siết lấy cổ hần, nhân dạng ma cà rồng không khống chế mà hiện ra.

-Ta ...không thể tin! Có chết ta cũng không thể tin, Mẫn ...người xác thực nhấn tâm xuống tay với ta? Người ...đã không còn là anh trai của ta nữa rồi, Thẩm Xương Mẫn!

RẦM!! CRACK!!

Hoắc Vân Thiên trong lúc vô tình đi qua vì nghe thấy tiếng động lớn liền lo lắng lao vào, y sững sờ đứng ở ngưỡng cửa, ánh mắt nhuộm màu bi ai nhìn hai thân ảnh trước mặt. Ngày hôm qua, chính y cũng đã sững sờ đến không tin nổi khi nhìn thấy Mẫn đâm Tại Trung, huynh đệ hai người họ rút cục còn muốn dẫn vạt nhau như thế nào nữa đây? Hẳn nếu như không tình ngộ, chắc chắn một đoạn tình cảm kia sẽ không thể giữ được nữa.

Tại Trung ánh mắt nhuộm đậm bi thương cùng đau đớn nhìn Thẩm Xương Mẫn, đã tới cực hạn rồi, chính hắn đã tự tay chặt đứt ranh giới đó, cậu không thể nhẫn nhịn thêm nữa, trái tim kia vì sao lại đau như thế này?

-Ta ... tax in lỗi, Tiểu Tại! Ta chỉ là ... chỉ là muốn bảo về ...

BỐP!!

-Câm miệng! Thôi ngay cái giọng điệu dối trá đó đi! Đừng có lúc nào cũng lừa nhãi người sống vì ta nữa. Ngày xưa, ta sẽ tâm niệm coi đó là lời nói chân thật nhưng giờ thì không còn nữa, người nghĩ mình là ai? **NGƯỜI KHÔNG PHẢI VÌ TA MÀ CHỈ LÀ VÌ NGƯỜI MÀ THÔI!**

Thẩm Xương Mẫn ánh mắt run rẩy nhìn Tại Trung, khoe môi vẫn còn vương lại một vệt máu đỏ tươi, đó là gì? Tại Trung đang nói cái gì?

-Không! Tiểu Tại, không phải như vậy! Ta ...**PHẬP!!!**

Một cơn đau buốt đánh thẳng lên đại não, Thẩm Xương Mẫn không thể hoàn thành câu nói dang dở, chỉ có thể nhắm nhẹn những tiếng rên rỉ đau đớn thoát ra, ánh mắt hoang mang, lo lắng người nhìn người trước mặt ...Tại Trung, không thể nào chỉ vì kẻ kia, vì kẻ kia mà đối với hắn như vậy.

-Người vì ta ư? Người nói người làm tất cả là để bảo vệ ta? Không đúng đâu Mẫn, người là vì chính bản thân người, càng ngày người càng trở nên tàn nhẫn, tính người của người đã mất rồi, người sợ rằng trong bóng đêm u ám và lạnh lẽo đó chỉ còn lại mình người, vì vậy người muốn giữ lấy ta, muốn lôi ta xuống vực sâu đen tối đó cùng với người. Tất cả chỉ có như vậy thôi! _ Tại Trung vừa nhắm mạnh từng lời từng chữ vừa phẫn nộ đâm sâu một cái chân bàn đã bị gãy làm hai vào bụng Thẩm Xương Mẫn, máu tươi lạng lẽ lan tràn.

-Không! Không phải! Ta không có! _ Hắn hoảng loạn nắm lấy hai vai Tại Trung, lo sợ lắc đầu.

-Không ư? Vậy người gọi đây là gì? Người biết ta yêu hắn, người biết tổn thương hắn ta sẽ đau lòng, vậy mà người không chỉ giết hắn còn dùng cọc đâm vào tim ta? Người gọi đó là tình yêu thương ư? **ĐÓ LÀ BẢO VỆ Ư?**

PHẬP!

-Ư

~Thẩm Xương Mẫn đau tới toát mồ hôi lạnh, hắn cắn chặt môi dưới tới bật máu, ánh mắt run rẩy hướng nhìn Tại Trung.

-Người thật ích kỷ, người vì sao có thể đối xử với ta như vậy? Năm lần bảy lượt dày vò ta người thoải mái lắm sao? Không bức ta phát điên người chưa hài lòng sao? _ Tại Trung phẫn nộ hét lớn, đôi mắt ngật lệ không cam tâm nhìn Thẩm Xương Mẫn. Hắn vì sao phải bức cậu? Vì sao nhất định phải hủy hoại mọi thứ của cậu? Hắn vì sao lại tàn nhẫn như vậy?

-Ta ...ta không thể mất em! _ Hắn cố nén đau, cố gắng nói ra từng chữ. Ánh mắt nhiễm phủ một mặt sương mỏng manh ngược nhìn Tại Trung.

-Vậy ...để ta nhắc lại cho người rõ. _ Tại Trung trừng mắt, đôi con ngươi đỏ ngầu trở nên vô cùng đáng sợ và lạnh lẽo. -Người đã mất rồi! Ta và người ...từ nay đoạn tuyệt tất cả!

PHẬP!!

Dứt lời, Tại Trung một lần nữa rút cọc gỗ ra và đâm thật mạnh xuống ngực Thẩm Xương Mẫn. Hoắc Vân Thiên đứng bên cạnh sợ hãi không thốt lên lời, vị trí kia ...

-Aaaaaaaa!!! Ưm! _ Thẩm Xương Mẫn không nhin được nữa mà oàn người kêu lên, bàn tay nắm lấy cánh tay Tại Trung đã chậm rãi buông xuống.

-Lần tới, nếu như người để ta gặp lại. Nhất định, sẽ là trái tim, nhớ rõ lời ta!

Tại Trung từ từ buông Thẩm Xương Mẫn ra, ánh mắt đã bị bóng tối bao phủ, hoàn toàn không thể còn nhìn ra một tia cảm xúc nào. Cậu xoay bước, không để ý tới hắn mà lập tức rời đi.

Thẩm Xương Mẫn đau đớn từ dưới sàn mà gượng dậy, chiếc cọc vẫn còn đang cắm sâu trong ngực, hắn có thể cảm nhận được một vài mảnh nhọn lướt qua trái tim của chính mình, vậy là Tại Trung đã thật sự tức giận, lần này hắn quả thực đã phạm tới ranh giới không thể vượt qua, hắn ...đã sai lầm ư?

Hoắc Vân Thiên nhìn Thẩm Xương Mẫn đau đớn dựa lưng vào vách tường mà mặt nhợt nhạt, y cũng không tới đỡ hắn dậy, chỉ đơn giản bước tới trước mặt.

-Ta ...chính xác giống như những gì Tại Trung đã nói. Ta làm mọi thứ chỉ là vì bản thân mình, nhưng ta cần một gia đình. Ta làm vậy thì có gì là sai? Tại Trung là gia đình của ta, hai chúng ta đã thề dù cho có là địa ngục cũng vĩnh viễn ở bên nhau, nó vì sao lại muốn ở bên những kẻ đó? **VÌ SAO LẠI MUỐN RỜI BỎ TA??**

Hắn không còn sức lực để mà rút cọc gỗ ra, chỉ có thể bắt lực hết lớn. Hoắc Vân Thiên lặng lẽ nhìn hắn, ánh mắt đen láy như bảo thạch chậm rãi chuyển động.

-Người ...đã sai rồi!

-Tại Trung là em trai ta, nó giống ta, hai chúng ta là một gia đình, vì cái gì nó lại muốn hủy hoại điều đó? Những kẻ kia có cái gì tốt? Vì sao cứ nhất định phải ở bên chúng ta? _ Thẩm Xương Mẫn điên cuồng nắm lấy bàn tay Hoắc Vân Thiên, ánh mắt đỏ ngầu bi phẫn nhìn y.

Hoắc Vân Thiên nhìn Thẩm Xương Mẫn, khẽ khép lại ánh mắt, chậm rãi mở miệng.

-Người không thể giữ lấy Tại Trung bằng sự ích kỷ và độc đoán của mình, Mẫn! Tại Trung là em trai người nhưng cậu ấy cũng có cuộc đời của riêng mình, người không thể xen vào cùng vô pháp thay đổi nó. Người khiến Tại Trung chán ghét, khiến cậu ấy cảm thấy ngột ngạt và khó chịu, lẽ dĩ nhiên Tại Trung sẽ phải thoát ra. Tại Trung nói đúng, người rất tàn nhẫn, chính bản thân mình dùng sự độc ác cùng vô tình để biến mình thành một kẻ đáng sợ cùng tàn bạo nhất nhưng cũng khiến người trở nên đơn độc cùng cô quạnh, người giữ lấy Tại Trung đâu phải muốn bảo vệ cậu ấy, vốn dĩ chỉ là vì người sợ mình sẽ chỉ còn một mình, sợ phải đối diện với bóng đêm lạnh lẽo kia một mình. Người muốn có một người cùng đi theo sao?

Trong sương phòng tĩnh lặng, tiếng nói thanh thanh mềm mại của Hoắc Vân Thiên đều đều vang lên, từng lời từng chữ dội thẳng vào đại não Thẩm Xương Mẫn. Hắn bang hoàng nhìn y, bàn tay nắm lấy y cũng chậm rãi rơi xuống.

-Ta ...

-Người sai rồi! Nếu như không tin tưởng người khác vậy ai sẽ tin tưởng người? Sai lầm lần này không thể vãn hồi, hãy buông tha cho Tại Trung đi! _ Hoắc Vân Thiên lặng lẽ xoay bước, tới ngưỡng cửa y khẽ nghiêng đầu nhìn lại nhưng rồi cũng quyết định bước thẳng.

Sương phòng rộng lớn bị bóng đêm bao phủ, Thẩm Xương Mẫn một mình cô độc gục trên sàn, máu tươi vẫn theo vết thương chậm rãi rỉ ra. Hắn ngồi bất động, ánh mắt thất thần trống rỗng nhìn vào không gian u tối, mặt mũi trước mặt. Trong không gian tịch mịch, bất ngờ vang lên những tiếng “tí tách” thật khẽ.

-Ta ...đã sai rồi!

Mây đen nhẹ nhàng rời đi làm lộ ra vầng trăng trên bầu trời cao, ánh trăng bạc lạnh lẽo chiếu rọi không gian, lan tới cả gương mặt của hắn, thẩm thoáng hiện lên hai giọt nước ứ đọng.

...

Gió tuyết gào thét dữ dội, một vùng trắng xóa mờ mịt, nơi đỉnh núi thấp thoáng có một thân ảnh bạch y đang lặng lẽ đứng, dáng người mảnh mai gầy yếu lại vận bạch y mỏng manh trong gió tuyết tựa như trích tiên, mơ mơ ảo ảo.

-Hạo! Người đâu rồi? Hạo!

Tại Trung bị thương mở miệng, ánh mắt trống rỗng thất thần nhìn xuống vực sâu hun hút không thấy đáy của núi tuyết.

-Người đã hứa ... sẽ cùng nắm tay ta du ngoạn khắp giang sơn này. Vì sao lúc này lại bỏ ta một mình? _ Trường phát xinh đẹp tán loạn trong gió, thân ảnh mong manh dường như thật khó để chống đỡ được những cơn gió tuyết dữ dội, Tại Trung lặng lẽ nhắm mắt trong miệng, nước mắt không hề rơi nhưng ánh mắt lại tràn ngập thù lương cùng đau đớn.. Lần thứ hai cậu phải hứng chịu sự đau đớn như thể muốn thôn phệ toàn bộ tâm can, lần trước là Uknow, lần này là Duẫn Hạo nhưng lần này khác, lần này Duẫn Hạo là vì

cậu nên mới chết, từ đầu cho tới cuối y vĩnh viễn chỉ vì cậu mà hứng chịu mọi dày vò đau đớn. Vì sao? Vì sao cậu lại không thể có được hạnh phúc? Chỉ vì cậu là ma cà rồng, là một sinh vật bất tử, vì đã làm trái quy luật của tự nhiên nên phải bị trừng phạt sao?

Một cuộc sống bất tử vĩnh viễn không thể có được hạnh phúc!

“Nếu như ...ta xuống dưới đó, có thể nào sẽ tìm được Hạo không?”

Liệu có thể gặp lại hắn một lần nữa?

Ta phải tìm hắn!”

-TẠI TRUNG!!

Một tiếng hét mạnh mẽ vang lên, Tại Trung giật mình quay người lại, bàn chân đặt ở miệng vực cũng chưa thu hồi.

-Hải Lam! Người ... _ Tại Trung nhìn người trước mặt, ánh mắt âm đạm không chút sinh khí.

-Người muốn đi theo Dẫn Hạo sao? Hắn chết vì người, vậy mà người lại muốn đi theo hắn sao? _ Hải Lam một thân đậm hoàng vô thanh vô tức bước tới bên cạnh Tại Trung, y nếu như không tới kịp lúc có phải là kẻ ngốc này sẽ lao xuống vực hay không?

-Ta muốn đi tìm hắn, hắn sẽ không chết! _ Tại Trung lạnh lùng quay đi, bước chân dứt khoát đi tới miệng vực.

-Người muốn cái chết của Hạo trở nên vô nghĩa sao? Hắn yêu người, hắn vì muốn bảo hộ người nên mới bị Thẩm Xương Mẫn hại chết. Người giờ nhảy xuống dưới, lỡ như tới Quỷ Môn quan gặp hắn, người còn gì để nói? _ Hải Lam vội vã giữ lấy một cánh tay của Tại Trung, ngăn cản ý định của cậu.

-Người không hiểu, người không thể hiểu được! Ta đã sống quá lâu rồi, cuộc sống vĩnh cửu này nếu như không khoái hoạt thì sẽ chỉ còn là đau khổ mà thôi. Ta là sinh vật bị nguyên rủa của tự nhiên, tiếp tục sống sẽ chỉ là sự tra tấn dày vò không thể thoát nổi, tới Quỷ Môn quan may rat a còn có thể gặp Hạo! _ Tại Trung âm đạm thốt ra từng từ, ánh mắt đỏ nhiễm phủ một màu bi thương cùng thống khổ.

-Nhưng Hạo muốn người sống! Nghe cho rõ đây, trước khi rời núi, Dẫn Hạo vốn dĩ chưa hồi phục võ công, nhưng hắn vì muốn đi tìm người mà bất chấp rời đi, không những thế trước khi ra đi hắn còn lưu lại cho ta rất nhiều máu để chế được hoàn. Hắn làm mọi việc tất cả chỉ là vì không muốn người chết, có hiểu không?

Gió tuyết dữ dội thổi, từng bông tuyết trắng xóa vờn vũ uốn lượn trên không trung, vực sâu hun hút không nhìn thấy đáy dần dần chiếm trọn ánh mắt cậu Tại Trung. Cậu gục xuống bên miệng vực, từng giọt, từng giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên gò má, vô thanh vô tức nhưng lại khiến người xót xa.

Vì sao?

VÌ SAO???

...

Một tuần sau:

Phụt!

-Tại Trung! Người sao vậy? _ Hải Lam vội vã chạy tới khi nhìn thấy Tại Trung phun ra một ngụm máu, gương mặt của cậu vốn dĩ đã nhợt nhạt lại càng ngày càng xanh xao.

-Ta ...không uống được! _ Tại Trung khẽ khép lại hai mắt, cầm lấy khăn tay lau đi vệt máu còn vương trên miệng.

-Không uống được? Người không uống được máu ư? Sao có thể như thế? _ Hải Lam nhìn bình máu tươi trên bàn mới vơi một chút ít, khẽ chau mày.

-Ta ...bị thuần hóa mất rồi! _ Tại Trung không nhanh không chậm đáp lại, ánh mắt âm đạm vô cùng thần nhiên.

-Là như thế nào? Ma cà rồng bị thuần hóa ư?

-Ma cà rồng vốn dĩ có thể tắt đi nhân tính của mình để trở thành một cỗ máy giết người nhưng ta không muốn làm như vậy, giữ lại nhân tính đồng nghĩa với việc ta có thể yêu và nguy cơ bị thuần hóa là điều hiển nhiên. Ma cà rồng nếu như chân thành yêu một người nào đó, lại trong khi đó chỉ uống máu của người đó trong một khoảng thời gian dài, dần dần sẽ tạo thành một thứ gọi là “quen thuộc”, ngoài người kia sẽ không muốn dung nạp máu của bất kì sinh vật nào nữa. Đó chính là khi ma cà rồng bị thuần hóa! _ Tại Trung đăm chiêu trả lời câu hỏi của Hải Lam, dường như không hề có một chút lo lắng nào về việc đó.

-Nhưng người không thể uống máu ... không phải sẽ không thể sống được sao? _ Hải Lam lúc này đã nói ra máu chốt của vấn đề.

-Việc ma cà rồng bị thuần hóa không nhiều, rất hiếm khi xảy ra. Thông thường nếu như chân thành thích một người nào đó người sẽ không muốn thương tổn ái nhân của chính mình, nhưng ta từ khi tới đây, phần lớn là uống máu của Hạo! Chỉ có điều ... ta lại không nghĩ mình sẽ bị thuần hóa, ta là ma cà rồng thuần huyết việc bị gắn kết với một con người là cực kì khó. _ Tại Trung đứng dậy bước tới khung cửa sổ, ánh mắt hướng nhìn bầu trời màu thanh thiên trên cao. Ngay cả trước đây khi cùng với Uknow cậu cũng không như thế này, bị thuần hóa chứng tỏ tình cảm cậu dành cho Duẫn Hạo đã từ lúc nào trở nên vô cùng mãnh liệt và sâu sắc. Yêu y, ngoài y không thể tiếp nhận bất kỳ ai!

-Nhưng sau này thì sao? Được hoàn hảo có thể có đủ? _ Hải Lam lo lắng ngược nhìn Tại Trung, sau khi đưa Tại Trung trở về từ vực tuyết kia, y vì lời hứa với Duẫn Hạo mà chịu trách nhiệm chăm sóc cho Tại Trung nhưng với sự phát sinh này thì dù có là thần y Hải Lam cũng đành bó tay.

-Không có máu ...ta sẽ ngày càng yếu đi, sẽ có thể ngủ một giấc ngủ yên bình nhất! Cũng tốt!

Hải Lam nhìn Tại Trung, khoe miệng đương nhẹ nhếch lên, ánh mắt nâu xinh đẹp phủ ngập u buồn cùng thê lương. Y biết Tại Trung vốn dĩ sẽ chẳng muốn níu kéo cuộc sống này có lẽ đây chính là ý trời muốn thành toàn cho cậu chẳng?

Ngoài trời, từng cơn gió nhẹ khẽ thổi, vườn hoa xinh đẹp đủ sắc màu khẽ đung đưa hòa mình cùng thiên nhiên, nắng ấm nhẹ nhàng thả xuống tạo nên cảnh sắc vô cùng tuyệt mỹ cùng sinh động. Tại Trung ngồi bên bục cửa sổ, ánh mắt thất thần nhẹ nhàng khép lại...

Hạo!

Tâm của ta ...vì người mà bị chôn vùi!

...

Ba năm sau:

-Tĩnh! Tĩnh!

Hải Lam khẽ nhíu mày, từ trong vườn hoa chậm rãi đứng dậy nhìn tiểu hài tử mập tròn kia chạy loạn khắp nơi, nhóc con đó vì sao lại thường xuyên lên đây như vậy, cái chân ngắn kia xem ra cũng không thể coi thường.

Lại nhìn theo bóng tiểu tử kia chạy tới hồ nước phía sau, y khẽ thở dài một tiếng. Rõ ràng có tên có tuổi đàn ông vậy mà những ai gặp qua đều gọi một từ “Tĩnh”, y thực không biết còn có thể tiếp tục tới khi nào nữa đây?

Tiểu tử mập trắng vui vẻ nở nụ cười khi nhìn thấy người mà mình muốn tìm, bên cạnh gốc liễu rủ gần bờ sông, có một bạch y nam tử đang lặng lẽ ngồi trên võng, trường phát xinh đẹp nhẹ nhàng phiêu vũ, trường bào mềm mại khẽ lay động. Người đó ngồi trên võng an tĩnh tới mức dường như có thể nghĩ rằng hẳn cũng với cảnh vật nơi này đều là một dạng bất động.

-Tĩnh! _ Tiểu tử mập tròn nhanh chân chạy tới ôm lấy bạch y nam tử, gương mặt nhỏ khẽ dụi dụi vào người hắn.

-Bảo nhi! Lại tới sao? _ Thanh âm thanh thoát mềm nhẹ khẽ thoát ra, Tại Trung mỉm cười nhìn đứa nhỏ trong lòng, ánh mắt vô thần không tiêu cự vẫn hướng nhìn khoảng không xa xăm.

Đã ba năm kể từ ngày đó, cậu cùng Hải Lam đã chuyển tới sống ở một thôn trấn yên bình xinh đẹp, ngày ngày tiêu sái mà trôi qua. Sau khi Duẩn Hạo chết, Tuấn Tú đã có lần ngu ngốc đi tìm Thẩm Xương Mẫn ý định muốn bào thù may mắn cậu phát hiện nên kịp thời ngăn Tuấn Tú lại cũng đồng thời thôi miên cậu ta quên đi sự thật về cái chết của Duẩn Hạo, Tại Trung biết làm như vậy là tàn nhẫn nhưng nỗi đau đớn đó chỉ cần một mình cậu gánh chịu là đủ rồi, không cần thiết phải dày vò cả những người khác. Vì vậy, Tuấn Tú cùng Phác Hữu Thiên lại quay trở lại bên nhau, giải quyết mọi hiềm khích lúc trước, vui vẻ mà sống một cuộc đời thần tiên quyến rũ, thỉnh thoảng cũng có ghé tới nơi này thăm cậu cùng Hải Lam nhưng không sao, thời gian của cậu cũng không còn nhiều, mọi thứ sắp kết thúc rồi.

-Tình! Bệnh chưa khỏi sao? Tà y không chữa được sao? __ Bảo nhi ngược đôi mắt to tròn nhìn Tại Trung, bàn tay nhỏ bé khẽ vươn ra chạm lên gương mặt nhợt nhạt trắng bệch của cậu, một tia lo lắng cùng xót thương hiện lên trong đôi mắt thơ ngây.

Có lẽ lúc này ai gặp Tại Trung cũng sẽ vô cùng kinh sợ, không có máu tươi chỉ có thể dùng được hoàn để chống cự, thân thể của cậu nhanh chóng trở nên yếu đi, làn da vốn đã trắng lại càng nhợt nhạt dọa người, khí sắc ngày càng kém không những thế đôi mắt của cậu cũng không rõ nguyên nhân mà mất đi thính lực, vô tình đẩy Tại Trung vào một cuộc sống u tối. Lúc này, Tại Trung thực sự giống với một bệnh nhân mắc bệnh sắp chết, thời gian có lẽ cũng chẳng còn nhiều, được hoàn cũng đã hết rồi.

-Bảo nhi! Ta không sao, không cần lo lắng, trong nhà có chè hạt sen mau đi lấy đi! __ Tại Trung ôn nhu xoa đầu tiểu hài tử, mỉm cười thật đẹp.

-Bảo nhi đi lấy cho Tình ăn! __ Bảo nhi ngoan ngoãn chạy đi, đôi chân ngắn ngủn lon ton linh hoạt đi chuyển.

Biết chắc Bảo nhi đã rời đi, lúc này thần sắc ôn nhu trên gương mặt của Tại Trung lập tức biến mất, dung mạo lại trở nên lạnh lẽo tựa hàn băng buốt giá. Cậu khẽ mở miệng, tựa như nói vào khoảng không vô định.

-Ra đi! Ta dù có trở nên như thế nào cũng dư sức lấy mạng người!

Một cơn gió nhẹ khẽ thổi qua, sau lưng Tại Trung bất ngờ xuất hiện một thân ảnh hồng y rực rỡ, người cũ đã lâu không tái ngộ, giáo chủ Hoắc Vân Thiên.

-Tại Trung! __ Hoắc Vân Thiên mở miệng, khẽ gọi cậu.

-Có gì thì nói rồi mau cút đi! __ Từ sau đêm đó, Tại Trung tuyệt nhiên chưa một lần tái ngộ Thẩm Xương Mẫn, cậu đã quyết tâm đoạn tình với hắn, vĩnh viễn cùng hắn không quan hệ.

-Tại Trung! Mẫn không được, ngươi phải cứu hắn, cầu xin ngươi! __ Hoắc Vân Thiên bước tới trước mặt Tại Trung, buông giọng cầu xin.

VỤT! PẶC!!

-Nhớ lần trước ngươi cũng đã nói như vậy không? __ Tại Trung bật dậy từ trên võng, bóp lấy cổ Hoắc Vân Thiên, ánh mắt trống rỗng hướng nhìn y.

-Lần này ...là thực sự! Nếu không phải không thể cứu vãn ta cũng không đi tìm ngươi. Chính Mẫn cũng không cho phép ta tìm ngươi, những Tại Trung lần này là sự thật! Mẫn không thể chống đỡ được! __ Hoắc Vân Thiên khó khăn hít thở, cố gắng thuyết phục Tại Trung tin tưởng mình, y biết đã một lần lừa gạt lòng tin của cậu sẽ không dễ dàng lại làm cho Tại Trung hội tin mình.

-Hắn không chống đỡ được thì liên quan gì tới ta, ngươi cũng đã biết ta và hắn giờ không còn quan hệ! __ Tại Trung lạnh lùng đẩy Hoắc Vân Thiên ra, thản nhiên xoay bước.

-Lần này khác, Tại Trung! Toàn bộ ma cà rồng do Mẫn tạo ra đều bị giết, địch nhân lần này không phải tâm thường, là có ý nhắm vào Mẫn!

Tại Trung vẫn bước đi tuyệt nhiên không quay lại.

-Mẫn không đầu lại kẻ kia, hắn rất mạnh! Đã có lần kẻ kia suýt chút nữa dùng cọc gỗ đâm Mẫn, hắn biết rõ về ma cà rồng, biết rõ Mẫn! Nếu không ngăn cản Mẫn nhất định sẽ không chống nổi mà bị giết! Tại Trung! __ Hoắc Vân Thiên dường như tuyệt vọng nhìn hình bóng trước mặt đang dần khuất xa, y cũng biết nỗi đau

Thẩm Xương Mẫn gây ra cho Tại Trung là quá lớn cũng biết Tại Trung sẽ vô pháp tha thứ cho hắn nhưng y không thể đứng nhìn hắn cứ như vậy mà bị người hại chết, cho dù có phải quỳ gối dập đầu hay thậm chí đánh đổi cả tính mạng y cũng chấp nhận, chỉ cần Tại Trung quay lại.

Vì hắn y không thể bỏ cuộc!

XOẢNG!!! XOẢNG!!!

-Không thể nào! Sao có thể như vậy? Chuyện này tuyệt đối không thể nào xảy ra! __ Thẩm Xương Mẫn đứng giữa đại sảnh đổ vỡ, ánh mắt hoảng sợ nhìn những tên ma cà rồng nằm chết rải rác xung quanh. Lần đầu tiên hắn rơi vào thế bị động như thế này, giống như một con cá nằm trên thớt chờ người kết liễu. Không thể, hắn sao có thể dễ dàng bị người ám hại như vậy.

-Kẻ nào ...rút cục là kẻ nào? __ Thẩm Xương Mẫn sợ hãi không muốn thừa nhận ý nghĩ đang hiện lên trong đầu mình. Kẻ đứng sau toàn bộ chuyện này, kẻ có thể dễ dàng đối phó với ma cà rồng ngay cả tới hắn cũng không thể chống đỡ được ...đáp án chỉ có thể là ...

-Thợ săn! Là thợ săn sao?

“Chẳng lẽ...không đúng, rõ ràng ngày đó ta đã tận mắt nhìn hắn rơi xuống vực, sao có thể ...”

Thẩm Xương Mẫn một mình đứng nhìn khung cảnh hoang tàn xung quanh, bản thân lúc này mới chân thực cảm thấy lo sợ. Hắn bây giờ chỉ có một mình, Tại Trung đã từ bỏ hắn nếu như đích thực là kẻ kia hắn nghĩ kết cục của bản thân hắn đã được định đoạt. Nếu sự thật là thợ săn vậy chỉ có ma cà rồng thuần huyết mới có thể chống đỡ, nhưng Tại Trung ...hắn không thể lại đi tìm Tại Trung.

Thẩm Xương Mẫn tuyệt vọng nhìn xung quanh, cảm giác bất lực lần đầu tiên thôn phệ tâm trí hắn.

...

-Đã bốn ngày rồi, cứ để như vậy sao? __ Hải Lam liếc mắt nhìn ra ngoài rồi lại nhìn người bên cạnh.

-Mặc kệ hắn! __ Tại Trung lạnh lẽo đáp lại, thản nhiên quay đi.

-Nhưng ... __ Hải Lam nhìn Tại Trung thần sắc tiêu tụy, cũng có điểm lo lắng. Lỡ như cái kẻ mà Hoắc Vân Thiên nói tới muốn giết hết tất cả ma cà rồng thì tính sao đây? Đáng lo quá!

Tại Trung mệt mỏi nhắm lại hai mắt, không buồn để ý đến Hải Lam nữa. Bên ngoài trời nắng rất gay gắt, Hoắc Vân Thiên vẫn đứng quỳ gối không nhúc nhích nhưng vì Tại Trung không thể nhìn nên cũng chẳng có cảm giác gì chưa kể tới việc cậu cũng không có cảm xúc muốn để ý đến chuyện của y cùng Thẩm Xương Mẫn.

Hoắc Vân Thiên quỳ đã muốn nhuộm hai đầu gối, gương mặt thanh tú đã phủ một tầng mồ hôi cũng mỗi một, đã bốn ngày bốn đêm, y cũng không biết còn phải quỳ tới bao giờ nữa, chưa cầu được Tại Trung giúp đỡ y tuyệt không thể rời đi.

Phạch! Phạch!

Ngước mắt nhìn trời, y có điểm kinh ngạc khi nhìn thấy con bồ câu đưa thư của mình. Kia ... chẳng lẽ ở chỗ Mẫn xảy ra chuyện?

Vội vã túm lấy bồ câu, Hoắc Vân Thiên cố nhịn đau đón ở hai đầu gối, gắng gượng đứng dậy, mở thư ở chân bồ câu ra đọc.

-Thợ săn? Là thợ săn sao? __ Hoắc Vân Thiên kinh hoàng thốt lên, ánh mắt run rẩy nhìn từng nét chữ.

Ở trong nhà, Tại Trung đang bất động nằm trên giường, đôi mắt không tiêu cự đột nhiên mở lớn.

“Thợ săn ư?”

19. Chương 19

Tái Ngộ

– Khụ! _ Thẩm Xương Mẫn gục ngã trên nền đất ẩm ướt, mưa tuôn xối xả quất vào mặt hắn. Từng trận đau đớn nhức nhối lan khắp thân thể, dưới màn mưa dữ dội, hắn chật vật ngược nhìn kẻ trước mặt, khóe miệng nhin không nổi khế nhếch lên. Quả nhiên câu nói “gieo nhân nào gặt quả nấy” thực không sai, tội nghiệt hắn gây ra đã đến lúc hắn chân chính tự mình gánh chịu rồi.

– Người không chết, chẳng những thế lại còn trở thành thợ săn. Ha ha ha!! Đúng là ông trời trừng phạt ta rồi! _ Cố gắng gượng đứng dậy, Thẩm Xương Mẫn phá lên cười một cách trào phúng, Tại Trung nói đúng, càng cố gắng chống lại số phận thì kết quả sẽ càng thảm hơn thôi. Hắn hiện tại đã hiểu được cảm giác đơn độc chỉ còn lại một mình, nhớ lại năm xưa dù cho có bị tra tấn dằn vặt như thế nào thì hắn cũng luôn có Tại Trung ở bên, thay hắn chữa trị thương tổn, chăm sóc cũng như ôm lấy hắn. Nhưng hiện tại... hắn đã mất hết rồi!

– Kết quả ngày hôm nay là do người tự mình chuốc lấy. Ta vốn dĩ không muốn cùng người đối nghịch nhưng sự nhẫn nhịn của ta đã bị người toàn bộ phá hỏng. Người giết Tại Trung cũng chính là hủy đi sự chống đỡ cuối cùng của ta, ta đã nói sẽ cho người nếm trải cảm giác sống không bằng chết nó thống khổ như thế nào. _ Nam nhân một thân hắc y lạnh lùng cúi nhìn Thẩm Xương Mẫn, ánh mắt dị sắc tựa như vực thăm địa ngục sâu hun hút nhấn chìm mọi linh hồn. Từ từ giơ cao thanh kiếm trong tay, nam nhân xé tan màn mưa lao tới phía Thẩm Xương Mẫn.

– Sinh mạng này là của Tại Trung cho ta, ngoại trừ Tại Trung không kẻ nào có thể đoạt nó! _ Thẩm Xương Mẫn dồn sức né tránh, vết thương trên bụng hắn vẫn đang chảy máu, bị thứ vũ khí của thợ săn đâm trúng, vết thương sẽ không thể lành lại. Tình cảnh lúc này của Thẩm Xương Mẫn chỉ có thể dùng từ “chật vật” để hình dung mà thôi.

KENGGG!!!

– Cút! _ Đồng mâu dị sắc lạnh lẽo lướt qua kẻ mới tới, gương mặt cứng ngắt tựa như một khối hàn băng không thể tan chảy, âm hàn tới cực điểm.

– Buông tha hắn! _ Hoắc Vân Thiên một thân hồng y nhuốm đẫm nước mưa, mặt mũi đỏ ửng đường kiếm của hắc y nam nhân.

– Không tránh ra, ta giết cả người!

BỐP!!

Hắc y nam nhân tung một cú đá vào bụng Hoắc Vân Thiên, y ngay lập tức bị dội thẳng vào một thân cây, sức mạnh kinh hồn đó sao có thể là của con người. Hoắc Vân Thiên sợ hãi nôn ra một ngụm máu, muốn gượng dậy cũng bất khả kháng lực.

Thẩm Xương Mẫn đứng nhìn hắc y nhân đang tràn ngập sát ý tiến tới phía Hoắc Vân Thiên. Hắn nếu lúc này chạy đi chắc chắn sẽ tránh được một tai kiếp nhưng...

Khục! _ Đau đớn ho ra một ngụm máu nữa, Hoắc Vân Thiên sợ hãi hướng nhìn hắc y nhân. Nam nhân này vì sao lại trở thành như vậy? Hai năm trước hắn một thân ôn hòa thanh nhã vậy mà lúc này tựa như ma thần tái thế bá khí cùng sát ý thấu tận trời xanh, chẳng lẽ nổi oán hận kia lớn như vậy sao?

– Người...vì sao lại như vậy? _ Run run ngược nhìn hắc y nhân, Hoắc Vân Thiên ánh mắt bi ai không giấu nổi một tia chua xót.

– Ta... là vì Tại nhi mới bỏ qua cho các người! Tại nhi không còn, ta chỉ có thể dùng sự oán hận để chống đỡ. Mặc kệ là biến thành ma quỷ gì, ta cũng nhất định trả lại cho các người những đau đớn mà ta gánh chịu!

Dứt lời, hắc y nhân vung kiếm lên, không hề dẫn đó mà đâm xuống. Hoắc Vân Thiên nghĩ rằng số mình đã tận, bắt lực nhắm lại hai mắt.

Bập!

– Người...!

– Tội là do ta gây ra, đừng thương tổn hắn!

– Mẫn! __ Hoắc Vân Thiên kinh hoàng mở mắt, đứng chần trước mặt y chính là hấn. Vì sao không nhân cơ hội mà chạy trốn, trở lại làm gì?

– Được! Vậy ta không khách khí!

Hắc y nhân nhếch miệng, lệ quang ngập trong đáy mắt, Thẩm Xương Mẫn bị hắc y nam nhân đá mạnh vào một thân cây, hấn mơ hồ chỉ nghe thấy tiếng gió cùng mưa bị xé tan, một luồng kinh lực ập tới phía trước mặt. Có lẽ sinh mệnh này... PHẬP!!

Mưa vẫn cứ tuôn rơi, tiếng “rào rào” thê lương đến tê tái, trường phát hắc sắc xinh đẹp nay ủ rũ dường như đã mất đi toàn bộ sinh khí, bạch y ướt đầm loang lổ máu tươi tựa đào hoa phiêu vũ, ánh mắt dị sắc lần đầu tiên sau hai năm xao động, bàng hoàng cùng đau đớn một lần nữa chiếm trọn tâm trí.

...

– Thật là... rõ ràng chỉ là làm bộ, cái gì mà mặc kệ hấn! Tiểu tử thói! __ Hải Lam miệng vừa lẩm bẩm vừa cầm ô đứng ngoài vườn, ánh mắt hướng tới phía chân núi. Kẻ kia đi cũng lâu rồi, không biết có nên thu xếp hành lý đi theo luôn không nhỉ?

Quay người nhìn lại cái vông trúc treo bên cạnh hồ, y khẽ lắc đầu. Buông tay thả rơi ô, bước vào trong nhà chuẩn bị thu xếp đồ đạc. Y từ lúc nào đã không thể rời mắt khỏi kẻ kia như vậy chứ?

– Tại... Tại Trung! __ Thẩm Xương Mẫn kinh hoàng run run mở miệng, ánh mắt mở to không tin vào những gì xảy ra trước mắt mình.

– Không được... không được giết hấn!

Dưới cơn mưa dữ dội, Tại Trung lặng lẽ một thân ảnh gầy yếu đứng chần trước Thẩm Xương Mẫn, bạch y ướt đầm, gương mặt tái nhợt trắng bệch tới quý dị, ánh mắt không tiêu cự chỉ có thể nhìn vào khoảng không vô định.

– Tại Trung! Em... em...! __ Hấn không thể tin nổi những gì đang xảy ra, câu nói kia của Tại Trung... Đây là mộng hay là thực?

Hắc y nhân bàn tay vẫn đặt ở chuôi kiếm, ánh mắt dị sắc kinh hoàng còn chưa hồi tỉnh, đây... đây là...

– Người... cho dù có trở thành ác quỷ, người vẫn là anh trai ta! __ Tại Trung thân thể suy nhược loạng choạng không đứng vững, cậu vươn tay nắm lấy lưỡi gươm đang cắm trên bụng mình, bình thần rút ra.

– TÀI NHI!

Nhìn một mảnh đồ tươi nhiễm phủ tầm nhìn, hắc y nhân lúc này mới bình tĩnh. Bi thương hét lên một tiếng, y vội vã lao tới ôm lấy thân thể yếu nhược của người kia. Không phải ảo giác, là thật, là Tại nhi của y!

Tại Trung dần dần rơi vào hôn mê, một thân bạch y bị nhiễm bẩn bởi máu tươi, sức lực của cậu đã cạn kiệt rồi, không thể chống đỡ được nữa. Lúc này có lẽ đã có thể được rơi vào giấc ngủ vĩnh hằng kia, nhưng dường như Tại Trung mơ hồ nghe thấy tiếng Duãn Hạo gọi, có phải không? Hay lại chỉ là ảo giác?

– Tại nhi! Tại nhi của ta! __ Duãn Hạo điên cuồng ôm lấy Tại Trung, ánh mắt dị sắc tràn ngập những xúc cảm hỗn loạn. Tại nhi của y không chết, thực sự chưa chết, Tại nhi!

– Tiểu Tại! Ta...

– Ta cấm người chạm vào Tại nhi! Động một chút ta lập tức giết người!

Thẩm Xương Mẫn thoát khỏi thất thần liền muốn lao tới phía Tại Trung nhưng lại bị Duãn Hạo vung kiếm ngăn lại. Nhìn Tại Trung dường như không còn hơi thở nằm trong tay Duãn Hạo, Thẩm Xương Mẫn tâm đầu như bị đâm nát.

– Tại nhi đừng lo lắng! Ta đưa em đi! __ Duãn Hạo mắt bình tĩnh nhìn ái nhân trong lòng dần dần mất đi hơi thở, y hoàn toàn loại bỏ mọi thứ xung quanh, tập trung mang Tại Trung trở về.

– Mẫn! __ Hoắc Vân Thiên lết tới gần Thẩm Xương Mẫn, lo lắng nhìn ánh mắt trống rỗng của hắn. Trịnh Duẫn Hạo đã mang Tại Trung đi, hiện tại Duẫn Hạo tựa như lột xác biến thành lệ quỷ, võ công cùng sức mạnh quỷ dị khó lường, bọn họ tuyệt nhiên không thể là đối thủ của Duẫn Hạo.

– Tiểu Tại... ta có lỗi với em! Tiểu Tại!

Thẩm Xương Mẫn thất thần hướng ánh mắt đờ đẫn nhìn vào khoảng không trước mặt. Sau những đau đớn đã gây ra Tại Trung vì sao vẫn còn quay lại bảo hộ hắn? Vì sao vẫn giống như xưa, dùng mọi tâm trí bảo hộ hắn?

– Mẫn! Người thay đổi không phải là ta!

Chính hắn, chính hắn mới là người thay đổi. Mọi tội lỗi đều là do hắn. Tại Trung... ta quả thực đã không còn xứng đáng là anh trai của em nữa.

– Aaaaaaaaaa!!!!

Hoắc Vân Thiên đau lòng nhìn Thẩm Xương Mẫn điên cuồng hét lớn, lần đầu tiên, y nhìn thấy trên gương mặt lãnh đạm phẳng lặng đó xuất hiện hai hàng lệ châu. Có lẽ chỉ khi tới bước đường cùng, rơi vào vòng sinh tử lao lý người ta mới chân chính nhận ra sai lầm nhưng những lúc như vậy không phải đều là quá muộn rồi sao?

Nhưng...

Với hai người bọn họ...

Hoắc Vân Thiên nhìn về phía chân trời xa, hình bóng của Trịnh Duẫn Hạo cùng Kim Tại Trung đã biến mất từ lâu, y biết, dù Thẩm Xương Mẫn có làm gì thì Tại Trung vĩnh viễn sẽ không bao giờ từ bỏ hắn.

Vĩnh viễn là như vậy!

...

ĐOANG!!!

Tinh Vũ giật mình ngược nhìn thân ảnh vừa lao xẹt qua mình, rồi lại nhìn tới cánh cửa của Tùng Vân các bị người mạnh mẽ đập ra, kia... có chuyện gì vậy?

– Hạo! Hình như mang theo ai đó về? __ Tinh Vũ nhíu mày, ánh mắt tò mò ngược nhìn lâu hai của Tùng Vân các.

Tùng Vân các:

Duẫn Hạo mắt bình tĩnh ôm Tại Trung đặt trên giường, đôi mắt dị sắc tràn ngập lo sợ cùng hoảng hốt, y lúng túng không biết hiện tại nên làm gì mới tốt, suốt hai năm trời rông rã sống ở Hắc Vân động y ngoài luyện công ra thì dường như đã dần dần quên đi cách sống bình thường của một con người, hiện tại đối với Tại Trung máu chảy đầy người, sắc mặt càng ngày càng trở nên nhợt nhạt y nhìn mà trong lòng vô cùng rối loạn. Y thực mắt bình tĩnh, chưa kịp vui mừng vì gặp lại được Tại Trung thì y lại hoảng sợ khi chính mình đã đâm cậu bị thương. Lúc này nên làm gì cho tốt đây?

– Tại nhi! Mở mắt nhìn ta! __ Duẫn Hạo để Tại Trung dựa vào ngực mình, bàn tay nhẹ nhàng vỗ lên gương mặt đẹp đẽ tinh xảo của cậu. Tại Trung hơi thở ngày càng yếu, sắc mặt đã tệ đến mức không thể tệ hơn, toàn thân cậu mềm nhũn vô lực dựa trong người Duẫn Hạo, dường như đã mất đi sự tỉnh táo.

– Chết tiệt! Máu vẫn chảy? __ Duẫn Hạo lúc này mới phát hiện điểm bất thường, vết thương do y gây ra cho Tại Trung vẫn đang chảy máu, nếu là bình thường những vũ khí này sẽ chỉ có khả năng giết ma cà rồng thường còn Tại Trung là ma cà rồng thuần huyết thì chỉ là lành chậm hơn mà thôi, nhưng hiện tại, vết thương vẫn cứ như vậy tuôn trào huyết tinh.

– Máu! Đúng rồi, chính là máu! __ Duẫn Hạo lúc này mới bình tĩnh suy nghĩ, nguồn sinh lực quan trọng nhất của ma cà rồng chính là máu không những thế những vết thương do loại vũ khí kia gây ra cũng chỉ có thể dùng máu của y để chữa lành.

Ngay lập tức, Duẩn Hạo khai mở y phục của Tại Trung, vết thương do kiếm đâm vào hiện ra thực dọa người, y nhin không được mà sững người, bàn tay run run cầm y phục của Tại Trung.

Vết thương này là do y gây ra, chính y đã thương tổn Tại Trung!

Đè lại cảm xúc, Duẩn Hạo tiếp tục dùng một con dao găm giắt bên hông cứa một vết thật sâu vào lòng bàn tay, máu lập tức tuôn chảy. Y để cho máu mình chảy trên vết thương của Tại Trung, trong lòng không ngừng lo lắng.

Máu của Duẩn Hạo tưới ướt đầm vết thương trên bụng Tại Trung, vết đâm dần dần khép miệng, dù là cực kì chậm nhưng vẫn là đã có hiệu quả. Y mừng rỡ nhìn vết thương đang lành lại, tiếp tục đưa bàn tay vẫn đang chảy máu lên miệng, hút lấy chính máu của mình sau đó cẩn thận khai mở miệng của Tại Trung, ôn nhu uy cậu uống.

– Ừm! __ Tại Trung mơ hồ mở mắt, vẫn như mọi khi một mảnh đen tối bao phủ. Nhẹ chớp mắt, cậu khẽ cử động thân thể, một cơn nhói đau từ bụng dội lên, nhin không nổi cậu hé miệng rên rỉ vài tiếng, kì lạ hình như không gian xung quanh có điểm chật chội.

– Tại nhi! Tỉnh rồi?

Bên tai vang lên âm thanh trầm ấm ôn nhu, Tại Trung nghiêng đầu, hướng tới phía sau, thì ra không phải không gian chật hẹp mà là do cậu đang bị người ta ôm lấy, Tại Trung nhủ mày muốn giãy ra khỏi vòng tay kia nhưng lại càng bị siết chặt hơn.

– Tại nhi! Có chuyện gì? Khó chịu sao? __ Duẩn Hạo lo lắng cúi nhìn người trong lòng, y dùng một tay giữ Tại Trung không nao loạn, một tay khai mở nội y của cậu, kiểm tra vết thương ngày hôm qua. Đã gần hồi phục rồi.

– Buông... buông ra! __ Tại Trung ngược ánh mắt không tiêu cự nhìn Duẩn Hạo, khó chịu muốn thoát khỏi vòng tay.

– Tại nhi! Mắt... mắt của em... __ Duẩn Hạo ngỡ ngàng nhìn đôi mắt không hề có một tia sáng của Tại Trung, y từ từ đưa bàn tay mình lên ngang tầm mắt của cậu, đưa qua đưa lại.

– Không có phản ứng! __ Nhìn ánh mắt của Tại Trung không hề chuyển động, duy nhất chỉ nhìn thẳng một điểm, Duẩn Hạo đau lòng hạ tay xuống. Tại Trung là bị mù sao? Tại Trung là ma cà rồng sao có thể chứ?

– Người... là ai? __ Cảm thấy người đang giữ mình không có sát ý, Tại Trung mới dần dần thả lỏng, nghiêng đầu hướng y mở miệng.

– Tại nhi của ta! Vì cái gì... vì cái gì lại trở nên như vậy? __ Duẩn Hạo đau đớn vươn tay chạm lên gương mặt xanh xao trắng bệch của Tại Trung, vuốt nhẹ gò má rồi dừng lại ở đôi mắt, lưu luyến thương tiếc đến thất lòng.

Tại Trung dần dần cảm thấy có điểm kì lạ, người này... Không, chắc chắn không phải! Đây có lẽ chỉ là ảo giác mà thôi, cậu không tin, đây không thể nào sự thật.

– Buông ta, ảo giác, ta không tin! Ta không tin! __ Tại Trung bị thương kêu lên, vùng ra khỏi vòng tay của Duẩn Hạo. Cậu muốn xuống khỏi giường, vì không nhìn thấy sự vật mà loạng choạng ngã xuống sàn. Duẩn Hạo vội vã lao tới ôm Tại Trung giữ lại, y ôm cậu từ đằng sau, đôi mắt dị sắc không nhin được mà ướt đầm lệ.

– Tại nhi! Là ta, Duẩn Hạo đây! Không phải ảo giác, Tại nhi!

– Không! Chắc chắn là ảo giác, buông tha ta đi, cầu xin người! Ta vì nhớ hấn mà đã rất khổ sở rồi, làm ơn đừng giày vò ta nữa! __ Tại Trung cuồng loạn giãy giụa, lệ châu không biết từ khi nào đã ướt đầm mặt. Cậu sợ, sợ những ảo giác chân thực này, suốt hai năm qua đây không phải là lần đầu tiên cậu bị thứ ảo giác này lừa gạt, mỗi lần đắm chìm trong những cơn mộng ảo mơ hồ này thì sau khi tỉnh lại, tâm còn muốn đau hơn vạn lần. Vì vậy cậu không cần, không cần lại bị lừa gạt nữa!

– Tại nhi! Là ta, không phải ảo giác! Thực sự chính là ta! __ Duẩn Hạo ôm siết lấy Tại Trung, để cho cậu cảm nhận được thân nhiệt cùng hơi ấm của bản thân, nhìn sự hoảng loạn bi ai của Tại Trung, y dường như

không muốn tưởng tượng thời gian hai năm kia, Tại Trung đã như thế nào mà tồn tại.

– Không phải ảo giác? Người... chính là hấn ư? Là Duẫn Hạo của ta? _ Tại Trung ngừng giãy giụa, run run vươn bàn tay tới trước, quờ quạng muốn chạm vào y, Duẫn Hạo nắm lấy bàn tay của Tại Trung, ôn nhu áp lên gương mặt mình.

Tại Trung cẩn thận chạm lên gương mặt Duẫn Hạo, tỉ mỉ hình dung từng đường nét, gò má, vàng trán, chiếc mũi và... đôi môi. Thật sự là Duẫn Hạo! Đây... không phải mơ!

– Người... không chết! Người đã trở về với ta! HẠO! _ Tại Trung vui mừng lao tới ôm lấy Duẫn Hạo, nước mắt không kìm nén mà lại tuôn rơi. Thực sự là y, ta không phải là đang mơ, chính là Duẫn Hạo, là Duẫn Hạo!

– Ta xin lỗi, Tại nhi! Để em phải chịu ủy khuất rồi! _ Duẫn Hạo ôm lấy Tại Trung, mỉm cười gạt đi nước mắt của người kia nhưng chính y cũng đang khóc.

– Ta nhớ người, Hạo! Thực sự rất nhớ người! _ Tại Trung siết lấy cổ Duẫn Hạo, bi thương thổn thức từng tiếng, âm thanh khan khan yếu đuối chọc người xót xa.

– Không khóc, Tại nhi! Em khóc ta sẽ đau lòng, Tại nhi ngoan! _ Duẫn Hạo ôm lấy Tại Trung lên tay, đưa cậu trở lại giường, thân thể Tại Trung lúc này rất ốm yếu, cần cẩn thận chăm sóc.

– Hạo! Hạo! _ Tại Trung vừa khóc vừa nở nụ cười, biểu hiện như một đứa trẻ, miệng nhỏ không ngừng kêu tên Duẫn Hạo.

– Ân! Ta ở đây, Tại nhi! _ Duẫn Hạo mỉm cười, ôn nhu đặt Tại Trung lên giường, yêu thương hôn khẽ lên khóe miệng đang không ngừng mấp máy kia.

– Người trở về rồi, Hạo! _ Tại Trung vùi người trong vòng tay của Duẫn Hạo, sung sướng hít hà hương thơm trên người y, cậu thực nhớ, rất nhớ.

– Ân, đã về rồi! _ Duẫn Hạo ôm lấy Tại Trung, dịu dàng đáp lại, nụ cười mãn nguyện một lần nữa trở lại trên môi.

“Ta chỉ cần em, Tại nhi!

Trên thế gian này, chỉ cần duy nhất mình em!”

Trong phòng không gian tràn ngập yêu thương cùng hạnh phúc, những tiếng nấc khe khẽ những tiếng cười khúc khích văng vẳng trong không gian. Bên ngoài trời, màn đêm đã buông xuống, gió nhẹ khẽ thổi, trăng sáng trên cao nhẹ nhàng buông xuống những dải sáng xinh đẹp mỹ lệ, vạn vật đất trời dường như cũng vì niềm hạnh phúc kia mà trở nên hài hòa phẳng lặng hơn.

– Là người đó! Ái nhân của Duẫn Hạo ư?

Tinh Vũ đứng bên ngoài cửa, trên tay là một khay thức ăn đã nguội lạnh, cậu ta hoang mang quay đi, ánh mắt tràn ngập lo lắng cùng biểu hiện không cam tâm. Ngày đó, không phải Hạo nói người kia đã chết rồi ư? Vì người đó mà oán hận cao tới ngút trời, thành công luyện được thứ ma công đáng sợ kia... Sao bây giờ lại... lại thành ra thế này?

– Có lẽ nào Hạo sẽ vì hấn mà từ bỏ không? _ Tinh Vũ lẩm bẩm trong miệng, bàn tay vô thức siết lại, chuyện kia tuyệt đối không thể thất bại. Duẫn Hạo nhất định phải là minh chủ võ lâm.

End đoạn 19

20. Chương 20

Thợ săn

– Tại nhi! Uống thêm chút nữa!

– Ân!

Tại Trung hé mở miệng, chậm rãi ngậm lấy cổ tay của Duẩn Hạo, suốt từng ấy thời gian, ngày hôm nay cậu rút cục cũng đã có thể hồi phục lại sinh lực nguyên bản.

– Tốt hơn rồi! __ Duẩn Hạo mỉm cười, vươn bàn tay còn lại vuốt nhẹ gò má của Tại Trung, khí sắc của cậu đã khôi phục, tựa như một cái cây đã được tái sinh nhờ có nước sau hai năm cằn cỗi khô héo. Chỉ có đôi mắt của Tại Trung là chưa nhìn thấy, y vẫn ray rứt về chuyện này, phải làm như thế nào thì Tại Trung mới có thể nhìn lại đây?

– Hạo! Uống nhiều như vậy sẽ không sao chứ? __ Tại Trung nghiêng đầu nhìn Duẩn Hạo, bên khóe miệng còn vương chút máu, từ lúc được Duẩn Hạo mang về, thức ăn hàng ngày của Tại Trung chủ yếu chính là máu của y, như vậy có ổn không?

– Đừng lo! Ta không sao, Tại nhi không cần lo lắng! __ Y mỉm cười dịu dàng, nhẹ nhàng cúi xuống liếm nhẹ lên khóe miệng còn vương máu của người kia. Máu... cũng thật ngọt.

– Nhưng Hạo... người, võ công của người... __ Tại Trung lúc này mới mở miệng hỏi tới điểm quan trọng, cậu dĩ nhiên rất vui mừng khi y trở lại nhưng ngày đó chính mắt cậu đã nhìn thấy Duẩn Hạo rơi xuống vực, người bình thường làm sao có thể sống sót, nhưng y hiện tại không chỉ sống mà còn mang khí chất của thợ săn, chuyện này thực không bình thường. Tại Trung lo lắng suy nghĩ, trong tâm hi vọng ngàn vạn lần sẽ không phải là do thứ kia.

– Ta ngày đó rơi xuống vực không chết, chỉ là bị thương nặng, có lẽ ông trời xót thương muốn cho ta gặp lại em. Tại nhi! __ Duẩn Hạo giữ chặt Tại Trung trong vòng tay, ánh mắt dịu sắc nhu hòa ấm áp.

– Nhưng còn võ công của người? __ Tại Trung nghiêng đầu, ánh mắt không tiêu cự nhẹ chớp.

– Ta... đã luyện thành bí tịch Oán hận thông thiên! Thì ra điểm máu chốt của bí tịch đó chính là người luyện cần phải có sự oán niệm vô cùng lớn, tâm trí toàn bộ đều chìm đắm trong đau thương cùng thống khổ, tất cả đều mất hết chỉ còn lại duy nhất một chữ hận mà thôi. Sống chỉ vì oán hận mà tồn tại! __ Y nhẹ giọng đáp, chậm rãi kể lại mọi thứ. Những ngày tháng đó đối với y quả thực đúng là ác mộng, y sống trong những ngày tăm tối và chật vật nhất, mọi thứ xung quanh ngoài tuyết trắng lạnh lẽo tịch mịch cũng chỉ còn lại một mình y...

– Hạo! __ Tại Trung vươn bàn tay lạnh lẽo của mình chạm vào gương mặt của y, ánh mắt dù không thể nhìn thấy nhưng cũng tràn đầy thương xót cùng bi ai. Vì cậu y đã chịu quá nhiều cực khổ, mọi thứ tất cả đều do cậu gây ra, vậy mà cho tới cuối cùng cậu lại vẫn không thể từ bỏ Thẩm Xương Mẫn, tự mình hứng lấy lưỡi kiếm kia nhưng lại một lần nữa khiến y đau đớn. Phải làm sao đây? Cậu rút cục phải làm sao mới bù đắp được cho y đây?

– Không sao! Ta không sao, chỉ cần có thể lại ở bên em, ta dù có phải trả bất cứ cái giá nào cũng đều là cam tâm tình nguyện.

Đúng vậy, đối với y thì những ngày tháng không ở bên Tại Trung mới chính là địa ngục. Khi đó những tưởng cậu đã chết, y dường như cảm thấy linh hồn cùng thân thể mình đã chết theo, đau đớn tới mức mất đi mọi cảm giác. Nhưng không sao, giờ đây có thể gặp lại Tại Trung, y hoàn toàn không để ý tới mọi thứ trước đây, trong tâm trí chỉ duy nhất có mình cậu.

Tại Trung dựa đầu vào vai Duẩn Hạo, ánh mắt xuất hiện một vài tia lo lắng bất an. Thứ võ công kia lại có thể biến Hạo trở thành thợ săn? Vậy nghĩa là dấu ấn đó chính xác là có thực, điều đó cũng giải thích rằng kẻ sáng tạo nên môn võ công này không phải là một người bình thường, hẳn chính là pháp sư mạnh nhất mọi thời đại, kẻ duy nhất có khả năng đi xuyên qua các không gian và thời gian. Nhưng nếu như Duẩn Hạo luyện thứ kỹ năng đó vậy thì...

“Không được rồi!

Ta nhất định phải giải trừ lời nguyền rửa kia!”

– Tại nhi! Thất thần gì vậy? __ Duẫn Hạo cúi nhìn Tại Trung, tò mò không hiểu vì sao cậu lại trở nên ngây ngốc.

– Không sao! Hạo, hôm nay là ngày mấy? __ Tại Trung giật mình ngược nhìn Duẫn Hạo, bất chợt mở miệng.

– Hôm nay, là ngày 11! __ Y đáp.

– Ngày 11, vậy 4 ngày nữa sẽ là ngày rằm! Hạo, người nghe ta nói, từ bây giờ tới lúc đó tuyệt đối không thể tiếp tục giết bất kỳ sinh vật nào. Có biết không? __ Tại Trung lo lắng túm lấy cánh tay Duẫn Hạo, vô cùng cấp thiết dặn dò.

– Không thể giết bất cứ sinh vật nào? Tại sao? __ Y khẽ nhíu mày, khó hiểu hỏi lại.

– Vì... thứ võ công này, người nếu muốn ở bên ta thì không thể giữ nó!

Cái gì?

Sao có thể như vậy?

Tinh Vũ đứng bên ngoài cửa kinh hoàng mở lớn hai mắt, cuộc nói chuyện giữa hai người kia cậu ta toàn bộ đều nghe rõ. Không thể sát sinh ư? Sao lại không thể? Ngày 15 là ngày diễn ra đại hội võ lâm, Duẫn Hạo đã hứa sẽ giúp Tinh Vũ giết chết Kỷ Đình là đương kim minh chủ võ lâm, nhưng hiện tại thiếu niên tên Kim Tại Trung kia cứ nhiên lại nói không thể giết người. Tinh Vũ không hiểu mục đích của Tại Trung cũng không muốn tìm hiểu, cậu ta chỉ biết rằng kế hoạch kia không thể thất bại, cho dù có là ai đi chăng nữa cũng vô pháp ngăn cản Tinh Vũ trả thù. Giang hồ võ lâm nhất định sẽ huyết tinh ngập trời.

Tinh Vũ liếc mắt nhìn vào cánh cửa phòng, ánh mắt tràn ngập lệ quang đáng sợ, kẻ kia... nếu muốn ngăn cản vậy tuyệt đối không thể giữ.

...

Cộc! Cộc!

– Vào đi! __ Tại Trung ngồi trên ghế hơi nghiêng đầu về phía cánh cửa theo thói quen. Sau khi nhận đủ máu từ Duẫn Hạo Tại Trung cũng đã hoàn toàn hồi phục lại mọi bản năng vốn có của một ma cà rồng, chỉ có điều mắt vẫn chưa thể nhìn được.

– Xin chào! Ta là Tinh Vũ, bằng hữu của Duẫn Hạo, người tên Tại Trung đúng không? Ta theo lời Duẫn Hạo mang canh bổ huyết tới cho người uống, mau dùng đi! __ Tinh Vũ một thân hơi y nhẹ nhàng, gương mặt sáng sủa tinh tế, cậu ta mỉm cười hướng Tại Trung cười nói. Cho dù biết rằng đôi mắt kia không nhìn thấy nhưng dù sao cũng cảm thấy áp lực nặng nề từ kẻ kia, cậu ta cảm thấy bản thân khi đối diện với ánh mắt kia vô thức run lên.

– Được rồi! Cứ để đó, ta sẽ dùng sau! __ Tại Trung lạnh lùng đáp lại, thậm chí còn không thèm chào hỏi người ta một cách tử tế. Ai ~ Bản tính vẫn là như vậy!

– Ta biết rồi! __Tinh Vũ đặt canh xuống bàn, ngấp ngừng không muốn rời đi.

– Người... chỉ là tiện thể mang canh tới, còn lý do chính là có chuyện muốn nói với ta có đúng không? __ Tại Trung bình thần uống trà, tinh tế phát hiện ra ý đồ của Tinh Vũ. Từ lúc cậu ta bước vào cửa, Tại Trung đã biết người này khí tức bất ổn, tim đập nhanh hơn bình thường, chắc chắn là có chuyện đang giấu giếm.

– Ta muốn biết lý do người nói Hạo không thể sát sinh!

BẶP!

Tinh Vũ trợn mắt kinh ngạc, câu nói vừa kết thúc, cậu ta lập tức bị một bàn tay mạnh mẽ chế trụ yết hầu. Tốc độ cực kì nhanh tựa như chỉ là một luồng kinh lực lao tới, kẻ kia...

– Đừng xưng hô thân mật với hần như thế, ta không thích một chút nào! __ Tại Trung điềm nhiên mỉm cười, tựa tiểu phi tiểu nhẹ nhàng cảnh cáo. Cậu thực khó chịu khi biết ngoài mình ra còn có kẻ khác gọi y là Hạo, thực chướng mắt nhưng Tinh Vũ là bằng hữu của y, cậu cũng không thể tùy hứng mà hạ sát bạn người ta. Thật là...

– Ta... biết rồi! __ Hiểu rõ Tại Trung là người như thế nào, Tinh Vũ thức thời cúi đầu, nhỏ giọng đáp lại. Quen biết Duãn Hạo cũng được một thời gian, Tinh Vũ cũng qua y biết rõ ái nhân của y là loại người gì. Một ma cà rồng thuần huyết mỹ lệ và tùy hứng, chỉ cần là điều Kim Tại Trung thích, nhất định sẽ đoạt được cho bằng được còn họa chẳng với những thứ cậu không thích thì... sẽ chỉ còn là một đồng vụn vỡ tan tành. Kẻ này không phải là người có thể đùa bỡn cũng như ngang nhiên phản kháng, Kim Tại Trung là ma cà rồng mạnh nhất ở nơi này, phải nhận.

– Được rồi! Ra ngoài đi! __ Tại Trung buông tay, thản nhiên quay lại ghế, tiếp tục thưởng trà.

– Người... người còn chưa trả lời cho ta biết! Trịnh đại ca vì sao không thể sát sinh? __ Dù sợ hãi nhưng Tinh Vũ vẫn bất chấp mở miệng.

– Tại sao ta phải trả lời người? __ Tại Trung đạm nhiên đáp lại, ánh mắt không tiêu cự an tĩnh cúi hạ.

– Trịnh đại ca đã hứa sẽ giúp ta trả thù, không thể nuốt lời! __ Tinh Vũ tức giận đến nghiêng răng, kẻ kia thực quá ngạo mạn.

– Thứ nhất, ta không biết người là ai cũng không có hứng thú muốn biết. Thứ hai, với những thứ ta không để vào mắt dĩ nhiên cũng không bận tâm bất cứ chuyện gì liên quan tới thứ đó. Hiểu rõ chứ? __ Tại Trung nhếch miệng cười, đáp lại.

– Người... __ Biết không thể nói lại Tại Trung, Tinh Vũ cố nén giận, ánh mắt tràn ngập tơ máu cuồng nộ. Chuyện này không thể kết thúc dễ dàng như vậy đâu.

– Tên phiên phức!

Liếc mắt tới phía cửa, biết Tinh Vũ đã rời đi, Tại Trung không nhanh không chậm mà cầm lấy bát canh bổ huyết, hoàn toàn bỏ qua mọi chuyện vừa rồi.

...

U Linh giáo

– Mẫn! Người thế nào rồi? __ Hoắc Vân Thiên lo lắng cầm khăn lau đi vầng trán ướt mồ hôi của Thẩm Xương Mẫn, tâm tình vô cùng bất ổn.

– Ta không sao! __ Hắn dựa lưng vào thành giường, gương mặt nhợt nhạt trắng bệch vô cùng khổ sở, dường như ác ma như hắn đã rất lâu rồi mới cảm nhận được cảm giác bị bệnh phải nằm một chỗ như thế này. Quả nhiên không có điều gì là vĩnh cửu!

– Sao có thể không sao? Người xem vết thương không những không đỡ mà ngày càng loét ra. Mẫn, đừng giấu ta, mau nói cách chữa trị đi! __ Hoắc Vân Thiên tâm đau như cắt, nhìn bộ dạng khổ sở chật vật của Thẩm Xương Mẫn y nhận không được sợ hãi. Cho dù hắn đã gây ra nhiều chuyện sai trái nhưng chung quy y vẫn không muốn hắn bị tổn thương càng không muốn để hắn biến mất. Vĩnh viễn không muốn!

– Vết thương này là do vũ khí của thợ săn gây ra, máu người và khả năng hồi phục của ma cà rồng không có tác dụng. __ Hắn mệt mỏi đáp lại, gương mặt lấm tẩm mồ hôi, hơi thở cũng vô cùng bất ổn.

– Nhưng chẳng lẽ không có cách nào để chữa trị? Không thể nào như vậy! __Hoắc Vân Thiên không chấp nhận lắc đầu, cho dù là khả năng hồi phục của ma cà rồng không có tác dụng nhưng chắc chắn phải có cách khác, giống như độc được, không có loại độc nào là không có cách giải. Chỉ có điều là khó hay dễ mà thôi.

– Không có cách nào cả! Mặc kệ đi! __ Thẩm Xương Mẫn ánh mắt nhẹ khép lại, thể hiện rằng hắn không muốn tiếp tục nói nữa.

Hoắc Vân Thiên nhìn hắn như vậy cũng không tiếp tục nói nữa, lặng lẽ ngồi bên cạnh thay hắn lau mồ hôi. Nhưng trong lòng y vẫn không tài nào bỏ xuống được. Vết thương kia vẫn phải mau chóng tìm cách giải quyết.

“Khoan đã... hôm đó không phải Tại Trung cũng bị đâm sao? Trịnh Duãn Hạo chắc chắn sẽ không bỏ mặc Tại Trung như vậy, hắn nhất định sẽ có cách!

Phải tới chỗ của Trịnh Duãn Hạo!”

Hoắc Vân Thiên siết chặt bàn tay, y nghĩ có lẽ Mẫn vì không muốn tới chỗ Trịnh Duẩn Hạo cầu xin nên mới không cho y biết cách chữa trị vết thương, như vậy có thể suy đoán, phương thuốc chữa khỏi vết thương chỉ có ở chỗ Duẩn Hạo mới có.

Nhất định chính là như vậy!

...

Uuuuuuu

Tiếng tiêu ngân nga vang vọng khắp một khoảng trời, không gian tĩnh mịch chỉ phảng phất những âm điệu thê ai cùng bi thống. Bên trong lương đình, một thân bạch y trường bào lặng lẽ đứng, hắc phát buông rũ nhẹ nhàng chuyển động, âm thanh từ cây tiêu trên tay của bạch y thản nhiên mà đều đều phát ra, không gian vì một đoạn khúc mà nhuốm màu sầu khổ.

– Tại nhi! Vì sao lại thổi khúc nhạc buồn như vậy? _ Duẩn Hạo từ đằng sau ôm lấy Tại Trung, dịu dàng nắm lấy bàn tay cậu, cắt đứt đoạn khúc tang thương kia.

– Có biết khúc nhạc này tên là gì không? _ Tại Trung mỉm cười, nghiêng đầu lại phía y.

– Khúc nhạc này... là sau khi ta rơi xuống vực mà có đúng không? _ Y không biết đoạn khúc này tên gọi là gì nhưng y biết vì sao mà nó lại được sinh ra.

– Nó gọi là “Táng tâm khúc”, người vì ta mà soạn ra một khúc “Ái tâm thương” còn ta lại vì người mà tạo ra bi khúc này. Như vậy có lẽ mới công bằng! _ Tại Trung dựa trong lòng Duẩn Hạo, nhẹ mỉm cười, ánh mắt linh động phảng phất bi ai, cho dù hiện tại đã có y ở bên nhưng khoảng thời gian hai năm qua, một sớm một chiều sao có thể xóa sạch được.

– Ta không muốn! Không cần phải như vậy, tâm của em là của ta, vì ta mà chôn vùi vậy cũng sẽ phải vì ta mà tái sinh. Khúc nhạc này không cần phải thổi nữa, Tại nhi!

Gió mát nhẹ nhàng thổi qua, những hàng liễu rủ xung quanh hồ phiêu động rì rào, mặt nước an tĩnh cũng vì một vài cánh hoa mà xao động. Bạch bào cùng hắc bào dung hòa, đối lập mà gắn bó, kháng khí không thể tách rời, trên thế gian này làm gì có đoạn tình nào sâu sắc khắc cốt ghi tâm mà không có thêm đau đớn bi ai, càng sâu đậm nhiều bi ai càng lớn. Đã đánh mất một lần, vĩnh viễn sẽ khắc ghi để hiện tại khi đã tìm lại được sẽ trân trọng bảo hộ kỹ càng, tuyệt đối không thể đánh mất lần thứ hai.

– Hạo! Người đã luyện thứ võ công kia vậy trên cánh tay phải của người có phải sẽ có một vết xăm đúng không? _ Tại Trung xoay người, đối diện với Duẩn Hạo, trầm giọng hỏi.

– Đúng vậy! Có một vết ấn màu đỏ tươi, là do lần đầu tiên giết ma cà rồng thì có, cứ mỗi lần giết thêm ma cà rồng thì vết ấn lại càng lan ra. Hiện tại đã lên tới bắp tay. _ Duẩn Hạo kéo ống tay áo bên phải lên, tháo xuống lớp vải bó quanh, lộ ra một vết ấn màu đỏ vô cùng quỷ dị.

– Để ta chạm vào nó! _ Tại Trung quờ quạng muốn chạm tới.

Xèo!! Xèo!!!

– A!

– Tại nhi! Cẩn thận!

Những ngón tay trắng muốt của Tại Trung vừa chạm tới dấu ấn đỏ lập tức như chạm phải lửa, đốt cháy da thịt. Duẩn Hạo vội vã kéo tay áo xuống rồi ôm lấy Tại Trung, cẩn thận xem xét vết thương.

– Giống như bị ánh nắng thiêu đốt, tại sao lại... _ Y không hiểu thứ võ công kia rút cục là loại ma công gì. Nhưng có một điều y hiểu rõ, thứ võ công đó được sáng tạo để giết ma cà rồng, tốc độ, sức mạnh, vũ khí, mọi thứ dường như đều nhắm vào những sinh vật bất tử của bóng đêm như Tại Trung. Vì sao lại như vậy? Tại Trung là từ một nơi khác xuất hiện, tại sao lại có thứ võ công dùng khổng chế ma cà rồng tồn tại ở đây? Mọi chuyện thật quá phức tạp!

– Đó là dấu ấn của thợ săn, cho tới khi người hoàn thiện hình xăm đó thì sẽ không thể dừng lại được. __ Tại Trung ánh mắt trống rỗng cúi hạ, gương mặt phẳng phất lo lắng cùng khó xử. Mọi chuyện đang rắc rối hơn rồi!

– Dừng lại chuyện gì? __ Y không hiểu Tại Trung đang muốn ám chỉ điều gì.

– Giết ma cà rồng, tẩm hình xăm đó trong máu tươi. Đó là một lời nguyện rửa, bất cứ ai luyện thứ võ công đó sẽ trở thành thợ săn, kẻ có sứ mệnh tiêu diệt toàn bộ ma cà rồng. Cho đến khi hủy diệt được tận gốc, người sẽ không thể chống lại nó, Hạo!

– Hủy diệt gốc rễ? Tại nhi, nói rõ hơn đi! __ Duẫn Hạo cảm giác có điểm bất an, lập tức hỏi lại.

– Người... để hoàn thành hình xăm đó cũng chính là kết thúc sứ mệnh bắt buộc phải giết chết toàn bộ ma cà rồng nguyên thủy. Cúng chính là gốc rễ của mọi ma cà rồng, loài thuần huyết chết sẽ kéo theo mọi ma cà rồng cùng dòng đi theo. Từ đó hình xăm mới có thể hoàn thiện. __ Tại Trung đều đều đáp.

– Giết ma cà rồng thuần huyết? Tại nhi, vậy không phải là... __ Y sợ hãi nhìn Tại Trung, không thể nào... tuyệt đối không thể nào!

– Người phải giết ta! Ta... là ma cà rồng thuần huyết duy nhất còn sống! Giết ta, ma cà rồng cũng sẽ biến mất, hình xăm sẽ hoàn thiện! __ Tại Trung ngẩng mặt nhìn Duẫn Hạo, ánh mắt ẩn chứa chua xót cùng bất đắc dĩ.

– Không thể! Ta sao có thể làm như vậy! __ Duẫn Hạo lập tức quát lớn. Y luyện thứ ma công này cũng chỉ vì muốn bào thù mới sử dụng nó, là vì ái nhân mà luyện nó, sao có thể nào dùng chính thứ võ công này để giết chết ái nhân của mình. Thật hoang đường!

– Không có quyền lựa chọn, cho dù người không muốn thì lời nguyện kia cũng sẽ ép buộc người phải giết ta! Nơi này cũng không có nguyệt thạch, không thể kiềm chế bản năng của thợ săn. Hạo, phải tìm cách dung hòa và áp chế dòng máu thợ săn chảy trong huyết quản người, vết xăm chưa lớn, ta nghĩ còn có thể dừng lại. __ Tại Trung nắm lấy cánh tay Duẫn Hạo, bất an ngược ánh mắt trống rỗng nhìn y. Từ trước tới nay, ngoài nguyệt thạch thì chỉ còn một cách để dung hòa dòng máu luôn sục sôi với ham muốn giết chết ma cà rồng của thợ săn nhưng cách đó...

– Dung hòa? Có cách đó nữa sao? Tại nhi, ta bất chấp mọi thứ chỉ cần gỡ bỏ vết xăm này, ta tình nguyện làm tất cả. __ Y không ngờ thứ võ công này lại kinh khủng như vậy, đã có hơn một lần y nảy lên sát ý muốn dùng kiếm đâm vào Tại Trung, những lúc đó y quả thực sợ hãi, sợ hãi vì không thể hiểu mình đang bị làm sao. Những hành động đó dường như thuộc về bản năng, vô thức mà thực hiện, y sợ nếu như có một ngày y mất đi kiềm chế có phải sẽ thực sự giết chết Tại nhi không? Tuyệt đối không thể để chuyện này xảy ra, phải lập tức dừng thứ ma công này lại!

– Vậy người nghe những gì ta nói đây. Cách dung hòa máu của thợ săn... đó là...

...

– Người muốn tìm ai? __ Tinh Vũ nhìn một thân hồng y trường bào trước mặt, ngỡ ngơ đoán ra người này là ai.

– Ta... muốn tìm Trịnh Duẫn Hạo! __ Hoắc Vân Thiên ngập ngừng đáp.

– Tìm Duẫn Hạo ư? Có chuyện gì? Người là vị giáo chủ đi cùng Thẩm Xương Mẫn đúng không? __ Tinh Vũ nheo mắt, âm thầm tính toán.

– Phải! Ta muốn tìm Trịnh Duẫn Hạo để... cầu xin! __ Lời nói khó khăn thoát ra khỏi miệng, Hoắc Vân Thiên cúi đầu, giấu đi sự hổ thẹn của chính mình. Cho dù biết rằng phải cầu xin địch nhân là việc vô cùng nhục nhã nhưng vì hấn, y tình nguyện làm mọi thứ, một chút danh dự này còn đáng để tâm sao.

– Cầu xin? Vậy người có thể nói với ta, ta tên Tinh Vũ là bằng hữu thân thiết của Trịnh đại ca! __ Tinh Vũ mỉm cười, tiến tới bên cạnh Hoắc Vân Thiên.

– Là... là chuyện vết thương. Mẫn bị Trịnh Duẫn Hạo đả thương, ta không biết vì sao nhưng vết thương không thể lành, thậm chí càng ngày càng trở nên nghiêm trọng hơn. Người có thể nói giúp ta không? Ta

biết, các người đều oán hận Mẫn nhưng hẳn cũng đã hối hận rồi, có thể nào cho hẳn một cơ hội sửa chữa không? _ Hoắc Vân Thiên khẩn thiết cầu xin Tinh Vũ, y hiện tại vô cùng sốt ruột, tình hình Mẫn đã rất tệ, y phải nhanh chóng có được phương thuốc chữa trị kia.

“Ra là chuyện đó. Ta nghe nói tên Thẩm Xương Mẫn kia là kẻ duy nhất có thể khống chế một ma cà rồng thuần huyết như Kim Tại Trung. Vậy có khi nào hẳn cũng biết cách giết chết một kẻ thuần huyết hay không?”

Tinh Vũ âm thầm suy nghĩ, ánh mắt ngoan độc lóe lên những tia lệ quang, có lẽ rất đáng để thử.

– Ta hiểu rồi, phương thuốc để chữa vết thương đó chính xác nằm trong tay Trịnh đại ca, có điều ta nghĩ người hiểu rõ huynh ấy sẽ không thể giao ra thứ có thể cứu mạng kẻ mà mình đã tự tay hạ thủ có đúng không?

– Chuyện đó... _ Hoắc Vân Thiên bất lực cúi đầu. Đúng là như vậy!

– Nhưng cũng không phải là không có cách, ví dụ như âm thầm lấy ra cũng sẽ không có vấn đề gì. _ Tinh Vũ gian xảo mỉm cười.

– Người sẽ giúp ta? _ Hoắc Vân Thiên vội vã hỏi lại.

– Ta sẽ lấy giúp người phương thuốc kia nhưng người phải trả cho ta một thứ. _ Tinh Vũ âm ngoan ghé sát tai của Hoắc Vân Thiên, khe khẽ nói.

– Một thứ? _ Hoắc Vân Thiên liếc nhìn Tinh Vũ, ánh mắt tràn ngập khó hiểu cùng cảnh giác.

– Phải! Một thứ cân xứng với sinh mạng của Thẩm Xương Mẫn!

...

21. Chương 21

Giải trừ

– Trịnh đại ca! Người vừa nói toàn bộ đều là sự thật? _ Tinh Vũ tức giận quát lớn, ánh mắt tràn ngập phần nộ cùng không thể tin nổi.

– Ta có lỗi với đệ, Tinh Vũ! Nhưng chuyện kia ta không thể làm được! Thứ lỗi! _ Duẫn Hạo cúi đầu, giọng nói âm trầm ẩn chứa áy náy.

– Huynh là vì y có phải không? Vì Kim Tại Trung có đúng không? Chẳng lẽ y nói gì huynh cũng nghe theo sao? _ Tinh Vũ không chịu nổi mà lao tới trước mặt Duẫn Hạo, chuyện quái gì đang xảy ra cơ chứ? Rõ ràng Trịnh đại ca đã hứa sẽ giúp cậu ta trả thù, bây giờ lại lật mặt nói không thể, hoang đường, thật quá hoang đường!

– Ban đầu, ta luyện ma công chỉ có một mục đích là trả thù Thẩm Xương Mẫn, sự thực là ta không hề quan tâm tới cái chức minh chủ cùng loạn thế giang hồ kia. Vốn dĩ những tưởng cuộc đời ta đã mất đi ý nghĩa nhưng Tại nhi không chết, Tại nhi đã trở lại bên ta, xin lỗi đệ nhưng ta phải loại trừ tất cả mối nguy hiểm có thể ảnh hưởng tới ái nhân của mình, bao gồm cả thứ ma công kia. _ Duẫn Hạo kiên định đáp lại Tinh Vũ, y dù thực áy náy vì đã thất tín nhưng đây là chuyện bất đắc dĩ, y không thể để Tại Trung có bất kỳ mối hiểm nguy nào mà đặc biệt lại xuất phát từ bản thân y. Vì vậy, tuyệt đối không thể tiếp tục được nữa.

– Trịnh đại ca, người đang nói gì vậy? Đó không phải ma công, thứ võ công đó không phải mang cho người sức mạnh vô địch sao? Người không phải nói muốn bảo vệ ái nhân của mình ư? Không có sức mạnh vô địch người làm sao có thể hoàn toàn bảo hộ Tại Trung của người? Trịnh đại ca, đừng phê thứ võ công này, ta cầu xin người có được không? _ Tinh Vũ quỳ gối trước mặt Duẫn Hạo, ánh mắt tràn ngập khẩn thiết cùng van nài.

Duẫn Hạo lặng lẽ nhìn Tinh Vũ, đúng, thứ võ công này thực có ích, y đã có thể đối phó Thẩm Xương Mẫn, loại bỏ hoàn toàn mọi hiểm họa có thể làm hại Tại Trung. Nhưng xóa bỏ những mối nguy hiểm từ bên ngoài thì lại xuất phát hiểm họa từ bên trong, y là kẻ săn ma cà rồng, vũ khí của y cũng là thiên địch của giống

loài bất tử thuộc về bóng tối đó, y vốn dĩ ngay từ đầu không hề quan tâm... ma cà rồng là tốt hay xấu, cũng chưa từng nghĩ rằng sẽ phải tiêu diệt loại sinh vật đó. Thứ y quan tâm duy nhất chỉ có Tại Trung, chỉ cần ma cà rồng không gây ra những mối hiểm họa lớn đối với thế gian hay ảnh hưởng trực tiếp tới những người thân của y, y tuyệt nhiên sẽ không nẩy lên oán hận hay sát ý với chúng. Chỉ vì ngày đó, chỉ vì y tưởng rằng mình đã mất Tại Trung, y mới oán hận Thẩm Xương Mẫn, oán hận hẳn hủy diệt mọi thứ xung quanh y, gia đình, người thân và ngay cả Tại Trung, người duy nhất giúp y chống đỡ cũng bị hẳn hết thủy hỏa.

Vì oán hận y mới muốn giết chết toàn bộ ma cà rồng, mới luyện thứ ma công này. Nhưng Tại Trung trở về, oán hận trong y đã bị đẩy lùi, tâm trí ngoài ý niệm bảo hộ cậu ra thì không còn muốn bận tâm tới bất cứ điều gì nữa. Huống chi nói cái gì giang hồ, võ lâm, y chưa bao giờ có hứng thú với những thứ phiền toái đó. Y muốn bảo hộ Tại Trung nhưng thứ võ công này lại khiến y tổn thương cậu, nên cho dù nó có mang tới sức mạnh vô song cũng nhất định không thể lưu giữ.

– Thứ lỗi cho ta! Tinh Vũ! Đối với ta Tại Trung là quan trọng nhất! __ Duẫn Hạo cầm lấy cánh tay Tinh Vũ kéo cậu ta đứng dậy, y nhẹ mỉm cười rồi bước đi.

Tinh Vũ thất thần đứng tại chỗ, ánh mắt trống rỗng đờ đẫn nhìn khoảng không trước mặt.

“Cái gì là quan trọng nhất? Ta vốn dĩ không cần biết, ta chỉ muốn giang hồ phải đổ máu, ta chỉ muốn Kỷ Đình phải chết, ta mặc kệ mọi thứ! “

– Y là người quan trọng nhất của huynh, là ý nghĩa của cuộc đời huynh ư? Ha ha ha ha ha!! Huynh không nên như thế này, không nên giống như bọn họ, huynh và ta vốn dĩ không phải đã từng cùng sống trong oán hận và cô quạnh sao? Vì sao bây giờ lại muốn bỏ rơi ta? __ Tinh Vũ điên loạn cười nói, ánh mắt mở lớn đờ đẫn nhưng lại nhuốm đẫm lệ. Ngày đó, cậu ta cùng Duẫn Hạo đều giống nhau, oán hận thế gian, căm thù những kẻ đã hủy diệt cuộc đời của bọn họ, bỏ qua mọi thứ trong tâm trí chỉ có một ý niệm duy nhất, nhuộm đỏ thế gian này trong huyết tinh thống khổ, trả lại những kẻ kia nỗi đau đớn gấp trăm nghìn lần. Nhưng hiện tại thì sao? Trong vực sâu u ám của bóng đêm hận thù, rút cục chỉ còn lại Tinh Vũ, Duẫn Hạo đã bỏ rơi cậu ta, y lại giống như những người khác, bỏ rơi cậu ta.

– KHỐN KIẾP!!! KHỐN KIẾP!!!

Âm thanh phần uất tức giận vang vọng khắp phòng, không gian nhuốm màu u ám cùng bi ai, bóng tối hận thù lan tỏa, bao trùm hết thảy, đẩy con người ta rơi xuống đáy sâu của tội lỗi.

...

– Tại nhi rất thích bánh đậu xanh, đây là cực phẩm của Lộ Hương lâu hi vọng em ấy thích! __ Duẫn Hạo trên tay bưng một hộp đồ ăn, vẻ mặt vui vẻ ôn nhã. Y thật là một kẻ lụy tình hết thuốc chữa, lúc nào cũng chỉ nghĩ tới người kia, tâm niệm chỉ có người kia... Ai ~ Thật không có tiền đồ mà!

Bất chợt...

– Đầu ta...

XOẢNG!!

Hộp đồ sơn son rơi xuống, bánh đậu xanh rơi ra ngoài nát vụn hết thảy.

...

– Hải Lam không biết sắp tới chưa? Tên gốc đó! __ Tại Trung ngồi trên trường kỷ, hướng ánh mắt trống rỗng ra phía cửa sổ. Cậu đã thả bồ câu báo tin cho tên thần y kia, chuyện giúp Hạo dung hòa máu phải lập tức tiến hành nên rất cần sự có mặt của y. Chỉ 2 ngày nữa là tới ngày rằm, thời điểm thuận lợi nhất tuyệt đối không thể bỏ qua được.

VỤT!!

Tại Trung giật mình ngồi thẳng người, vừa rồi hình như có thứ gì đó...

VỤT!!

Mắt không thể nhìn thấy, Tại Trung hoàn toàn chỉ dựa vào thính giác minh mẫn của ma cà rồng mà nâng cao cảnh giác. Cậu rõ ràng cảm nhận được có một thứ nguy hiểm đang ở xung quanh đây, sát ý của nó vô cùng lớn. Nhưng là kẻ nào...

VÚT!! PHẬP!!

– Người... _ Tại Trung nhờ vào tốc độ của mình mà tránh thoát được một đường kiếm chí mạng, nhưng người động thủ...

– Tại nhi! Mau... mau chạy!! _ Duãn Hảo ánh mắt dị sắc tràn ngập sát ý, bàn tay còn lăm lăm cây kiếm, y hiện tại là đang bị bản năng chi phối. PHẢI GIẾT MA CÀ RỒNG!!

– Hạo! Người... người bị nó chi phối rồi! Hạo! _ Tại Trung sợ hãi lùi lại, ánh mắt không tiêu cự tràn ngập hoang mang và lo sợ. Quả nhiên, nếu như y không giết cậu thì bản năng kia cũng sẽ buộc y phải làm như vậy.

– Tại nhi! Chạy mau! YAH!!

Duãn Hạo cố gắng khắc chế ma tính trong cơ thể, y cảm thấy dường như toàn bộ máu trong người đang sôi lên, ý thức không còn điều khiển được cơ thể mà thay vào đó là bản năng. Thứ ma công đó muốn y giết Tại Trung, nó ép buộc y phải làm như vậy. Thứ chết tiệt!

Bàn ghế cùng đồ đạc trong phòng bị Duãn Hạo chém nát, Tại Trung quờ quạng muốn tìm cửa ra nhưng lúc này tâm trí cậu thực rối loạn, cho dù có là vì thứ bản năng kia nhưng ý nghĩ Duãn Hạo muốn giết cậu thực khó tiếp nhận.

BỐP!

– Tại Trung!

“Chi... chi”

– Hải... Hải Lam! Người tới rồi ư?

Một tiếng “bốp” mạnh mẽ vang lên, Duãn Hạo ngay lập tức ngã xuống, tạm thời rơi vào trạng thái bất tỉnh. Một thân lam y thanh nhã lao tới đỡ lấy Tại Trung không những thế còn kèm theo một cục bông màu vàng kim rất bắt mắt.

– Hạo bị cái chứng gì vậy? _ Hải Lam khó hiểu nhìn người mà mình vừa đánh ngã. Kẻ kia có thực sự là Duãn Hạo không?

“Chi... chi”

–Ngộ Không ư? Người đã lạc ở đâu vậy? _ Cảm giác thấy trên mặt có sự ma sát nhẹ nhẹ, Tại Trung ngạc nhiên tóm lấy con vật nhỏ kia.

– Là ta nhặt được nó! Nó bị một đám vườn núi bắt làm tù binh, cái số cũng khổ! _ Hải Lam đỡ Tại Trung ngồi xuống giường, đưa mắt nhìn con khỉ tội nghiệp kia. Suốt hai năm lưu lạc, con tiểu mao hầu phiền phức này đã bị một đám to con tên là khỉ tuyết bắt giữ làm nô lệ. Nhưng con khỉ này vốn dĩ rất thông minh, vì sao lại cứ loanh quanh ở vực tuyết kia chứ?

‘Chi... chi’

Ngộ Không bị thương ôm lấy Tại Trung, mắt to tròn đẫm nước, bao nhiêu ủy khuất dồn nén đều xả ra toàn bộ.

– Người là đi tìm Hạo có phải không? _ Tại Trung nhẹ mỉm cười, cho dù Ngộ Không chỉ là một con tiểu mao hầu nhưng nó cũng có tình cảm như con người, vì muốn tìm chủ nhân mà ở lại vực tuyết kia có đúng không?

– Được rồi! Tại Trung, mau nói đi. Duãn Hạo là bị làm sao? _ Hải Lam lấy khăn lau cái mặt nở hoa của con khỉ nhỏ, nghiêm túc truy vấn Tại Trung.

– Hạo muốn giết ta! _ Tại Trung nhẹ mở miệng. Ánh mắt vô thần tràn ngập hoang mang.

– Giết người? Sao có thể? Trong thư... cái kia, ý người bản năng của thợ săn chính là như vậy ư? __ Hải Lam kinh ngạc quay lại nhìn Duẩn Hạo đang nằm sõng xoài trên sàn, loại võ công kia chẳng lẽ lại đáng sợ như vậy?

– Người phải giúp ta, nếu không dung hòa được dòng máu đó, ta và hắn tuyệt sẽ không thể ở bên nhau. __ Tại Trung ôm Ngộ Không trong lòng, ánh mắt cúi hạ, gương mặt thoáng hiện bi thương.

Cậu không muốn lại phải rời khỏi y nhưng với bản năng mãnh liệt của thợ săn không sớm thì muộn, Duẩn Hạo cũng sẽ không khống chế được mà thực sự giết cậu. Như vậy, y nhất định sẽ đau đớn đến sống không bằng chết, cậu... tuyệt đối không thể khiến y chịu thêm khổ sở được nữa.

Tại Trung âm trầm im lặng, Hải Lam nghiêng nhìn người đang nằm bất động kia rồi lại nhìn tới Tại Trung, hai người bọn họ rút cục đã gây nên tội lỗi gì mà kiếp này lại khổ sở như vậy?

– Nói đi, cách dung hòa là như thế nào?

Hải Lam khẽ thở dài, sau một khoảng thời gian kia, Hải Lam hẳn hiện tại đã không còn có khả năng chối từ Kim Tại Trung được nữa rồi.

...

– Thứ đó đâu? __ Tinh Vũ ánh mắt lạnh lẽo ngược nhìn hồng y nam tử trước mặt, vẻ mặt âm lãnh tới dọa người.

– Những lời người nói là sự thật? Thứ này là Trịnh Duẩn Hạo muốn có? __ Hoắc Vân Thiên neho mắt nhìn Tinh Vũ, ánh nhìn tràn đầy nghi hoặc cùng cảnh giác.

– Phải! Ta đã nói rồi, Trịnh đại ca muốn loại bỏ toàn bộ nguy hiểm đe dọa ái nhân của mình, chính vì vậy huynh ấy muốn có thứ mà Thẩm Xương Mẫn có, vũ khí có khả năng giết một ma cà rồng nguyên thủy. __ Tinh Vũ thản nhiên đáp lại không hề nao núng.

– Vậy... giao nó cho người! __ Hoắc Vân Thiên sau một hồi đắn đo cuối cùng cũng chịu thỏa hiệp, rút từ trong ngực ra một chiếc hộp gấm dài hơn một gang tay giao cho Tinh Vũ.

– Chỉ đơn giản như vậy? __ Tinh Vũ nhận lấy hộp gấm vẻ mặt thoáng chút ngạc nhiên, bên trong hộp gấm hóa ra chỉ chứa một con dao nhỏ được luyện bằng hắc kim vô cùng tinh xảo, đẹp mắt. Thứ nhỏ bé như vậy mà có thể giết được ma cà rồng thuần huyết như Kim Tại Trung ư?

– Ta là theo lời Mẫn từng nói, con dao hắc kim đó là vật duy nhất có thể đưa một ma cà rồng nguyên thủy rơi vào giấc ngủ vĩnh hằng, mãi mãi không thể tỉnh lại. __ Hoắc Vân Thiên ngập ngừng đáp, vật này là y nhân lúc Mẫn suy yếu, vô lực nằm trên giường, âm thầm mang đi. Hắn nếu như phát hiện ra, có lẽ sẽ vô cùng tức giận và chán ghét y. Nhưng cho dù như vậy y cũng phải lấy bằng được phương thuốc kia.

– Được rồi, của người đây! Mang về cho hắn uống là được. Nhưng nhớ, phải uống vào đêm trăng tròn, biết chưa? __ Tinh Vũ nhếch miệng cười, ném cho hồng y nam tử một lọ thủy tinh nhỏ.

– Thứ này... có thể chữa lành vết thương sao? __ Hoắc Vân Thiên nhìn dung dịch lỏng màu đỏ thẫm trong lọ, đây dường như là máu có đúng không?

– Phải, cứ làm theo lời ta, cho hắn uống vào đêm trăng ngày mai. Sẽ khỏi nhanh thôi! __ Tinh Vũ khẽ cười, ánh mắt thoáng qua vẻ âm tàng ngoạn độc. Bỏ lại cho Hoắc Vân Thiên một câu rồi nhanh chóng rời đi.

Hoắc Vân Thiên đứng thất thần nhìn lọ thủy tinh trong lòng bàn tay, trong lòng tràn ngập nghi hoặc, kể kia dường như có điểm không chân thật.

...

Cách! Cách!

Duẩn Hạo mơ hồ mở mắt, cảm giác nhói đau sau đầu khiến y nhăn mặt nhíu mày, đầu óc một mảnh trống rỗng, y dường như đã quên mất chuyện gì vừa mới xảy ra.

Nhìn hang đá xung quanh, y cảm thấy nơi này thực quen thuộc, tiếng nước chảy róc rách truyền vào tai, hơi nóng nhẹ nhàng lan tỏa, ánh sáng mờ ảo màu quất hoàng bao phủ tầm mắt, nơi này không phải chính là Âm ma chi địa bên dưới vực tuyết năm xưa y rơi xuống sao?

Âm ma chi địa này còn chính là nơi y đã luyện thành thứ ma công Oán hận thông thiên kia.

– Người vì sao lại xích hần như vậy?

– Ta chỉ là muốn đảm bảo an toàn cho người, nhờ đâu hần tỉnh lại rồi lại cầm đao đuổi người thì sao?

Duẩn Hạo lắng tai nghe, âm thanh người nói kia thực quen thuộc, đó chẳng phải là tiếng của Tại Trung sao? Rút cục là có chuyện gì đã xảy ra? Vì sao y lại lần nữa xuất hiện ở đây?

Sau vách đá hai bóng người xuất hiện, một người bạch y bào phiêu dật, thanh thuần sạch sẽ, người còn lại y phục màu lam nhạt tựa như một áng lam vân trôi nổi cõi thiên không, âm đạm mà nhu hòa. Duẩn Hạo mở mắt nhìn, kia chẳng phải chính là Tại Trung và Hải Lam ư?

– Hạo! Người không sao chứ? _ Tại Trung theo tiếng hơi thở và âm thanh của trái tim mà tìm đến nơi Duẩn Hạo bị xích, ánh mắt không có một chút ánh sáng ngập tràn lo lắng.

– Tại nhi! Chuyện này là sao? _ Duẩn Hạo nhìn hai cánh tay của mình bị xích sắt cố định, rồi lại nhìn sự xuất hiện bất ngờ của Hải Lam. Chẳng lẽ là...

– Hôm nay là đêm trăng tròn, chúng ta phải thực hiện nghi lễ dung hòa máu của thợ săn. Hạo, người nhất định phải làm! _ Tại Trung ánh mắt ẩn chứa một tia không đành cùng bất đắc dĩ. Cậu biết nếu như Duẩn Hạo biết được để thực hiện nghi lễ kia chính xác phải làm gì có lẽ y sẽ cực lực phản đối. Nhưng việc này tuyệt đối không thể dừng lại.

– Ta... ta có phải đã tấn công em đúng không? _ Duẩn Hạo mơ hồ nhận thức quá khứ, y quả nhiên đã mất đi kiểm soát mà tấn công Tại Trung. Chuyện y sợ hãi nhất rút cục đã xảy ra... Chết tiệt!

– Không sao, ta không sao! Hạo, người nghe ta nói, qua đêm nay, người sẽ trở lại bình thường, sẽ không còn ham muốn phải giết chết ma cà rồng nữa. Chỉ cần qua đêm nay, nghe lời ta có được không? _ Tại Trung nhẹ mỉm cười, gương mặt xinh đẹp tràn ngập nhu tình cùng dịu dàng.

Hải Lam đứng đằng sau, vừa ôm Ngô Không vừa bĩu môi. Cái nghi lễ quái quỷ, vì sao lại phải cần tới nhiều loại thực vật cực độc như vậy? Vì sao lại phải trâm mình trong huyết thủy ấm nóng kia mới có thể thanh tẩy huyết mạch đáng sợ mãnh liệt đó?

Nếu như biết trước phải làm những việc này, Hải Lam tuyệt đối sẽ không nhận lời giúp đỡ Kim Tại Trung kia.

– Ta phải làm gì? Phải làm gì mới có thể dung hòa dòng máu này? _ Duẩn Hạo bị ai hướng nhìn Tại Trung. Trên đời này, việc khiến y đau đớn và khổ sở nhất đó chính là không thể bảo hộ Tại Trung, để cậu phải chịu tổn thương, nhưng hiện tại y mới chính là mối nguy hiểm đe dọa lớn nhất dành cho cậu. Thiên a! Vì sao lại như vậy?

– Người... người phải ngâm mình trong huyết thủy, nhuộm máu của ta.

...

– Mẫn, cảm thấy như thế nào? _ Hoắc Vân Thiên mong chờ nhìn Thẩm Xương Mẫn, hi vọng lọ thuốc kia sẽ có tác dụng.

– Ta... _ Thẩm Xương Mẫn khẽ nhăn mặt, gương mặt tái nhợt dần dần biến chuyển trở nên có thần sắc hơn, vết thương trên bụng cũng bắt đầu khép miệng.

– Thực sự có tác dụng rồi, Mẫn! _ Hoắc Vân Thiên mừng rỡ kêu lên. Đôi mắt lưu ly ngập tràn ánh sáng.

– Máu của thợ săn? Thiên, người lấy nó ở đâu? Là Trịnh Duẩn Hạo sao? _ Hần nhìn những biến chuyển trên thân thể, ánh mắt không tin nổi hướng nhìn hồng y nam tử.

– Ta... ta...! _ Hoắc Vân Thiên ngập ngừng không đáp, y cúi hạ ánh mắt, giống như đang chờ đợi hình phạt dành cho mình.

– Người... vì sao lại phải làm như vậy? __ Hấn nhìn y, ánh mắt ẩn chứa một mảnh tình cảm sâu sắc mà trước nay chưa từng xuất hiện. Y rút cục lại là vì hấn mà đi cầu xin Trịnh Duãn Hạo ư?

– Ta không thể để người chết, cũng không muốn nhìn thấy người tiếp tục như vậy. Xin lỗi, Mẫn! Đã làm trái lời người! __ Y cúi đầu, khoe mắt không tìm được mà hoen đỏ vương lệ. Y dù đã chuẩn bị tinh thần trước nhưng quả thực vẫn khó mà chịu đựng nổi, hấn có lẽ sẽ không cần tới y nữa có đúng không?

– Không, từ đầu tới cuối, kẻ phải nói lời xin lỗi là ta, Thiên! Mọi tội lỗi đều là do ta. __ Hấn dựa người vào thành giường, cơ thể đã dần dần hồi phục. Có lẽ năm đó, Tại Trung đã nói đúng, ngoài cậu ra còn có người còn yêu thương hấn so với Tại Trung còn nhiều hơn. Vì hấn mà có thể hy sinh tất cả, ngay cả tự tôn cùng tính mạng cũng không màng.

Hấn hiện tại đã chân chính hiểu được. Cho dù cả thế gian này quay lưng từ bỏ hấn thì chỉ có y là luôn luôn ở bên hấn, cùng hấn chìm trong bóng đêm u ám tối tăm, cùng hấn hứng chịu mọi căm ghét cùng khinh thường của thế nhân. Y thực sự cảm thấy làm như vậy là đáng sao? Vì một kẻ như hấn... có đáng không?

– Mẫn! Người sẽ không chán ghét ta chứ? Sẽ không vứt bỏ ta có đúng không? __ Y rũ bỏ hoàn toàn bề ngoài lãnh đạm băng hàn của một vị giáo chủ ma giáo mà trở thành một tiểu hài tử, ánh mắt xinh đẹp ngập lệ lo lắng nỉ non cầu xin như một tiểu sủng vật bé nhỏ, sợ hãi sẽ bị chủ nhân vứt bỏ. Chỉ có trước mặt hấn, y mới có thể bày ra bộ dạng mất mặt như vậy.

– Không cần người vậy ta còn có thể cần ai đây? Ngốc nghếch, Thiên, ta hứa với người, cả đời này sẽ ở bên cạnh người, không chia cách. Được không? __ Thẩm Xương Mẫn vươn tay vuốt ve gương mặt của Hoắc Vân Thiên, khoe môi nhẹ mỉm cười, gương mặt tuấn tú thanh nhã dường như sáng ngời, đẹp đến chói mắt. Nụ cười chân thực của hấn, ánh mắt chân thành của hấn... rút cục đã lại có thể xuất hiện một lần nữa.

– Mẫn! __ Y xúc động tới mức không nói lên lời, cuối cùng hấn cũng đã có thể động tâm, rút cục mọi cố gắng của y đã không hoài phí, rút cục... y đã có thể có một vị trí trong trái tim hấn. Thực hạnh phúc!

Chợt...

– Khụ! __ Hấn bất ngờ ôm ngực ho khan, gương mặt nhẵn lại dường như rất khổ sở.

– Người sao vậy Mẫn? __ Y sợ hãi ôm lấy hấn, chẳng lẽ phương thuốc kia có vấn đề, nhưng không phải vết thương đã lành rồi sao?

– Ma tiên thảo! Thiên, là Trịnh Duãn Hạo đưa máu cho người? __ Hấn nghi hoặc chất vấn y, trong máu có Ma tiên thảo, một kẻ chính trực như Trịnh Duãn Hạo tuyệt nhiên không thể làm ra những chuyện hạ lưu như vậy.

– Không phải, là một kẻ tên Tinh Vũ, hấn nói là bằng hữu của Trịnh Duãn Hạo. Trong máu có Ma tiên thảo ư? __ Y rối vô cùng, chẳng lẽ kẻ kia thực sự là có vấn đề.

– Hấn đưa máu cho người, có ra điều kiện gì không? __ Cảm thấy có chuyện không ổn, hấn nắm lấy tay y, nghiêm giọng chất vấn.

– Hấn... hấn muốn... __ Y khẽ run, ngập ngừng đáp.

– Muốn gì?

– Đao đoản hắc kim có thể giết ma cà rồng nguyên thủy!

– Cái gì?

Thẩm Xương Mẫn trợn mắt kinh ngạc, muốn có đoản đao hắc kim kia ư? Chuyện này quả nhiên không ổn chút nào, có lẽ nào...

– Thiên, lập tức kể cho ta đầu đuôi mọi chuyện!

Nhất định tên Tinh Vũ kia có trá, không hề bình thường chút nào khi đột nhiên muốn lấy đoản đao đó. Tại Trung có lẽ nào sắp gặp nguy hiểm?

22. Chương 22

Thế gian của ta chính là người

– Không thể được! Ta không đồng ý! _ Duẫn Hạo sau khi nghe Tại Trung nói về cách thức thực hiện nghi lễ dung hòa liền lập tức phản đối. Chuyện hoang đường như vậy bảo y làm sao có thể chấp nhận.

– Hạo! Ta sẽ không sao hết, người cũng biết ta là ma cà rồng nguyên thủy, ta sẽ không thể chết chỉ vì mất đi một ít máu. _ Tại Trung nắm lấy cánh tay của Duẫn Hạo, ánh mắt trong suốt ngập vẻ bất đắc dĩ, cậu biết chuyện mà y không thể chịu đựng nổi đó chính là cậu bị tổn thương, y thà tự diệt mình cũng không muốn để cậu có mảy may tổn hại nào. Nhưng không thể giữ mãi chấp niệm đó, cậu không phải là con người, không hề yếu ớt, chỉ cần cố gắng nhẫn nhịn một chút là sẽ có thể hóa giải được lời nguyền rửa kia.

– Tại nhi! Nhuộm đỏ cả một thủy hồ không thể chỉ cần một chút máu, huống chi ta không thể nhìn em bị tổn thương, có hiểu không? _ Duẫn Hạo kéo Tại Trung vào trong ngực, ánh mắt dị sắc tràn ngập yêu thương cùng lo lắng. Thủy hồ phía trong hang động này không hề nhỏ, để làm cho nó biến sắc thắm đẫm máu tươi tuyệt nhiên sẽ không thể chỉ cần một vài giọt là đủ, y làm sao có thể chịu được khi chứng kiến Tại Trung vì y mà tự làm bản thân bị thương tổn.

– Hạo! Người... có muốn ở bên cạnh ta hay không? _ Tại Trung ngược nhìn Duẫn Hạo, ánh mắt thập phần nghiêm túc và bình tĩnh.

– Ta đương nhiên muốn! Nhưng...

– Nghe ta nói, Hạo! Ta không sao cả, muốn trải qua nạn kiếp dĩ nhiên phải có hi sinh. Ta là ma cà rồng những tổn thương này thì có đáng kể gì. Người chẳng lẽ muốn, một ngày nào đó chính tay mình làm tổn thương ta sao? _ Tại Trung đều đều nói, ánh mắt không còn quang minh vẫn hướng tới đôi mắt dị sắc quen thuộc của người kia. Cậu biết y đau lòng nhưng nếu không làm thì không thể hóa giải lời nguyền rửa đó, cậu và y cũng sẽ không thể ở bên nhau. Hai năm qua đã quá đủ rồi, Tại Trung vĩnh viễn sẽ không muốn tái diễn bi cảnh đó một lần nữa.

– Nhưng... _ Y cúi nhìn đôi mắt xinh đẹp mỹ lệ nhất thế gian kia, cho dù đã mất đi ánh sáng, cho dù không còn hình bóng y nhưng tuyệt nhiên vẫn diễm lệ như thuở ban đầu. Tại Trung nói như vậy nghĩa là y không còn sự lựa chọn nào khác, muốn đạt được hạnh phúc, nhất định phải trả giá trước.

– Đừng do dự nữa, mau đi thôi! _ Tại Trung mỉm cười, nắm lấy cánh tay Duẫn Hạo kéo đi.

Y ngập ngừng, Tại Trung xoay người, ánh mắt trong suốt lại hướng nhìn y. Duẫn Hạo ánh mắt tràn ngập do dự cùng bất đắc dĩ, rút cục đành phải thỏa hiệp đi theo Tại Trung.

Hải Lam lặng lẽ đứng nhìn, tuyệt nhiên không lên tiếng. Tại Trung vẫn chưa nói hết hậu quả của nghi thức kia nhưng nếu để Duẫn Hạo biết, vậy dù có kẻ dao vào cổ y cũng sẽ nhất định không làm. Thôi đi, chỉ cần qua hết đêm nay, mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Chỉ cần... qua hết đêm nay!

...

Giữa hang đá rộng lớn, một suối nước nóng tự nhiên hiển hiện dưới ánh trăng rằm lung linh. Hơi nước nóng lan tỏa khắp nơi, không gian thoáng ẩn thoáng hiện tựa như chốn bồng lai tiên cảnh, ánh sáng từ ánh trăng rọi xuống từ đỉnh hang, thẳng chiếu xuống hồ, những đám thạch nhũ tích tụ lâu năm phản chiếu lại ánh sáng, phát ra những dải sáng màu quất hoàng mờ ảo mà ấm áp. Duẫn Hạo nhìn suối nước nóng trước mặt, chậm rãi cởi bỏ ngoại y, sau đó quay sang giúp Tại Trung thoát y phục, động tác nâng niu cẩn trọng như đối với trân bảo quý giá nhất.

Hai người cùng bước xuống hồ, nước nóng ấm áp lan tràn bao phủ vô cùng thoải mái, Tại Trung nhẫn nhịn, chỉ hơi khẽ nhứ lại hai chân mày, trước khi hai người xuống hồ, cậu đã âm thầm dặn Hải Lam thả xuống một ít cỏ Tử Linh và Ma tiên thảo, dù chỉ là một chút ít nhưng thực sự cũng không mấy dễ chịu.

– Tại nhi! Thực sự ổn chứ? _ Duẫn Hạo đỡ Tại Trung, cảm nhận người trong lòng dường như đang run lên, y lo lắng cúi nhìn, tâm nhện nhạo khó chịu.

– Ta ớn! Không sao đâu, chúng ta bắt đầu thôi! __ Tại Trung nhẹ mỉm cười, cố gắng giữ thái độ bình thản để tránh làm cho Duẫn Hạo lo lắng thêm.

– Được!

Duẫn Hạo quay sang nhìn Hải Lam đang đứng trên bờ, trong tay Hải Lam là thanh gươm của y, để thực hiện nghi thức dung hòa thì cần phải dùng vũ khí của thợ săn, cắt lên người của ma cà rồng thuần huyết, sau đó để thợ săn uống lấy dòng máu thanh khiết trong vết đó và rồi thả những giọt huyết tinh đó xuống hồ nước nóng, để thợ săn ngậm mình dưới ánh trăng rằm sáng nhất của tháng, từ từ hút lấy sự mãnh liệt và cường đại của dòng máu đó, dung nhập vào cơ thể cùng với máu thợ săn hòa làm một.

Tại Trung cầm lấy lưỡi gươm sắc nhọn, chậm rãi thả lỏng bàn tay, sau một khắc chần chừ lập tức cửa mạnh lưỡi dao, máu tươi ngay tức khắc rơi xuống.

– Tại nhi! __ Duẫn Hạo đau lòng nắm lấy bàn tay bị thương của Tại Trung, đau xót nhìn vết rách trên lòng bàn tay.

– Uống đi! Hạo! __ Tại Trung nâng tay, đưa tới bên miệng Duẫn Hạo, vẻ mặt vẫn thản nhiên không hề đổi sắc.

Y cầm lấy bàn tay nhuộm máu của Tại Trung, bắt đắ dĩ nhắm lại đôi mắt dị sắc, cúi đầu, mạnh mẽ hút lấy dòng máu trong vết thuần chủng đầy ma lực đó.

Sụt! Sụt!

Tại Trung khẽ nhíu mày, cảm giác đau buốt từ lòng bàn tay thực khó chịu. Nhưng cậu tuyệt nhiên không thể để lộ thần sắc đau đớn, nếu không y sẽ không chịu tiếp tục. Để thợ săn uống máu cũng có nghĩa rút đi sức mạnh trong cơ thể, sinh lực thiếu hụt đồng nghĩa với việc mất đi sức mạnh, chuyện này cậu còn chưa để cho y biết.

– Ha

~Y rời khỏi bàn tay Tại Trung, khoe miệng vương đầy máu. Mùi vị tanh nồng lan tràn trong khoang miệng nhưng khi nuốt xuống cổ họng thì lại có vị ngọt khó cưỡng nổi. Duẫn Hạo từ từ ngẩng cao gương mặt, Hải Lam đứng trên bờ kinh ngạc nhìn sự biến đổi của y, đôi mắt dị sắc từ bao giờ đã trở thành một màu thuần nhất, chính là sắc đỏ tươi tựa huyết hồng y vừa hấp thụ kia.

– Giờ quay lưng lại, Hạo! __ Tại Trung tay vẫn cầm trường kiếm, gương mặt bình đạm an nhiên, nhờ có hơi nước nóng nên Duẫn Hạo cũng không phát hiện sự tái nhợt bất thường của cậu.

Duẫn Hạo ngật ngừng chốc lát rồi mới chậm rãi quay lưng, từ từ nhắm lại hai mắt. Tại Trung dựa vào thính lực linh mãnh, xác định y đã quay lưng lại mới chậm rãi nâng kiếm, nhẹ nhàng đặt trên cổ chính mình. Hải Lam tinh thần chợt căng thẳng, vẻ mặt vô cùng khẩn trương, việc kia...

Phục!

Tại Trung nhắm hai mắt, huyết tinh tựa hồng hoa tuôn rơi xuống mặt nước, nhuộm lẫn vào dòng nước ấm áp, từ từ thay đổi sắc thái của thanh thủy.

– Tại...

Hải Lam lo lắng muốn chạy tới đỡ lấy thân thể loạng choạng của Tại Trung nhưng đúng lúc ấy lại nhận được dấu hiệu ngăn cản của cậu, bước chân lại không cam lòng mà đình chỉ.

Tại Trung bước lùi về phía sau, máu từ trên cổ vẫn tiếp tục tuôn chảy, dần dần phủ ngập hoàn toàn thanh thủy ấm nóng xung quanh.

– Đấy hấn xuống! __ Sinh lực dần trở nên cạn kiệt, Tại Trung suy yếu hướng về phía Hải Lam, dưới nước có thảo mộc chuyên hút sinh lực của ma cà rồng lại còn thêm xung quanh bờ của thủy hồ cũng trải đủ các loại độc vật có tác dụng kìm hãm sức mạnh của chính mình, Tại Trung càng ngày càng trở nên vô lực.

Hải Lam bước xuống hồ nước, Duẫn Hạo lúc này đã hoàn toàn không còn biết gì nữa, để mặc cho Hải Lam từ từ nhấn chìm cả thân thể xuống huyết hồ nóng bỏng. Tại Trung thả rơi thanh kiếm trên tay, sức lực bị

hút đi càng ngày càng nhiều, cậu hiện tại phải tìm cách ra khỏi nơi này, nếu không nhất định sẽ bị hút cạn sinh lực mà chết.

– Tại Trung! Mau! Ra khỏi đây!

Ánh sáng bạc trên cao chiếu rọi mặt hồ nhuộm màu đỏ thẫm, hương thơm của máu cùng thực vật xung quanh dần dần hòa trộn, hơi nóng bốc lên tạo thành một lớp sương mù dày đặc, mờ ảo bao trùm mọi thứ. Duẫn Hạo chìm trong hồ nước, hấp thu toàn bộ tinh hòa của mình nguyệt cùng sức mạnh thuần khiết của máu ma cà rồng, ý thức của y hoàn toàn bị phong bế, hoàn toàn bất động nằm trong huyết hồ.

Hải Lam dìu Tại Trung đứng dậy, giúp cậu chạy nhanh ra bên ngoài, những loại thực vật kia một khi đã ngừng thấy máu của ma cà rồng nhất định sẽ đuổi riết bám lấy chủ thể, hút cạn sinh lực mới buông tha, nếu không mau rời đi, Tại Trung cầm chắc cái chết. Đây chính là điểm mấu chốt của nghi thức này, dùng máu ma cà rồng để hiến tế, kẻ bị rút máu sinh lực sẽ cạn kiệt, sức mạnh suy yếu cực điểm nếu không kịp thời chạy thoát thì khả năng bị giết chết là rất lớn. May mắn, còn có Hải Lam ở bên, Tại Trung mới có thể rời đi, nếu chỉ có một mình có lẽ cậu cũng sẽ không thể thoát nổi.

– Khụ!

– Tại Trung! Có sao không? __ Hải Lam vội vã rút từ trong người ra một lọ bột phấn, đổ lên vết thương trên cổ Tại Trung, sau đó nhanh chóng dùng vải buộc chặt để cầm máu.

– Không sao! Qua đêm nay sinh lực sẽ hồi phục! Không cần lo lắng! __ Tại Trung vô lực ngồi trên bục đá, ánh mắt thất thần khẽ nhắm lại. Cũng thật nguy hiểm, suýt chút nữa là bị đám thực vật kia quấn lấy rồi.

– Uống đỡ thứ này đi! __ Hải Lam cầm một bình sứ đưa cho Tại Trung, phảng phất một mùi tanh nồng quen thuộc.

– Máu của Duẫn Hạo? Người lấy lúc nào? __ Người qua hương vị của máu, Tại Trung nhanh chóng xác định được mọi chuyện.

– Là hắc đưa cho ta! Trước khi cùng người xuống hồ.

– Là như vậy ư? __ Tại Trung gương mặt mệt mỏi dần giãn ra, mọi đau đớn cùng thống khổ lập tức bị ném ra sau đầu. Y quả nhiên vẫn luôn luôn nghĩ cho cậu.

– Mau uống đi! __ Hải Lam thúc giục, đẩy bình sứ tới bên miệng Tại Trung.

Cậu cũng nhanh chóng hấp thụ lượng máu kia, dù không nhiều nhưng như vậy cũng khá hơn rồi. Bất chợt...
XOẢNG!!

Hải Lam kinh hoàng nhìn mũi tên cắm phập vào giữa vách đá đằng sau y và Tại Trung, kẻ nào đột nhiên...

– Tinh Vũ! Là người? __ Tại Trung từ từ đứng dậy, ánh mắt u ám trở nên lạnh lẽo đáng sợ, cậu cảm thấy có mùi vị sát ý vô cùng nồng đậm.

– Kim Tại Trung! Có vẻ ngươi vẫn rất nhạy bén nhỉ? __ Từ bóng tối phía trước mặt, Tinh Vũ một thân hắc y dần dần hiện ra, trên tay cậu ta đứng là có một cung tên.

– Người muốn làm gì? __ Tại Trung lặng lẽ đánh giá, kẻ này cũng luyện thứ ma công kia, tuy rằng không thành nhưng giống như Phác Hữu Thiên năm ấy, nội lực cũng rất cường đại. Nếu là bình thường thì cậu sẽ không thèm để hắc vào mắt nhưng lúc này lại khác, sức mạnh của Tại Trung hiện tại chỉ còn có hai phần, để đối phó với kẻ kia có lẽ cũng thực vất vả.

– Ta ư? Ta muốn thử xem, một ma cà rồng thuần huyết như người có thực sự là không thể đánh bại hay không? __ Tinh Vũ nhếch miệng cười, ánh mắt lộ vẻ tàn nhẫn cùng ngoan độc.

– Lam! Trở vào bên trong! Đảm bảo một khi nước trong hồ chưa trong suốt, tuyệt đối không được để hắc ra khỏi đó! __ Tại Trung rút cục cũng minh bạch kẻ kia muốn làm gì. Cậu lo lắng Tinh Vũ một phần nhưng lo lắng lắng cho Duẫn Hạo còn gấp nhiều lần, y nếu như trong lúc dung hòa bị đứt đoạn thì sẽ vô cùng nguy hiểm, tuyệt đối không thể để nghi thức đó bị phá hỏng.

– Nhưng ngươi có giải quyết được hẳn một mình không? _ Hải Lam có chút e ngại, tuy rằng nói kẻ kia là người thường nhưng Tại Trung bây giờ khí tức bất ổn, có thể nào đối phó với Tinh Vũ không?

– Không sao! Ngươi giúp ta lo cho Hạo là được rồi! _ Tại Trung lạnh lùng đẩy Hải Lam ra sau mình, ánh mắt trông rỗng hường nhìn Tinh Vũ.

– Vậy cẩn thận! _ Hải Lam gật nhẹ đầu, xoay bước trở vào trong hang đá. Tại Trung nhẹ phất tà áo, hắc sắc trường phát ướm đẫm rũ xuống vai, trên y phục thánh tuyết lác đác những điểm đỏ tựa huyết hoa phiêu vũ, cũng may trước khi Tinh Vũ tới Tại Trung đã kịp thay y phục đẫm máu của mình, nếu như để cậu ta trông thấy chắc chắn sẽ biết tình trạng của Tại Trung hiện tại cực kì không tốt.

– Ta cảnh cáo ngươi lần cuối! Rời khỏi đây, đừng chọc giận ta, cho dù ngươi có là bằng hữu của Hạo thì ta cũng sẽ không bỏ qua đâu! _ Tại Trung trầm giọng nói, ánh mắt lạnh lẽo, gương mặt tinh mỹ phẳng phất hơi lạnh của hàn tuyết. Hiện tại, tốt nhất không nên động thủ, hù dọa cho cậu ta sợ hãi mà rời đi có lẽ sẽ tốt hơn.

– Ha! Kim Tại Trung, ngươi đừng tưởng ta không biết hai ngươi giở trò gì. Cái nghi lễ dung hòa kia có lẽ đã ngốn của ngươi không ít sinh lực, bàn tay còn đương chảy máu kia. _ Tinh Vũ cười lạnh, ánh mắt gian xảo liếc qua bàn tay còn đang bị thương chưa lành của Tại Trung, cậu ta quả nhiên đã đoán đúng, Kim Tại Trung hiện giờ ngay cả khả năng tự phục hồi cũng đã không còn nữa.

– Chết tiệt thật! _ Tại Trung bất mãn nhíu mày, thật đúng là đen đủi.

VÚT!! KENGGGG!!

– Chịu chết đi, Kim Tại Trung! Ngươi chết, Duẫn Hạo ca ca sẽ trở lại cùng với ta!

Tinh Vũ rút kiếm lao tới tấn công Tại Trung, ánh mắt tràn ngập lệ quang cùng sát ý. Cơ hội chỉ xuất hiện một lần, cậu ta nhất định không thể bỏ qua. Ngày trước, vì Kim Tại Trung mà Duẫn Hạo hận thù cả thế gian, hoàn toàn không còn bất cứ ý niệm nào đối với cuộc sống, bây giờ chỉ cần lại như vậy, làm cho Kim Tại Trung biến mất, chắc chắn Duẫn Hạo sẽ lại một lần nữa trở thành... Huyết la sát!

Tại Trung nghiêng mình né tránh đường kiếm của Tinh Vũ, tốc độ đã chậm đi rất nhiều, lúc này thực sự không phải là lúc thuận lợi để giao đấu, sinh lực không có nhiều mà kẻ kia lại đang dồn ngạt sát ý cường hãn. Nhưng nếu suy tính một chút, thì Tinh Vũ chỉ có thể đả thương Tại Trung chứ tuyệt nhiên không thể giết được cậu, thứ có khả năng hạ một ma cà rồng thuần huyết không phải chỉ Thẩm Xương Mẫn mới có sao?

– Ngu xuẩn!

KENGGGG!!

Kim Tại Trung dựa vào thính lực mẫn tuệ của mình vừa tránh né vừa cản phá các đường tấn công của Tinh Vũ. Trong vực núi lạnh lẽo phủ ngập tuyết trắng, gió lạnh không ngừng rít gào, Tại Trung bình tĩnh đỡ lấy từng đường kiếm của kẻ kia, ánh mắt trông rỗng dường như đồng dạng rét lạnh giống như băng tuyết của nơi đây.

Tinh Vũ ánh mắt hằn đỏ phẫn nộ, cây kiếm trong tay linh hoạt như một con mãng xà hung tợn, uốn éo xé gió lao tới, phá nát không biết bao nhiêu móm đá, tuyết trắng bị nội lực mạnh mẽ xối tung, hất lên không trung, che phủ hoàn toàn mọi thứ.

Cốp!

Tại Trung khẽ nhíu mày, vì bị hạn chế tầm nhìn, nơi này lại toàn băng tuyết trơn ướt, cậu không cẩn thận liền bị té ngã. Tinh Vũ nắm bắt lấy thời cơ, tung người lên cao sau đó mạnh mẽ hạ xuống, lưỡi kiếm sắc nhọn hướng thẳng Tại Trung đâm tới.

Bập!

– Ngươi...

– Chịu chết đi!

Tại Trung nghe theo tiếng gió, lập tức đưa hai bàn tay lên, kịp thời chụp được lưỡi kiếm của Tinh Vũ đang lao xuống. Máu tươi chậm rãi rỉ ra, lưỡi kiếm sắc nhọn bị Tinh Vũ dồn lực hạ xuống, cứa nát da thịt trong lòng bàn tay Tại Trung, cậu khẽ nhíu mày, dùng sức ngăn cản lưỡi kiếm tiến thêm xa hơn.

Bốp!

– A!

Trong khoảnh khắc giằng co, bất ngờ Tinh Vũ cảm giác sau lưng đau nhói, rồi không biết từ nơi nào xuất hiện thêm hai thân ảnh khác.

– Tại Trung! Em không sao chứ? __ Thẩm Xương Mẫn vút cây gậy trên tay xuống đất, vội vã lao tới đỡ lấy Tại Trung nhưng chưa kịp bước đi chính hắn cũng đã ngã khuya xuống nền tuyết lạnh giá.

– Mẫn! Người đừng nóng vội mà! __ Hoắc Vân Thiên từ đằng sau liền lập tức lao tới đỡ lấy hắn.

Tại Trung hai bàn tay nhuộm máu chóng xuống nền tuyết trắng, những vệt đỏ tươi lốm đốm rơi xuống sắc trắng tinh thuần tựa như hồng hoa rực rỡ nở rộ giữa tiết trời băng hàn lạnh lẽo. Cậu đứng dậy, tiến tới gần chỗ Thẩm Xương Mẫn.

– Tại Trung! Em thực hiện nghi lễ dung hòa? Em điên rồi sao? __ Thẩm Xương Mẫn nhìn những vết thương không thể lành trên cơ thể Tại Trung, ánh mắt nhiễm phủ một mặt đau thương.

– Mẫn! Ta yêu hắn, chỉ cần có thể ở bên hắn, một chút sinh lực đó có là gì? __ Tại Trung nhẹ mỉm cười, ánh mắt trống rỗng chợt trở nên nhu hòa ấm áp.

– Nhưng lúc hắn dung hòa dòng máu đó cũng chính là lúc em trở nên yếu ớt nhất, có hiểu không? Thời điểm nguy hiểm nhất của một ma cà rồng thuần huyết! __ Thẩm Xương Mẫn vì tác dụng của Ma tiên thảo nên cũng chặt vật không kém nhưng hiện tại hắn chính là lo lắng cho đứa em trai yêu quý nhất của mình.

– Không sao! Chỉ cần qua đêm nay... chỉ cần...

ROẠT!!

Tuyết trắng bất ngờ bị xối tung, Thẩm Xương Mẫn cùng Hoắc Vân Thiên vội vã đưa tay lên che mắt, một luồng kinh lực vô cùng lớn lập tức lao tới phía bọn họ.

Tại Trung nghiêng đầu lắng nghe, nơi này hình như còn có một vực sâu nữa, tiếng gió hút rất mạnh. Không lẽ...

– MẨN!!

– Không biết bên ngoài như thế nào rồi? __ Hải Lam sốt ruột đi đi lại lại trong hang đá, ánh mắt lo lắng không ngừng hướng ra phía cửa động.

Trong hồ nước, Duẩn Hạo vẫn lặng im chìm dưới đáy, nước hồ màu huyết hồng không ngừng bốc lên hơi nóng, trên đỉnh hang tinh hoa của nguyệt quang vẫn đều đều chiếu rọi, toàn bộ đã được hồ nước huyết hồng hấp thụ.

Hừ! Hừ!

Hải Lam chấn động, trong đầu vang lên một tiếng gầm khe khẽ vô cùng quỷ dị, Hải Lam xoay người, ánh mắt hướng tới hồ nước phía sau lưng... chợt, ánh mắt lập tức kinh hoàng mở lớn!

Thời khắc dung hòa đã bắt đầu!

– Tên khốn kiếp! __ Tại Trung tức giận tung một cú đá vào bụng Tinh Vũ, cậu ta liền lập tức bị đá văng ra xa. Tại Trung vội vã tìm đường tới vực sâu kia, ánh mắt trống rỗng phủ ngập sợ hãi và lo lắng.

– Mẫn! Người ở đâu? Mẫn! __ Lần mò bước tới miệng vực, Tại Trung cúi người, sợ hãi hô lớn.

– Tiểu Tại! Ta ở đây!

Bên miệng vực cheo leo hun hút, Thẩm Xương Mẫn một tay bám lấy mỏm đá chồi ra, vô cùng chật vật để cố gắng giữ cho mình không bị rơi xuống. Hoắc Vân Thiên từ đụn tuyết lớn cũng đã gắng gượng đứng dậy, vội vã lao tới bên miệng vực, trong lòng tràn ngập hoảng hốt cùng sợ hãi.

– Mẫn! Đưa tay cho ta! Mau lên! _ Tại Trung vươn ra cánh tay, cố gắng cúi người thật thấp.

Thẩm Xương Mẫn cố gắng vươn lên cánh tay còn lại, dồn toàn bộ sức mạnh còn sót lại trong cơ thể, hi vọng có thể nắm lấy cánh tay kia.

Hoắc Vân Thiên lo lắng đứng nhìn, y cầm lấy một cánh tay của Tại Trung, giúp cậu có điểm tựa để cúi người thấp hơn. Tất cả đều hoảng hốt và lo lắng vô tình đã giảm xuống sự đề phòng và cảnh giác, sau bóng hồng y, một kẻ đã từ từ tiến lại...

BỐP!!

– THIÊN!!

– KHÔNG!! Mẫn!!!

Chỉ một chút nữa thôi, bàn tay hắn đã chạm tới bàn tay của Tại Trung nhưng ngay lúc đó Hoắc Vân Thiên bị Tinh Vũ đẩy xuống vực sâu, Thẩm Xương Mẫn không nghĩ ngợi liền lao theo, Tại Trung kinh hoàng hét gọi, bàn tay vô lực để tuột mất hắn.

– Mẫn!!! MẦNNNN!!!

Tại Trung đau đớn hét gọi tên hắn, ánh mắt không còn điểm sáng dường như bị nhấn chìm trong suối lệ bi thương. Anh trai duy nhất, người thân duy nhất... Mẫn, hắn đâu rồi?

– Aaaaaaa!!!

Ông trời nghiệt ngã, ngay trong khoảnh khắc này, khi tinh hoa của nguyệt quang được hấp thụ, huyết thủy dần chuyển màu, thì cũng chính là lúc Tại Trung trở nên suy yếu nhất, sinh lực dần dần bị thoát ra, trao đổi cho Duẫn Hạo ở bên trong hang đá kia.

RẦMMM!!

– Người... đã sống quá lâu rồi! Kim Tại Trung! _ Tinh Vũ nhếch miệng cười, cậu ta túm lấy Tại Trung đang vật vờ trên nền tuyết, đẩy mạnh cậu lên một vách băng lạnh lẽo. Trên gương mặt của Tinh Vũ, huyết tinh cũng chảy thành từng dòng, men theo gò má chảy dài xuống cổ, cậu ta hiện tại giống như một con dã thú bị thương mà phát cuồng.

– Đứng... đứng!! _ Tại Trung ánh mắt run rẩy hướng nhìn Tinh Vũ. Cậu cảm nhận được, là nó... là thứ đó...

– Chết đi!

PHẬP!!

ĐOANGGG!!

Hải Lam sợ hãi ngồi phịch xuống đất, ánh mắt kinh hoàng nhìn một bãi tan hoang trước mắt, từ dưới hồ nước trong vắt kia từ từ xuất hiện, tựa như ma thần tái sinh, âm khí lạnh lẽo và sát ý nồng đậm khiến người ta không nhìn được mà kinh hãi.

– Duẫn... Duẫn Hạo! _ Hải Lam run run nhìn người kia một thân ướt đẫm, trong lòng thẩm hỏi, y là người sao?

“Chi... chi”

Ngộ Không từ trên người Hải Lam nhảy vọt xuống, dùng cả bốn chi mà chạy đi tìm Tại Trung, nó muốn thông báo cho tiểu mỹ nhân biết, chủ nhân đã ra rồi.

– Tại Trung đâu?

Tiếng nói âm trầm mang theo áp lực cường đại thoát ra, Hải Lam sợ tới mức hô hấp đều rối loạn. Hiện tại Trịnh Duẫn Hạo kia không chỉ có sức mạnh cường hãn của thợ săn mà còn có thêm sinh lực dồi dào của ma

cà rồng, hai dòng khí lưu chuyển, cùng nhau dung hòa. Trong thời khắc hai nguồn sinh lực giao thoa, Trịnh Duẫn Hạo sẽ là kẻ mạnh nhất còn Kim Tại Trung sẽ là kẻ yếu đuối nhất. Chỉ khi nào minh nguyệt thối lui, dương quang xuất hiện, mọi thứ mới có thể trở lại vị trí ban đầu. Nhưng...

– Ồ... bên ngoài! Cậu ấy...

KÉCCCC!!!

Chưa nói hết câu, Hải Lam giật mình khi đột nhiên nghe thấy tiếng kêu dữ tợn của Ngô Không, bên ngoài xảy ra chuyện gì sao?

– Aaaaaaaaaaaaa!!!!

Tại Trung đau đớn hét lên, con dao hắc kim lạnh lẻo đâm sâu vào trong trái tim đã chết. Tuyết rơi trắng xóa, trên vách băng buốt lạnh, huyết tinh tựa hỏa hồng từ từ nở rộ, thiêu đốt hàn băng, hòa tan mọi thứ.

Tại Trung gục trên nền tuyết trắng, ánh mắt không tiêu cự cố gắng giương lên, trên gương mặt bắt đầu xuất hiện những vết nứt, làn da tái xanh một cách quỷ dị, trường phát hắc sắc xinh đẹp xỏa tung, tán loạn trên nền tuyết trắng, càng tô điểm thêm màu đen tinh thuần không pha tạp.

“Chi... chi”

Ngô Không nắm lấy tay Tại Trung, con khỉ nhỏ bi thương khóc lớn, hướng ánh mắt căm hờn nhìn về phía Tinh Vũ. Tại Trung cố gắng chống đỡ thêm một chút nữa, làn môi khô nứt cố gắng mấp máy...

– Ngô Không! Nói Hạo... phải... rút... rút...!

Phịch!

Giữa khoảng không rộng lớn, bầu trời thiên thanh đổ xuống thật nhiều hoa tuyết, hồng hoa xinh đẹp bị ai nở rộ tựa như bĩ ngạn hoa tung bay trên con đường bước xuống Minh phủ. Y đứng giữa tuyết trắng, ánh mắt nhuốm một mặt đau đớn cùng vỡ òa, khi bàn tay kia rơi xuống cùng là lúc con tim y vỡ tan thành từng mảnh. Một lần nữa... một lần nữa y lại chứng kiến người tâm ái bị đoạt mất, vì sao? Vì sao luôn luôn là như vậy? **VÌ ĐIỀU GÌ CỜ CHỨ??**

– Duẫn Hạo ca!

Cảm thấy một nguồn sát ý nồng đậm đang từ từ tiến tới, Tinh Vũ sợ hãi quay lại, đối diện với một Trịnh Duẫn Hạo hiện tại giống như ma thần hiển linh, toàn thân không nhện nổi mà phát run.

– Ta... ta...! _ Tinh Vũ bước lùi từng bước, sợ hãi nhìn gương mặt lạnh lẽo cùng ánh mắt tràn ngập nộ ý của y. Không phải... không phải y muốn giết cậu ta chứ?

VÚT!!! RẦMMM!!

– A!

Tinh Vũ đau đớn kêu lên, cảm giác dường như xương cốt toàn thân đang vỡ vụn ra thành từng khúc, một chưởng kia thực ngoạn độc.

– Thôi Tinh Vũ! Người có phải đã quên, những lời ngày trước ta nói phải không? _ Trịnh Duẫn Hạo ánh mắt tràn ngập sát ý cuồng dã, giọng nói âm trầm tựa như tiếng vọng từ hỏa ngục tăm tối, muốn thiêu đốt linh hồn kẻ trước mặt.

– Ta... khụ! _ Tinh Vũ nôn ra một ngụm máu, không tin nổi kẻ trước mặt mình chính là người nam nhân ôn nhu lại luôn mang vẻ tịch mịch lúc trước.

– Ta đã nói! Bất kỳ kẻ nào gây thương tổn cho Tại nhi! Ta. đều. muốn. moi. tim. uống. máu. chúng! Khiến cho chúng phải hôi phi yến diệt, không bỏ sót bất cứ thứ gì, toàn bộ đều hủy diệt!

PHẬP!!

– Hự!

Tinh Vũ khoe miệng nhuộm máu muốn nói cũng không thể phát ra tiếng, ánh mắt ngập tràn kinh hoàng nhìn người trước mặt, rồi lại cúi nhìn lồng ngực buốt nhói của mình. Y cứ nhiên... cứ nhiên móc tim cậu ta!

– Người... đã phạm phải điều cấm kị nhất trong cuộc đời ta! __ Duẫn Hạo lạnh lùng siết chặt bàn tay, nắm lấy trái tim nóng hổi kia.

– Ừ... ừm! __ Tinh vũ miệng chảy đầy máu, ngay cả một tiếng kêu cũng không thể nói ra.

– Ta yêu Tại nhi! Hủy diệt hắn... CHÍNH LÀ HỦY DIỆT TA!!!

PHỤC!!!

– Không thể nào! __ Hải Lam bàng hoàng đứng sững người, nhìn Tại Trung đã bất động nằm trên tuyết, rồi lại nhìn một màn đáng sợ kia. Chuyện gì đã xảy ra thế này?

– Tại Trung! Người không thể chết, Tại Trung! __ Hải Lam không tin nổi quỳ xuống bên xác Tại Trung, bị thống ôm lấy thân xác lạnh lẽo kia. Vì sao? Vì sao lại oan nghiệt như vậy?

Tinh Vũ trượt dần xuống nền tuyết, ánh mắt trống rỗng còn chưa kịp khép, tuyết rơi phủ lên gương mặt cậu ta, vì sao cố gắng cả một đời cuối cùng lại vì cố chấp mà chết một cách cô tịch? Sai lầm! Tất cả đều là sai lầm!

Duẫn Hạo thả rơi quả tim trên tay, ánh mắt mờ dần hướng tới phía Tại Trung, lồng ngực đau như thể có vạn tiễn xuyên tâm, vô cùng thống khổ.

– Hạo! Người muốn làm gì? Người mang Tại Trung đi đâu? __ Hải Lam bị ai nhìn Duẫn Hạo như một kẻ mất hồn ôm lấy Tại Trung lên tay, mặc kệ Hải Lam hét gọi cỡ nào y cũng đều đều bước đi, hòa mình vào tuyết trắng tinh khôi.

– Duẫn Hạo!

Nhìn bóng người đã biến mất khỏi tầm mắt, Hải Lam hoàn toàn suy sụp, bất lực ngồi giữa biển trời trắng xóa, đau thương cùng giá lạnh này làm sao có thể sánh bằng một phần bi thống trong đôi mắt hắc sắc tựa bảo thạch kia...

Trong hang đá, băng phách lạnh lẽo nhẹ nhàng tỏa ra ánh sáng lam sắc xinh đẹp, hơi lạnh phủ ngập khắp nơi, không gian u tịch cô quạnh tới thê lương. Trên chiếc giường bằng băng ở giữa hang, có hai người đang lặng lẽ nằm, tĩnh lặng tới thê ai.

– Tại nhi! Ta lại không thể bảo hộ cho em! Xin lỗi! __ Duẫn Hạo nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt tái xanh nứt nẻ tới đáng sợ của Tại Trung, động tác dịu dàng cẩn trọng vô cùng.

– Ngày đó, mắt em ta có hận thù làm mục đích, còn có thứ chống đỡ. Hiện tại, phải làm sao bây giờ? Người cần giết cũng đã giết, hiện tại ta phải lấy thứ gì để gắng gượng đây?

Tiếng nói âm trầm khe khẽ vang lên, tựa như tiếng thủ thi tâm tình dành cho tình nhân. Trên khoeo mắt Duẫn Hạo, những giọt lệ bị ai đã không nhận được mà rơi xuống, nóng hổi hòa tan băng phách lạnh lẽo.

– Em không cô đơn! Em có ta, Trịnh Duẫn Hạo này đã hứa, vĩnh viễn sẽ ở bên em! Tuyệt đối không bao giờ nuốt lời!

Trước mắt dần dần hiện lên khung cảnh hạnh phúc của quá khứ. Tại Trung cùng với y vui vẻ ở bên nhau, cùng lang thang khắp mọi nơi, vui vẻ đứng dưới nắng ấm, thời gian đó không thể tưởng tượng nổi vui sướng tới dường nào. Nhờ có Tại Trung, y mới có nhiều ngày hạnh phúc như vậy, nhờ có Tại Trung y mới biết trên thế gian này còn tồn tại một thứ tình cảm khắc sâu lớn lao như vậy.

– Tại nhi! Việc may mắn nhất đời này của Trịnh Duẫn Hạo ta, đó chính là đã gặp được em!

Lệ châu khe tuôn rơi, vòng tay siết chặt người tâm ái, nụ cười bi thương nhàn nhạt nở trên môi, rũ bỏ hết thấy mọi thứ, chỉ duy nhất lưu giữ mỗi tình si tâm thành cuồng này. Mãi mãi không chia cách, cho dù là xuống địa ngục, y cũng nhất định phải ở bên Tại Trung!

Vĩnh viễn không bao giờ chia cách!

Hai ngày sau:

– Bọn họ đã đi đâu rồi chứ? _ Hải Lam lạnh run người, một tay ôm Ngô Không một tay cầm gậy gỗ. Suốt hai ngày, Hải Lam không biết đã cày lên bao nhiêu tuyết để đi tìm dấu vết của hai kẻ kia. Dẫn Hạo rút cục muốn đưa Tại Trung đi đâu cơ chứ?

“Chi... chi”

Ngô Không mặc một chiếc áo bông của trẻ con, lấy hai chi trước che đi đôi mắt, hôm nay gió tuyết thật lớn. Bọn họ đi lâu như vậy mà cũng chưa tìm thấy gì.

Tách!

Tách!

Băng phách tan chảy, nước băng lạnh lẽo từng giọt, từng giọt chảy xuống. Trên mi mắt mềm mại sương lạnh cũng dần bay đi, những khớp ngón tay chợt khê cử động, cuối cùng là đôi mắt xinh đẹp đột ngột mở lớn, lộ ra đôi con ngươi màu nâu tinh thuần trong suốt.

– Khụ! _ Tại Trung bất ngờ ngồi bật dậy, cơn đau tức ở ngực làm cậu nhin không được mà ho khan.

– Mắt... mắt ta? _ Tại Trung kinh ngạc chớp mắt, nghiêng đầu nhìn không gian xung quanh. Mắt cậu đã nhìn lại được rồi, thật sự đã nhìn lại được rồi!

– Nơi này là đâu chứ? _ Tại Trung mơ hồ suy nghĩ, rồi lại cúi nhìn ngực mình, cái kia...

Một suy nghĩ chợt thoáng qua, Tại Trung run run quay đầu sang bên cạnh, ngàn vạn lần cầu mong điều đó không phải là sự thực.

– Ôi không!! Hạo! HẠO!! _ Nhìn người đang nằm bất động bên cạnh rồi lại nhìn tới con dao hắc kim cắm trên ngực y, Tại Trung bất đắc dĩ không nhin được đau thương. Y là vì cậu mà quyết định tự vẫn sao?

– Ngu ngốc! Người thật ngu ngốc! _ Tại Trung bất lực rút con dao cắm trên ngực y, ánh mắt trong suốt thoáng qua một tia bất đắc dĩ.

– Thật là...

Hai canh giờ sau:

– Khụ! _ Dẫn Hạo bất ngờ tỉnh lại, dường như linh hồn vừa được lôi trở về với thân xác.

– Tỉnh? _ Tại Trung ngồi trên vách đá đối diện, không hề bất ngờ mà quay sang nhìn y.

– Tại Trung? Chúng ta không phải là... _ Dẫn Hạo khó hiểu nhìn xung quanh rồi lại nhìn bản thân mình. Y không phải cùng với Tại Trung đã chết rồi sao?

– Thật là, đây đâu phải là Romeo và Juliet, người đúng là không phải ngốc bình thường!

Tại Trung bực mình chạy tới chỗ Dẫn Hạo, không thương tình mà cốc lên trán y mấy cái.

– Tại nhi! Đừng tức giận! _ Y dù không hiểu chuyện gì nhưng cũng nắm lấy đôi bàn tay nhỏ nhắn kia, ngăn cản Tại Trung náo loạn.

– Người lẽ ra phải rút con dao đó ra khỏi người ta sớm hơn chứ? Rút nó ra là được rồi lại còn đi đâm vào ngực mình làm cái gì? Đúng là không chịu nổi! _ Tại Trung vô đầu bút tai, vô cùng sinh khí a

~ Nói rõ cho ta biết là được rồi, đừng nháo! _ Dẫn Hạo ôn nhu ôm lấy Tại Trung, giữ cho người kia không tự thương tổn mình.

– Con dao đó chỉ cần rút ra là ta sẽ tỉnh lại! _ Tại Trung bất lực thều thào.

– Vậy ư? Ta lại không biết! _ Y rất thật thà cúi đầu nhận lỗi.

– Người a! Vì cái gì lại đi tự vẫn?? _ Tại Trung sinh khí nắm lấy cổ áo y, lắc lắc lắc để.

– Ta... ta không phải đã nói rồi sao? Cho dù em có ở bất kì nơi nào, cho dù là địa ngục, ta cũng sẽ bám theo! _ Y mỉm cười, ánh mắt tràn ngập nhu tình yêu thương ấm áp. Y không hối hận, cuộc sống của y,

mục đích sống sót của y... tất cả chỉ là Tại Trung! Y si tâm, y ngu ngốc, vậy thì sao? Dùng hết tâm trí cùng sinh mệnh để yêu thì có gì là sai?

– Ta... ta thật không thể nói nổi người! _ Tại Trung nhìn vẻ mặt đỏ của Duẫn Hạo, tâm liền chùng xuống. Thật tức chết người ta mà!

– Nhưng Tại nhi, ta vì sao lại không chết?

– Người còn nhớ, ta nói cách chuyển hóa một con người thành một ma cà rồng không?

– Nghĩa là... _ Duẫn Hạo cúi hạ ánh mắt, âm thầm suy nghĩ.

– Trước đó người đã uống máu của ta, vì vậy... _ Tại Trung ngập ngừng giải thích.

– Vậy nghĩa là ta hiện giờ đã trở thành ma cà rồng? _ Y rất thản nhiên đón nhận.

– Phải! Hạo, xin lỗi người! _ Tại Trung hai mắt đầm lệ ôm lấy cổ Duẫn Hạo. Ban đầu chỉ là muốn dung hòa dòng máu thợ săn kia, hiện tại không chỉ dung hòa mà còn làm nó hoàn toàn biến mất, Duẫn Hạo đã hoàn toàn trở thành một sinh vật của bóng đêm giống như Tại Trung và Thẩm Xương Mẫn.

– Vì sao lại khóc? Ta không sao! _ Duẫn Hạo ôn nhu vuốt nhẹ lưng Tại Trung, dịu dàng an ủi người kia.

– Làm ma cà rồng không hề tốt, người sẽ không còn là con người bình thường nữa, sẽ không thể tự do đứng dưới ánh nắng mặt trời xinh đẹp kia, sẽ phải uống máu người, sẽ... sẽ...

– Tại nhi!

Duẫn Hạo mỉm cười bình thản, y chặn lại cái miệng nhỏ kia, nhìn đôi mắt xinh đẹp phủ đầy sự áy náy cùng lệ châu, tâm y lại nhịn không được mà nhói lên. Người ngốc nghếch, hóa ra không chỉ có mình Duẫn Hạo a

~ Cuộc sống của ta chính là em, ánh nắng ấm áp của ta cũng chính là em, uống máu người thì sao? Không thể đi lại dưới mặt trời thì sao? Ta không quan tâm những điều đó, Tại nhi, cho dù có trở thành bất cứ thứ gì chỉ cần được ở bên em, ta đều sẽ chấp nhận!

Y ôm Tại Trung vào lòng, dịu dàng hôn xuống khóe mắt ướt lệ kia, yêu thương siết lấy thân thể người nhất tâm sở ái. Thế gian này, duy ngã độc tôn chỉ có một người mà thôi.

– Hạo! Ta yêu người! _ Tại Trung hạnh phúc ôm lấy y, ánh mắt long lanh sáng ngời vô cùng đẹp đẽ. Rút cục cậu cũng đã tìm được người có thể yêu thương mình một cách tinh thuần nhất, vĩnh viễn vì cậu mà động tâm.

– Ta biết!

Ánh nắng hiếm hoi chiếu xuống tòa băng phách cổ, cho dù không thể xuyên qua tầng lớp băng tuyết kiên cố nhưng cũng tạo nên những dải sáng rực rỡ chan hòa mà đẹp đẽ. Sau cơn bão tuyết u ám bình minh cuối cùng cũng đã tới...

– Ha! Mệt chết mất!

“Chi... chi”

Hải Lam dựa lưng vào đụn tuyết lớn, thở không ra hơi, con tiểu mao hầu bên cạnh dường như trông thấy điều gì, liền kêu lên âm ỉ. Hải Lam nheo mắt nhìn, dưới ánh nắng nhàn nhạt một tòa băng phách cổ dần hiện ra trong tầm mắt.

– Kia là...

Là người thì sao?

Là ma cà rồng thì có gì không tốt?

Chỉ cần có thể ở bên người...

Đối với ta mọi thứ đều hết thủy tốt đẹp!

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-trang-ma-ca-rong>